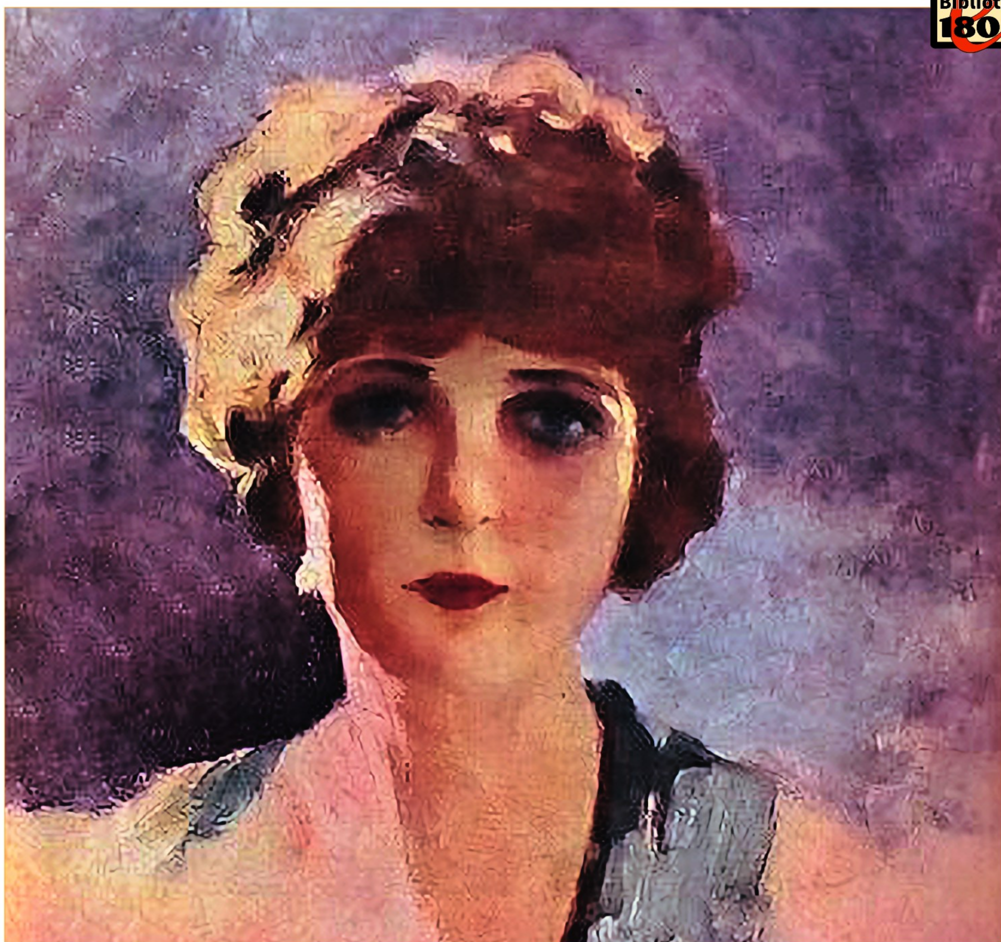
Bibliotek 1800

Maurice Leblanc

ARSÈNE LUPIN

TIGERENS TÆNDER

Maurice Leblanc

Arsène Lupin

Tigerens tænder

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

cc
BY
NC
SA

1. D'Artagnan, Porthos og Monte-Cristo

Klokken var halv fem, hr. Desmalions, politipræfekten, var endnu ikke kommet tilbage på sit kontor. Hans privatsekretær lagde en bunke papir, breve og rapporter på hans skrivebord, som han havde ordnet for sin chef, ringede derpå på klokken og sagde til den betjent, som trådte ind:

"Præfekten har skrevet til en del herrer om at indfinde sig her klokken fem. Her er deres navne. Vis dem ind i hver sit værelse, så at de ikke får anledning til at tale med hinanden, og giv mig deres kort, efterhånden som de ankommer."

Betjenten gik igen. Sekretæren skulle netop til at gå hen mod den lille dør, som førte ind til hans eget kontor, da døren gik op igen, og en mand kom ind; denne mand vaklede og måtte støtte sig til ryggen på en stol.

"Er det Dem, Vérot," sagde sekretæren forbavset, "men hvad er der dog i vejen med Dem?"

Inspektør Vérot var en svær, kraftigt bygget mand. Det var tydeligt, at han var stærkt ophidset, for hans ansigt, som under normale omstændigheder var højrødt, var i dette øjeblik ganske blegt.

"Å, det er ingenting, hr. sekretær," svarede han.

"Jo, De ligner slet ikke Dem selv ... De er helt grå i ansigtet ... og som De dog sveder ..."

Inspektør Vérot tørrede sin pande og tog sig sammen.

"Det er blot en smule træthed," sagde han. "Men alligevel ... det er virkelig en besynderlig fornemmelse ..."

"Vil De have en lille opstrammer?"

"Nej tak, jeg er ikke tørstig."

"Hvad vil De så have?"

"Jeg ville gerne ... ville gerne ..."

Hans stemme skælvede. Han så forskrækket ud; det så nærmest ud, som om han havde mistet evnen til at tale. Igen måtte han tage sig kraftigt sammen; så spurgte han:

"Er præfekten her ikke?"

"Nej, han kommer ikke tilbage før klokken fem, og da skal han have et meget vigtigt møde her på kontoret."

"Ja, ja ... det ved jeg. Meget vigtigt. Det er derfor jeg er kommet. Men jeg ville gerne have talt med ham først."

Sekretæren så forbavset på Vérot og sagde:

"Er Deres ærinde virkelig *så* vigtigt?"

"Ja, det er meget vigtigt. Det angår en forbrydelse, som fandt sted for præcis en måned siden. Men først og fremmest gælder det om at forhindre to mord, som er affødt af denne første forbrydelse, og som bliver begået nu i aften. Ja, hr. sekretær, *nu i aften*, hvis vi ikke forhindrer det."

"Sid ned, hr. Vérot."

"Jeg skal sige Dem, det hele er planlagt på en så djævelsk måde ... De ville aldrig kunne tænke Dem ..."

"Men alligevel, Vérot, når De nu ved det på forhånd ... og når præfekten uden tvivl vil give Dem ubegrænset fuldmagt ..."

"Ja ... naturligvis ... Men dette til trods er det forfærdeligt at tænke på, at han jo alligevel kunne slippe fra mig. Derfor har

jeg skrevet dette brev til præfekten, hvor jeg lægger alt frem, hvad jeg ved om sagen."

Han gav sekretæren en stor kuvert og tilføjede:

"Her er desuden også denne æske. Jeg lægger den her på bordet. Den indeholder noget, som vil udfylde en mangel i brevet og forklare det."

"Men hvorfor beholder De dog ikke alt dette hos Dem selv?"

"Fordi jeg er bange for det ... de holder øje med mig ... forsøger at blive mig kvit ... jeg vil ikke føle mig sikker, før andre end jeg selv kender hemmeligheden."

"Tag det nu roligt, Vérot. Der er ingen tvivl om, at præfekten snart er tilbage. Indtil da synes jeg, De burde gå ind i sygeværelset og bede om en opstrammer."

Inspektøren så ud, som om han ikke vidste, hvad han ville. Endnu en gang tørrede han panden, hvor sveden ligefrem løb af ham; derpå forlod han kontoret. Da han var gået, stak sekretæren hans brev ind i den bunke, han for lidt siden havde lagt på sin chefs bord, og forlod kontoret ad den lille dør, som førte ind til hans eget rum.

Han havde næppe lukket den bag sig, før den anden dør igen blev åbnet, og inspektør Vérot kom tilbage.

"Hr. sekretær ... det er bedre, jeg viser Dem ..."

Den ulykkelige var hvid som et lagen i ansigtet. Hans tænder klaprede i munden på ham. Da han opdagede, at sekretæren var gået, forsøgte han at gå hen til døren til hans kontor. Men han blev grebet af et anfald af svaghed og sank ned på en stol, hvor han blev siddende nogle minutter og mumlede hjælpeløst:

"Hvad er der galt med mig? ... Er jeg også blevet forgiftet? ... Jeg kan ikke lide det her ..."

Skrivebordet stod lige foran ham. Han tog en blyant, trak en blok hen til sig og begyndte at skrive nogle bogstaver på det. Men så stammede han:

"Å nej, det er ikke værd at ... Præfekten læser jo mit brev ... Men hvad i alverden er der dog i vejen med mig?"

Pludselig rejste han sig og råbte:

"Hr. sekretær, vi må ... vi må ... det er sat til i aften ... intet kan forhindre ..."

Han rettede sig op ved at anspænde hele sin viljestyrke, rejste sig op og begyndte at gå hen mod sekretærens dør med korte, små skridt som en automat. Men han vaklede, og måtte endnu en gang sætte sig ned.

En forfærdelig rædsel gennemfo'r ham fra isse til fod; han udstødte et skrig, der dog var for svagt til at blive hørt udenfor kontoret. Han indså det, og så sig omkring efter en klokke, men han var ikke mere i stand til at se tydeligt. Det var, ligesom et slør blev trukket for hans øjne.

Så faldt han på knæ og krøb hen til væggen, mens han famlede med hænderne frem for sig som en blind mand, indtil han endelig følte træværket. Det var en skillevæg. Han krøb videre langs med den, men hans forvildede hjerne havde fået en forkert opfattelse af rummet, og i stedet for at kravle til venstre, som han burde, fulgte han i stedet væggen til højre og kom ind bag et skærmbræt, som skjulte en tredje dør.

Hans fingre berørte klinken på denne dør, og det lykkedes ham at få den op. Med et halvkvalt skrig om hjælp ramlede han forover ind i et lille lukaf, som præfekten benyttede som klædeskab.

"I aften," jamrede han i den tro, at han var inde hos sekretæren, "i aften! Forbrydelsen sker i aften! De skal få at se … mærket efter tænderne … det er forfærdeligt! – Å, hvor jeg lider! Hjælp mig … Hjælp!"

Hans stemme døde bort. Han gentog flere gange, som i et mareridt:

"Tænderne … tænderne … de lukker sig!"

Så blev hans stemme endnu svagere, og der kom kun uartikulerede lyde fra de blege læber. Hans hoved sank længere og længere ned mod brystet. Han drog en to-tre suk, der gik en stærk skælven gennem hans legeme; så rørte han sig ikke mere.

Politipræfekten trådte ind på sit kontor ti minutter i fem.

Hr. Desmalions, som havde beklædt posten i de sidste tre år med en autoritet, som havde gjort ham almindelig respekteret, var en kraftig mand på omkring de halvtreds år med et intelligent ansigt. Hans klæder – et gråt jakkesæt, gamacher og et løst bundet slips – antydede ikke embedsmanden. Hans væremåde var ligefrem og enkel, og han gav et indtryk af godmodighed og åbenhed.

Han trykkede på en knap, og da sekretæren kom ind, spurgte han:

"Er de mennesker, jeg har indkaldt, kommet?"

"Ja vel, hr. præfekt. Og jeg har givet besked om, at de skal vente i hver deres værelse."

"Nå, det havde nu ikke betydet så meget, om de havde mødt hinanden. Men det er sikkert godt, som det er. Jeg håber da

ikke, at den amerikanske ambassadør har ulejliget sig herhen i egen person?"

"Nej, hr. præfekt."

"Har De fået deres kort?"

"Ja."

Politipræfekten tog de fem visitkort, hans sekretær gav ham, og læste:

"Mr. Archibald Bright, førstesekretær ved den amerikanske legation ... maître Note 1) Lepertuis, advokat ... Juan Caceres, attache ved den peruvianske legation ... major, grev d'Astrignac, *en suite* ..."

Det femte kort bar kun et navn uden hverken adresse eller titel:

Don Luis Perenna.

"Det er den eneste, jeg er rigtig nysgerrig efter at få at se!" sagde hr. Desmalions. "Han interesserer mig forbandet meget! Har De læst rapporterne fra Fremmedlegionen?"

"Ja, hr. præfekt, og jeg må tilstå, at denne herre også har vakt min nysgerrighed."

"Har han? Ja, har De nogensinde hørt om et lignende mod? En slags heroisk galskab, ganske forbløffende. Og så er der dette tilnavn 'Arsène Lupin', som han fik af kammeraterne på grund af den måde, hvorpå han på den mest overraskende måde overtog ledelsen af dem! ... Hvor længe er det forresten siden, Arsène Lupin døde?"

"Det var to år før De blev udnævnt, hr. præfekt. Hans og fru Kesselbachs lig blev opdaget under ruinerne af den lille villa, som brændte ned et sted i nærheden af grænsen til Luxembourg. Det viste sig senere ved den officielle

undersøgelse, at han havde kvalt det uhyre, der gik under navnet Dolores Kesselbach, hvis forbrydelser senere kom frem, og at han derpå havde hængt sig efter først at have stukket ild til villaen."

"Det var en passende ende for den fordømte kæltring," sagde hr. Desmalions. "Lad os se, hvor var vi kommet til? Har De papirerne i Mornington-arvesagen klar til mig?"

"De ligger på Deres bord, hr. præfekt."

"Udmærket. Men ... det er sandt ... er inspektør Vérot her?"

"Ja, hr. præfekt. Jeg formoder han er i sygeværelset for at blive tilset."

"Hvad er der da i vejen med ham?"

"Han så ud til at have det temmelig skidt."

"Hvad mener De?"

Sekretæren beskrev sit møde med inspektør Vérot.

"Og De siger, han efterlod et brev til mig?" sagde hr. Desmalions med et bekymret udtryk. "Hvor er det?"

"Mellem de andre papirer, hr. præfekt."

"Det er besynderligt; meget besynderligt. Vérot er en førsteklasses inspektør, meget klarttænkende; han lader sig ikke så let skræmme. Vil De gå hen og hente ham, så vil jeg imens se papirerne igennem."

Sekretæren forlod hurtigt værelse. Da han fem minutter efter kom tilbage, erklærede han i en forbavset tone, at han ikke havde været i stand til at finde Vérot.

"Og det allermest besynderlige," tilføjede han, "er at den vagthavende betjent, som så ham forlade Deres kontor, også så ham gå ind igen lige efter, og han har ikke set ham komme ud igen anden gang."

"Måske er han blot gået igennem og ind til Deres kontor?"

"Mit kontor, hr. præfekt? Men jeg har siddet derinde hele tiden."

"Så er det jo helt ufatteligt."

"Ja ... med mindre man kan antage, at betjentens opmærksomhed skulle være blevet afledet et øjeblik."

"Ja, det må vel være forklaringen. Jeg formoder, han er gået for at trække lidt frisk luft. Han kommer nok tilbage om et øjeblik. Jeg har egentlig heller ikke brug for ham i starten."

Præfekten så på sit ur:

"Ti minutter over fem. Vær så venlig at bede betjenten om at vise de herrer ind ... nej, forresten, vent lidt ..."

Hr. Desmalions betænkte sig. Mens han bladrede i papirerne på sit bord, havde han fundet Vérots brev. Det var en stor, gul forretningskuvert med navnet *Café du Pont-Neuf* trykt i det ene hjørne.

"I betragtning af hans fravær, og af de ting, han sagde til mig, så vil det nok være rigtigst, om De først ser hans brev igennem, hr. præfekt."

Hr. Desmalions tænkte sig om et øjeblik:

"De har muligvis ret."

Han bestemte sig, og med en papirkniv åbnede han kuverten. Et forundret udråb undslap ham:

"Nej, ved De hvad, det er dog noget af et stift stykke!"

"Hvilket, hr. præfekt?"

"Se selv ... et ubeskrevet ark ... andet indeholder kuverten ikke!"

"Umuligt!"

"Men se dog selv! ... et blankt ark, foldet to gange, uden et eneste ord!"

"Men Vérot sagde udtrykkeligt, at han havde meddelt alt, hvad han vidste om sagen, i dette brev."

"Det tvivler jeg slet ikke om, at han sagde til Dem, men hvad så? Hvis jeg ikke kendte Vérot, ville jeg sandt for dyden mene, at han prøvede at holde mig for nar!"

"Det er måske blot sjusk fra hans side, hr. præfekt."

"Ja, det må det vel være, men jeg er i høj grad forbavset over ham. Den slags går virkelig ikke an, når der står to menneskeliv på spil! For han fortalte Dem jo, at der er planlagt et dobbeltmord her i aften?"

"Ja, hr. præfekt, og det under ganske særligt uhyggelige omstændigheder ... 'djævelsk' var det ord, han brugte."

Hr. Desmalions begyndte at gå frem og tilbage på gulvet med hænderne på ryggen. Pludselig standsede han foran et lille bord.

"Hvad er der i denne æske, som er adresseret til mig: 'Hr. politipræfekten ... at åbne, hvis noget indtræffer'."

"Å ja," sagde sekretæren, "den havde jeg glemt. Det er fra Vérot, den er vigtig, sagde han, den vil uddybe og forklare indholdet af brevet."

"Nå," sagde hr. Desmalions, som nu ikke længere kunne lade være at le, "brevet trænger i høj grad til uddybelse og forklaring. Så selv om der ikke er 'indtruffet' noget, så er det nok lige så godt, jeg åbner pakken."

Han skar snoren over og fandt, da han pakkede den ud, en lille æske, næsten som en pilleæske, men den var tilsmudset og medtaget af brug.

Han tog låget af. Inden i æsken fandtes et par lag af bomuld, ligeledes smudsigt, og mellem disse lag lå et stykke chokolade.

"Hvad pokker skal det betyde?" spurgte han forbavset.

Han tog chokoladen ud og så på den; han så straks, hvad der var ejendommeligt ved den og hvad der havde bragt Vérot til at gemme den. På begge sider bar den mærker efter tænder, meget tydelige mærker, den ene tandrække distinkt adskilt fra den anden; de var trængt igennem pladen omtrent en kvart centimeter fra hver side. Man så tydeligt hver enkelt tand og de uregelmæssige mellemrum mellem dem. Der var mærker efter fire tænder i overkæben og fem i underkæben.

Hr. Desmalions blev siddende som i tanker med hovedet sænket ned mod brystet i et par minuttet, så begyndte han atter at gå frem og tilbage på gulvet.

"Det er besynderligt," mumlede han, "der findes en gåde bag ved dette, som jeg gerne gad kende løsningen på ... dette tomme ark papir, disse tandmærker, hvad betyder det?"

Men han var ikke en mand, som ville spilde megen tid med at finde løsningen på et mysterium, som snart ville blive løst af sig selv; inspektør Vérot måtte jo være i nærheden. Han sagde til sekretæren:

"Jeg kan ikke lade de fem herrer vente længere. Vær så god at lade betjenten vise dem ind med samme. Hvis Vérot dukker op, mens de er her – og det gør han vel – så lad mig det straks vide. Men bortset fra det må jeg under ingen omstændigheder blive forstyrret."

To minutter efter viste betjenten maître Lepertuis, en kraftig mand med rødt ansigt, skæg og briller ind, fulgt af Archibald

Bright, den amerikanske legationssekretær, og Caceres, den peruvianske attaché. Hr. Desmalions, som i forvejen kendte dem alle tre, talte med dem, indtil han gik hen for at tage mod major, grev d'Astrignac, helten fra La Chouïa, som var blevet tvunget til at trække sig tilbage fra sin militære stilling på grund af sine ærefulde sår. Han komplimenterede netop majoren for hans tapre bedrifter i Marokko, da døren gik op endnu en gang.

"Don Luis Perenna, formoder jeg?" sagde præfekten, idet han rakte hånden frem mod en middelhøj, temmelig slank mand, som bar en militær medalje og Æreslegionens røde bånd.

Den sidstankomnes ansigt og udtryk, hans hele holdning og meget ungdommelige bevægelser fik én til at se ham som en mand i fyrreårs-alderen, skønt der fandtes rynker ved øjnene og i panden, som måske kunne antyde en lidt højere alder. Han bukkede:

"Ja, hr. præfekt."

"Er det Dem, Perenna?" udbrød grev d'Astrignac; "så De er altså stadig blandt de levendes tal!"

"Javel, hr. major, og henrykt ved at se Dem igen!"

"Perenna i live! ... Men kæreste dog, vi havde jo tabt ethvert spor af Dem, dengang jeg forlod Marokko. Vi var ganske sikre på, at De var død."

"Jeg var fange, det var det hele."

"Men fanget af berberne ... det er det samme som at være død!"

"Ikke ganske, hr. major. Man kan flygte, hvorfra det så skal være. Beviset for det står lige foran Dem."

Politipræfekten gav efter for en uimodståelig tiltrækning og blev stående et øjeblik for at betragte det karakterfulde ansigt med det smilende ansigt, det åbne og resolutte blik, og den bronzebrune farve, som gav ham præg af at være bagt af solen i lange tider.

Så gjorde hr. Desmalions tegn til de øvrige om at sætte sig på de stole, der var stillet frem omkring hans skrivebord, og tog selv plads.

"Den indbydelse, mine herrer, som jeg har tilladt mig at sende til hver enkelt af Dem, må sikkert have forekommet Dem mystisk. Og den måde, hvorpå jeg har til hensigt at indlede vor samtale på, er ikke egnet til at formindske Deres forbavselse. Min De vil snart forstå, at det hele er ganske enkelt og naturligt."

Han bredte den bunke dokumenter ud foran sig, som hans sekretær havde ordnet for ham, så på dennes noter, og vedblev:

"For mere end halvtreds år siden, i 1860, boede tre forældreløse søstre, Ermeline, Elisabeth og Armande Roussel, i Saint-Etienne sammen med en fætter ved navn Victor. Søstrene var henholdsvis 22, 20 og 18 år gamle; fætteren var nogle år yngre. Den ældste, Ermeline, var den første, som forlod Saint-Etienne. Hun rejste til London, hvor hun giftede sig med en englænder ved navn Mornington, som hun fik en søn sammen med, som blev døbt Cosmo. Familien var meget fattig og havde det ondt. Ermeline skrev gentagne gange til sine søstre og bad om lidt understøttelse, men da hun ikke fik noget svar på sine breve, afbrød hun korrespondancen. I 1870 rejste familien Mornington til Amerika. Fem år efter var de blevet rige. Mr. Mornington døde i 1878, men hans enke fortsatte med at

bestyre den formue, han havde efterladt hende, og da hun var noget af et forretnings- og spekulationsgeni, øgede hun formuen til en kolossal sum. Ved sin død i året 1900 efterlod hun sin søn fire hundrede millioner francs."

Beløbet lod til at gøre indtryk på hans tilhørere. Han så majoren og Don Luis Perenna udveksle et blik og spurgte:

"De kendte Cosmo Mornington, ikke sandt?"

"Jo, hr. præfekt," svarede grev d'Astrignac. "Han var i Marokko, dengang Perenna og jeg kæmpede der."

"Netop," sagde hr. Desmalions. "Cosmo Mornington var begyndt at rejse verden rundt. Han havde studeret medicin, og behandlede, efter hvad jeg har hørt, ved enhver given lejlighed syge med stor dygtighed, og naturligvis uden vederlag. Han boede først i Ægypten, så i Algier og Marokko. I fjor slog han sig ned i Paris, hvor han døde for fire uger siden som følge af et umådelig dumt uheld."

"En skødesløst udført hypodermisk indsprøjtning, ikke sandt?" spurgte den amerikanske legationssekretær. "Det blev omtalt i aviser og meldt os i legationen."

"Jo," svarede Desmalions. "For at påskynde sin helbredelse efter et langvarigt anfald af influenza, plejede hr. Mornington efter ordination af sin læge at give sig indsprøjtninger med natriumglycerofosfat. Han må have glemt at foretage de sædvanlige sikkerhedsforanstaltninger, da han foretog sin sidste indsprøjtning, for der indtrådte blodforgiftning og inflammation med utrolig hast, og hr. Mornington døde i løbet af få timer."

Politipræfekten vendte sig mod advokaten og spurgte:

"Har jeg opsummeret disse kendsgerninger korrekt, maître Lepertuis?"

"Fuldkommen korrekt, hr. præfekt."

Hr. Desmalions fortsatte:

"Den næste morgen indfandt maître Lepertuis sig her, og af grunde, som De vil forstå, når De har fået dokumentet oplæst, forelagde han mig Cosmo Morningtons testamente, som han havde fået overbragt."

Mens præfekten bladrede i sine papirer, tilføjede maître Lapertuis:

"Tillad mig at oplyse, at jeg kun havde set min klient en eneste gang, før jeg blev kaldt til hans dødsleje; og det var dengang, han sendte bud efter mig for at give mig det testamente, han netop havde opsat. Det var ved begyndelsen af hans influenza. I samtalens løb fortalte han mig, at han havde foretaget forskellige undersøgelser i den hensigt at opspore sin moders familie, og at det var hans hensigt at fortsætte disse undersøgelser, så snart han igen blev rask. Som vi jo nu ved, forhindrede omstændighederne ham i dette."

Imidlertid havde præfekten taget en åben konvolut, indeholdende to ark papir, ud af bunken. Han bredte det største af dem ud og sagde:

"Dette er testamentet. Jeg vil bede Dem lytte opmærksomt, mens jeg læser det og det tillæg, der er vedlagt, op."

De øvrigt lænede sig tilbage i stolene, og præfekten læste:

"Testamente for Cosmo Mornington, ældste søn af Hubert Mornington og hustru Ermeline Roussel, naturaliseret statsborger i Amerikas Forenede Stater. Jeg testamenterer mit adopterede fædreland tre fjerdedele af mit bo, som skal

anvendes til veldædige formål, i overensstemmelse med de bestemmelser, der fremgår af et dokument, affattet i min håndskrift, som godhedsfuldt vil blive oversendt den herværende amerikanske legation ved hr. advokat maître Lepertuis efter min død. Resten af min formue, som beløber sig til omkring et hundrede millioner francs, som er anbragt i forskellige banker i Paris og London, over hvilke nævnte maître Lepertuis har en fortegnelse, testamenterer jeg til minde om min kære moder til hendes yndlingssøster Elisabeth eller dennes direkte arvinger; eller hvis Elisabeth eller hendes arvinger ikke kan findes, da til min moders anden søster, Armande Roussel eller dennes direkte arvinger; eller hvis ingen af søstrene eller deres arvinger kan findes, til deres fætter Victor Roussel eller dennes direkte arvinger. For det tilfælde, at jeg dør uden at have fundet de nævnte personer eller deres levende direkte arvinger, beder jeg min ven Don Louis Perenna om at foretage alle de dertil nødvendige undersøgelser. I denne hensigt udnævner jeg Don Louis Perenna til *executor testamenti* for så vidt angår den europæiske del af mit bo, og anmoder ham om at overtage ledelsen af det arbejde, som måtte være at foranledige efter min død, eller som følge af samme, at betragte sig som min befuldmægtigede repræsentant og i enhver henseende at handle til bedste for mit minde og opfyldelsen af mine ønsker. I taknemmelighed for denne tjeneste, og som en erindring om de to tilfælde, hvorved han frelste mit liv, efterlader jeg til nævnte Louis Perenna den sum en million francs."

Præfekten holdt et øjeblik inde. Don Luis mumlede:

"Stakkels Cosmo! ... Jeg ville ikke have haft denne opmuntring nødig for at opfylde hans sidste ønsker."

Hr. Desmalions fortsatte oplæsningen:

"Endvidere, såfremt de undersøgelser, som foretages af Don Louis Perenna og maître Lepertuis ikke indenfor tre måneder efter min død har ført til noget resultat, dvs. at ingen arving eller overlevende af familien Roussel har vist sig for at modtage arven, skal de samtlige et hundrede millioner francs definitivt og uden hensyn til eventuelle senere krav, tilfalde min ven Don Louis Perenna. Jeg kender ham godt nok til at føle mig overbevist om, at han vil anvende denne formue på en måde, som vil være overensstemmende med de storslåede planer, han beskrev for mig i vort telt i Marokko."

Hr. Desmalions holdt på ny inde og fæstede sit blik på Don Luis, som sad helt stille og uden en trækning af ansigtet, skønt en tåre glinsede i hans øjenvipper. Grev d'Astrignac sagde:

"Gratulerer, Perenna!"

"Lad mig erindre Dem om, major," svarede denne, "at der til arven er knyttet en betingelse. Og jeg sværger, at hvis jeg på nogen måde kan gøre noget for det, så vil arvingerne efter familien Roussel blive fundet."

"Det er jeg ganske sikker på," svarede officeren. "Jeg kender Dem."

"Altså, under alle omstændigheder," spurgte præfekten, "så afslår De ikke denne betingede arv?"

"Nej," sagde Perenna leende, "der er visse ting, man ikke så godt kan afslå."

"Når jeg spørger således," vedblev Desmalions, "så skyldes det den sidste paragraf i testamentet, som lyder: 'Hvis min ven Don

Louis Perenna af en eller anden årsag skulle afslå at modtage arven eller skulle være afgået ved døden før den fastsatte dag for udleveringen af denne, anmoder jeg den amerikanske ambassadør i Paris og den til enhver tid værende politipræfekt i fællig at anvende pengene til oprettelse og drift af et universitet i Paris, forbeholdt studenter og kunstnere af amerikansk nationalitet. Desuden bemyndiges herved politipræfekten til i alle tilfælde at udtage af mit bo en sum af 300.000 francs til anvendelse til fordel for Paris' politifond."

Hr. Desmalions lagde papiret til side og tog et andet.

"Der findes en kodicil til testamentet. Den består i et brev, som hr. Mornington skrev til maître Lepertuis nogen tid efter, og som uddyber visse punkter nærmere. Maître Lepertuis, hedder det deri, anmodes om at åbne testamentet dagen efter min død i overværelse af politipræfekten, som derefter godhedsfuldt vil hemmeligholde sagen i én måned. På månedsdagen vil han desuden have den godhed at indkalde til sit kontor maître Lepertuis, Don Louis Perenna, og et fremragende medlem af De forenede Staters legation. Umiddelbart efter oplæsningen af testamentet vil en check på en million francs blive overrakt min ven Don Louis Perenna efter en enkel undersøgelse af hans papirer og fastslåelse af hans identitet. Jeg ønsker, at dette skal foretages af major, greve d'Astrignac, som var hans kommandant i Marokko, samt for så vidt angår hans afstamning, af et medlem af den peruvianske delegation i Frankrig, idet Don Louis Perenna, skønt han har spansk statsborgerskab, er født i Peru. Endvidere ønsker jeg, at mit testamente ikke meddeles eventuelle Roussel-arvinger før tidligst to dage senere på maître Lepertuis' kontor. Endelig og

afslutningsvis vil jeg bede om, at politipræfekten har den godhed at indkalde de førnævnte personer endnu en gang til sit kontor på en dato, som han selv vælger, og som må ligge mindst tres og højst halvfems dage efter det første møde. Da, og først da, vil den endelige modtager af arven blive fastslået og indtræde i sine rettigheder; ej heller må nogen blive udpeget som arving, med mindre pågældende er til stede ved dette sidste møde, hvorved Don Louis Perenna, som ligeledes må være til stede, vil være at udnævne som endelig arving, såfremt ingen overlevende direkte arvinger efter søstrene Roussel eller deres fætter Victor Roussel er trådt frem for at modtage arven."

Idet han lagde begge papirer tilbage på bordet, sagde præfekten:

"De har nu, mine herrer, hørt Cosmo Morningtons testamente og fået forklaringen på Deres tilstedeværelse her i dag. En sjette person vil straks komme til stede. Det er en af mine detektiver, som jeg har givet til opgave at foretage nogle indledende undersøgelser angående familien Roussel, og som vil meddele Dem resultaterne af sine undersøgelser. Men foreløbig vil vi gå frem efter testators anvisninger. Don Louis Perennas papirer, som han efter anmodning har tilstillet mig for fjorten dage siden, er blevet undersøgt af mig personlig og fundet i den bedste orden. Med hensyn til hans afstamning har jeg tilskrevet den peruvianske legation og fået nøjagtig oplysning."

"Man har overdraget denne sag til mig," sagde Caceres, den peruvianske attache. "Den frembød ingen vanskeligheder. Don Luis Perenna tilhører en gammel spansk familie, som emigrerede for tredive år siden, men beholdt sine godser og

ejendomme i Europa. Jeg har kendt Don Luis' fader i Sydamerika; han omtalte altid sin søn med stor hengivenhed. Det var vor legation, som for tre år siden meddelte sønnen underretning om hans faders død. Jeg kan her fremlægge en kopi af det brev, som dengang blev sendt til Marokko."

"Og jeg har det originale brev her," sagde præfekten, "mellem de dokumenter, som jeg har modtaget fra Don Luis Perenna. Og De, hr. major, genkender De den soldat, der kæmpede som menig under Dem i Marokko?"

"Jeg genkender ham," svarede greven.

"Og der er ingen mulighed for at tage fejl?"

"Ingen som helst mulighed, og uden al tvivl."

Politipræfekten lo og tilføjede:

"De genkender altså menig Perenna, hvis kammerater i en slags overstadig beundring for hans tapperhed plejede at kalde for Arsène Lupin?"

"Ja, hr. præfekt," svarede majoren skarpt, "den mand, som folkene kaldte Arsène Lupin, men som officererne ganske enkelt kaldte Helten, og om hvem de plejede at sige, at han var tapper som d'Artagnan, stærk som Porthos ..."

"Og mystisk som greven af Monte-Cristo," fuldendte præfekten leende. "Jeg kender til alt dette fra den rapport, jeg modtog fra Fremmedlegionens 4. regiment. Det er ikke nødvendigt at læse det hele, men den meddeler blandt andet den enestående kendsgerning, at menig Perenna i løbet af en to års tid modtog den militære tapperhedsmedalje, Æreslegionens kors for overordentligt dristige og værdifulde tjenester, og blev nævnt fjorten gange i dagsrapporterne. Jeg skal plukke et par detaljer ud for Dem ..."

"Hr. præfekt," protesterede Don Luis, "spar os for disse trivielle historier, de har ingen som helst interesse for nogen! Og jeg ser ingen grund til ..."

"Tvært imod, der er al mulig grund," erklærede hr. Desmalions. "De herrer er her ikke blot for at høre oplæsningen af et testamente, men også for at autorisere den eneste af dets bestemmelser, som skal afgøres med det samme, nemlig udbetalingen af en arvepart på en million francs. Det er derfor nødvendigt, at de alle kommer til at kende så meget som muligt til de kendsgerninger, der findes om modtageren. Følgelig vil jeg fortsætte ..."

"I så fald, hr. præfekt," sagde Perenna, idet han rejste sig og begyndte at gå hen mod døren, "vil jeg tillade mig at ..."

"Højre om, stå! Se lige ud!" kommanderede major d'Astrignac i en spøgende tone.

Han trak Don Luis tilbage til midten af rummet og tvang ham til at sætte sig igen.

"Hr. præfekt," sagde han, "jeg anråber Dem om barmhjertighed for min gamle våbenbroder, hvis beskedenhed virkelig ville blive stillet på en alt for hård prøve, hvis historierne om hans bedrifter skulle læses højt for ham. Desuden er rapporten jo lige her, og vi kan alle gøre os bekendt med indholdet på egen hånd. Uden at have set den, skriver jeg under på hvert et rosende ord; og jeg erklærer, at jeg aldrig gennem hele min militære karriere har mødt en soldat, som kunne sammenlignes med Perenna. Og jeg har dog set mange glimrende soldater, rene dæmoner, hvis lige man ikke finder udenfor Fremmedlegionen, folk, som gerne lod sig skære i stumper og stykker, blot for at imponere hinanden. Men ikke én

af dem kom op på siden af Perenna. Jeg har set ham gøre ting, som jeg ikke vil fortælle, af den simple grund, at jeg ville være bange for, at man troede jeg løj – ting så utrolige, at når nu senere overvejer dem i ro og mag, så spekulerer jeg på, om mine øjne mon ikke skulle have bedraget mig. Der var for eksempel en dag ved Settat, hvor vi blev forfulgt ..."

"Et eneste ord til, major," udbrød Don Luis smilende, "så går jeg, og denne gang for alvor! Jeg må sige, De har en højst særpræget måde at skåne min beskedenhed på."

"Min kære Perenna," svarede greven, "jeg har jo altid sagt, at De har alle gode egenskaber, undtagen den ene, at De ikke er franskmand."

"Og jeg har hver gang svaret Dem, at jeg er fransk på mødrene side, og franskmand af hjerte og temperament. Der er jo ting, som kun en franskmand kan gøre."

De to mænd trykkede hengivent hinandens hænder.

"Ja, ja da," sagde præfekten, "så vil vi altså ikke sige mere om Deres tapre gerninger eller denne rapport. Jeg vil dog nævne en enkelt ting, nemlig den, at De efter to år i Legionen faldt i et baghold og blev taget til fange af berbere, og at De først er vendt tilbage fra fangenskabet for en måned siden."

"Netop, hr. præfekt, lige tidsnok til at modtage min afsked, da min fem års kontrakt var udløbet."

"Men hvordan kom Cosmo Mornington til at nævne Dem i sit testamente, når De på den tid, hvor han skrev det, havde været forsvundet i atten måneder?"

"Cosmo og jeg stod i korrespondance med hinanden."

"Hvad siger De?"

"Ja. Og jeg havde underrettet ham om min forestående flugt og senere ankomst til Paris."

"Men hvordan i alverden bar De Dem dog ad med det? Hvor var De? Hvordan skaffede De Dem midler?"

Don Luis smilede uden at svare.

"Altså nu Monte-Cristo, ser jeg," sagde politipræfekten. "Den mystiske Monte-Cristo."

"Monte-Cristo, hvis De synes, hr. præfekt. I virkeligheden er det mysterium, som omgiver min tilfangetagelse og min flugt temmelig ejendommeligt. Det kan sikkert være interessant at kaste lys over den sag en anden dag, men foreløbig må jeg bede om henstand."

Der blev stille. Endnu en gang tog præfekten den besynderlige mand i omhyggeligt øjesyn. Han kunne ikke lade være med at bemærke, ligesom drevet af en idéassociation, som han ikke selv kunne gøre sig rede for:

"Blot én ting til: Hvilken grund havde Deres kammerater til at give Dem det temmelig mærkværdige tilnavn Arsène Lupin? Var det kun en hentydning til Deres mod og fysiske styrke?"

"Nej, der var også noget andet, hr. præfekt, nemlig afsløringen af et mærkeligt tyveri, hvor opdagelsen af visse detaljer, som tilsyneladende var uforklarlige, satte mig i stand til at udpege den skyldige."

"Så De har altså evner i den retning?"

"Ja, hr. præfekt, et vist anlæg, som jeg havde anledning til at lægge for dagen i Afrika ved mere end én lejlighed. Det var netop lige efter Arsène Lupins død, og han var genstand for megen omtale i aviserne."

"Var det et alvorligt tyveri?"

"Så temmelig. Og det blev forøvet overfor Cosmo Mornington, som på den tid boede i provinsen Oran. Det var i virkeligheden det, som lagde grunden til vort venskab."

Der opstod på ny en pause, indtil Don Luis sagde:

"Stakkels Cosmo! Den hændelse gav ham en urokkelig tro på mit talent som detektiv. Han sagde altid: 'Perenna, hvis jeg bliver myrdet' ... han havde en fiks idé om, at han ville dø for en morders hånd ... 'hvis jeg bliver myrdet, så sværg mig til, at De vil finde morderen.'"

"Men denne fikse idé gik ikke i opfyldelse," sagde præfekten. "Cosmo Mornington blev ikke myrdet."

"Der tager De skam fejl, hr. præfekt," svarede Don Luis.

Hr. Desmalions fo'r op:

"Hvad! Hvad er det, De siger? Skulle Cosmo Mornington ...?"

"Jeg siger, at Cosmo Mornington ikke døde, som De siger: af en skødesløst udført indsprøjtning, men som han altid havde frygtet, for en morders hånd."

"Denne påstand hviler jo ikke på noget som helst bevis!"

"Den er baseret på kendsgerninger, hr. præfekt."

"Var De da til stede? Ved De noget?"

"Jeg var ikke til stede; for en måned siden var jeg jo endnu i Legionen. Jeg indrømmer endog, at jeg ikke kendte noget til Cosmos død, da jeg ankom til Paris. I virkeligheden har jeg først nu fået besked om det."

"Men i så tilfælde kan De jo ikke vide mere om sagen end jeg, og De må nødvendigvis acceptere lægens udsagn."

"Det gør mig ondt at sige det, men lægens udsagn overbeviser mig ikke."

"Hør nu her, Perenna, hvad får Dem til at fremsætte sådan en anklage? Kan De bevise den?"

"Ja."

"Med hvad?"

"Deres egne ord, hr. præfekt."

"Mine egne ord? Hvad mener De?"

"Det skal jeg forklare Dem. De begyndte med at sige, at Cosmo Mornington havde studeret medicin, og praktiserede med stor dygtighed; dernæst at han havde givet sig selv en indsprøjtning, som var så klodset udført, at den medførte en inflammation, som dræbte ham i løbet af få timer."

"Ja?"

"Nuvel, hr. præfekt, jeg må med sikkerhed kunne antage, at en dygtig læge som Cosmo Mornington ikke var i stand til at foretage en indsprøjtning, hvor ikke alle antiseptiske forholdsregler var iagttaget. Jeg har set Cosmo i arbejde, og jeg ved, hvor overordentlig omhyggelig han var."

"Og?"

"Og lægen udskrev simpelthen en dødsattest uden at foretage nogen videre undersøgelse, således som læger plejer at gøre det, når der ikke foreligger noget, der kan vække deres mistanke."

"Deres mening er ..."

"Maître Lepertuis," sagde Don Luis, idet han vendte sig til advokaten, "så De noget usædvanligt, dengang De blev tilkaldt til Cosmo Morningtons dødsleje?"

"Nej, intet. Hr. Mornington lå bevidstløs hen."

"Og det er i sig selv besynderligt," sagde Perenna, "at en indsprøjtning, hvor dårligt den end var udført, så hurtigt skulle

give dette resultat. Var der noget, der tydede på, at han led?"

"Nej ... det vil sige, jo ... jo, jeg husker, at hans ansigt havde nogle brune pletter, som jeg ikke havde set, da jeg første gang talte med ham."

"Brune pletter? Det bekræfter min mistanke. Cosmo Mornington blev forgiftet."

"Men hvordan?" spurgte præfekten.

"Af et eller andet stof, som var bragt ind i det glas, hvori han opbevarede sin natriumglycerofosfat, eller måske i den sprøjte, han brugte."

"Men lægen?" protesterede hr. Desmalions.

"Maître Lepertuis," vedblev Perenna, "gjorde De lægen opmærksom på de brune pletter?"

"Ja, men han slog dem hen som betydningsløse."

"Var det hans sædvanlige læge?"

"Nej, hans sædvanlige læge, dr. Pujol, som er en ven af mig, og som havde anbefalet mig til ham, var syg. Den læge, jeg så ved hans dødsleje, må have være en fra nabolaget."

"Jeg har hans navn og adresse her," sagde præfekten, som i mellemtiden havde fundet dødsattesten frem, "han hedder dr. Bellavoine, Rue d'Astorgue nr. 14."

"Har De en fortegnelse over lægerne i Paris, hr. præfekt?"

Hr. Desmalions åbnede en adressebog og bladrede lidt i den. Så udbrød han:

"Der findes ikke en dr. Bellavoine. Og der bor ingen læge i Rue d'Astorgue nr. 14."

2. En mands død

Denne erklæring blev fulgt af en længere pause. Den amerikanske legationssekretær og den peruvianske attaché havde fulgt samtalen med spændt interesse. Major d'Astrignac nikkede bifaldende: efter hans mening kunne Perenna ikke tage fejl.

Politipræfekten indrømmede:

"Ganske vist, ganske vist ... vi har en række sammenfaldende omstændigheder her ... de er temmelig tvetydige ... de brune pletter og denne læge ... det er en sag, som må undersøges." Og idet han ligesom uvilkårligt vendte sig mod Perenna, spurgte han: "De finder vel uden tvivl, at der er en mulig forbindelse mellem det formodede mord og Cosmo Morningtons testamente?"

"Det kan jeg ikke udtale mig om, hr. præfekt. I så fald måtte vi gå ud fra, at testamentets indhold var kendt i en videre kreds. Tror De, det kan være sivet ud, maître Lepertuis?"

"Nej, det tror jeg ikke. Mr. Mornington syntes at være gået frem med stor forsigtighed."

"Og der kan ikke være tale om nogen indiskretion hos en i Deres kontor?"

"Hvem skulle det være? Ingen andre end jeg selv har haft med dette testamente at gøre. Og jeg alene har nøglen til det pengeskab, hvori jeg lægger så vigtige dokumenter hver aften."

"Og dette pengeskab har ikke været brudt op? Der har ikke fundet noget tyveri sted på Deres kontor?"

"Nej."

"De så Cosmo Mornington om morgenen?"

"Ja; det var en fredag morgen."

"Og hvad gjorde De med testamentet, indtil De om aftenen låste det inde i pengeskabet?"

"Jeg lagde det sandsynligvis i min skrivebordsskuffe."

"Og denne skuffe har heller ikke været brudt op?"

Maître Lepertuis syntes pludselig at blive forlegen og svarede ikke.

"Nå?" spurgte Don Luis.

"Jo ... altså, jeg husker ... der skete noget den dag, den fredag."

"Er De sikker?"

"Ja. Da jeg kom tilbage fra frokost, bemærkede jeg, at skuffen ikke var låst ... skønt jeg ikke nærer den fjerneste tvivl om, at jeg havde låst den. Dengang tænkte jeg ikke særligt over dette tilfælde. Nu forstår jeg ... nu forstår jeg ..."

Og således blev lidt efter lidt alle de mistanker, som Don Luis nærede, bekræftet ved antagelser, som ganske vist i begyndelsen grundede sig på ganske små omstændigheder, men som viste en intuition, en kombinationsevne, som var forbløffende hos en mand, som ikke havde været til stede ved nogen af de begivenheder, det drejede sig om.

"Vi vil gå i gang hurtigst muligt, Don Luis," sagde politipræfekten, "og sammenligne alle disse udsagn, som De nok vil medgive kan forekomme noget dristige, med de mere nøgterne forklaringer fra en af mine detektiver, som er på sagen ... og som burde være her nu."

"Angår hans vidnesbyrd Cosmo Morningtons arvinger?" spurgte advokaten.

"Bestemt. For to dage siden telefonerede han til mig, at han havde fået samlet alle detaljerne; også netop de punkter, som … Men vent lidt, jeg kommer pludselig til at tænke på, at han talte med min sekretær om et mord, som blev begået for en måned siden i dag … men det er jo netop i dag en måned siden, at Cosmo Mornington …"

Hr. Desmalions trykkede hårdt på en knap. Hans privatsekretær kom ind.

"Inspektør Vérot?" spurgte præfekten skarpt.

"Han er ikke kommet tilbage endnu."

"Så lad ham hente! Han må komme nu! Han skal findes for enhver pris, og det øjeblikkelig!"

Han vendte sig mod Don Luis Perenna:

"Inspektør Vérot var her for en time siden; han følte sig skidt tilpas og sagde noget om, at han blev forfulgt og overvåget. Han sagde, at han ville give mig en overordentlig vigtig meddelelse om Mornington-sagen, og noget om to mord, som skal finde sted nu i aften … begge to som konsekvenser af mordet på Cosmo Mornington."

"Og han havde det dårligt, siger De?"

"Ja, han opførte sig ejendommeligt og indbildte sig tilsyneladende de særeste ting. For en sikkerheds skyld havde han efterladt en detaljeret rapport om sagen til mig. Nå, ja … denne rapport er ikke andet end et ubeskrevet ark papir. Her er papiret og den konvolut, jeg fandt det i. Og her er en æske, som han også lod blive stående, og som indeholder et stykke chokolade med tandmærker."

"Må jeg se de ting, De her nævner, hr. præfekt?"

"Vær så god. Men de vil næppe sige Dem noget."

"Lad mig alligevel ..."

Don Luis undersøgte omhyggeligt æsken og den gule konvolut med påtrykket *Café du Pont-Neuf*. De andre ventede på, hvad han ville sige, som om hans ord nødvendigvis måtte kaste et nyt og uventet lys over sagen. Men han sagde kun:

"Håndskriften er ikke den samme på konvolutten og æsken. Skriften på konvolutten er ikke helt så tydelig, en smule rystende, åbenbart eftergjort."

"Hvilket beviser ...?"

"Hvilket beviser, hr. præfekt, at denne gule konvolut ikke stammer fra Deres detektiv. Jeg går ud fra, at en anden, efter at han har skrevet den, og mens han et øjeblik var uopmærksom, har skiftet hans konvolut ud med en anden, som kun indeholdt et ubeskrevet ark."

"Det er jo kun gisninger!" sagde præfekten.

"Det er nok muligt, men hvad der er sikkert, hr. præfekt, er, at Deres detektivs forudanelser var velbegrundede, at han er genstand for en omhyggelig overvågning, at de opdagelser i forbindelse med Mornington-arven, som han har haft held til at gøre, har grebet ind i nogle forbryderiske planer, og at han derfor nu svæver i den yderste fare."

"Nåda!"

"Han må hjælpes, hr. præfekt. Lige siden begyndelsen af dette møde har jeg følt mig overbevist om, at vi står foran et anslag, som allerede er i værk. Jeg håber kun, det ikke er for sent, og at Deres detektiv ikke allerede er det første offer."

"Kære Don Luis," udbrød præfekten, "De udtaler alt dette med en beundringsværdig overbevisning, som dog ikke er tilstrækkelig til at fastslå den kendsgerning, at Deres mistanke

skulle være begrundet. Inspektør Vérot vil være det bedste bevis."

"Inspektør Vérot vil ikke komme tilbage."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi han allerede *er* kommet tilbage. Den vagthavende så ham komme."

"Han må have drømt. Hvis De ikke har noget bedre bevis end denne mands vidnesbyrd ..."

"Jeg har et andet bevis, som inspektør Vérot selv har efterladt om sin tilstedeværelse: disse få, næsten ulæselige bogstaver, som han har skrevet på denne blok; som Deres sekretær ikke har set ham skrive, og som jeg selv først nu har opdaget. Se på dem. Er de måske ikke et afgørende bevis på, at han er kommet tilbage?"

Præfekten kunne ikke skjule sin uro. De øvrige tilstedeværende var rystede, og sekretærens tilbagevenden forøgede kun deres ængstelse: ingen havde set noget til inspektør Vérot.

"Hr. præfekt," sagde Don Luis, "jeg anmoder Dem indtrængende om, at De får den vagthavende kaldt herind."

Så snart denne var kommet ind, spurgte han, uden at vente på, at hr. Desmalions skulle sige noget:

"Er De sikker på, at De så inspektør Vérot gå herind en gang til?"

"Fuldstændig sikker."

"Og at han ikke gik ud igen?"

"Fuldstændig sikker."

"Og Deres opmærksomhed har ikke være afledt et eneste øjeblik?"

"Ikke et øjeblik."

"Der ser De!" udbrød præfekten. "Hvis inspektør Vérot var her, måtte vi da vide det!"

"Han er her, hr. præfekt."

"Hvad behager?"

"Ja, undskyld min påståelighed, hr. præfekt, men jeg siger kun, at hvis en mand går ind i et værelse og ikke kommer ud fra det igen, så må han nødvendigvis være derinde."

"Tror De da, han har gemt sig?" spurgte hr. Desmalions, som nu begyndte at blive irriteret.

"Nej, men syg, besvimet ... måske endda død."

"Men hvor er han da, for pokker?"

"Bag det skærmbræt dér."

"Der er ikke andet bag det skærmbræt end en dør."

"Som fører videre til?"

"Mit påklædningsværelse."

"Nuvel da, hr. præfekt: inspektør Vérot er blevet uklar, har troet at gå ind til Deres sekretær, men er i stedet gået ind i Deres påklædningsværelse og er faldet om."

Hr. Desmalions løb hen til skærmbrættet og skulle til at åbne døren. I samme øjeblik tog han et skridt tilbage. Var det en forudanelse, eller var det en pludselig uvilje mod dette besynderlige menneske, som udstedte sine ordrer med en så myndighed, og som lod til at have overtaget ledelsen af det hele?

Don Luis stod ubevægelig og ventede i en ærbødig stilling.

"Jeg kan dog ikke tro ..." sagde hr. Desmalions.

"Hr. præfekt, jeg må minde Dem om, at inspektør Vérots meddelelser kan frelse to mennesker, som er dømt til at blive

myrdet endnu i aften. Hvert spildt minut er uerstatteligt."

Hr. Desmalions trak på skuldrene. Men Don Luis beherskede ham fuldstændig med sin mægtige overbevisning; og præfekten åbnede døren.

Han gjorde ikke en bevægelse, udstødte endog ikke et skrig. Han stod blot og så frem for sig:

"Er dette virkelig muligt?" mumlede han

Ved det svage lys, som trængte ind gennem det matterede glas i et vindue, så de en mand ligge på gulvet.

"Inspektør Vérot!" råbte den vagthavende og fo'r frem.

Han og sekretæren fik rejst inspektøren op, og satte ham i en lænestol i præfektens kontor.

Han var endnu i live, men næppe nok til, at man kunne mærke hans puls. En lille dråbe spyt løb ned fra den ene mundvig. Øjnene var fuldstændig uden bevidsthed. Men enkelte af ansigtets muskler bevægede sig, måske som en følge af en viljesanspændelse, der næsten rakte ud over døden.

Don Luis sagde næsten uhørligt:

"Se, hr. præfekt ... de brune pletter!"

Alle de tilstedeværende blev grebet af den samme rædsel; de begyndte febrilsk at ringe, åbne dørene, kalde på hjælp.

"Send bud efter lægen!" befalede hr. Desmalions. "Sig, at de skal bringe den første, den bedste læge, de kan finde ... og en præst ... vi kan jo ikke lade den stakkels mand ..."

Don Luis hævede armen for at skaffe stilhed:

"Der er ikke mere at stille op," sagde han. "Det bedste vi kan gøre, er at søge at udnytte de sidste øjeblikke. Tillader De, hr. præfekt?"

Han bøjede sig over den døende mand, lagde det slapt hængende hoved op mod stoleryggen, og hviskede ind i inspektørens øre:

"Vérot, det er præfekten, som taler til Dem. Vi ville gerne vide lidt om, hvad det er, som skal ske i aften. Hører De mig, Vérot? Hvis De kan høre mig, så luk øjnene."

Vérots øjenlåg faldt ned. Det kunne være en tilfældighed ... men Don Luis vedblev:

"Vi ved, at De har fundet arvingerne efter søstrene Roussel, og at det er to af disse arvinger, der trues af døden. Dette dobbeltmord skal finde sted i aften. Hvad vi ikke ved, er navnene på disse arvinger, som sikkert ikke hedder Roussel. De må fortælle os navnet! De skrev på en blok tre bogstaver, som lader til at være en stavelse: FAU. Har jeg tydet dem rigtigt? Er det den første stavelse af et navn? Og hvilket bogstav kommer efter? Luk øjnene, når jeg siger det rigtige bogstav ... er det B? er det C?"

Men der var ingen bevægelse at se i inspektørens ligblege ansigt. Hans hoved faldt tungt ned på brystet. Vérot sukkede et par gange, der gik en skælven gennem hans stærke legeme, og så var det forbi.

Inspektør Vérot var død.

Den tragiske scene var forbi så hurtigt, at de mænd, som havde overværet den, et øjeblik stod ganske forvirrede. Advokaten gjorde korsets tegn og faldt på knæ. Præfekten mumlede:

"Stakkels Vérot! Han var en god mand, som ikke tænkte på andet end tjenesten, på sin pligt. I stedet for at søge hjælp for sig selv ... hvem ved, måske kunne han være blevet frelst ... kom

han her tilbage i håb om at få meddelt mig sin hemmelighed. Stakkels Vérot!"

"Var han gift? Havde han nogen børn?" spurgte Don Luis.

"Ja, han efterlader sig hustru og tre børn," svarede præfekten.

"Jeg vil tage mig af dem," sagde Don Luis stille.

Kort efter kom der en læge til stede. Imens hr. Desmalions gav besked om at bringe liget ind i et andet værelse, trak Don Luis lægen til side og sagde:

"Der er ingen tvivl om, at inspektør Vérot er blevet forgivet. Se på hans håndled. De vil der finde spor efter et stik med en inflammeret cirkel omkring."

"Er han blevet stukket der?"

"Ja, med en knappenål eller spidsen af en pen, og sikkert ikke så dybt, som morderen havde ønsket, for han døde først nogle timer efter."

Den vagthavende bar liget bort. Og snart var der ikke flere tilbage i præfektens kontor, andre end de fem mænd, som denne oprindelig havde indkaldt. Den amerikanske legationssekretær og den peruvianske attaché anså deres fortsatte nærvær for unødvendigt og gik efter at have udtalt deres beundring for Don Luis' evner til at gennemskue begivenhederne. Derpå gik major d'Astrignac, efter først at have trykket sin tidligere underordnedes hånd med åbenbar hengivenhed. Maître Lepertuis og Don Luis stod også i begreb med at forlade kontoret efter at have aftalt et møde med henblik på udbetalingen af arven, da hr. Desmalions hurtigt trådte ind:

"Ah, De er her endnu, Don Luis! Det glæder mig ... jeg har fået en idé: de tre bogstaver, De mener at kunne læse på blokken, var det ikke 'Fau'?"

"Jeg tror det, hr. præfekt. Se selv: De kan se F er skrevet med stort, hvilket fik mig på den tanke, at det kunne være det første bogstav i et navn."

"Ja, netop, netop," sagde hr. Desmalions. "Det er besynderligt ... denne stavelse er tilfældigvis ... vent lidt ..."

Hr. Desmalions løb hurtigt gennem den stak breve, han havde fået af sin sekretær.

"Her her vi det!" råbte han, idet han så på underskriften på et af brevene. "Her har vi det. Det var nok det, jeg mente: 'Fauville'. Første stavelse er det samme ... se her, Fauville, kun det, intet fornavn eller initialer ... det må være skrevet af en mand, som var stærkt ophidset ... der er hverken dato eller adresse ... håndskriften er rystet ..."

Hr. Desmalions læste højt:

> "Hr. præfekt!
> En stor fare hænger over mit og min søns hoved. Døden er os nær! Jeg vil i nat eller allersenest i morgen være i besiddelse af beviser for den afskyelige sammensværgelse, som truer os. Jeg beder om tilladelse til at overbringe dem til Dem i morgen. Jeg har brug for hjælp og bønfalder om Deres beskyttelse.
>
> *Fauville.*"

"Intet andet?" spurgte Don Luis. "Ingen trykt adresse på brevpapiret?"

"Intet. Men det er jo ellers tydeligt nok. Inspektør Vérots udtalelser hænger jo klart sammen med denne fortvivlede appel. Det er åbenbart hr. Fauville og hans søn, som skal myrdes i aften. Og det værste er, at navnet Fauville er så almindeligt, at det er umuligt for os at opspore ham i tide."

"Sig ikke det, hr. præfekt! Hvis vi anspænder hver eneste nerve ..."

"Det vil vi naturligvis; jeg vil sætte alle mine folk i sving. Men De indser jo, at vi ikke har det mindste spor at gå efter."

"Men det ville jo være forfærdeligt," råbte Don Luis. "Disse to mennesker er dømt til at dø, og vi er ude af stand til at frelse dem! Hr. præfekt, jeg beder Dem bemyndige mig ..."

Han blev afbrudt ved, at præfektens privatsekretær kom ind med et visitkort i hånden.

"Hr. præfekt, der er en mand, som meget påtrængende ... jeg ved ikke ..."

Hr. Desmalions tog kortet og udstødte et udråb af overraskelse og glæde.

"Se her!" sagde han til Perenna, idet han rakte ham kortet:

HIPPOLYTE FAUVILLE
Civilingeniør
Boulevard Suchet 14B

"Vi har heldet med os," sagde hr. Desmalions. "Hvis denne hr. Fauville er en af arvingerne, vil det lette vort arbejde betydeligt."

"Men i alle tilfælde, hr. præfekt," indskød advokaten, "må jeg erindre om den bestemmelse i testamentet, som går ud på, at

det ikke må læses før efter 48 timers forløb. Hr. Fauville må derfor ikke få at vide ..."

Døren blev revet op og en mand styrtede ind, idet han skubbede betjenten til side.

"Inspektør ... inspektør Vérot?" råbte han, "han er død, er han ikke ... man har fortalt mig ..."

"Jo, han er død."

"For sent! Jeg kommer for sent!" stammede manden.

Og han sank ned i en stol, slog hænderne sammen og hulkede.

"Å, de kæltringer! de kæltringer!"

Det var en bleg, hulkindet, noget sygeligt udseende mand på omkring de 50 år. Han var skaldet, og hans pande var furet af dybe rynker. Han havde nervøse trækninger ved hagen og ørerne. Han havde tårer i øjnene. Præfekten sagde:

"Hvem mener De, hr. Fauville? Inspektør Vérots mordere? Kan De fortælle os, hvem det er, hjælpe os med vore undersøgelser?"

Hippolyte Fauville rystede på hovedet:

"Nej, nej, det ville ikke nytte noget ... ikke foreløbig. Mine beviser er ikke tilstrækkelige ... Nej, ikke endnu!"

Han havde allerede rejst sig fra stolen og undskyldte sig:

"Hr. præfekt, jeg har ulejliget Dem uden at det var nødvendigt, men jeg ville gerne vide ... jeg havde håbet, at inspektør Vérot havde undgået ... hans oplysninger tilsammen med mine ville have været uvurderlige. Men måske var han i stand til at oplyse Dem ...?"

"Nej, han talte kun om i aften ..."

Hippolyte Fauville syntes at blive forbavset:

"I aften! Så er tiden allerede inde. Men nej, det er umuligt, de kan ikke gøre mig noget endnu ... de er ikke klar ..."

"Men inspektør Vérot erklærede, at dobbeltmordet ville blive begået i aften."

"Nej, hr. præfekt, der har han taget fejl ... jeg ved det hele ... Tidligst i morgen aften ... og vi vil fange dem i en fælde ... Å, de kæltringer!"

Don Lus gik hen til ham og spurgte:

"Deres moders navn var Ermeline Roussel, ikke sandt?"

"Jo, det var Ermeline Roussel. Hun er død."

"Hun var fra Saint-Etienne?"

"Ja, men hvorfor spørger De om det?"

"Det vil hr. præfekten fortælle Dem i morgen ... Men endnu en ting ..." Han åbnede den lille papæske, som inspektør Vérot havde efterladt. "Betyder dette stykke chokolade noget for Dem? Disse mærker?"

"Å, hvor frygteligt!" råbte ingeniøren hæst. "Hvor har inspektøren fundet det?"

Han faldt tilbage i stolen, men blev kun siddende et øjeblik, så tog han sig voldsomt sammen og ilede hen imod døren.

"Jeg går nu, hr. præfekt; jeg går. I morgen tidlig skal jeg vise Dem ... så har jeg alle beviserne klar ... og politiet vil beskytte mig ... jeg er syg, det ved jeg nok, men jeg vil gerne leve! Jeg har ret til at leve ... og min søn ... Å, de kæltringer!"

Og han løb vaklende bort, som en fuld mand.

Hr. Desmalions rejste sig hurtigt:

"Jeg vil lade den mands forhold undersøge ... sætte hans hus under bevogtning. Jeg har allerede ringet detektivkontoret; jeg venter en mand, som jeg har den allerstørste tiltro til."

"Hr. præfekt," sagde Don Luis, "jeg beder Dem på det indstændigste om at bemyndige mig til foretage disse undersøgelser. De kan forstå min stilling. Cosmo Morningtons testamente gør det ligefrem til min pligt, og, tillad mig at sige det lige ud, også til min ret. Hr. Fauvilles fjender har aflagt beviser på en usædvanlig snedighed og dristighed. Jeg ønsker at have den ære at være på den farlige post, nu i aften, i hr. Fauvilles hus, i nærheden af hans person."

Præfekten betænkte sig. Han var nødt til at tænke på, i hvor høj grad Don Luis Perenna havde interesse i, at ingen af Morningtons arvinger blev fundet eller kom imellem ham og arvens millioner. Var det sikkert at antage denne forunderlige længsel efter at beskytte Hippolyte Fauville ene og alene som et udslag af en ædel følelse af taknemmelighed, en ophøjet opfattelse af venskab og pligt? I nogle sekunder betragtede hr. Desmalions det resolutte ansigt, det intelligente blik, på en gang åbent og satirisk, et blik, som ganske vist ikke lod ane ejerens forbløffende egenskaber, men som så på en med et udtryk af absolut ærlighed og oprigtighed. Så ringede han på sin sekretær:

"Er der kommet nogen fra detektivkontoret?"

"Javel, hr. præfekt. Sergent Mazeroux er her."

"Send ham ind."

Han vendte sig mod Perenna:

"Sergent Mazeroux er en af vore dygtigste detektiver. Jeg benyttede ham især sammen med den stakkels Vérot, når jeg havde brug for en, som var mere end almindeligt energisk og skarpsindig. Han vil være Dem til stor nytte."

Sergent Mazeroux kom ind. Han var en lille, mager, spændstig mand, hvis hængende moustache, tunge øjenlåg, svømmende blik og lange, pjuskede hår gav et yderst sørgmodigt udseende.

"Mazeroux," sagde præfekten, "De har formodentlig hørt, at Deres kammerat Vérot er død, og de forfærdelige omstændigheder, dette skete under. Vi må nu hævne ham og forebygge, at der sker flere forbrydelser. Denne herre, som kender sagen til bunds, vil forklare Dem alt, hvad De har brug for at vide. De har at samarbejde med ham, og rapportere til mig i morgen tidlig."

Dette var det samme som at sige, at Don Luis havde frie hænder, og at han stolede på dennes initiativ og skarpsindighed.

Don Luis bukkede:

"Tak for det, hr. præfekt. Jeg håber, De ikke skal få grund til at fortryde den tillid, De er så god at vise mig."

Han sagde farvel til hr. Desmalions og maître Lepertuis, og forlod kontoret sammen med sergent Mazeroux.

Så snart de var kommet udenfor, fortalte han Mazeroux, hvad han vidste. Sergenten så ud til at få et stærkt indtryk af sin ledsagers professionelle evner og være fuldt ud villig til at lade sig lede af ham. De besluttede først at gå til *Café de Pont-Neuf*. Her opdagede de, at inspektør Vérot, som var stamkunde, havde skrevet et langt brev samme morgen. Opvarteren huskede, at en mand, der var kommet ind næsten samtidig med inspektøren, havde sat sig ved bordet ved siden af Vérot og

ligeledes havde bedt om skrivematerialier, og to gange havde bedt om en gul konvolut.

"Der har vi det," sagde Mazeroux til Don Luis. "Det er, som De troede: brevene er blevet forbyttet."

Den beskrivelse, de fik af opvarteren, var ganske tydelig: En høj mand, lidt foroverbøjet, med rødbrunt, spidst skæg, lorgnet med skildpaddes-indfatning og en snor af sort silke. Han havde desuden en ibenholtsstok med et sølvhåndtag formet som et svanehoved.

"Der er allerede en god beskrivelse for politiet at gå videre med," sagde Mazeroux.

De skulle til at forlade cafeen, da Don Luis standsede sin ledsager:

"Et øjeblik!"

"Hvad er der?"

"Vi bliver fulgt."

"Fulgt! Glimrende! Og af hvem?"

"Å, ikke nogen af betydning. Jeg ved, hvem han er og kan lige så godt få sagen ud af verden med ham straks. Vent et øjeblik, jeg er straks tilbage. Nu skal De se noget morsomt."

Lidt efter kom han tilbage med en høj, tynd mand med fuldskæg. Han præsenterede ham:

"Hr. Mazeroux, dette er en ven af mig, señor Caceres, attaché ved den peruvianske legation. Señor Caceres deltog i mødet hos præfekten for lidt siden. Det var ham, som efter den peruvianske ministers anvisninger fik samlet de dokumenter, som angår min identitet. – Så De går sådan og holder øje med mig, min kære Caceres?"

Peruvianeren blinkede med øjnene og gjorde tegn i retning af sergent Mazeroux.

"Åh, De skal ikke bryde Dem om hr. Mazeroux," sagde Perenna. "De kan trygt tale i hans nærværelse, han er diskretionen i egen person ... og desuden ved han forvejen alt om sagen, som er værd at vide."

Attacheen forholdt sig tavs. Perenna lod ham sætte sig ned foran sig.

"Kom nu, tal blot uden alle disse kunster, kære señor Caceres," sagde han. "Det er en sag, som kræver ligefremme forhandlinger, og jeg er ikke selv bange for at tale rent ud af posen. Det sparer tid. Altså, frem med det! De vil vel have penge, kan jeg tænke mig? Eller rettere, De vil have flere penge. Hvor meget?"

Peruvianeren betænkte sig stadig, så hen på Don Luis' ledsager, men lod så til at tage en rask beslutning og sagde i en mut tone:

"Halvtreds tusinde francs!"

"Ih du store!" udbrød Don Luis, "De er ikke så lidt grådig, hvad? Hvad siger De til det, hr. Mazeroux? Halvtreds tusinde francs, det er jo en hel hoben penge! Især når ... hør nu her, min kære Caceres, lad os gennemgå det hele en gang til. For tre år siden havde jeg den ære at gøre Deres bekendtskab i Algier, hvor De foretog en rejse. Jeg forstod straks, hvilken slags mand De var, og spurgte Dem, om De var i stand til i løbet af tre år, ved at benytte mit navn, Perenna, kunne skabe mig en peruviansk-spansk identitet, som blev understøttet af uomtvistelige dokumenter og respektable aner. De sagde Ja, og vi blev enige om prisen: tyve tusinde francs. I forrige uge, da politipræfekten

bad mig om mine papirer, kom jeg til Dem, og hørte, at De netop havde fået ordre til undersøge min afstamning. Det traf sig således, at det hele allerede var klart. Ved hjælp af en afdød peruviansk adelsmands papirer, som lød på navnet Pereira havde De med stor behændighed fået lavet mig en førsteklasses identitet. Vi blev enige om, hvad De skulle sige til præfekten, og jeg betalte Dem Deres tyve tusind francs. Hvad mere kan De forlange?"

Den peruvianske attaché viste ikke det mindste tegn på forlegenhed. Han lagde begge albuer på bordet og sagde meget roligt:

"Dengang jeg forhandlede med Dem for tre år siden, gik jeg ud fra, at jeg havde at gøre med en herre, som efter at have skjult sig under Fremmedlegionens uniform ønskede at skaffe sig midler til at kunne føre en respektabel tilværelse. Men i dette øjeblik står jeg overfor Cosmo Morningtons arving, en mand, som under falsk navn i morgen vil modtage en million francs, og om nogle få måneder muligvis yderligere et hundrede millioner. Det forandrer jo stillingen aldeles."

Denne argumentation syntes at virke fuldkommen slående på Don Luis. Ikke desto mindre protesterede han:

"Og hvis jeg afviser ..."

"Hvis De afviser mit krav, vil jeg meddele advokaten og politipræfekten, at jeg har begået en fejl, og at der er noget, som ikke stemmer i forbindelse med Don Luis Perenna. Som følge af dette vil De ikke få noget som helst, og De vil højst sandsynligt også blive arresteret."

"Sammen med Dem, min udmærkede ven!"

"Mig?"

"Ja, selvfølgelig: Anklaget for dokumentfalsk og forfalskning af offentlige registre. Ja, for De bilder Dem vel ikke ind, at jeg vil lægge mig roligt ned og lade Dem gøre, som De vil, med mig?"

Attacheen svarede ikke. Hans næse, som i forvejen var temmelig lang fra naturens side, syntes at forlænge sig betydeligt.

Don Luis lo:

"Så, så, señor Caceres, sæt nu ikke sådan et bedrøveligt ansigt op. Der er ingen, der vil gøre Dem noget. De skal bare ikke få nogen ideer om, at De kan få ram på mig. Bedre mænd end De har prøvet og knækket halsen ved det. Og sandt at sige gør De ikke nogen særlig god figur, når De sådan prøver at overliste Deres medmennesker. De ser i virkeligheden temmelig dum ud, må man sige. Så er vi altså enige, ikke sandt? Vi slutter fred. Ingen ondskabsfulde anslag mod vor gode ven Perenna, vel? Glimrende. Og nu vil jeg være ædelmodig, og vise, at den bedste af os to er ... netop den, som enhver i forvejen tænkte!"

Han trak et checkhæfte frem:

"Her, min ven, har De tyve tusinde francs som en gave fra Cosmo Morningtons arving. Sig nu tak til den rare mand og forsvind så, uden at se Dem tilbage, akkurat som en af Loths døtre. Så, væk med sig, forsvind!"

Dette blev sagt på en sådan måde, at attacheen lystrede til punkt og prikke. Han smilede, idet han stak anvisningen i lommen, sagde tak to gange og forsvandt uden at vende sig om.

"Elendige slubbert!" mumlede Don Luis. "Hvad siger De, sergent?"

Sergent Mazeroux så aldeles forbløffet på ham. Øjnene stod ligefrem ud af hovedet på ham.

"Men ... men ..."

"Men hvad, sergent?"

"Men ... hvem er De egentlig?"

"Hvem jeg er?"

"Ja."

"Har jeg ikke fortalt Dem det? En peruviansk eller spansk – jeg ved ikke rigtigt hvad – adelsmand. Kort sagt: Don Luis Perenna."

"Sludder. Jeg har jo lige hørt ..."

"Don Luis Perenna, tidligere soldat i Fremmedlegionens ..."

"Hold nu op ..."

"Med kors og bånd og stjerner i alle retninger ..."

"Endnu en gang, hold dog op! Kom nu med mig hen til præfekten."

"Men så lad mig dog tale færdig! Som jeg siger, forhenværende soldat i Fremmedlegionens, forhenværende helt ... forhenværende straffefange ... forhenværende russisk prins ... forhenværende chef for opdagelsespolitiet ... forhenværende ..."

"De er jo ikke rigtig klog," stønnede sergenten. "Hvad skal alt det betyde?"

"Det er skam den rene og skære sandhed, sergent, helt ægte og uforfalsket. De spørger mig, hvem jeg er, og jeg fortæller Dem det, så kort og præcist, som jeg kan. Skal jeg gå længere tilbage? Jeg har endnu flere titler at byde på: Markis, baron, hertug, ærkehertug, storhertug ... hele adelskalenderen! Hvis

nogen påstod, jeg også har været konge, så ville jeg ikke vove at modsige ham."

Sergent Mazeroux greb ham om håndleddene og sagde:

"Nu ikke mere sludder! Jeg ved ikke, hvem jeg har fat i, men jeg agter ikke at give slip på Dem. De kan sige alt, hvad De har lyst til, når vi kommer op til præfekten."

"Ikke så højt, Alexandre!"

Han slap Don Luis' håndled med en utrolig fart. Don Luis smilede:

"Kender du mig ikke, din idiot?"

Sergent Mazeroux sagde ikke et ord. Hans øjne trådte endnu længere ud af deres huler. Han forsøgte at forstå, men var og forblev fuldstændig forvirret. Denne stemme, denne måde at spøge på, en sådan drengeagtig lystighed og dristighed, udtrykket i hans øjne og endelig navnet Alexandre, som slet ikke var hans navn, og som kun et eneste menneske nogensinde havde kaldt ham ved, for mange år siden: Var det muligt?

"Chefen!" stammede han, "chefen!"

"Ja, hvorfor ikke?"

"Men ... nej ... fordi ..."

"Fordi hvad?"

"Fordi De er død!"

"Nå ja, og hvad så? Tror du måske, det forhindrer mig i at leve, at jeg er død?"

Og da den anden lod til at blive mere og mere forvirret, lagde han hånden på hans skulder og sagde:

"Hvem var det, som ansatte dig ved politiet?"

"Chefen, hr. Lenormand."

"Og hvem var hr. Lenormand?"

"Chefen."

"Du mener vist Arsène Lupin, ikke sandt?"

"Jo."

"Altså, Alexandre, tror du ikke, at det var sværere for Arsène Lupin at være chef for opdagelsespolitiet … og tilmed en glimrende sådan … end at være Don Luis Perenna, dekoreret med Æreslegionen, en virkelig helt, og tilmed være i live efter sin død?"

Sergent Mazeroux iagttog tavs sin ledsager. Så blev hans matte blik pludselig klart, hans farveløse ansigt blodrødt, og han bankede næven i bordet og sagde i en rasende tone:

"Godt! Men jeg siger Dem, De skal ikke regne med mig! Ikke med mig! Jeg er ansat ved opdagelsespolitiet, og det agter jeg at blive ved med at være. Det nytter ikke noget. Jeg har prøvet at leve et hæderligt liv, og jeg har ikke lyst til andet. Nej, nej og atter nej! Ikke mere humbug!"

Perenna trak på skuldrene.

"Alexandre, du er et asen. Dette hæderlige liv har åbenbart ikke haft nogen indflydelse på din intelligens. Hvem har talt om at begynde igen?"

"Men …"

"Men hvad?"

"Alle Deres manøvrer, chef?"

"Mine manøvrer? Hvad mener du? Tror du, jeg har haft noget at gøre med alt dette?"

"Men hør nu, chef …"

"Jamen kæreste, jeg har *intet* at gøre med det. For to timer siden vidste jeg ikke mere om alt dette, end du gjorde. Det er

Forsynet, som har smidt denne arv i hovedet på mig uden så meget som en advarsel. Og det er ..."

"Nå ...?"

"Det nu blevet min mission her i livet at hævne Cosmo Mornington, at finde hans livsarvinger, at beskytte dem, og at skaffe dem de hundrede millioner francs, som tilhører dem. Andet ikke. Synes du ikke, det lyder som en ærlig mands mission?"

"Jo, men ..."

"Jo, men hvis jeg nu ikke afslutter den som en ærlig mand ... er det ikke det, du mener?"

"Chef ..."

"Udmærket, min dreng, hvis du opdager det mindste ved min optræden, som du er misfornøjet med, hvis du finder en eneste sort plet på Don Luis Perennas samvittighed ... og du må gerne bruge forstørrelsesglas ... så tøv ikke et øjeblik, men slå til med begge hænder. Jeg giver dig ret til det. Jeg beordrer dig ligefrem til det. Er det tilstrækkeligt for dig?"

"Det er ikke nok, at det er tilstrækkeligt for mig, chef."

"Hvad mener du?"

"Der er flere end mig."

"Forklar dig!"

"Sæt nu, De bliver narret?"

"Hvordan?"

"De kan blive forrådt."

"Af hvem dog?"

"Hvem? Deres gamle kammerater."

"Sludder! Jeg har jo sendt dem bort fra Frankrig."

"Hvorhen?"

"Det er min hemmelighed. Jeg efterlod dig her som ansat ved politiet, for det tilfældes skyld, at jeg skulle få brug for din tjeneste. Og som du ser, var det rigtigt gjort af mig."

"Men sæt nu, politiet finder ud af Deres virkelige identitet?"

"Ja, hvad så?"

"Man vil arrestere Dem."

"Umuligt."

"Hvorfor det?"

"Man kan ikke arrestere mig."

"Hvorfor ikke?"

"*Jeg er død.*"

Mazeroux så ud, som om han havde fået et slag i ansigtet. Det var et afgørende argument, det indså han med det samme … i al dets sunde fornuft og al dets absurditet. Og pludselig brød han ud i et latterbrøl, som fuldstændig fordrejede hans bedemandsansigt:

"Å, chef, De er helt Dem selv! Sikken en spas! Om jeg vil være med? Naturligvis! De er død og begravet og borte! Sikken en spas!"

Civilingeniør Hippolyte Fauville boede på Boulevard Suchet, lige ved bastionerne, i en rummelig villa. På venstre side havde den en lille have, hvor han havde bygget et lille hus med et stort værelse, som han benyttede til arbejdsværelse. Haven var på den måde blevet reduceret til nogle få træer og en græsrabat langs hegnet, som var dækket med vedbend og havde en port ud til Boulevard Suchet.

Don Luis Perenna gik sammen med Mazeroux til politistationen i Passy, hvor Mazeroux, efter Perennas

anvisninger, oplyste sit navn og bad om, at hr. Fauvilles hus måtte blive bevogtet natten igennem af to politifolk, som skulle arrestere enhver mistænkelig person, som forsøgte at komme ind der.

Dernæst spiste Don Luis og Mazeroux middag på en restaurant i nærheden. Klokken ni stod de udenfor Fauvilles hus.

"Alexandre," sagde Perenna.

"Javel, chef?"

"Du er vel ikke bange, vel?"

"Nej, chef. Hvorfor skulle jeg være det?"

"Hvorfor? Fordi vi ved at beskytte hr. Fauville og hans søn lægger os ud med nogle folk, som har en meget stor interesse i at få dem ryddet af vejen, og som lader til at være temmelig opvakte. Vore liv vil ikke betyde stort for dem. Så du er altså ikke bange?"

"Chef," svarede Mazeroux, "jeg ved ikke, om jeg nogensinde vil finde ud af, hvad det betyder at være bange. Men én ting er jeg sikker på, jeg aldrig vil finde ud af."

"Hvilket?"

"Hvad det er at være bange, når jeg er ved Deres side, chef!"

De ringede på klokken.

3. En dømt mand

Døren blev åbnet af en tjener. Mazeroux sendte sit kort ind.

Fauville modtog de to besøgende i sit arbejdsværelse. Bordet derinde var overfyldt med bøger, brochurer og papirer; der stod et telefonapparat på det. Der var to høje tegneborde med tegninger og flere glasskabe med modeller af forskellige apparater, som Fauville havde konstrueret, af elfenben og stål. En stor sofa stod ved væggen; i det ene hjørne var der en vindeltrappe, som førte op til et rundt galleri. En elektrisk lysekrone hang ned fra loftet.

Mazeroux præsenterede sig selv og sin ven, Perenna, som han oplyste, ligeledes var sendt af politipræfekten. Derpå forklarede han hensigten med deres besøg. Hr. Desmalions var, sagde han, bekymret i anledning af forskellige ting, som tydede meget stærkt på, at der var fare på færde, og anmodede derfor hr. Fauville om allerede nu, og uden at vente på den samtale, han skulle have den følgende dag, at træffe alle de sikkerhedsforanstaltninger, som detektiverne måtte råde ham til.

Fauville lod til i starten at tage dem det temmelig unådigt op.

"Mine foranstaltninger er truffet, mine herrer," sagde han, "og endda truffet på den bedst mulige måde. Og jeg er bange for, at Deres indblanding kun vil gøre skade."

"Hvordan det?"

"Ved at opvække mine fjenders opmærksomhed og derved forhindre mig i at samle de beviser, jeg skal bruge for at

uskadeliggøre dem."

"Kan De forklare Dem nærmere?"

"Nej, først i morgen … i morgen tidlig. Ikke før."

"Og hvis det er for sent?" indskød Don Luis.

"For sent? I morgen?"

"Inspektør Vérot meddelte præfektens sekretær, at de to mord ville finde sted nu i aften. Han sagde, at det var uafvendeligt."

"I aften!" skreg Fauville ophidset, "men jeg siger Dem, at han tog fejl. Ikke i aften! Det er jeg sikker på. Der er ting, som jeg ved, ikke sandt, og som De ikke ved?"

"Jo," svarede Don Luis, "men det er muligt, at der også er ting, som inspektør Vérot vidste, og som De ikke ved. Han havde måske opdaget flere af Deres fjenders hemmeligheder end De selv. Beviset ligger i at han blev overvåget, en mand med en ibenholtsstok forfulgte ham, og til sidst blev han myrdet."

Hippolyte Fauvilles selvsikkerhed formindskedes. Perenna benyttede sig af det til at insistere på, at der var mere i denne sag end Fauville kendte til. Ingeniøren måtte til sidst give efter for en vilje, der var stærkere end hans.

"Men," sagde han endelig, "De har da vel ikke til hensigt at tilbringe natten her?"

"Jo."

"Men det er jo latterligt! Det rene tidsspilde. Lige meget hvordan man vender og drejer det … Hvad har De for resten tænkt Dem at gøre?"

"Hvem bor her i huset?"

"Hvem? Min hustru for det første. Hendes værelser er på første sal."

"Fru Fauville er ikke truet?"

"Nej, på ingen måde. Det er mig, man truer med døden, jeg og min søn Edmond. Det er grunden til, at jeg i den sidste uges tid i stedet for at sove i mit sædvanlige soveværelse har låset mig inde her. Jeg har brugt mit arbejde som påskud: en del skriverier, som tvinger mig til at være oppe til langt ud på natten, og som jeg har brug for min søns hjælp til."

"Sover han også her?"

"Han sover over os, i et lille værelse, jeg har sat i stand til ham. Den eneste adgang til det er ad den trappe dér."

"Er han derinde nu?"

"Ja, han sover."

"Hvor gammel er han?"

"Seksten år."

"Men den omstændighed, at De har byttet værelse viser jo netop, at De er bange for at blive angrebet. Hvem har De i tankerne? En fjende, som opholder sig her i huset? En af tyendet? Eller folk udefra? I så fald, hvordan skulle de slippe ind? Det er der, hele spørgsmålet ligger."

"I morgen, i morgen," sagde Fauville stædigt, "i morgen skal jeg forklare det hele."

"Og hvorfor ikke i aften?" insisterede Perenna.

"Fordi jeg mangler beviser ... fordi alene denne kendsgerning, at jeg talte, ville kunne få frygtelige følger ... og jeg er bange ... ja, jeg er bange ..."

Han rystede over det hele, og så så ulykkelig og fortvivlet ud, at Don Luis gav op.

"Udmærket," sagde han, "så vil jeg blot bede om Deres tilladelse til at vi bliver her og tilbringer natten så tæt på Dem,

at vi kan høre Dem, hvis De skulle kalde på os."

"Som De vil. Måske er det, når alt kommer til alt, bedst på den måde."

I dette øjeblik bankede en af tjenerne på døren og kom ind for at meddele, hans frue ønskede at se herren, før hun gik ud. Fru Fauville kom ind netop i det samme. Hun nikkede venligt til Mazeroux og Perenna, idet de rejste sig. Hun var en dame mellem tredive og femogtredive år; hun var meget smuk og havde et par blå øjne, som gav det ellers ret intetsigende ansigt en betydelig charme. Hun var iført en lang aftenkåbe af silke og under den en selskabskjole, som afslørede hendes smukke skuldre.

Hendes mand udbrød forbavset:

"Skal du ud i aften?"

"Har du glemt," svarede hun, "at Auverards har indbudt mig til deres loge i Operaen, og at du selv har bedt mig gå til fru d'Ersingens selskab bagefter ...?"

"Ja, det er også sandt, det gjorde jeg," sagde han. "Jeg havde virkelig glemt det ... jeg har så meget at tage vare på."

Hun knappede den sidste knap i sin handske og spurgte:

"Kommer du ikke og henter mig hos fru d'Ersingen?"

"Hvorfor det?"

"Det ville de sætte pris på."

"Men det ville jeg ikke. Og desuden har jeg det ikke godt nok til det."

"Så må jeg vel bede dem have dig undskyldt."

"Ja tak."

Hun trak kåben sammen om sig med en graciøs bevægelse og blev stående et øjeblik ubevægelig, som om hun ledte efter et

ord til afsked. Så sagde hun:

"Edmond er her ikke? Jeg troede, han hjalp dig med dit arbejde."

"Han var træt."

"Sover han?"

"Ja."

"Jeg ville gerne have kysset ham godnat."

"Nej, så vækker du ham bare. Jeg kan høre bilen; det er nok lige så godt du går. Mor dig godt!"

"Å," svarede hun, "et besøg i operaen og et aftenselskab er der vel ikke meget morskab ved."

"Det er da bedre end at sidde hjemme."

Der lå en snert af irritation i luften. Dette var åbenbart et af disse uheldigt sammenstillede ægteskaber, hvor manden sidder hjemme, sygelig og uden særlig lyst til at omgås selskabeligt med nogen, mens hustruen opsøger de fornøjelser, som hendes alder og rang berettiger hende til.

Da han ikke sagde mere, bøjede hun sig ned og kyssede ham på panden. Så nikkede hun atter en gang til de fremmede og gik ud. Et øjeblik efter kunne de høre bilen køre bort.

Hippolyte Fauville rejste straks og ringede, idet han bemærkede:

"Der er ingen her, som har nogen anelse om den fare, som hænger over mit hoved. Jeg har ikke betroet mig til nogen, ikke engang min personlige tjener Silvestre, selv om han har været i min tjeneste i mange år og er ærligheden selv."

Tjeneren kom ind.

"Jeg vil gå til sengs, Silvestre," sagde Fauville. "De kan gøre klar."

Silvestre åbnede sædet på en stor sofa, som derved dannede en magelig seng, og redte op. Derpå bragte han en karaffel vand, et glas, en tallerken med kiks og en skål frugt. Hr. Fauville spiste et par kiks og skrællede derefter et æble. Det var ikke modent. Han tog to andre, klemte på dem og lagde også dem tilbage. Endelig skrællede han en pære og spiste den.

"De kan lade skålen blive stående," sagde han til tjeneren. "Det kan være godt at have, hvis jeg skulle blive sulten i løbet af natten ... å, og forresten: disse to herrer bliver her i nat. Sig ikke noget om det til nogen. Og i morgen tidlig kommer De ikke, før jeg ringer."

Manden satte frugtskålen på bordet og gik. Perenna, som lagde mærke til alt, og som senere ville være i stand til at huske alt fra denne aften, som om hans erindring havde nedfældet det med en slags mekanisk præcision, talte tre pærer og fire æbler i skålen.

Imidlertid gik Fauville op ad vindeltrappen og hen langs galleriet til det værelse, hvor hans søn lå.

"Han sover roligt," sagde han til Perenna, som var gået med ham.

Værelset var ganske lille. Lufttilførslen skete gennem et særligt konstrueret ventilationssystem; det eneste tagvindue var hermetisk lukket til med en kraftig trælem, som var sømmet fast på indersiden.

"Det var en sikkerhedsforanstaltning, jeg traf sidste år," forklarede Fauville. "Jeg plejede at gøre mine elektriske eksperimenter her i værelset, og var bange for at blive udspioneret, derfor sørgede jeg for tagvinduet var forsvarligt lukket til."

Han standsede, og tilføjede så næsten hviskende:

"De har luret på mig igennem lang tid."

De to mænd gik ned ad trappen igen.

Fauville så på sit ur:

"Kvart over ti ... sengetid. Jeg er meget træt, så De undskylder nok ..."

Man enedes om, at Perenna og Mazeroux skulle gøre sig det så mageligt som muligt i to lænestole, som blev flyttet ud i gangen mellem arbejdsværelset og forstuen. Men netop som de skulle til at sige godnat, syntes Fauville, som hidtil havde bevaret sin selvbeherskelse, at blive grebet af et anfald af svaghed. Han udstødte et lille skrig. Don Luis vendte sig om og så sveden rinde som en glinsende strøm ned over hans ansigt og hals, mens han skælvede af feber og rædsel.

"Hvad er der i vejen?" spurgte Perenna.

"Jeg er bange ... jeg er så bange!" svarede den anden.

"Men det er jo galskab!" råbte Don Luis. "Vi er her jo, hele to stykker! Hvis De ønsker det, kan vi godt tilbringe natten ved siden af Deres seng."

Fauville svarede ved at gribe Perenna i skulderen og ryste ham, idet han svarede med et ansigt, der var fordrejet af rædsel:

"Om der så var ti af jer ... om der var tyve mennesker hos mig, så tro endelig ikke, at det ville forstyrre deres planer! De kan gøre alt, hvad de vil, hører De, alt! ... De har allerede myrdet inspektør Vérot, og de vil også dræbe mig ... og min søn. Å, de kæltringer! Herre min Gud, hav medlidenhed med mig! Å, hvilken smerte!"

Han var faldet på knæ og slog sig for brystet, mens han gentog igen og igen:

"Herre min Gud, hav medlidenhed med mig … jeg kan ikke dø … jeg kan ikke lade min søn dø! Hav medlidenhed med mig, jeg bønfalder dig!"

Han sprang op og ledte Perenna hen til et glasskab, som han rullede til side, så at et lille jernskab kom til syne, der var muret ind i væggen.

"Her vil De finde hele min historie," sagde han, "nedskrevet hver dag i de sidste tre år. Hvis noget skulle tilstøde mig, vil det være let at hævne mig."

Han drejede hurtigt på kodelåsen og åbnede så pengeskabet med en nøgle, som han havde i lommen.

Skabet var næsten tomt, men på en af hylderne mellem forskellige papirer lå en dagbog indbundet i mørkt lærred med et gummibånd om. Han tog dagbogen frem og sagde med eftertryk på hver ord:

"Se, her er det alt sammen. Ved hjælp af dette kan hele den afskyelige affære blive rekonstrueret … her er mine mistanker fra starten og senere min vished … alt, alt! hvorledes man skal fange dem og uskadeliggøre dem … De vil nok huske på det, ikke sandt? En dagbog indbundet i mørkt lærred … jeg lægger den tilbage i skabet."

Lidt efter blev han atter mere rolig. Han satte vitrinen på plads igen, rettede på forskellige papirer på bordet og tændte det elektriske lys over sovesofaen, slukkede lyset i loftet og bad Perenna og Mazeroux forlade ham.

Don Luis tog en runde i værelset og undersøgte jernskodderne foran de to vinduer, hvorved han opdagede en dør lige overfor indgangsdøren og spurgte ingeniøren om den.

"Jeg bruger den som indgang for mine klienter," svarede han. "Undertiden går jeg også selv den vej ud."

"Vender den ud til haven?" spurgte Perenna.

"Ja."

"Er den ordentligt lukket og låset?"

"Undersøg den selv. Den er låset og desuden forsynet med en sikkerhedslås. Begge nøglerne sidder i mit eget bundt sammen med nøglen til haveporten."

Han lagde et nøgleknippe på bordet sammen med sin tegnebog, så trak han sit ur op og lagde også det på bordet.

Don Luis tog uden at bede om lov nøglebundtet og låsede døren op. Tre trappetrin førte ham ned i haven. Han gik langs en smal græsplæne, og gennem vedbenden kunne han se og høre de to politimænd, som gik frem og tilbage udenfor huset. Han undersøgte låsen på haveporten. Den var låst.

"Alt i orden," sagde han, da han kom tilbage. "De kan tage det roligt. Godnat!"

"Godnat," sagde ingeniøren og fulgte Perenna og Mazeroux ud i gangen.

Mellem arbejdsværelset og gangen var der to døre, hvoraf den ene var polstret og beklædt med stof. På den anden side var gangen skilt fra forhallen ved en tung portiere.

"Du kan sove," sagde Perenna til sin ledsager. "Jeg skal nok holde mig vågen."

"Men chef, De tror da ikke for alvor, at der vil ske noget?"

"Nej, det tror jeg ikke, når man tager de forholdsregler, vi har truffet, i betragtning. Men du kendte jo inspektør Vérot. Mener du, at det er rimeligt at antage, at han fantaserede?"

"Nej, chef."

"Godt. Du ved, hvad han forudsagde. Han har haft sine grunde. Og derfor vil jeg holde øjnene åbne."

"Vi vil skiftes til at holde vagt, chef. Væk mig, når det er min tur."

De sad ubevægelige ved siden af hinanden og udvekslede af og til en bemærkning. Kort efter faldt Mazeroux i søvn. Don Luis blev siddende i sin stol uden at røre sig og med nerverne spændte. Alt var stille i huset. Af og til kunne han høre en bil eller en droske køre forbi udenfor. Han kunne også høre nattogene på Auteuil-linjen.

Han rejste sig flere gange og gik hen til døren. Ikke en lyd. Hippolyte Fauville var tilsyneladende faldet i søvn.

"Glimrende," sagde Perenna til sig selv. "Boulevarden er bevogtet; ingen kan komme ind andet end gennem dette rum. Der er intet at frygte."

Klokken to om morgenen standsede en bil udenfor huset, og en af tjenerne, som måtte have siddet og ventet i køkkenet, skyndte sig ud til hoveddøren. Perenna slukkede lyset i gangen, og idet han trak portieren til side, så han fru Fauville komme ind, fulgt af Silvestre.

Hun gik ovenpå. Lamperne på trappen blev slukket. I den næste halve times tid hørtes af og til lyden af en stemme eller en stol, som blev flyttet. Så blev alt stille.

Og midt i denne stilhed følte Perenna pludselig en ubeskrivelig rædsel, som han ikke kunne forklare sig. Men den var så stærk, og følelsen så akut, at han mumlede:

"Jeg vil gå ind og se, om han sover. Han har velsagtens ikke skudt slåen for døren."

Han behøvede kun at skubbe til begge de to døre for at åbne dem. Om med sin elektriske lommelygte i hånden gik han hen til sengen.

Hippolyte Fauville lå og sov med ansigtet vendt ind mod væggen.

Perenna smilede lettet. Han gik tilbage i gangen og greb Mazeroux i skulderen:

"Så er det din tur, Alexandre!"

"Intet nyt, chef?"

"Nej, intet. Han sover."

"Hvordan ved De det?"

"Jeg har været inde og se til ham."

"Det var sært; jeg hørte slet ikke, at De gik. Men jeg har også sovet som en stud."

Han fulgte efter Perenna ind i arbejdsværelset, og Perenna sagde:

"Sæt dig ned og lad være med at vække ham. Jeg tager mig en lille lur."

Han tog en vagt til senere. Men selv mens han sov, var han fuldt bevidst om alt, hvad der foregik omkring ham. Et ur slog meget svagt et sted i nærheden. Og hver gang talte Perenna slagene. Så begyndte livet at vågne ude på boulevarden, mælkevognene klirrede, de første lokaltog fløjtede.

Folk begyndte at røre på sig i huset. Dagslyset kiggede ind gennem hullerne i jernskodderne. Lidt efter lidt fyldtes rummet af lys.

"Lad os gå," sagde sergent Mazeroux. "Det er bedst, hvis han ikke finder os her."

"Ti stille!" sagde Don Luis med en bydende gestus.

"Hvorfor?"

"Du vækker ham."

"Men De kan jo se, at jeg ikke vækker ham," sagde Mazeroux, uden at dæmpe stemmen.

"De har ret," hviskede Don Luis, forbavset over, at Fauville ikke vågnede.

Og pludselig følte han igen den samme rædsel, som havde grebet ham om natten, men denne gang en mere klart defineret angst, skønt han ikke ville ... ikke vovede at gøre sig dens årsag klar.

"Hvad er der i vejen med Dem, chef? De ser så besynderlig ud ... hvad er der?"

"Intet ... intet ... jeg er bange ..."

"Bange for hvad? Det var jo det samme, De sagde i nat!"

"Ja, og af samme grund."

"Men ...?"

"Forstår du ikke? Forstår du ikke, at jeg under mig ...?"

"Nej. Over hvad?"

"Om han er død."

"Er De blevet gal, chef?"

"Nej ... jeg ved det ikke. Der er bare det, at ... jeg har en følelse af dødens nærhed ..."

Med lygten i hånden stod han som lamslået foran sengen; han, som ellers ikke var bange for noget som helst i verden, havde ikke mod til at rette lyset mod Hippolyte Fauvilles ansigt. En forfærdelig stilhed fyldte rummet.

"Å, chef, han bevæger sig ikke!"

"Jeg ved det ... jeg ved det, og nu kan jeg se, at han overhovedet ikke har bevæget sig hele natten. Det er det, som

gør mig bange."

Han måtte tage sig sammen for at tage et skridt fremad; nu rørte han næsten ved sengen.

Ingeniøren lod ikke til at trække vejret.

Nu greb Perenna resolut fat i hans hånd.

Den var iskold.

Don Luis fik øjeblikkelig hele sin selvbeherskelse tilbage.

"Vinduet!" råbte han. "Luk vinduet op!"

Og da lyset strømmede ind i rummet, så han at Hippolyte Fauvilles ansigt var fuldstændig opsvulmet og fyldt med brune pletter.

"Han er død," sagde han lavt.

Et øjeblik stod de begge som forstenede, lamslåede overfor dette uforklarlige fænomen. Så fik et pludseligt indfald Don Luis til at løbe op ad vindeltrappen, langs galleriet og ind i loftskammeret.

Edmond, Hippolyte Fauvilles søn, lå stiv og ubevægelig i sin seng med opsvulmet og plettet ansigt. Han var også død.

Måske aldrig i hele sit eventyrlige liv havde Perenna fået et så frygteligt slag. Han følte, at hans kræfter forlod ham, at han var ude af stand til at røre en muskel eller få et eneste ord frem. Fader og søn, begge myrdet i løbet af natten! For få timer siden, på trods af at huset blev bevogtet og hver eneste indgang var hermetisk lukket, var de begge to blevet forgiftet på samme djævelske måde som inspektør Vérot og Cosmo Mornington.

"Det var ikke umagen værd at gøre så mange krumspring for at redde dem," sagde Mazeroux, da han atter blev i stand til at tale.

Denne bemærkning indeholdt en bebrejdelse. Perenna sagde stille:

"Du har ret. Jeg var ikke opgaven voksen."

"Lige så lidt som jeg," sagde Mazeroux.

"Du har kun været indblandet i denne affære siden i går aftes ..."

"Ligesom Dem, chef!"

"Ja, ligesom jeg. Men de andre, de har arbejdet med den i flere uger ... Men alligevel, disse to mennesker er myrdet, og jeg var her lige ved siden af, jeg, Arsène Lupin, var her! Mordet blev begået lige for øjnene af mig, og jeg har intet set! Hvordan kan det være muligt?"

Han trak tæppet til side og pegede på et lille mærke øverst på Edmonds arm:

"Det samme mærke! ... det samme mærke, som vi ganske sikkert også vil finde på faderen ... det ser ikke ud til, at drengen har lidt ... stakkels fyr! Han ser ikke ud til at have være videre stærk ... men han har et kønt ansigt. Hvilket frygteligt slag for moderen, når hun får det at vide!"

Detektiv-sergenten græd af raseri og medlidenhed.

"Vi vil hævne dem, Mazeroux!"

"Ja, helt sikkert, chef! Dobbelt op!"

"Én gang er nok. Men det skal ikke mangle på ærlig vilje."

"Nej, det sværger jeg på!"

"Godt," sagde Perenna. "Og nu til arbejdet. Ring omgående til politipræfekturet. Jeg er sikker på, at hr. Desmalions vil sætte pris på, at du straks melder ham, hvad der er passeret. Han er overordentlig interesseret i denne sag."

"Og hvis tjenerne kommer? Hvis fru Fauville ...?"

"Der kommer ingen, før vi åbner dørene, og vi åbner dem ikke for andre end politipræfekten. Det bliver så hans sag bagefter at meddele fru Fauville, at hun er enke og barnløs. Skynd dig!"

"Et øjeblik, chef! Vi glemmer noget, som i høj grad vil være os til hjælp."

"Hvad er det?"

"Den lille dagbog i mørkt lærred i pengeskabet, hvor hr. Fauville har beskrevet sammensværgelsen mod ham."

"Ja, selvfølgelig!" sagde Perenna, "du har ret. Og han lod kodelåsen være i går, og låste kun skabet med nøglen. Og den er i det bundt på bordet."

De fo'r ned ad trappen.

"Overlad blot det til mig," sagde Mazeroux, "det er bedst, at De ikke kommer i nærheden af pengeskabet."

Han tog nøglebundtet, flyttede vitrinen og stak nøglen i løsen med en febrilsk ophidselse, som Don Luis følte i endnu højere grad end han. Endelig skulle de finde ud af detaljerne ved denne mystiske sag. Den døde selv ville forråde sine morderes hemmelighed.

"Du store Gud, sikken en tid du er om det!" brummede Don Luis.

Mazeroux stak begge hænder ind mellem papirerne i pengeskabet.

"Nå, Mazeroux, kom nu med den!"

"Den er væk!"

Don Luis undertrykte en ed. Den lille lærredsindbundne dagbog, som ingeniøren havde lagt ind i skabet dagen i forvejen, var forsvundet.

Mazeroux rystede på hovedet.

"Pokkers også!" udbrød han, "de har altså kendt til dagbogen!"

"Naturligvis har de det. Og de har også kendt til en hel del andre ting. Vi har ikke set enden på vores mellemværende med disse folk endnu. Der er ingen tid at spilde. Ring til Desmalions nu."

Mazeroux gjorde, som han fik besked på, og fik lidt efter at vide, at hr. Desmalions straks ville komme til telefonen. Han ventede. Et par minutter efter kom Perenna, som havde gået rundt og undersøgt forskellige ting i værelset, hen til ham og satte sig ned ved siden af ham. Han så ud, som om han var fordybet i tanker. Men pludselig faldt hans blik på frugtskålen, og han udbrød:

"Halløj! Der er kun tre æbler i stedet for fire. Han må have spist det fjerde."

"Det må han vel," sagde Mazeroux.

"Det er mærkeligt, for han mente jo, at de ikke var modne."

Han sad atter en stund stille med albuerne på bordet. Så løftede han hovedet og sagde:

"Mordet er begået, før vi kom ind i værelset, præcis klokken halv et."

"Hvorfra ved De det, chef?"

"Fauvilles morder eller mordere har, da de rodede i tingene på bordet, revet hr. Fauvilles ur ned, som lå på det. De har lagt det tilbage igen, men det er standset klokken halv et."

"Altså, chef, da vi satte os herind klokken to i nat, var det et lig, som lå foran os, og et lig, der lå ovenpå?"

"Ja."

"Men hvordan er de djævle kommet ind?"

"Gennem denne dør, som vender ud til haven og gennem porten ud til Boulevard Suchet."

"Så har de altså haft falske nøgler til låsene?"

"Ja, falske nøgler."

"Men politifolkene, som bevogter huset udenfor?"

"De går stadig og bevogter huset på den måde, den slags folk bevogter er hus: de går i den samme rute fra et punkt til et andet, og det falder dem aldrig ind, at nogen kan snige sig bag deres ryg og ind i haven. Det er det, morderne har udnyttet."

Sergent Mazeroux så ganske himmelfalden ud. Disse forbryderes dristighed, dygtighed og sikkerhed forbløffede ham fuldstændig.

"De er forbandet dygtige," sagde han.

"Ja, forbandet dygtige, Mazeroux, det kan du roligt sige. Jeg forudser en frygtelig kamp."

Telefonen ringede. Don Luis overlod det til Mazeroux at tale med præfekten og tog nøglebundtet, låste døren op og gik ud i haven i håb om at finde noget, der kunne lette hans undersøgelse.

Ligesom dagen før så han gennem vedbenden to politimænd vandre frem og tilbage mellem to gaslygter udenfor. De så ikke ham. Og hvad mere var, så lod det til, at alt, hvad der foregik inde i huset, af dem blev anset for fuldstændig uvedkommende.

"Det er min fejl," sagde Perenna til sig selv, "man kan ikke betro sådan et stykke arbejde til folk, der ikke har nogen anelse om dets betydning."

Hans undersøgelser ført ham snart til opdagelse af mærker af fodspor i gruset, mærker, som ikke var tilstrækkelig tydelige

til, at han kunne se form eller størrelse af de støvler, som havde sat dem, men dog tydelige nok til at bekræfte hans mistanke om, at slynglerne var kommet ind denne vej.

Pludselig mærkede han en stærk følelse af glæde gennemstrømme sig. Ved kanten af havegangen, mellem bladene af en lille gruppe rododendron, så han noget rødt, hvis form straks slog ham. Han standsede. Det var et æble, det fjerde æble, hvis forsvinden fra frugtskålen han havde bemærket.

"Udmærket!" sagde han til sig selv. "Hippolyte Fauville har altså ikke spist det. En af dem må have taget de med sig i et pludseligt anfald af sult – og så er det faldet ud af hånden på ham, uden at han har haft tid til at samle det op."

Han samlede æblet op og undersøgte det.

"Hvad i alv...!" udbrød han i stærk bevægelse. "Kan det være muligt?"

Han stod ganske forbløffet, et bytte for den stærkeste ophidselse: En eller anden havde bidt i æblet, i dette æble, som var for surt til at spise. *Og der var mærker efter tænderne!*

"Er det muligt?" gentog Don Luis. "Kan en af dem have gjort sig skyldig i en sådan uforsigtighed! Æblet må være faldet fra ham, uden at han har bemærket det ... eller han har ikke været i stand til at finde det igen i mørket."

Han kunne ikke komme sig over sin overraskelse. Han forsøgte at finde en plausibel forklaring. Men det var ikke til at tage fejl af: To rækker tænder havde skåret gennem den tynde skal og efterladt to halvcirkelformede mærker i frugten. De var klart adskilt i den øverste række, mens tænderne i underkæben var smeltet sammen til en sammenhængende linje.

"Tigerens tænder!" mumlede Perenna, som ikke kunne tage blikket fra det dobbelt mærke. "Tigerens tænder! De tænder, som allerede havde efterladt deres mærke i inspektør Vérots chokoladestykke. Et sammentræf? Det kunne næppe være tilfældigt. Kan man ikke være sikker på, at det er den samme, der har bidt i dette æble og i det stykke chokolade, som Vérot tillagde så stor betydning?"

Han tænkte sig om et øjeblik. Skulle han beholde dette stykke bevismateriale for sig selv, som en del af den private undersøgelse, han agtede at foretage? Eller skulle han overlade det til politiet? Men selve berøringen med denne genstand fyldte ham med en sådan modbydelighed, en sådan følelse af fysisk ubehag, at han kastede æblet fra sig ind mellem buskene.

Og han gentog for sig selv:

"Tigerens tænder! Udyrets tænder!"

Han lukkede havedøren efter sig, skød slåen for, lagde nøglerne tilbage på bordet og sagde til Mazeroux:

"Har du talt med præfekten?"

"Ja."

"Kommer han?"

"Ja."

"Gav han dig ikke besked om at telefonere til den nærmeste politistation?"

"Nej."

"Han vil altså se det hele personligt. Så meget des bedre. Men hvad med detektivafdelingen? Og statsadvokaten?"

"Han har underrettet dem."

"Men hvad er der dog galt med dig, Alexandre? Man må jo hive svarene ud af dig. Hvad er der på færde? Du ser så

mærkelig ud. Hvad er der?"

"Ingenting."

"Nå ja, jeg kan nok tænke, at du er blevet lidt forvirret af alt det, der er sket. Det er der ikke noget mærkeligt i … præfekten vil heller ikke synes om det … især ikke, fordi det var lidt letsindigt af ham at stole på mig, og han vil blive nødt til at forklare, hvorfor jeg er her. Men nu jeg tænker nærmere over det, så er det meget bedre, hvis du alene overtager ansvaret for alt, hvad vi har gjort, ikke sandt? Desuden vil det være meget nyttigt for dig, sådan at stille dig selv i forgrunden. Hold blot min person så meget tilbage, du kan, og frem for alt – du kan vel ikke have noget imod sådan en lille ting – lad være at være så dum, at du siger, du har sovet blot et øjeblik i nat. For det første vil man bare bebrejde dig det. Og for det andet … nå ja, du forstår nok, ikke sandt? Og så står kun tilbage at sige farvel til hinanden. Hvis præfekten vil have fat i mig, og det tænker jeg nok, han vil, så kan han ringe til min adresse, Place du Palais-Bourbon. Jeg skal nok være der. Farvel. Det er ikke nødvendigt, at jeg er til stede ved ligsynet, det ville blot virke generende. Farvel, gamle ven!"

Han vendte sig om mod døren.

"Et øjeblik!" råbte Mazeroux.

"Et øjeblik? Hvad mener du?" spurgte Don Luis.

Sergenten havde stillet sig imellem ham og døren og spærrede ham vejen.

"Jo, et øjeblik … jeg er ikke enig med Dem. Det er bedst, hvis De venter, til præfekten kommer."

"Men hvad du mener er mig fuldstændig ligegyldigt."

"Meget muligt. Men De kommer ikke ud."

"Hvad er det, du siger? Alexandre, du må jo være blevet syg!"

"Hør nu her, chef," sagde Mazeroux undvigende, "hvilken forskel kan det gøre Dem? Det er jo kun rimeligt, at præfekten kan have lyst til at tale med Dem."

"Å, javel, så det er præfekten, der ønsker det? Jamen i så fald, min dreng, kan du hilse ham og sige, at jeg ikke står under hans kommando, at jeg i det hele taget ikke lader mig kommandere med, og om så republikkens præsident eller Napoleon selv vil stå mig vejen ... Pjat! Gå til side og lad mig komme ud!"

"De kommer ikke ud!" svarede Mazeroux bestemt.

"Du begynder at blive morsom, Alexandre."

"De kommer ikke ud."

"Nu tæller jeg til ti ..."

"Til hundrede, hvis De har lyst, men De kommer ikke ud."

"Hold nu op med det vrøvl og gå til side!"

Han greb Mazeroux i skuldrene og vendte ham om med pludseligt ryk og slængte ham på hovedet ned i sofaen. Så åbnede han døren.

"Stands, eller jeg skyder!"

Det var Mazeroux, som var kommet på benene igen, og nu stod med en revolver i hånden og et meget bestemt udtryk i ansigtet.

Don Luis standsede forbløffet. Truslen imod ham var ham ligegyldig; en revolvermunding rettet mod hans hoved gjorde intet som helst indtryk på ham. Men hvilket vidunder var det, som kunne få Mazeroux, hans tidligere medskyldige, hans ivrige tilhænger og hengivne tjener, til at optræde på den måde?

Perenna gik hen til ham, og idet han blidt trykkede hans arm ned, spurgte han:

"Præfektens ordre?"

"Ja," svarede Mazeroux utilpas.

"Ordre om at holde på mig, indtil han kom til stede?"

"Ja."

"Med alle midler?"

"Ja."

"Selv om det så skulle være at skyde et hul i mig?"

"Ja."

Perenna tænkte sig om. Så spurgte han alvorligt:

"Ville du have skudt, Mazeroux?"

Politisergenten bøjede hovedet og sagde med svag stemme:

"Ja, chef."

Perenna så på ham uden vrede; hans blik udtrykte kun venlig sympati; skønt det var ham et ejendommeligt syn at se sin tidligere ledsager behersket af en sådan pligtens og disciplinens ånd. Intet kunne tilsyneladende overvinde denne ånd, end ikke den dybe beundring og næsten dyriske hengivenhed, Mazeroux endnu nærede for sin herre.

"Jeg er ikke vred, Mazeroux. I virkeligheden holder jeg med dig. Men du må forklare mig, hvorfor præfekten ..."

Mazeroux svarede ikke, men hans øjne antog et så bedrøvet udtryk, at Don Luis pludselig forstod:

"Nej," udbrød han, "nej! Det er jo absurd! Han kan da ikke have tænkt sig noget sådant ... Og du, Mazeroux, tror du, jeg er skyldig?"

"Jeg, chef? Jeg er lige så sikker på Dem, som på mig selv! De myrder ikke! Men ikke desto mindre, så er der ting, sammentræf af omstændigheder ..."

"Ting ... sammentræf?" gentog Don Luis langsomt.

Han blev stående og tænkte sig om, så sagde han ganske lavt:

"Ja, du har ret ... at jeg ikke har tænkt på det før! Mit forhold til Cosmo Mornington, min ankomst til Paris lige i rette tid til oplæsningen af testamentet, at jeg insisterede på at tilbringe natten her, den omstændighed, at de tos død vil indbringe mig millioner ... og desuden ... desuden ... Jo, han har ret, din præfekt, fuldstændig ret. Og jeg er fortabt."

"Så, så chef!"

"Uigenkaldeligt fortabt, gamle vent; læg vel mærke til det! Ikke som Arsène Lupin, forhenværende indbrudstyv, straffefange, forhenværende hvad som helst ... jeg er uangribelig på dét grundlag ... men som Don Luis Perenna, en respektabel mand og arving og alt det. Å, det er alt for dumt! For hvem vil være i stand til at finde Cosmos, Vérots og de to Fauvillers mordere, hvis jeg bliver kastet i fængsel?"

"Så, så chef ..."

"Hold mund! Hør!"

En bil standsede ude på boulevarden, derefter en til. Det var åbenbart præfekten og forhørsdommerne.

Don Luis greb Mazeroux i armen.

"Der er kun én udvej, Alexandre! Du må ikke sige, at du har sovet!"

"Det må jeg, chef."

"Du er et fjols. Hvordan kan nogen være så stort et fjols? Det kan gøre én så forbandet træt af hæderligheden! Hvad fanden skal jeg gøre?"

"Finde den skyldige, chef."

"*Hvad*? Hvad mener du?"

Mazeroux greb ham i armen og klemte den fortvivlet, idet han sagde med tårekvalt stemme:

"Find den skyldige, chef! Hvis De ikke gør det, er De færdig, det er sikkert nok … præfekten sagde det selv … politiet vil have en forbryder, og de vil have ham inden aften … der skal findes en forbryder … og det bliver Deres sag at finde ham!"

"Hvordan det nu er eller ej, så har du en temmelig morsom form for humor, Alexandre."

"Det er jo den rene barneleg for Dem, chef. De skal blot anstrenge Dem en lille smule for det."

"Men der findes jo ikke det mindste spor."

"De finder nok et spor. De *må*. Jeg bønfalder Dem, skaf en eller anden skyldig for dagens lys … jeg ville ikke kunne holde det ud, hvis jeg skulle se Dem arresteret. De, *chefen*, anklaget for mord! Nej, og atter nej! Jeg beder Dem så bønligt, find den skyldige og udlever ham … De har hele dagen til rådighed … Lupin har udført større ting end det!"

Han stammede, græd, vred sine hænder og gjorde de særeste grimasser. Det var virkelig rørende at se den sorg, det voldte ham at se sin herre i fare.

Nu hørtes hr. Desmalions stemme ude i gangen. En tredje bil standsede ude på boulevarden, så en fjerde, begge to uden tvivl fyldt med betjente.

Huset var omringet, belejret.

Perenna var tavs.

Ved hans side stod Mazeroux og betragtede ham med et bønfaldende blik.

Der gik nogle øjeblikke; så sagde Perenna roligt:

"Når alt kommer til alt, Alexandre, så er jeg enig i, at du har set rigtigt, og at din frygt er velbegrundet. Hvis jeg ikke i løbet af ganske få timer overgiver Hippolyte Fauville og hans søns morder eller mordere til politiet, så bliver det mig, Don Luis Perenna, der kommer til at vandre i fængsel på denne torsdag aften den 1. april."

4. Den matte turkis

Det var ved ni-tiden om formiddagen, at præfekten trådte ind i det værelse, hvor denne uforklarlige hændelse, et dobbeltmord, havde fundet sted.

Han nikkede ikke engang til Don Luis; og de forhørsdommere, der fulgte med ham, kunne godt have troet, at Don Luis ikke var andet end slet og ret Mazeroux' assistent, hvis ikke detektivchefen havde påtaget sig i få ord at oplyse dem om, hvilken rolle denne fremmede spillede.

Hr. Desmalions undersøgte flygtigt de to lig, og fik en kort forklaring af Mazeroux. Så gik han tilbage ud i forhallen og op til en salon, hvor fru Fauville, som var blevet underrettet om hans besøg, næsten straks kom til stede.

Perenna havde indtil nu ikke været udenfor gangen. Nu listede han sig ud i forhallen. Husets tjenere, som nu havde fået underretning om mordene, løb frem og tilbage mellem det forskellige værelser. Han gik ned af den korte trappe, som førte til hoveddøren og åbnede den.

Der stod to mænd udenfor. Den ene sagde:

"De kan ikke passere."

"Men ..."

"De kan ikke passere. Det er en ordre."

"En ordre ... hvem har givet den?"

"Præfekten selv."

"Det var ellers uheldigt," sagde Perenna leende. "Jeg har været oppe hele natten og er ved at dø af sult. Findes der ingen udvej

til at få noget at spise?"

De to politimænd så på hinanden og den ene af dem vinkede ad Silvestre og sagde et par ord til ham. Silvestre gik gennem spisestuen ud i køkkenet og kom tilbage med et rundstykke.

"Nå!" tænkte Don Luis. "Så er det altså på det rene: jeg er arresteret. Det var det, jeg ville være sikker på. Men hr. Desmalions er ikke videre logisk. For hvis det er Arsène Lupin, han vil holde tilbage, så er alle disse rare betjente i civil næppe tilstrækkelige til opgaven, og hvis det er Don Luis Perenna, så er de temmelig overflødige, fordi den udmærkede Perennas flugt ville berøve samme herre enhver chance for nogensinde at skue stakkels Cosmos penge på nærmere hold. Så nu vil jeg tage mig en stol og sætte mig ned indtil videre."

Han gik tilbage til sin plads i gangen og afventede begivenhedernes videre udvikling.

Gennem den åbne dør til arbejdsværelset så han forhørsdommerne i færd med deres undersøgelser. Politilægen foretog en indledende undersøgelse af de to lig og blev øjeblikkelig opmærksom på de samme forgiftningssymptomer, som han selv havde iagttaget aftenen i forvejen hos inspektør Vérot. Dernæst tog detektiverne de to lig og bar dem op i et soveværelse på anden sal, som fader og søn tidligere havde benyttet, og lagde dem på sengene der.

Så kom præfekten ned igen; Don Luis kunne høre ham sige til forhørsdommerne:

"Den stakkels kvinde! Hun var fuldstændig ude af stand til at forstå, hvad der er sket – og da hun endelig forstod det, faldt hun besvimet om på gulvet. Tænk også: mand og barn på én gang. Stakkels menneske!"

Fra det øjeblik hverken så eller hørte Perenna mere. Døren var blevet lukket. Præfekten må senere havde givet en ordre gennem den anden udgang, døren til haven, for to detektiver kom og stillede sig på post i forhallen på hver side af portieren ind til gangen.

"En ting er klar," sagde Don Luis til sig selv, "mine aktiver er ikke i stigning. Hvilken tilstand Alexandre dog må være i!"

Ved tolv-tiden bragte Silvestre ham en bakke med mad.

Og så begyndte den lange, pinefulde venten igen.

Inde i arbejdsværelset og i resten af huset var undersøgelserne, som var blevet afbrudt for at deltagerne kunne spise frokost, blevet genoptaget. Perenna hørte fodtrin og lyden af stemmer. Til sidst følte han sig træt og ked af det hele, lagde sig tilbage i sin stol og faldt i søvn.

Klokken var fire, da sergent Mazeroux kom og vækkede ham. Idet han førte ham ind i arbejdsværelset, hviskede han:

"Nå, har De så opdaget ham?"

"Hvem?"

"Morderen."

"Ja selvfølgelig," sagde Perenna. "Der er jo så let som fod i hose."

"Det var godt!" sagde Mazeroux lettet, og uden at forstå, at det var en spøg. "Hvis ikke, så ville De være færdig, som De selv sagde."

Don Luis trådte ind. I værelset var statsadvokaten, forhørsdommerne, detektivchefen, en lokal politifuldmægtig, to inspektører og tre betjente i uniform.

Udenfor, på Boulevard Suchet, hørtes larm og råb. Og da politifuldmægtigen og de tre betjente efter præfektens ordre gik ud for høre på folkemængden, hørte de avisdrengenes råb:

"Dobbeltmord på Boulevard Suchet! Alt om inspektør Vérots død! Politiet står på bar bund!"

Så blev døren lukket, og man hørte ikke mere.

"Mazeroux havde ret," tænkte Don Luis. "Enten mig eller den anden, det er jo klart. Med mindre de ord, som bliver sagt, og de kendsgerninger, som kommer frem under forhøret, kan gøre mig stand til at angive navnet på denne mystiske person, som jeg indtil videre vil kalde X, så vil de overgive mig til offentligheden i aften. Pas på, Lupin, gamle ven, den store kamp står for døren!"

Han følte, hvordan det kriblede i ham af livsglæde, sådan som det altid gjorde, når han stod foran en afgørende kamp – og denne kunne nok regnes for en af de frygteligste, han havde stået overfor. Han kendte præfektens ry, hans erfaring, hans udholdenhed og den iver, hvormed han altid personligt ledede vigtige undersøgelser og førte dem frem til en konklusion, før han overlod dem i forhørsdommerens hænder; og han kendte også alle detektivchefens professionelle evner og forhørsdommerens skarpsindighed og gennemtrængende logik.

Politipræfekten ledede selv angrebet. Han gjorde det på en ganske ligefrem måde, uden omsvøb og med en temmelig uvenlig stemme, som havde mistet ethvert spor af sin tidligere sympati for Don Luis. Hans holdning var ligeledes formel og uden den jovialitet, som Don Luis havde bemærket dagen før.

"Don Luis Perenna," sagde han, "siden omstændighederne har medført, at De som repræsentant for og subsidiær arving efter hr. Cosmo Mornington er kommet til at tilbringe natten her på stedet, samtidig med, at et dobbeltmord er blevet begået, skal vi udbede os Deres detaljerede vidneudsagn om alt, hvad der er sket her i nattens løb."

"Med andre ord, hr. præfekt," sagde Perenna, idet han svarede direkte på angrebet, "siden omstændighederne har medført, at De bemyndigede mig til at tilbringe natten her, så ønsker De at finde ud af, om mit vidneudsagn stemmer sammen med sergent Mazeroux' forklaring?"

"Ja."

"Hvilket må opfattes således, at den rolle, jeg har spillet, forekommer Dem mistænkelig?"

Hr. Desmalions tøvede. Hans blik mødte Don Luis' og det åbne og direkte udtryk i dem lod til at gøre et vist indtryk på ham. Ikke desto mindre svarede han tydeligt og bestemt:

"Det er ikke Deres opgave at stille mig spørgsmål."

Don Luis bukkede.

"Jeg står til Deres tjeneste, hr. præfekt," sagde han.

"Vær så god at fortælle os, hvad De ved."

Don Luis gav en detaljeret skildring af begivenhederne, hvorpå hr. Desmalions tænkte sig om et øjeblik og sagde:

"Der er et punkt, vi ønsker nærmere belyst. Da De kom herind klokken halv to i morges og satte Dem ved siden af hr. Fauville, var der da intet, som antydede, at han var død?"

"Intet, hr. præfekt. Ellers ville sergent Mazeroux og jeg straks have slået alarm."

"Var havedøren låst?"

"Det må den have været, eftersom vi måtte låse den op ved syv-tiden her i morges."

"Med hvad?"

"Nøglen fra nøglebundtet."

"Men hvorledes kunne morderne da have åbnet døren udefra?"

"Ved hjælp af et sæt falske nøgler."

"Har De noget bevis, som kan foranledige Dem til at tro, at der er brugt falske nøgler?"

"Nej, hr. præfekt."

"Vi må altså, indtil andet er bevist, gå ud fra, at døren ikke er blevet åbnet udefra, og at forbryderen befandt sig inde i huset."

"Men der var ingen andre herinde end sergent Mazeroux og jeg selv."

Der opstod en pause, hvis betydning ikke var til at tage fejl af. Hr. Desmalions næste ord var endnu mere tydelige:

"De sov ikke i nattens løb?"

"Jo, men først ud på morgenen."

"Men De sov ikke, mens De opholdt Dem i gangen?"

"Nej."

"Og sergent Mazeroux?"

Don Luis betænkte sig et øjeblik; men hvordan kunne han håbe på, at den hæderlige og samvittighedsfuld Mazeroux skulle have nægtet at adlyde sin samvittigheds stemme?

Han svarede:

"Sergent Mazeroux sov i sin stol og vågnede ikke, før fru Fauville kom hjem to timer senere."

Der opstod en ny pause, som åbenbart betød så meget som: I de to timer, sergent Mazeroux sov, havde De altså mulighed for

gå ind og dræbe hr. Fauville og hans søn.

Forhøret havde taget den vending, som Perenna havde forudset; og omstændighederne rykkede nærmere ind på ham. Hans modstander førte sin kamp med en logik og styrke, som han ikke kunne lade være med uforbeholdent at beundre.

"Du store Gud," tænkte han, "hvor det dog er svært at forsvare sig, når man er uskyldig."

Efter en hviskende samtale med forhørsdommeren genoptog hr. Desmalions forhøret:

"I går aftes, da hr. Fauville åbnede sit pengeskab i overværelse af sergent Mazeroux og Dem selv, hvad lå der da i det?"

"En del papirer på den ene hylde, blandt andet en dagbog, indbundet i mørkt lærred, som nu er forsvundet."

"De rørte ikke ved disse papirer?"

"Hverken papirerne eller pengeskabet. Sergent Mazeroux må allerede have sagt Dem, at han lod mig gå til side, for at undersøgelsen kunne foretages på reglementeret vis."

"Så De var altså ikke på nogen som helst måde i nærheden af pengeskabet?"

"Overhovedet ikke."

Hr. Desmalions så på forhørsdommeren og nikkede.

Havde Perenna før næret nogen tvivl om, at der var blevet sat en fælde for ham, så ville et blik på Mazeroux have sagt ham det. Mazeroux var askegrå i ansigtet.

Hr. Desmalions vedblev:

"De har før deltaget i politiundersøgelser. Jeg vil derfor gå ud fra, at når jeg stiller Dem mit næste spørgsmål, stiller jeg det til en erfaren detektiv."

"Jeg skal besvare Deres spørgsmål efter bedste evne, hr. præfekt."

"Udmærket: Forudsat, at der i dette øjeblik i pengeskabets fandtes en genstand af en eller anden slags, måske en ædelsten, som fx. stammede fra en slipsenål, som tilhørte en person, vi i forvejen kender, og som har tilbragt natten her i huset, hvad ville De så mene om sådan et sammentræf?"

"Der har vi det," tænkte Perenna. "Det er det, der er fælden. De har åbenbart fundet noget i pengeskabet, som de bilder sig ind er mit. Godt! Men i så fald må vi gå ud fra, siden jeg jo virkelig ikke har rørt ved pengeskabet, at denne genstand er taget fra mig og lagt i pengeskabet for at kompromittere mig. Men jeg har ikke haft noget med hele denne sag at gøre før i går, og det er umuligt, at nogen i nat skulle have haft tid til at udtænke og gennemføre en så snedig plan imod mig. Altså ..."

Politipræfekten afbrød hans indre monolog ved at gentage:

"Hvad ville De så mene?"

"Der ville vel unægtelig være en forbindelse mellem den omtalte persons nærvær i huset og de to forbrydelser, som er blevet begået."

"Vi ville altså være i vor gode ret til i det mindste at nære mistanke til denne person?"

"Ja."

"Det er Deres faste overbevisning?"

"Bestemt."

Hr. Desmalions tog et stykke silkepapir op af lommen og pakkede en lille blå sten ud af det.

"Her," sagde han og holdt dem op i lyset, så Don Luis kunne se den, "er en turkis, som vi fandt i pengeskabet. Den hører

uden mindste tvivl til den ring, som De bærer på Deres finger."

Don Luis blev grebet af raseri, og hvæsede mellem de sammenbidte tænder:

"Å, de slyngler! De er virkelig dygtige! Men jeg kan dog alligevel ikke tro ..."

Han så på sin ring, som var prydet med en stor, mat turkis omgivet af en cirkel af små, blegblå, uregelmæssige turkiser. En af disse manglede, og den, som hr. Desmalions havde i hånden, passede nøjagtigt.

"Hvad siger De til det?" spurgte præfekten.

"Jeg siger, at denne turkis stammer fra min ring, som jeg fik af Cosmo Mornington, dengang jeg første gang frelste hans liv."

"Vi er altså enige?"

"Ja, hr. præfekt, vi er enige."

Don Luis begyndte at gå frem og tilbage, mens han tænkte sig om.

Den bevægelse, som detektiverne gjorde hen imod de to døre, fortalte ham, at hans arrestation allerede var besluttet. Et ord fra hr. Desmalions, og sergent Mazeroux ville blive nødt til at pågribe sin herre.

Don Luis så igen på sin gamle medhjælper. Mazeroux gjorde en bedende bevægelse, som om han ville sige: Hvad venter De på? Fortæl nu, hvem der er den skyldige – hurtigt, det er på høje tid!

Don Luis smilede.

"Hvad er der i vejen?" spurgte præfekten i en tone, der nu var helt fri for den uvilkårlige høflighed, han hidtil havde udvist.

"I vejen?"

Perenna tog en stol, vendte den rundt og satte sig ned.

"Lad os tale sammen," sagde han.

Det blev sagt på en sådan måde, og bevægelsen blev gjort så bestemt, at præfekten mumlede, næsten som om han pludselig var kommet i tvivl:

"Men jeg forstår ikke helt ..."

"Det vil De snart komme til, hr. præfekt."

Og idet han lagde stærk vægt på hvert eneste ord, selv om han talte ganske lavt, begyndte han:

"Hr. præfekt, stillingen er så klar som den kan blive. I går aftes gav De mig en bemyndigelse, som i høj grad gjorde Dem personligt ansvarlig i sagen. Resultatet er, at De nu for enhver pris og uden at spilde nogen tid har brug for en skyldig. Og denne skyldige skal være mig. Som beviser har De min tilstedeværelse her, den omstændighed, at døren var låst indefra, at sergent Mazeroux sov, mens forbrydelsen blev begået, og ikke mindst opdagelse af min turkis i pengeskabet. Hertil kommer den frygtelige antagelse, at jeg har den største interesse i at få fjernet hr. Fauville og hans søn, eftersom jeg får hundrede millioner francs, hvis der ikke kan findes nogen arvinger efter Cosmo Mornington. Der er således intet for mig at gøre, andet end at følge med til fængslet, eller også ..."

"Eller også hvad?"

"Levere Dem den skyldige ... den virkelige skyldige."

Præfekten smilede og så på sit ur.

"Jeg venter," sagde han.

"Det vil tage præcis en time, hr. præfekt; ikke længere, hvis De lader mig have frie hænder. Og sandheden er som regel nok en smule tålmodighed værd."

"Jeg venter," gentog hr. Desmalions.

"Sergent Mazeroux, vær så venlig at sige til tjeneren Silvestre, at hr. præfekten ønsker at tale med ham."

Desmalions gav tegn til Mazeroux om at gå ud.

Don Luis forklarede:

"Hr. præfekt, mens fundet af turkisen i pengeskabet for Dem udgør et meget afgørende bevis mod mig, er det for mig en opdagelse af stor vigtighed. Jeg skal sige Dem hvorfor. Stenen må i går være faldet ud af min ring og trillet ned på gulvtæppet. Nu er der kun fire mennesker, der kan have lagt mærke til dette, samlet turkisen op og lagt den i pengeskabet for at kompromittere den nye modstander, som jeg var. Det første af disse fire mennesker er en af Deres detektiver, sergent Mazeroux, som jeg ikke vil omtale yderligere. Den anden er død; det var hr. Fauville. Den tredje er tjeneren Silvestre. Jeg ville gerne veksle et par ord med ham. Det skal ikke tage lang tid."

Forhøret af Silvestre var hurtigt forbi. Han kunne bevise, at indtil fru Fauvilles hjemkomst, som han sad oppe og afventede, havde han ikke forladt køkkenet, hvor han havde spillet kort med stuepigen og en af de andre tjenere.

"Godt," sagde Perenna. "Blot et ord endnu: De må have læst om inspektør Vérots død og set hans billede i aviserne i dag, ikke sandt?"

"Jo."

"Kendte De inspektør Vérot?"

"Nej."

"Men det er sandsynligt, at han har været her i løbet af dagen i går."

"Det skal jeg ikke kunne sige. Hr. Fauville modtog mange besøgende, som kom ind gennem haven. Han lukkede dem selv ind."

"De har ikke noget at tilføje?"

"Nej."

"Vær da så venlig at sige til fru Fauville, at præfekten ville sætte meget stor pris på at veksle nogle få ord med hende."

Silvestre forlod værelset.

Forhørsdommeren og statsadvokaten nærmede sig forbavsede præfekten.

Hr. Desmalions begyndte:

"Hvorledes, Don Luis! De vil da vel ikke insinuere, at fru Fauville skulle være indblandet ...?"

"Fru Fauville er den fjerde person, som kan have set turkisen falde af min ring."

"Og hvad så? Har vi da ret til, uden noget virkeligt bevis, at antage, at en hustru kan myrde sin mand, en moder forgive sin søn?"

"Jeg antager ikke noget som helst."

"Altså ...?"

Don Luis svarede ikke. Hr. Desmalions gjorde intet forsøg på at skjule sin irritation, men sagde dog:

"Meget vel! Men jeg beordrer Dem bestemt til at forholde Dem tavs. Hvilket spørgsmål skal jeg stille fru Fauville?"

"Kun et, hr. præfekt: om hun kender nogen andre end sin mand, som stammer fra søstrene Roussel."

"Hvorfor?"

"Fordi, hvis en sådan person eksisterer, så er det ham og ikke jeg, som skal arve millionerne. Og det ville i så fald være ham og

ikke jeg, som havde den største interesse i at fjerne hr. Fauville og hans søn."

"Ja, bestemt, naturligvis," sagde hr. Desmalions, "men selv om det skulle være tilfældet, så ..."

I det samme kom fru Fauville ind. Hendes ansigt var stadig charmerende og smukt trods hendes tårer, som havde gjort øjenlågene røde og kinderne mindre friske. Men i hendes blik stod rædslen at læse, og de forfærdelige begivenheder, hun havde oplevet, havde givet hele hendes person, alle hendes bevægelser, et febrilsk præg, som det var smerteligt at se.

"Vær så venlig at sætte Dem, frue," sagde præfekten med største ærbødighed, "og tilgiv mig, at jeg må forstyrre Dem med et spørgsmål efter alt, hvad De har gennemgået. Men tiden er kostbar, og vi må gøre alt for at sikre os, at de to ofre, hvis tab De begræder, kan blive hævnet så snart som muligt."

Tårerne strømmede endnu fra de smukke øjne, og hun mumlede med grådkvalt stemme:

"Hvis jeg kan være politiet til nogen hjælp, hr. præfekt ..."

"Ja, det drejer sig blot om nogle få oplysninger. Deres mands moder er død, ikke sandt?"

"Jo, hr. præfekt."

"Er det korrekt, at hun var Saint-Etienne og var født Roussel?"

"Ja."

"Elisabeth Roussel?"

"Ja."

"Havde Deres mand nogen søskende?"

"Nej."

"Der findes altså ingen nulevende efterkommer efter Elisabeth Roussel?"

"Nej."

"Men Elisabeth Roussel havde to søstre, ikke sandt?"

"Jo."

"Ermeline Roussel, den ældste, rejste til udlandet og man har aldrig hørt fra hende siden. Den anden, den yngre ...?"

"Den anden hed Armande Roussel. Det var min moder."

"Hvad? Hvad er det, De siger?"

"Jeg siger, at min moders pigenavn var Armande Roussel. Jeg var jo gift med min fætter, Elisabeth Roussels søn."

Denne meddelelse kom som et lyn fra en klar himmel. Så ville arven ved Hippolyte Fauville og hans søns død overgå til den anden linje, til Armande Roussels linje, og denne linje var repræsenteret ved fru Fauville.

Præfekten og undersøgelsesdommeren vekslede blikke, og vendte sig så instinktivt mod Don Luis, som ikke rørte en muskel.

"Har De ingen søskende, frue?" spurgte præfekten.

"Nej, jeg er den eneste."

Den eneste! Med andre ord, nu da hendes mand og søn var døde, tilfaldt Cosmo Morningtons millioner hende, og hende alene.

Der var imidlertid en grim hage ved den sag, nemlig at denne kvinde jo var moder til Edmond Fauville. Hr. Desmalions stirrede ufravendt på Don Luis, som skrev nogle ord på et kort og rakte det til præfekten.

Hr. Desmalions, som nu lidt efter lidt atter antog sin høflige holdning overfor Don Luis, læste kortet og stillede derpå endnu

et spørgsmål til fru Fauville:

"Hvor gammel var Deres søn Edmond?"

"Sytten år."

"Men De ser så ung ud ..."

"Edmond var ikke *min* søn, men min stedsøn, min mands søn med hans første hustru, som døde."

"Å! ... Så Edmond Fauville ..." mumlede præfekten uden at fuldende sætningen.

På under to minutter var nu hele situationen forandret. I embedsmændenes øjne var fru Fauville ikke længere den uangribelige enke og moder [Note 2)]. Hun var pludselig blevet en kvinde, som omstændighederne tvang dem til at krydsforhøre. Hvor forudindtagne de ellers kunne være til gunst for hende, hvor stor skønhed og charme hendes ydre besad, var de dog alligevel nødt til at spørge sig selv, om der ikke fandtes en mulighed for, at hun kunne have givet efter for fristelsen til at komme i besiddelse af denne enorme formue. Spørgsmålet forelå, og det måtte løses.

Politipræfekten fortsatte:

"Kender De denne turkis?"

Hun tog stenen og undersøgte den uden ringeste tegn på bevægelse.

"Nej," sagde hun. "Jeg har ganske vist et gammeldags halssmykke med turkiser, som jeg aldrig har på, men stenene er større, og ingen af dem har sådan en uregelmæssig form."

"Vi har fundet den i pengeskabet," sagde hr. Desmalions. "Den er en del af en ring, som tilhører en person, som vi kender."

"Men så," sagde hun ivrigt, "så må denne person da findes!"

"Han står der," sagde præfekten og pegede på Don Luis, som stod lidt afsides og ikke var blevet bemærket af fru Fauville.

Hun gjorde en uvilkårlig bevægelse ved synet af ham og udbrød ophidset:

"Men den herre var her jo i går aftes. Han talte med min mand ... og det samme var tilfældet med den herre dér," tilføjede hun og pegede på Mazeroux. "De må forhøre dem, se at finde ud af, hvad de havde at bestille her. De forstår vel, at hvis turkisen tilhørte en af dem ..."

Det var en direkte insinuation, omend noget klodset, og den gav Perennas tavse argument langt større vægt: Stenen er samlet op af en eller anden, som så mig tabe den i går, og som ønsker at kompromittere mig. Bortset fra hr. Fauville og sergent Mazeroux kan der kun have været tale om to, nemlig tjeneren Silvestre og fru Fauville. Da Silvestre står udenfor hele sagen, beskylder jeg derfor nu fru Fauville for at have lagt turkisen i pengeskabet.

Hr. Desmalions spurgte:

"Vil De lade mig se Deres halssmykke, frue?"

"Naturligvis. Det ligger sammen med mine øvrige smykke i mit påklædningsværelse. Nu skal jeg hente det."

"Gør Dem ingen ulejlighed, fru. Kender Deres kammerpige smykket?"

"Ja."

"Sergent Mazeroux, vil De bede hende om at hente smykket til os?"

Der blev ikke talt et ord i de få minutter, som det tog, før Mazeroux kom tilbage. Fru Fauville lod til at være sunket hen i

sin sorg. Hr. Desmalions stirrede ufravendt på hende.

Sergenten kom tilbage med en meget stor æske, som indeholdt en del halsbånd og andre smykker, som lå løst mellem hinanden.

Hr. Desmalions fandt halsbåndet, undersøgte det, og kom, som han havde ventet, til det resultat, at stenene ikke lignede den turkis, de havde fundet i pengeskabet, og der manglede for øvrigt heller ikke nogen i smykket. Men idet han kom til at grave dybere ned i mellem smykkerne for at tage et diadem op, som også indeholdt nogle blå sten, gjorde han en overrasket bevægelse.

"Hvad er det for nogle nøgler?" spurgte han, idet han pegede på to nøgler af samme form og størrelse som dem, der passede til havedøren.

Fru Fauville var fremdeles fuldstændig rolig. Ikke en muskel i hendes ansigt rørte sig. Intet tydede på, at hun i mindste måde var forskrækket over denne opdagelse. Hun sagde blot:

"Det ved jeg ikke. De har ligget der længe."

"Mazeroux," sagde hr. Desmalions, "prøv dem i døren her."

Mazeroux prøvede dem. De passede i låsen.

"Ja," sagde fru Fauville, "nu kan jeg huske det; min mand gav mig dem. Det er kopier af hans egne."

Ordene blev udtalt på den mest naturlige måde af verden, som om den talende ikke havde den fjerneste anelse om den forfærdelige anklage, der var ved at bygge sig op mod hende.

Intet kunne gøre stærkere indtryk end denne ro. Var det et tegn på fuldstændig uskyldighed, eller var det den djævelske snuhed hos en forbryderske, der ikke lod sig af ryste af noget som helst? Forstod hun ikke noget af det, som udspillede sig

omkring hende, og som hun selv havde hovedrollen i? Eller gættede hun den frygtelige anklage, som lidt efter lidt tog form og som satte hende i største fare? Men hvis det var tilfældet, hvordan kunne hun da have gjort sig skyldig i den utrolige dumhed at beholde disse nøgler?

En række spørgsmål fremstillede sig for de tilstedeværende, og præfekten gav dem udtryk således:

"De var ude, da mordene blev begået, ikke sandt, fru Fauville?"

"Jo."

"De var i Operaen?"

"Ja, og jeg var i selskab med en af mine veninder, fru d'Ersingen."

"Blev De kørt derhen af Deres chauffør?"

"Til Operaen, ja. Derpå sendte jeg ham hjem, og han kom senere og hentede mig ved selskabet."

"Javel," sagde hr. Desmalions: "Men hvorledes kom De så fra Operaen og hen til fru d'Ersingens hus?"

For første gang lod fru Fauville nu til at forstå, at hun var genstand for et regulært forhør, og hendes ansigt og holdning forrådte en vis uro. Hun svarede:

"Jeg tog en droske."

"På gaden?"

"På pladsen ved Operaen."

"Altså ved midnat?"

"Nej, klokken halv tolv; jeg gik, før forestillingen var forbi."

"De ønskede at skynde Dem hen til Deres venner?"

"Ja ... eller rettere ..."

Hun holdt inde; hendes kinder var blevet røde som blod, hendes læber og hage skælvede; hun spurgte:

"Hvorfor stiller De mig alle disse spørgsmål?"

"De er nødvendige, frue. De kan måske kaste lys over det, vi nødvendigvis må have at vide. Jeg beder Dem derfor besvare Dem. Hvornår ankom De til Deres venners hus?"

"Jeg ved ikke rigtigt ... jeg så ikke på uret ..."

"Tog De lige derhen?"

"Næsten."

"Hvad mener De med 'næsten'?"

"Jeg havde en smule ondt i hovedet og bad chaufføren køre mig lidt rundt – ad Champs-Elysees og Avenue du Bois – meget langsomt – og derpå tilbage ad Champs-Elysees ..."

Hun blev mere og mere forvirret. Hendes stemme blev utydelig. Så sænkede hun hovedet og tav.

Ganske vist indeholdt hendes tavshed ingen tilståelse, og der var intet, som kunne berettige nogen til at tro, at hendes nedslåethed var andet end den naturlige følge af hendes sorg. Og alligevel virkede hun så udmattet, at det gav tilhørerne indtryk af, at hun anså alt for at være tabt og opgav kampen. Det var næsten med en følelse af medlidenhed, de betragtede denne kvinde, som alle omstændigheder lod til at have sammensvoret sig imod, og som forsvarede sig så dårligt, at præfekten tøvede med at presse hende yderligere.

Hr. Desmalions så ud, som om sejren havde været ham alt for let, og som om han ikke kunne få sig selv til at forfølge den yderligere.

Ganske mekanisk kom han til at se hen på Perenna, som skød en lille lap papir hen over bordet til ham; det var fru d'Ersingens

telefonnummer.

Hr. Desmalions mumlede:

"Ja, det er rigtigt, måske ved de ..."

Han tog telefonen og ringede. Han fik forbindelse med det samme.

"Hvem taler jeg med? Hushovmesteren? Er fru d'Ersingen hjemme? Nej? Så hr. d'Ersingen? Heller ikke? Nå ja, lige meget, måske kan De fortælle mig det, jeg ønsker at vide. De taler med politipræfekt Desmalions. Jeg vil gerne vide, hvornår fru Fauville ankom til selskabet i går aftes. Hvad siger De! Og det er De sikker på? Klokken to i morges? Ikke tidligere? Og hvornår tog hun afsted igen? Ti minutter senere? Udmærket. Og det er De fuldstændig sikker på ... De tager ikke fejl med hensyn til tidspunkterne? Jeg må være helt sikker, det er af den allerstørste vigtighed. Altså klokken to i nat? Javel ... mange tak."

Hr. Desmalions vendte sig og så fru Fauville stå ved siden af sig med et udtryk af den mest intense sjælelidelse. Og ved dette syn faldt den samme tanke alle de tilstedeværende ind: De måtte stå overfor en fuldstændig uskyldig kvinde, eller en utrolig dygtig skuespillerinde, som var i stand til under enhver omstændighed at simulere uskyldighed.

"Hvad er det, De vil mig?" stammede hun, "hvad betyder alt dette? Forklar Dem!"

Hr. Desmalions svarede blot med et spørgsmål:

"Hvad lavede De mellem klokken halv tolv i går aftes og klokken to i morges?"

Det var et forfærdeligt spørgsmål. Under det lå, at hvis hun ikke gav en fuldstændig og indgående forklaring over, hvad hun havde foretaget sig i det tidsrum, hvor forbrydelsen var blevet

begået, så måtte de deraf slutte, at hun ikke var uden forbindelse med mordet på sin mand og stedsøn.

Hun forstod da også spørgsmålet på denne måde og fo'r op, idet hun stønnede:

"Det er frygteligt ... frygteligt!"

Præfekten gentog:

"Hvad foretog De Dem? Det skulle være et ganske enkelt spørgsmål at besvare."

"Å!" råbte hun fortvivlet, "hvor kan De tro ...? Nej, nej, det er jo umuligt ... hvordan kan De tro ...?"

"Jeg tror ikke noget endnu," sagde han. "Desuden kan De jo bringe sandheden frem med blot nogle få ord."

Det så et øjeblik ud, som om hun ville udtale disse ord; men så fo'r en bevægelse pludselig igennem hende, og den måde, hvorpå hun åbnede læberne syntes at antyde en fast beslutning. Men så lod hun alligevel til at blive forvirret, udtalte nogle få uforståelige stavelser og faldt om på en stol med en krampagtig hulken og et fortvivlet skrig.

Det var nærmest det samme som en tilståelse. I hvert fald var det en tilståelse af, at hun var ude af stand til at give en plausibel forklaring på sin færden, som kunne gøre en ende på mistanken.

Hr. Desmalions flyttede sig lidt bort fra hende og talte lavmælt med undersøgelsesdommeren og statsadvokaten. Perenna og Mazeroux stod et øjeblik alene ved siden af hinanden.

Mazeroux hviskede:

"Hvad sagde jeg! Jeg vidste, De ville klare det! Å, hvilken mand er De ikke!"

Han ligefrem strålede ved tanken om, at hans chef havde klaret frisag, og at han ikke havde mere at bestille med politiet, med disse overordnede, som Mazeroux nærede næsten lige så stor ærefrygt for som for sin gamle chef. Alle var enige, og der fandtes kun venskab til alle sider. Henrykt sagde han:

"Vil de arrestere hende?"

"Nej," sagde Perenna, "de har ikke nok på hende til at udstede en arrestordre."

"Hvad!" brummede Mazeroux indigneret, "ikke nok? Ja, jeg håber da, at de i det mindste ikke bare lader hende løbe. Hun gjorde sig ingen samvittighed over at angribe *Dem*! Gør det dog af med hende, chef. Hun er jo en ren hundjævel!"

Don Luis stod og tænkte sig om. Han tænkte på den umådelige mængde af sammenfald af omstændigheder, den samling af indicier, som hobede sig op mod fru Fauville fra alle sider. Og det afgørende bevis, som ville kæde alle disse enkelte kendsgerninger sammen og give anklagen det sikre fodfæste, den endnu manglede, det var Don Luis i stand til at fremskaffe. Det var tandmærkerne i det æble, der lå skjult ude mellem buskene i haven. For politiet ville det være lige så godt som et fingeraftryk, så meget mere som man ville kunne sammenligne det med aftrykket i chokoladestykket.

Ikke desto mindre stod han og betænkte sig, imens han med en blanding af afsky og medlidenhed så på den kvinde, som efter alt, hvad der indtil nu forelå, måtte have myrdet sin mand og dennes søn. Skulle han skubbe hende det sidste stykke? Havde han ret til at spille dommer? Hvad, hvis han tog fejl?

Imidlertid var Desmalions kommet hen til dem, og idet han lod, som om han talte til Mazeroux, henvendte han sig i virkeligheden til Perenna:

"Hvad mener De om det?"

Mazeroux rystede på hovedet. Perenna svarede:

"Jeg mener, hr. præfekt, at hvis denne kvinde er skyldig, så forsvarer hun sig, trods al den snedighed, hun må formodes at være i besiddelse af, med en utrolig mangel på dygtighed."

"De mener ...?"

"Jeg mener, at hun utvivlsomt blot må være et redskab i en medskyldigs hånd."

"En medskyldig?"

"Ja. De husker måske hendes mands udbrud på Deres kontor i går: 'Å, for nogle slyngler!' Der må derfor i det mindste findes én medskyldig, som muligvis er den samme, som sergent Mazeroux måske har nævnt for Dem, og som befandt sig i *Café du Pont-Neuf* samtidig med inspektør Vérot, en mand med rødbrunt skæg og en ibenholtsstok med sølvhåndtag. Så ..."

"Så at vi ved at arrestere fru Fauville på den blotte mistanke ville have gode udsigter til at få fat i den medskyldige?"

Perenna svarede ikke. Præfekten vedblev tankefuldt:

"Arrestere hende ... arrestere hende ... men vi må have et bevis ... Har De fundet noget spor?"

"Nej, hr. præfekt. Men mine undersøgelser har også kun været overfladiske."

"Men vore har været særdeles nøjagtige. Vi har gennemsøgt hver en tomme af værelset."

"Hvad med haven, hr. præfekt?"

"Også den."

"Med samme nøjagtighed?"

"Måske ikke ... men jeg tror nok ..."

"Jeg tror tværtimod, hr. præfekt, at morderne er gået gennem haven både ind og ud, så der var måske en mulighed ..."

"Mazeroux," sagde hr. Desmalions, "gå ud i haven og undersøg den omhyggeligt."

Sergenten gik ud. Perenna, som igen var trådt til side, hørte præfekten sige til forhørsdommeren:

"Bare vi dog havde et virkeligt bevis, blot et eneste! Det er jo tydeligt nok, at hun er skyldig. Indicierne er for stærke. Og så er der Cosmo Morningtons millioner. Men på den anden side, når man ser på hende ... ser, hvor ærligt udtrykket i hendes kønne ansigt er, hvor dybt følt hendes sorg lader til at være ..."

Hun græd stadig, af og til med anfald af krampagtig hulken og indignerede protester, som fik hendes hænder til automatisk at knytte sig sammen. En gang tog hun sit lommetørklæde, som var gennemblødt af tårer, bed i det og rev det itu. Og Perenna så på de smukke hvide tænder, som sad med lidt afstand til hinanden. Og han tænkte på mærkerne af tænderne i æblet. Han blev grebet af en voldsom trang til at finde ud af sandheden. Var dette de samme tænder, som havde efterladt deres aftryk i æblet?

Mazeroux vendte tilbage. Hr. Desmalions gik ham hurtigt i møde, og sergenten viste ham æblet, som han havde fundet under vedbenden. Og Perenna forstod straks, hvilken overordentlig stor betydning, præfekten tillagde Mazeroux' forklaring og det uventede fund.

Der udspandt sig nu en temmelig langvarig samtale mellem embedsmændene, som endte med den afgørelse, Don Luis

havde forudset. Hr. Desmalions gik hen til fru Fauville. Han tænkte sig om et øjeblik og sagde så:

"Er De stadig ude af stand til at forklare Deres færden i går nat?"

Hun anstrengte sig for at tage sig sammen og hviskede:

"Jo ... jo ... jeg tog jo den vogn, og kørte rundt ... jeg spadserede også lidt ..."

"Det er noget, vi let vil kunne få bekræftet, når vi finder chaufføren. Imidlertid findes der allerede nu et middel til at fjerne det ... det noget ... pinlige indtryk, De har gjort på os ved Deres tavshed."

"Jeg er villig til ..."

"Det er dette: den eller en af de personer, som er skyldig i denne forbrydelse, lader til at have bidt i et æble, som blev smidt i haven, som vi netop har fundet. For at få en ende på enhver tanke om ... det, der har med Dem at gøre ... vil vi gerne have, at De bider i et af de æbler, som ligger der."

"Med største fornøjelse!" råbte hun ivrigt. "Hvis det er alt, hvad der skal til ..."

Hun tog et af de tre æbler, som lå tilbage i skålen, og hævede det til sin mund.

Dette var et afgørende punkt. Hvis de to tandmærker lignede hinanden, ville der ligge et bevis, som ikke uden videre lod sig afvise.

Før hun bed til, standsede hun imidlertid et øjeblik, ligesom grebet af en pludselig frygt. For hvad? En frygt for, at et forfærdeligt sammenfald af omstændigheder ville fælde hende? Eller frygt for det våben, hun måske var ved at udlevere dem om sig selv? I hvert fald kunne intet have virket som en mere

direkte anklage mod hende end denne korte nølen foran det afgørende skridt, som var forklarlig, hvis hun var skyldig, men ubegribelig, hvis det ikke var tilfældet.

"Hvad er De bange for, frue?" spurgte hr. Desmalions.

"Intet, intet," sagde hun med en gysen. "Jeg ved ikke ... jeg er bange for alting ... det er så forfærdeligt ..."

"Men frue, jeg forsikrer Dem, at det, vi her beder Dem om, er ganske uden betydning, eller rettere, at jeg er overbevist om, at det kun kan have en heldig betydning for Dem. Hvis De altså ..."

Hun hævede hånden med æblet mod munden med en langsomhed, som forrådte hendes nervøsitet. Og som det havde udviklet sig, blev hele scenen, så ubetydelig den end kunne forekomme, omgivet af en stemning af alvor og uhygge, som gjorde et dybt indtryk på alle tilstedeværende.

"Hvis jeg nu nægter at gøre det?" spurgte hun pludselig.

"Det er De fuldt berettiget til," svarede præfekten. "Men vil det nu lønne sig, fru Fauville? Jeg er overbevist om, at Deres advokat ville være den første til at råde Dem til ..."

"Min advokat?" stammede hun, idet den frygtelige betydning af præfektens ord gik op for hende.

Og pludselig, med en voldsom beslutsomhed og det næsten vilde udtryk, som kan lægge sig over ens træk, når man er truet af en stor fare, gjorde hun det, de forlangte af hende. De så de hvide tænder glimte og begrave sig i frugten.

"Værsågod, hr. præfekt," sagde hun så.

Hr. Desmalions vendte sig om mod forhørsdommeren:

"Har De det æble, der er blevet fundet i haven?"

"Værs'go," sagde denne.

Hr. Desmalions holdt de to æbler op ved siden af hinanden.

De øvrige i værelset, som stimlede sammen om ham, udstødte et råb.

De to mærker var nøjagtigt ens.

Nøjagtigt! Ganske vist måtte man underkaste dem en sagkyndig undersøgelse, før man kunne erklære dem fuldkommen identiske. Men en ting var ikke til at tage fejl af: de to buer var fuldkommen ens. De to halvcirkler passede nøjagtigt: begge var ganske smalle, langagtige, ovale og meget karakteristiske.

Ingen af mændene sagde et ord. Hr. Desmalions hævede blikket. Fru Fauville stod ubevægelig, gulbleg af rædsel. Men alle de udtryk af skræk, lamslåethed eller indignation hun kunne frembringe med sit vidunderlige skuespiltalent, prellede af mod det overvældende bevis, som lå synligt for alles øjne.

"Frue," begyndte præfekten.

"Nej, nej!" råbte hun, pludselig grebet af raseri, "nej, det er ikke sandt ... det er alt sammen kun et frygteligt mareridt ... nej, De vil ikke arrestere mig? Jeg ... i fængsel! Hvad har jeg gjort? Jeg sværger på, at De tager fejl!"

Hun tog sig til hovedet med begge hænder.

"Å, det banker, som om det skulle sprænges! Hvad betyder alt dette? Jeg har ikke gjort noget galt ... jeg kendte ikke til nogen af disse ting. Det var Dem, som fortalte mig det alt sammen i morges. Min stakkels mand! Og Edmond, som holdt så meget af mig ... og som jeg også holdt så meget af! Hvorfor skulle jeg dræbe dem? Kan De fortælle mig det? Folk begår da ikke bare mord uden noget motiv ... gør de vel? Svar mig!"

Og på ny blev hun grebet af et vredesanfald, og med de knyttede hænder udstrakt mod de tilstedeværende

embedsmænd råbte hun:

"De er ikke andet end bødler! De har ingen ret til at pine en kvinde på denne måde! Å, hvor frygteligt! At anklage mig ... arrestere mig ... uden grund ... De er bødler! Og det gælder især Dem," vedblev hun henvendt til Perenna, "ja, jeg forstår udmærket, at det er Dem, der fjenden, at De har Deres grunde. De var her i går aftes ... hvorfor arresterer man ikke Dem? Hvorfor ikke Dem; De var her jo, og jeg var her ikke, jeg vidste intet af, hvad der gik for sig ... hvorfor tager man ikke Dem?"

De sidste ord var næsten uforståelige. Hun havde ikke flere kræfter. Hun satte sig tungt, med hovedet bøjet fremover; hun begyndte igen at græde.

Perenna gik hen til hende, løftede hendes pande og tog hænderne væk fra hendes ansigt, som var helt vådt af tårer. Så sagde han:

"Mærkerne i de to æbler er fuldkommen ens. Der kan derfor ikke være tvivl om, at såvel det første som det sidste stammer fra Deres tænder."

"Jo ..."

"Nej. Det er en kendsgerning, som det i praksis er umuligt at benægte. Men det første mærke kan være lavet før i nat. De kan have bidt i det i går eftermiddags for eksempel ..."

Hun stammede:

"Tror De det? Ja måske, jeg synes, jeg husker ... i går morges ..."

Præfekten afbrød hende:

"Det nytter ikke, frue. Jeg har netop udspurgt Deres tjener Silvestre. Han bragte selv frugten ind ved otte-tiden i går aftes. Da hr. Fauville gik i seng, var der fire æbler i skålen. Klokken

otte i morges var der kun tre. Der er ingen tvivl om, at det, som er blevet fundet i haven er det fjerde. Og dette fjerde er blevet mærket i går aftes ... af Deres tænder."

Hun stammede:

"Det var ikke mig ... det var ikke mig, mærkerne er ikke efter mig ..."

"Men ..."

"Mærkerne er ikke fra mine tænder. Jeg sværger det ved min sjæls frelse ... og jeg sværger, at jeg vil dø, ja dø, frem for fængslet ... jeg vil taget livet af mig ..."

Hun stirrede tomt frem for sig, hun gjorde en voldsom anstrengelse for at rejse sig fra stolen, men nåede knap at komme på benene, før hun vaklede og faldt besvimet om på gulvet.

Imens man hjalp hende op, vinkede Mazeroux ad Don Luis og hviskede:

"Forsvind herfra, chef!"

"Er ordren da ophævet; er jeg fri?"

"Chef, se på den fyr, som kom ind for et par minutter siden og står og taler med præfekten. Kan De kende ham?"

"Fandens også!" udbrød Perenna efter at have kastet et blik på en kraftig mand med et rødt ansigt, som stod og stirrede stift på ham. "Fanden tage ham, det er jo Weber, souschefen."

"Og han har genkendt Dem! Han genkendte Lupin ved første øjekast. Der findes ikke den forklædning, han ikke kan gennemskue. Det er sådan en evne, han har. Chef, tænk på alle de numre, De har lavet med ham, og spørg Dem selv, om han vil vige tilbage for noget som helst for at få hævn!"

"Og du mener, han har sagt det til præfekten?"

"Selvfølgelig. Og præfekten har givet mine kolleger ordre til at holde øje med Dem. Hvis De gør den mindste bevægelse, som tyder på forsøg på flugt, vil de være over Dem."

"Men så er der jo ingenting at stille op."

"Intet at stille op? De må jo naturligvis se at forsvinde og lede dem på vildspor, og det skulle gerne gå lidt stærkt!"

"Og hvilken nytte ville jeg have af det. Jeg har tænkt på at gå hjem, og de ved jo, hvor jeg bor."

"Hvad? Ville De vove at gå hjem efter det, der er sket?"

"Ja, havde De tænkt Dem, at jeg skulle sove under broerne?"

"Men chef, forstår De da ikke, at efter denne historie vil der blive et frygteligt leben, og De er kompromitteret til op over begge øren ... at alle vil vende sig imod Dem?"

"Nå ja, og hvad så med Cosmo Morningtons og de to Fauvillers mordere?"

"Det vil politiet sørge for."

"Alexandre, du er et fjols."

"Nå, men så bliv da til Lupin igen, den usynlige, uigennemtrængelige Lupin! og kæmp Deres kamp som før. Men for Himlens skyld, hold op med at være Perenna! Det er for farligt. Og forsøg ikke at tage officiel del i en affære, som De ikke kan have nogen interesse i!"

"Hvad er det, du siger, Alexandre? Jeg har en interesse i den til et beløb af hundrede millioner. Hvis Perenna ikke forbliver på sin post, vil millionerne forsvinde. Og ved en lejlighed, hvor jeg for en gangs skyld kan tjene lidt på en hæderlig måde, ville det da være særdeles ærgerligt."

"Og hvis man arresterer Dem?"

"Ikke tale om. Jeg er død."

"Javel, Lupin er død. Men Perenna lever."

"Siden man ikke har arresteret mig nu i dag, så føler jeg mig ganske tryg."

"Det er kun et spørgsmål om tid. Og ordren vil fra i dag af lyde på at holde Deres hus omringet og bevogtet døgnet rundt."

"Glimrende! Jeg har også altid følt mig lidt utryg om natten."

"Men hvad er det da, De håber på?"

"Jeg håber skam ikke på noget. Jeg er sikker. Jeg er sikker på, Alexandre, at man ikke vil arrestere mig."

"Bilder De Dem da ind, at Weber vil gøre sig nogen samvittighed?"

"Jeg er forbandet ligeglad med Weber. Uden en ordre kan han ikke gøre noget."

"Men de vil give ham den ordre."

"Til at holde øje med mig, ja; men ikke til at arrestere mig. Præfekten har indladt sig så langt med mig, at han vil være nødt til at støtte mig. Og så er der det ved denne affære, at den er så absurd, så kompliceret, at I godtfolk aldrig vil få den løst alene. Før eller siden vil I komme og hente mig. For der findes ikke andre, der er i stand til at tage det op med modstandere som disse, hverken du eller Weber eller nogen af dine venner i detektivafdelingen. Jeg venter at få besøg af dig, Alexandre."

Den næste dag blev de to æbler underkastet en sagkyndig undersøgelse og erklæret at være identiske, og det viste sig ligeledes, at tandaftrykket i chokoladestykket var det samme.

Ligeledes kom droskechaufføren til stede og bevidnede, at en dame havde taget hans vogn, da hun kom ud fra Operaen, bedt

ham køre helt til enden af Avenue Henri-Martin, og havde forladt bilen, da den nåede dertil.

Enden af Avenue Henri-Martin lå mindre end fem minutters magelig gang fra Fauvilles hus.

Chaufføren blev konfronteret med fru Fauville og genkendte hende straks.

Hvad havde hun foretaget sig i det nabolag i over en time?

Marie Fauville blev anholdt, indført i protokollen, og sov næste nat i Saint-Lazare-fængslet.

Samme dag begyndte aviserne at skrive om dagens begivenheder, og lagde derved særlig vægt på tandmærkerne, uden endnu at vide, hvem der havde afsat dem, og to af de største dagblade kom ved et tilfælde til at benytte den samme overskrift, nemlig de ord, Don Luis Perenna havde brugt til at beskrive aftrykket på æblet, og som så fortræffeligt beskrev det vilde og brutale ved affæren:

Tigerens tænder.

5. Jerntæppet

Det er til tider et utaknemmeligt stykke arbejde at ville skrive Arsène Lupins levnedsbeskrivelse af den grund, at alle hans eventyr i forvejen er delvist kendt af publikum, fordi det i sin tid udgjorde et almindeligt samtaleemne, mens hans biograf er nødt til, hvis han vil kaste fuldt lys over begivenhederne, at begynde med begyndelsen og tage alle detaljer med – både de ukendte, og dem som er kendt fra tidligere.

Det er af denne grund, at jeg er nødt til endnu en gang at omtale den voldsomme ophidselse, som efterretningerne om disse rystende forbrydelser vakte i Frankrig, i Europa, ja, over hele den civiliserede verden. Publikum hørte om de fire mord næsten samtidigt, for enkelthederne i Cosmo Morningtons testamente blev offentliggjort to dage senere. Der kunne ikke være nogen tvivl om, at det var den samme person, som havde myrdet Cosmo Mornington, inspektør Vérot, ingeniør Fauville samt dennes søn Edmond. Og den samme person havde frembragt de uhyggelige tandmærker og derved efterladt sig et overordentlig farligt bevis mod sig selv med en skødesløshed, som kunne synes at skyldes skæbnens hævnende hånd; et bevis, som fik folk til at gyse, når de læste om det, på samme måde som de ville have gjort, hvis de havde stået ansigt til ansigt med det: forbryderens tænder, *tigerens tænder*.

Og midt i al denne blodsudgydelse, på det allermest tragiske sted i den uhyggelige tragedie, dukker den mest mærkelige skikkelse frem af mørket! En helteagtig eventyrer, udrustet

med en overvældende intelligens og intuition, havde på få timer til dels udredet de spegede tråde i dette net; havde gættet mordet på Cosmo Mornington, påvist inspektør Vérots død, taget ledelsen af undersøgelserne i sin egen hånd, overgivet den umenneskelige skabning, hvis prægtige hvide tænder passede til aftrykkene som ædelstene til deres indfatninger, til retfærdigheden, modtaget en anvisning på en million francs dagen efter, og nu så sig som den sandsynlige arving til en uhyre formue!

Arsène Lupin var kommet til live igen!

For offentligheden lod sig ikke bedrage på dette punkt. Med største samstemmighed erklærede man, at Don Luis Perenna og Arsène Lupin var en og samme person, og tilmed før en nærmere undersøgelse havde godtgjort denne mistanke.

"Men han er jo død!" protesterede tvivlerne.

Hvortil resten svarede:

"Javel, Dolores Kesselbachs lig blev fundet under de rygende ruiner af en lille villa i nærheden af grænsen til Luxembourg, og sammen med det liget af en mand, som politiet identificerede som Arsène Lupin. Men alt tyder på, at det var iscenesat af Lupin, som af private grunde nærede ønske om at blive betragtet som værende død. Og alt tyder på, at politiet accepterede og legaliserede teorien om hans død, ene og alene fordi de ønskede at blive denne modstander kvit. Som bevis har vi et udsagn fra Valenglay, som dengang var præsident, og som ved politikkens vekslende spil nu igen befinder sig på denne post. Og så er der den mystiske historie fra øen Capri, hvor den tyske kejser, netop som han var ved at blive ramt af et

stenskred, blev reddet af en eremit, som ifølge den tyske version af historien var ingen anden end Arsène Lupin."

Dette blev mødt med en ny indvending fra den skeptiske lejr:

"Meget udmærket, men prøv og læs aviserne fra dengang: ti minutter senere kastede eremitten sig i havet fra en høj klippe."

Og svaret:

"Ja, men hans lig blev aldrig fundet. Og det træffer sig således, at vi kender til, at en damper tog en mand op, som signalerede til den, og at denne damper var undervejs til Algier. Og nogle dage efter dens ankomst var det, at Don Luis Perenna trådte ind i Fremmedlegionen i Sidi-bel-Abbes."

Naturligvis blev avispolemikken på dette punkt ført med en vis diskretion. Alle var bange for Lupin, og journalisterne bevarede en vis tilbageholdenhed i deres artikler, indskrænkede sig til at sammenligne datoer og pege på sammentræf, men afholdt sig fra direkte at udtale, at Arsène Lupin kunne gemme sig bag Don Luis Perennas maske. Men med hensyn til soldaten i Fremmedlegionen og hans ophold i Algier og Marokko havde de ingen hæmninger, men skrev løs af hjertens lyst.

Major d'Astrignac havde talt. Andre officerer, andre af Perennas kammerater fortalte, hvad de havde set. Alle deres beretninger og de tjenstlige rapporter om ham blev offentliggjort. Og det samlede sig lidt efter lidt til en slags sammenhængende beretning, hvori hver eneste side indeholdt de mest sindssyge, usandsynlige bedrifter.

I Médiouna, den 24. marts, havde adjudant, kaptajn Pollex, idømt menig Perenna fire dages fængsel for stik imod ordre at have sneget sig ud af lejren forbi to skildvagter efter aftenmønstringen, og havde været fraværende uden orlov indtil

middag dagen efter. Perenna havde, meldte rapporten, bragt med sig tilbage liget af sin sergent, som var blevet dræbt ved et baghold. Og i rapportens margen stod med oberstens skrift tilføjet:

"Den kommanderende oberst fordobler Perennas straf, men vil nævne hans navn i indberetningen og gratulerer og takker ham."

Efter slaget ved Ber-Réshid, hvor løjtnant Fardets afdeling havde været nødt til at trække sig tilbage for en bande bestående af fire hundrede mauriske røvere, havde menig Perenna anmodet om tilladelse til at dække tilbagetoget ved at installere sig selv i en *kasbah*.

"Hvor mange mand har De brug for, Perenna?"

"Ingen, hr. løjtnant."

"Hvadbehager? De mener da ikke, at De vil dække tilbagetoget alene?"

"Hvilken fornøjelse skulle der vel være ved at dø, hr. løjtnant, hvis man tog andre med sig?"

Efter hans anmodning efterlod de ham med et dusin rifler, og delte, hvad de havde tilbage af ammunition med ham. Hans andel var femoghalvfjerds skud.

Afdelingen trak sig tilbage og nåede hjem uden at lide overlast. Da de næste dag vendte tilbage med forstærkninger, overraskede de maurerne, som ganske vist havde omringet *kasbah*'en, men var bange for at angribe den. På bakken rundt om den lå femoghalvfjerds døde maurere.

Man fik jaget maurerne på flugt og fandt derpå menig Perenna liggende udstrakt på gulvet i *kasbah*'en. De troede, han var død. Han sov.

Han havde ikke en eneste patron tilbage. Men hvert eneste af hans femoghalvfjerds skud havde ramt sit mål.

Hvad der imidlertid gjorde det stærkeste indtryk på publikums fantasi var major d'Astrignacs beretning om slaget ved Dar-Dbibarh. Majoren indrømmede, at dette slag, som reddede Fez i sidste øjeblik, og som vakte en sådan opsigt hjemme i Frankrig, havde været vundet, før det begyndte, og at det ene og alene var Perennas skyld.

Ved daggry, mens araberne beredte sig til at angribe, havde Perenna med lasso indfanget en arabisk hest, som kom galoperende over slet, var sprunget op på dyret, som ikke havde nogen sadel, bidsel eller seletøj af nogen slags, uden hverken uniformsfrakke, hue eller vågen, kun med sin hvide skjorte flagrende omkring sig, en cigaret mellem tænderne og hænderne i lommen.

Han red i strakt karriere lige løs på fjenden, galoperede ind gennem deres lejr, ud og ind mellem deres telte, og forlod derpå lejren igen samme vej, som han var kommet.

Dette fuldstændig ubegribelige dødsridt havde udbredt en sådan forvirring blandt araberne, at deres angreb svækkedes, og slaget blev vundet uden større modstand.

Disse og en mængde andre historier bidrog til at skabe en slags heroisk legende omkring Perennas navn. Man fremhævede den overmenneskelige energi, den utrolige dumdristighed, den ubegrænsede fantasi og eventyrlyst, den legemlige behændighed, og koldblodigheden hos denne mystiske person, som det var umuligt ikke at tage for Arsène Lupin, men en ny og større Arsène Lupin, idealiseret og forædlet ved sine egne gerninger.

En morgen to uger efter dobbeltmordet i Boulevard Suchet stod denne forunderlige mand, som havde vakt en så voldsom diskussion, op, og gik en tur rundt om sit hus.

Det var et komfortabelt og rummeligt hus fra det 18. århundrede, som lå ved indgangen til Faubourg Saint-Germain, på den lille Place du Palais-Bourbon. Han havde købt huset møbleret af en rig ungarer, grev Malonyi, havde beholdt heste, køretøjer og biler, overtaget de otte tjenere, og endog grevens sekretær, frøken Levasseur, som havde påtaget sig at føre hus for ham og modtage og affærdige besøgende – alle disse kedsommelige personager som avisreportere og tilfældige nysgerrige, som blev tiltrukket ved husets luksuriøse indretning og rygtet om den nye ejers rigdom.

Efter at have inspiceret staldene og garagen gik han over gårdspladsen og op i sit arbejdsværelse, hvor han lukkede et af vinduerne op og stak hovedet ud. Over ham var der et skråt spejl, som foruden at vise ham gårdspladsen og muren om den også viste hele den ene side af Place du Palais-Bourbon.

"For pokker!" sagde han, "disse forbistrede detektiver er der stadig. Nu har det stået på i to hele uger. Jeg begynder at få det dårligt med al denne udspionering."

Han satte sig ærgerlig ned og begyndte at gennemgå sin post. De breve, som angik ham personligt, rev han i stykker efter at have læste dem, på de øvrige skrev han korte svar: det var anmodninger om hjælp, om samtaler og andet lignende. Da han var færdig, ringede han:

"Bed frøken Levasseur om at bringe mig aviserne."

Hun havde været oplæser for ungareren så vel som hans sekretær, og Perenna havde lært hende op til at finde alt det, der angik ham i aviserne og hver morgen give ham en oversigt over, hvad der blev foretaget mod fru Fauville.

Altid klædt i sort, med en meget graciøs og elegant skikkelse, havde hun tiltrukket ham fra første øjeblik. Hun havde et meget værdigt væsen og et alvorligt og tankefuldt ansigt, som gjorde det umuligt rigtigt at trænge igennem til hendes indre liv, og som ville have været strengt, hvis det havde været for den sky af lyse krøller, som modstod ethvert forsøg på disciplinering, og som omgav hende med en lys og munter glans. Hendes stemme havde en blød, musikalsk klang, som Perenna elskede at lytte til. Selv var han lidt forvirret ved den afgjort reserverede holdning, hun indtog overfor ham, og han spekulerede somme tider på, hvad hun mon tænkte om ham, om hans måde at leve på, og om alt det, pressen fortalte om hans mystiske fortid.

"Intet nyt?" spurgte han, idet han gennemløb avisernes overskrifter.

Hun læste, hvad hun havde fundet om fru Fauville, og Don Luis forstod, at politiets undersøgelser ikke gjorde nogen fremskridt. Marie Fauville holdt fast ved den fremgangsmåde, hun hidtil havde holdt sig til, nemlig at græde, spille fornærmet og lade, som om hun var fuldkommen uvidende om alle de kendsgerninger, hun blev forhørt om.

"Det er jo latterligt," sagde han højt. "Jeg har aldrig set nogen, som forsvarede sig så klodset."

"Men ... hvis hun nu *er* uskyldig?"

Det var første gang, frøken Levasseur havde ytret en mening eller i det hele taget gjort nogen bemærkning om sagen. Don

Luis så forbavset på hende:

"Tror De da, hun er det, frøken?"

Hun så et øjeblik ud til at ville forklare, hvad hun havde ment med sin afbrydelse. Det var, ligesom hun skulle til at aflægge den maske af tilbageholdenhed, hun ellers bar, og lade sit ansigt antage et mere levende udtryk for, hvad hun følte. Men hun tog sig med synlig anstrengelse i det og mumlede:

"Jeg ved det ikke. Jeg har ingen meninger."

"Det kan være," sagde han, idet han betragtede hende med en vis nysgerrighed, "men De har Deres tvivl. En tvivl, som kunne være tilladelig, hvis det ikke var for de mærker, som fru Fauvilles tænder har afsat. Men forstår De, disse tandaftryk er andet og mere end en signatur, andet og mere end en tilståelse. Og så længe hun er ude af stand til at give en tilfredsstillende forklaring på dette punkt, så ..."

Men Marie Fauville prøvede ikke at give nogen forklaring på hverken dette eller noget andet punkt. Hun var og forblev uigennemtrængelig. På den anden side var politiet ude af stand til finde hendes medskyldige eller manden med ibenholtsstokken og skildpaddelorgnetten, som tjeneren i Café du Pont-Neuf havde beskrevet for Mazeroux, og som lod til at have spillet en så mistænkelig rolle. Kort sagt, der var ikke kastet noget som helst nyt lys over sagen. Lige så forgæves var eftersøgningen efter Victor, søstrene Roussels fætter, som skulle arve Mornington i mangel af direkte efterkommere.

"Er det alt?" spurgte Perenna.

"Nej," sagde frøken Levasseur, "der er også en artikel i *Echo de France* ..."

"Om mig?"

"Det formoder jeg. Den bærer overskriften '*Hvorfor arresterer de ham ikke?*'"

"Det er om mig!" sagde han leende.

Han tog avisen og læste:

"**Hvorfor arresterer de ham ikke?**

Hvorfor handle mod al logik og forlænge en unaturlig situation, som intet ordentligt menneske forstår? Det er det spørgsmål, man hører overalt, og som vore undersøgelser har sat os i stand til at give et nøjagtigt svar på.

For to år siden, eller med andre ord: tre år efter Arsène Lupins foregivne død, dengang politiet havde opdaget, eller troede at have opdaget, at Arsène Lupin ikke var nogen anden end en vis Floriani, født i Blois og senere forsvundet, tilføjede man folkeregistret en note om, at denne Floriani var død, og at han var død under det foregivne navn af Arsène Lupin.

Følgen heraf er, at for at bringe Arsène Lupin tilbage til livet, vil det være nødvendigt at tilvejebringe et håndgribeligt bevis på, at han lever. Og det er ikke umuligt. Men de mest komplicerede hjul i administrationens maskine skulle sættes i bevægelse, og der skulle udstedes et dekret fra statsrådet.

Nu lader det så til, at præsident Valenglay så vel som politipræfekt Desmalions har noget imod en alt for omhyggelig undersøgelse, som let kunne komme til at bringe skandaler frem igen, som myndighederne helst vil undgå. At bringe Arsène Lupin til live igen? Atter at skulle

kæmpe med denne tredobbelt forbandede slyngel, med nye nederlag og ny latterliggørelse til følge? Aldrig!

Og således hænger det sammen, at denne utænkelige, ubegribelige, utilladelige og nedværdigende situation er opstået, at Arsène Lupin, denne forhærdede tyv, denne uforbederlige forbryder, røvernes konge, indbrudstyvenes og bedragernes kejser, nu er blevet sat i stand til – ikke hemmeligt og skjult, men i hele verdens påsyn – at forfølge det meste svimlende mål, han endnu har haft for øje, at bo åbenlyst under et navn, som ikke er han eget, men som han har antaget, for at ingen skal kunne angribe ham, ustraffet at dræbe fire mennesker, som stod ham i vejen, at få en uskyldig kvinde fængslet, som han selv har samlet falske beviser imod, og endelig, takket være denne tingenes indviklede tilstand, trods en hver sundttænkende protest, at modtage de hundrede millioner francs, som udgøres af arven efter Cosmo Mornington.

Dette er den skændige sandhed i en nøddeskal. Den må og skal frem. Lad os håbe, at den nu, hvor den er afsløret, vil bidrage til sagens videre udvikling."

"I alt fald vil den bidrage til den videre udvikling af den idiot, der har skrevet artiklen," sagde Lupin med et ildevarslende smil.

Han lod frøken Levasseur gå og greb telefonen for at ringe til major d'Astrignac.

"Er det Dem, major? Det er Perenna."

"Javel, hvad er der i vejen?"

"Har De læst artiklen i *Echo de France*?"

"Ja."

"Ville De have meget imod at hilse på den herre forfatter og i mit navn anmode ham om oprejsning?"

"Å! En duel?"

"Det er nødvendigt, major. Disse 'sportsmænd' begynder at ærgre mig med deres litterære udgydelser. Det må høre op. Denne fyr kan få lov til at betale for de øvrige."

"Ja, naturligvis, hvis De virkelig vil ..."

"Mange tak, major."

Forberedelserne blev gjort uden unødigt ophold. Redaktøren af *Echo de France* erklærede, at artiklen var blevet indsendt til bladet, maskinskrevet og uden underskrift, at den var blevet trykt uden hans viden, men at han tog hele ansvaret på sig.

Samme dag ved tretiden forlod Don Luis Perenna sammen med major d'Astrignac, en anden officer, samt en læge, huset ved Place du Palais-Bourbon i hans automobil, fulgt af en droske med de detektiver, hvis opgave det var at holde øje med ham, og kørte til Parc des Princes.

Mens de ventede på modstanderen, trak major d'Astrignac Don Luis til side:

"Kære Perenna, jeg stiller Dem ingen spørgsmål. Jeg forlanger ikke at vide, hvor meget eller lidt sandhed der er i de påstande, man skriver om Dem, eller hvad Deres virkelige navn er. For mig er De Perenna fra Fremmedlegionen, og det er alt, hvad jeg forlanger at vide. Deres fortid begyndte den dag, De meldte Dem til Legionen. Hvad fremtiden angår, så ved jeg, at hvad der end sker og hvor stor end fristelsen måtte være, så vil

Deres eneste mål være at hævne Cosmo Mornington og beskytte hans arvinger. Men der er én ting, der optager mig."

"Sig frem, major."

"Giv mig Deres æresord på, at De ikke vil dræbe denne mand."

"To måneders sengeleje, major. Tror De, det er passende?"

"Det er for længe. Fjorten dage."

"Det lover jeg."

De to modstandere indtog deres stillinger. Ved det andet skud faldt redaktøren af *Echo de France*, såret i brystet.

"Det var ikke pænt af Dem, Perenna," sagde majoren misfornøjet. "De lovede mig ..."

"Og det løfte har jeg holdt."

Lægerne undersøgte den sårede. Den ene rejste sig og sagde:

"Det er ufarligt. Tre ugers hvile i det højeste. Men blot en tredjedel tomme ved siden af, så havde han været færdig."

"Ja, men den tredjedel tomme mangler," mumlede Perenna.

Stadig fulgt af detektivernes bil vendte Don Luis tilbage til Faubourg Saint-Germain. Og det var netop da, der indtraf en begivenhed, som skulle give ham meget at tænke på, og som kastede et højst ejendommeligt lys over artiklen i *Echo de France*.

I gården ved sit hus så han to små hvalpe, som tilhørte kusken, og som ellers var lukket inde i stalden. De legede med en rød snor, som blev ved at hænge fast i et eller andet i rækværket og blomsterpotterne. Til sidst kom en stump papir til syne, som tråden var bundet om. I dette øjeblik kom Don Luis netop forbi. Han bemærkede, at der var skrevet noget på papiret, og mekanisk tog han det op glattede det ud.

Han studsede. Han genkendte straks de første linjer fra artiklen i *Echo de France*. Og dér stod hele artiklen, skrevet med blæk på linieret papir, med udstregninger og sætninger, som var skrevet oven over det, der var streget over.

Han kaldte på kusken og spurgte:

"Hvor kommer det her fra?"

"Den snor, hr. Perenna? Inde fra stalden tror jeg. De må være den lille møghund til Mirza, som ..."

"Og hvornår rullede De den om dette papir?"

"I går aftes."

"Javel, i går aftes. Hvor kom papiret fra?"

"Det har jeg ingen anelse om. Jeg kiggede efter noget til at rulle snoren op på og fandt dette stykke papir mellem affaldet bag vognskuret, hvor vi lægger alt affaldet, så det kan blive afhentet om natten."

Don Luis fortsatte sine undersøgelser. Han udspurgte tjenerne, eller bad frøken Levasseur om at gøre det. Han fandt ikke ud af noget, men en ting stod fast: artiklen i *Echo de France* var blevet skrevet af person, som enten boede i huset eller havde forbindelse med nogen, som gjorde det.

Fjenden befandt sig altså inden for murene.

Men hvilken fjende? Og med hvilken hensigt? Måske blot at få Perenna arresteret?

Hele resten af den eftermiddag tænkte Perenna på dette fund og den ubehagelige følelse af det mysterium, der omgav ham, ærgerlig over sin egen passivitet, og især over den trussel om at blive arresteret, noget som ganske vist ikke skræmte ham på nogen måde, men som ville indskrænke hans bevægelsesfrihed.

Da han derfor ved ti-tiden fik besked om, at en mand, som oplyste at hedde Alexandre, ønskede at tale med ham, og han lod ham komme ind og befandt sig ansigt til ansigt med Mazeroux – ganske vist Mazeroux forklædt til ukendelighed og med en stor striktrøje op om ørene – så fløj han ind på ham som på et velkomment bytte, rystede ham og råbte:

"Det er dig, endelig! Nå, hvad sagde jeg? I kan hverken finde hoved eller hale på den sag, og nu kommer I til mig! Tilstå det, dit ærkefæ! Du er kommet for hente mig. Du store, hvor det dog er komisk. Jeg vidste nok, at I aldrig ville have den frækhed at arrestere mig, og at politipræfekten nok skulle undertrykke den forbistrede Webers upassende nidkærhed. Man arresterer ikke en mand, man kan få brug for. Nå, kom så, ud med det! Du godeste, hvor ser du dog idiotisk ud i det antræk! Hvorfor svarer du ikke? Hvor langt er I kommet? Kom nu, hurtigt, ud med det! Jeg skal ordne det alt sammen på fem minutter. Lad mig blot høre jeres undersøgelser med så få ord som muligt, så skal jeg ordne resten på to minutter. Nå, hvad var det så ..."

"Jamen chef dog!" begyndte Mazeroux aldeles forbløffet.

"Hvadbehager? Skal jeg ligefrem trække ordene ud af dig? Det gælder manden med ibenholtsstokken, ikke sandt? Ham, som var i *Café du Pont-Neuf* den dag, da inspektør Vérot blev myrdet?"

"Ja, det gør det."

"Er I kommet på sporet af ham?"

"Ja."

"Men så kom da for pokker frem med det! Har du helt tabt mælet?"

"Jo, det hænger altså sådan her sammen, chef: Der var en anden, som havde lagt mærke til ham foruden tjeneren. Det var en anden gæst i cafeen, og denne anden gæst fik jeg til sidst fat på. Han var gået ud samtidig med vor mand, og havde hørt ham spørge en eller anden på gaden, hvor den nærmeste station med forbindelse til Neuilly fandtes."

"Glimrende. Og ved at spørge dig for i Neuilly lykkedes det dig at få rede på, hvem han var?"

"Ja, og til og med hans navn og adresse. Han hedder Hubert Lautier og bor i Avenue du Roule. Der er bare det, at han forsvandt derfra for seks måneder siden og efterlod alle sine møbler i lejligheden. Han tog intet som helst med sig ud over to kufferter."

"Og postkontoret?"

"Der har vi været. En af assistenterne kendte ham efter vores beskrivelse. Han kommer engang hver ottende eller tiende dag og henter sin post, men der er ikke meget af den, kun et brev eller to. Han har ikke været der i nogen tid."

"Er brevene adresseret med hans navn?"

"Nej, kun nogle bogstaver."

"Kan du huske dem?"

"Ja: B.R.W.8."

"Er det alt?"

"Det er i hvert fald alt, hvad jeg har kunnet opdage. Men en af mine kolleger har gennem to detektiver, som tilfældigt befandt sig der, erfaret at en mand med en ibenholtsstok med sølvhåndtag og skildpaddelorgnet kom ud fra stationen i Auteuil den aften, dobbeltmordet blev begået, og gik i retning af Ranelagh. Husk på, at fru Fauville befandt sig i samme

nabolag på samme tid. Og husk også på, at forbrydelsen fandt sted omkring midnat. Jeg slutter af dette ..."

"Det er nok. Forsvind med dig!"

"Jamen ..."

"Afsted med dig! Ud!"

"Men ser jeg Dem så ikke igen?"

"Mød mig om en halv time ud for denne mands hus."

"Hvilken mand?"

"Marie Fauvilles medskyldige."

"Men De ved jo ikke ..."

"Adressen? Jamen kære ven, den har du jo selv fortalt mig: Boulevard Richard-Wallace nr. 8. Gå så din vej. Og lad være at se så idiotisk ud."

Han greb ham i skulderen, drejede ham rundt og skubbede ham ud af døren, hvor han overlod ham, temmelig forvirret, til en tjener.

Selv gik han ud nogle minutter senere, fulgt i kølvandet af de detektiver, der havde til opgave at holde øje med ham, efterlod dem på vagt foran et lejlighedskompleks med to udgange, og tog en droske til Neuilly.

Han gik ud ad Avenue de Madrid og drejede ind i Boulevard Richard-Wallace lige overfor Bois de Boulogne. Mazeroux ventede på ham udenfor et lille treetages hus, som lå bagerst i en gård, som var indrammet af nabohusenes meget høje mure.

"Er dette nr. 8?"

"Ja, chef, men sig mig hvordan ..."

"Et øjeblik, gamle ven. Giv mig lige tid til at få vejret."

Han trak vejret dybt to-tre gange.

"Du store Gud, hvor er det dejligt at være i gang igen!" sagde han. "Jeg var på ære ved at mugne op. Og sikken fornøjelse at forfølge sådanne slyngler! Nå, så du vil gerne vide det?"

Han stak sin arm fortroligt ind under detektivens.

"Så lyt, Alexandre, og bliv klogere! Når et menneske vælger forbogstaver til en poste restante-adresse, så vælger han dem aldrig helt tilfældigt, men næsten altid på en måde, så de giver mening for dem, der korresponderer med ham, en mening, som vil hjælpe til med at huske den virkelige adresse."

"Og i dette tilfælde?"

"I dette tilfælde, Alexandre, vil en mand, der som jeg kender til Neuilly og området omkring Boulogneskoven, straks blive slået af bogstaverne B.R.W., og især af dette W, som er et udenlandsk bogstav, vi ikke bruger meget i Frankrig, et engelsk bogstav. Resultatet var, at jeg øjeblikkelig for mit indre øje så de tre bogstaver som initialer, og på den måde nåede jeg frem til Boulevard Richard-Wallace. Det er hele forklaringen."

Mazeroux lod ikke til at være ganske overbevist.

"Og hvad tror De nu, chef?"

"Jeg tror ingenting, jeg ser mig om. Jeg er i færd med at opbygge en teori på det første grundlag, der viser sig ... en sandsynlig teori. Og jeg siger til mig selv, Mazeroux, at dette her er et forbandet mystisk lille hul, og at dette hus ... Tys! Hør!"

De hørte fodtrin på gårdspladsen foran huset. Et menneske kom til syne; lyset fra gaslygten faldt lige på hans ansigt.

"Du store verden," mumlede Mazeroux, "det er ham!"

"Jeg tror minsæl, du har ret!"

"Det *er* ham, chef. Se bare den sorte stok og det blanke håndtag. Og lorgnetten? Og skægget? De er et geni, chef!"

"Tag det nu bare roligt og lad os følge efter ham."

Manden var gået over Boulevard Richard-Wallace og drejede ind i Boulevard Maillot. Han gik temmelig hurtigt, med oprejst pande og muntert svingende med stokken. Han tændte en cigaret.

For enden af Boulevard Maillot gik han forbi acciseboden og ind i Paris. Jernbanestationen for den ydre cirkel lå lige i nærheden. Der gik han hen. Og stadig med de to andre i hælene tog han et tog, som bragte dem til Auteuil.

"Det var sært," sagde Mazeroux, "han gør præcis det samme, som han gjorde for fjorten dage siden. Det var her, han blev set."

Manden gik nu langs den gamle bastion. I løbet af et kvarter nåede han Boulevard Suchet, og i næste øjeblik det hus, hvor hr. Fauville og hans søn var blevet myrdet.

Han klatrede op på bastionen lige overfor huset og blev stående der et par minutter ubevægelig, med ansigtet vendt mod husets forside. Så fortsatte han sin vandring videre til La Muette og ind i Boulogneskoven.

"Så til værket, og uden mere tøven!" sagde Don Luis og fremskyndede sine skridt.

Mazeroux standsede ham.

"Hvad har De tænkt Dem, chef?"

"At gribe ham i struben, selvfølgelig! Vi er jo to. Vi får næppe nogen bedre anledning."

"Hvad for noget? De er vel klar over, at det er umuligt!"

"Umuligt? Er du bange? Udmærket, så gør jeg det alene."

"Men chef dog, det mener De ikke alvorligt?"

"Hvorfor skulle jeg ikke det?"

"Fordi man ikke bare uden grund kan arrestere folk."

"Uden grund? Sådan en slyngel? En morder? Hvilken bedre grund skal du bruge?"

"I mangel af nødværge eller et tilfælde af fersk gerning mangler jeg noget, jeg ikke har."

"Og det er?"

"En arrestordre. Jeg har ingen arrestordre."

Mazeroux' tonefald var dybt alvorligt, og situationen slog Don Luis som så komisk, at han brast i latter:

"Så du har ingen arrestordre! Stakkels dig! Men jeg skal snart vise dig, at jeg ikke har brug for nogen arrestordre!"

"De skal ikke vise mig noget som helst," råbte Mazeroux, idet han hagede sig fast ved sin ledsagers arm. "De rører ikke manden!"

"Hør, man skulle næsten tro, han var din moder!"

"Næ, hør nu, chef ..."

"Nej, hør nu du, din elendige pernittengryn af en ærlig mand!" råbte Don Luis hidsigt, "hvis du lader denne lejlighed gå fra dig, hvornår får du så nogensinde en ny?"

"Ganske let. Han går hjem igen. Jeg melder det til distriktskommissæren og telefonerer til hovedkvarteret. Og i morgen tidlig ..."

"Sæt nu, fuglen er fløjet?"

"*Jeg har ingen arrestordre!*"

"Vil du have mig til at udstede en til dig, din idiot?"

Men Don Luis fik behersket sit raseri. Han følte, at alle argumenter ville prelle af på sergentens stædighed, og at Mazeroux, hvis det gjordes nødig, ligefrem ville gå så langt som til at forsvare fjenden imod ham. Han sagde derfor blot:

"Et æsel og dig giver tilsammen to æsler. Og der findes lige så mange æsler, som der findes mennesker, som forsøger at drive politiarbejde ved hjælp af papir, underskrifter, arrestordrer og andet skidt. Politiarbejde udføres ved hjælp af en knytnæve, min ven. Når du ser din fjende, så slå ham ned. Ellers har du ikke store chancer. Og nu godnat. Jeg vil gå hjem i seng. Ring til mig, når du har en arrestordre."

Han gik hjem, ærgerlig over et eventyr, hvor han ikke havde haft frie hænder, men havde måttet bøje sig for en andens vilje, eller rettere for en andens svaghed.

Den næste morgen fik hans længsel efter at se politiet pågribe manden med ibenholtsstokken, og særlig følelsen af, at hans bistand kunne blive nødvendig, ham til at stå tidligt op og klæde sig på så hurtigt som muligt.

"Hvis jeg ikke kommer dem til hjælp," tænkte han, "vil de snart blive ledet i mørke. De er ikke den slags arbejde voksne."

Netop i dette øjeblik ringede Mazeroux op og bad om at tale med ham. Han løb hen i en lille telefonniche, som hans forgænger i huset havde indrettet, og som kun havde forbindelse til arbejdsværelset, og tændte det elektriske lys.

"Er det dig, Alexandre?"

"Ja, chef. Jeg står i en vinforretning lige ved huset i Boulevard Richard-Wallace."

"Hvad nyt om vor mand?"

"Fuglen er i sin rede. Men vi kom lige i sidste øjeblik."

"Såh?"

"Ja, han havde allerede pakket en lille håndkuffert og skulle til at rejse sin vej."

"Hvordan ved du det?"

"Fra den kone, som holder hus og gør rent for ham. Hun er netop ankommet til huset og vil lukke os ind."

"Bor han alene?"

"Ja, konen laver mad for ham, men går sin vej om aftenen. Der er aldrig nogen, som besøger ham, undtagen en tætsløret dame, som har aflagt ham tre besøg, mens han har boet her. Husholdersken kunne ikke se, hvordan hun så ud. Hvad ham angår, så siger hun, at han er en lærd mand, som tilbringer al sin tid med at læse og skrive."

"Og nu har du vel en arrestordre?"

"Ja, og nu skal vi netop til at bruge den!"

"Jeg kommer med det samme."

"Det kan De ikke. Vi har Weber i spidsen for os ... Det er sandt, har De hørt om fru Fauville?"

"Om fru Fauville?"

"Ja, hun har forsøgt at begå selvmord i nat."

"Hvad siger du? Forsøgt selvmord!"

Perenna ytrede netop dette udbrud af overraskelse, da han til sin forundring i samme øjeblik hørte et andet udbrud, næsten som et ekko, lige ved siden af sig. Uden at slippe hørerøret vendte han sig og så, at frøken Levasseur stod i arbejdsværelset, kun få skridt fra ham, og at hendes ansigt var fordrejet og ligblegt. Deres øjne mødtes. Han skulle lige til at sige noget til hende, men hun gik væk fra ham, uden dog at forlade værelset.

"Hvad pokker lyttede hun efter?" tænkte Don Luis, "og hvorfor ser hun så fortvivlet ud?"

Imidlertid vedblev Mazeroux:

"De husker nok, hun sagde, hun ville forsøg på at dræbe sig selv. Men der skal nu ikke så lidt mod til."

"Hvordan gjorde hun det?"

"Det skal jeg sige Dem siden hen. Man kalder på mig. Hvad De end gør, chef, så kom ikke her hen!"

"Jo," svarede han bestemt. "Jeg kommer. Det er da det mindste, jeg kan gøre ... det var jo trods alt mig, der fandt hans spor. Men vær ikke bange. Jeg skal nok holde mig i baggrunden."

"Så må De skynde Dem, chef, for vi begynder angrebet om ti minutter."

"Jeg skal være der inden."

Han hang hurtigt røret op og vendte sig om for at gå ud af det lille rum. I næste øjeblik kastede han sig tilbage mod væggen. I det øjeblik, hvor han var ved at træde ud af nichen, hørte han noget klikke over hovedet på sig, og han fik akkurat tid til at springe tilbage og undgå at blive ramt i hovedet af en tung jernskodde, som faldt ned foran ham med et voldsomt smæld.

En brøkdel af et sekund, og den tunge jernmasse ville have knust ham. Han havde følt den hvine forbi sit hoved; han havde aldrig følt døden så nær.

Efter et par sekunder, hvor han led af en ægte, uforfalsket frygt og stod som forstenet, kom han til sig selv igen og kastede sig mod skodden. Men han indså straks, at forhindringen var uigennemtrængelig. Den viste sig nemlig at være en eneste tyk metalplade, ikke en skodde, dannet af flere mindre dele, men hel og massiv og meget tyk; den viste alle tegn på at være meget gammel og var hist og her dækket af rust. På begge sider af den, oppe ved loftet og nede ved gulvet var der furer, som den passede ind i.

Han var fanget. I et pludseligt anfald af raseri slog han på pladen med næverne. Han kom i tanker om, at han havde set frøken Levasseur i værelset. Hvis hun ikke havde forladt det – og det måtte vel være umuligt, hun kunne have forladt det, da pladen faldt ned – så ville hun høre støjen. Hun kunne slet ikke undgå at høre den. Hun måtte komme tilbage, tilkalde hjælp og få ham ud.

Han lyttede. Han råbte. Intet svar. Hans stemme blev kvalt af væggene og loftet i dette lille aflukke. Og han havde en følelse af, at hele huset var døvt for hans stemme.

Og dog ... og dog ... frøken Levasseur ...

"Hvad betyder det?" mumlede han, "hvad betyder det alt sammen?"

Og endnu engang tænkte han, nu ubevægelig og tavs, på den unge piges besynderlige opførsel, hendes fortvivlede ansigtsudtryk og det underlige udtryk i hendes øjne. Og på, hvilket tilfælde det mon kunne være, som havde sat den mekanisme i gang, som så nær havde gjort det af med ham.

6. Manden med ibenholtsstokken

En gruppe bestående af souschef Weber, overinspektør Ancenis, sergent Mazeroux, tre inspektører og politikommissæren i Neuilly stod udenfor porten til Boulevard Richard-Wallace nr. 8.

Mazeroux holdt øje med Avenue de Madrid, hvorfra Perenna måtte komme, og undrede sig over, hvad der mon kunne være sket; for der var gået en halv time, siden han talte med ham i telefonen. Og Mazeroux kunne ikke finde på flere påskud til at udsætte angrebet.

"Det er på tide at gøre noget," sagde Weber. "Husholdersken giver tegn fra vinduet om, at fyren er ved at klæde sig på."

"Hvorfor ikke pågribe ham, når han kommer ud?" sagde Mazeroux.

"Sæt han nu forsvinder ad en anden udgang, som vi ikke kender?" sagde souschefen. "Vi må være forsigtige med sådanne folk som ham her. Nej, vi vil fange ham i hans hule. Det er mere sikkert."

"Jamen, alligevel ..."

"Hvad er der i vejen med Dem, Mazeroux?" spurgte Weber og trak ham til side. "Kan De ikke se, at vore folk bliver urolige? De er bange for denne her fyr. Der er kun en måde at få det gjort på, og det at pudse dem på ham, som om han var et vildt dyr. Og desuden må det være klaret, inden præfekten kommer."

"Kommer han da?"

"Ja. Han vil se det hele med egne øjne. Hele denne sag interesserer ham voldsomt. Altså i gang! Er I klar, drenge? Så ringer jeg på."

Husholdersken kom øjeblikkelig og åbnede porten på klem.

Skønt folkene havde fået ordre til at forholde sig så rolige som muligt for ikke at advare fjenden for tidligt, var de alligevel blevet så nervøse af ventetiden, at de nu pludselig fo'r frem. Alle detektiverne ilede ind i gården foran huset, rede til kamp. Men så blev et vindue åbnet, og en stemme råbte ned fra anden sal:

"Hvad foregår der dernede?"

Souschefen svarede ikke. To detektiver, overinspektøren og Weber gik sammen med kommissæren ind i huset, mens de øvrige blev stående nede i gården for at gøre ethvert flugtforsøg umuligt.

De mødtes på første sal. Manden var på vej ned, fuldt påklædt. Han havde sin hat på. Souschefen brølede:

"Stands! Hænderne op! Er De Hubert Lautier?"

Manden lod til at være fuldkommen forbløffet. Fem revolvere var rettet mod ham, men han viste intet tegn på frygt. Han sagde blot ganske roligt:

"Hvad ønsker De, mine herrer? Hvad bringer Dem hid?"

"Vi er her i lovens navn med en arrestordre på Dem."

"En arrestordre ... på mig?"

"En arrestordre lydende på Hubert Lautier, Boulevard Richard-Wallace nr. 8."

"Men det er jo meningsløst!" sagde manden. "Utroligt! Hvad skal dette betyde? Hvorfor ...?"

De greb ham i begge arme og skubbede ham, uden at han gjorde noget som helst forsøg på modstand, ind i et stort værelse, hvor der ikke fandtes andet inventar end fire stole og et bord, som var dækket med bøger.

"Sådan," sagde souschefen, "rør Dem ikke. Hvis De forsøger på noget, bliver det værst for Dem selv."

Manden gjorde intet forsøg på at protestere. Mens de to detektiver holdt ham fast i kraven, så han ud, som om han spekulerede over, hvad der var de ukendte årsager til denne begivenhed, som han var aldeles uforberedt på. Han havde et intelligent ansigt med rødbrunt skæg og et par blågrå øjne, som nu og da fik et temmelig hårdt blik bag lorgnetterne. Hans brede skuldre og mægtige nakke tydede på store fysiske kræfter.

"Skal vi binde hans hænder?" spurgte Mazeroux.

"Vent lidt. Der kommer præfekten, jeg skal høre ham ad. Har De undersøgt hans lommer ... havde han nogen våben?"

"Nej."

"Ingen flasker eller medicinglas? Slet intet mistænkeligt?"

"Intet."

Hr. Desmalions kom ind. Han stod et øjeblik og talte ganske lavt med Weber og fik en beskrivelse af arrestationen, mens han iagttog arrestantens ansigt.

"Godt gjort," sagde han. "Det var, hvad vi trængte til. Nu, hvor begge de skyldige er under arrest, bliver de nødt til at tale, og alt vil blive opklaret. Han gjorde altså ingen modstand?"

"Ikke det mindste, hr. præfekt."

"Det er nok alligevel bedst, vi er på vagt."

Arrestanten havde ikke sagt et ord, men havde stadig det tankefulde udtryk, som om han prøvede at fatte det uforståelige, der var overgået ham. Men da han forstod, at den senest ankomne var selveste politipræfekten, løftede han hovedet og så på hr. Desmalions, som sagde:

"Det er vel ikke nødvendigt at fortælle Dem, hvorfor De er blevet arresteret?"

Han svarede i en ærbødig tone:

"Jo, undskyld, hr. præfekt, men jeg må tværtimod bede Dem forklare mig det. Jeg har ikke den fjerneste idé om, hvad der sker for mig. Deres detektiver har begået en meget alvorlig fejltagelse, som sikkert kan rettes med nogle få ord. Og disse ord må jeg insistere på ..."

Præfekten trak på skuldrene og sagde:

"De er mistænkt for meddelagtighed i mordet på ingeniør Fauville og hans søn Edmond."

"Er Hippolyte da død?"

Dette udbrud kom ganske spontant, næsten ubevidst ... et skrig fra en mand, der var rystet i sin inderste grundvold. Og hans fortvivlelse, hans spørgsmål, hans forsøg på at få dem til at tro, at han ikke vidste det, kom ganske uventet:

"Er Hippolyte død?"

Han gentog spørgsmålet med hæs stemme, og skælvende fortsatte han:

"Hvad er det, De siger? Er det muligt, at han kan være død ... hvorledes? Myrdet, siger De? Og også Edmond?"

Præfekten trak atter på skuldrene:

"Alene den kendsgerning, at De kalder hr. Fauville ved hans fornavn, viser, at De kender ham godt. Og selv om De ikke

skulle have noget med mordet at gøre, så har det dog været omtalt så ofte i aviserne de sidste fjorten dage, at De måtte kende til det."

"Jeg læser aldrig en avis, hr. præfekt."

"Hvad? Vil De have, jeg skal tro ...?"

"Det kan måske forekomme utroligt, men det er ikke desto mindre sandt. Jeg lever et flittigt, virksomt liv, jeg beskæftiger mig udelukkende med videnskabelige undersøger, som skal ende i et stort værk, jeg er ved at udarbejde, og jeg tager ikke del i eller nærer den ringeste interesse for ydre ting. Jeg kan ikke huske, at jeg skulle have set en avis i flere måneder. Derfor vidste jeg heller ikke, at Hippolyte Fauville var blevet myrdet."

"Men De kendte dog hr. Fauville?"

"Jeg har kendt ham, men vi blev uvenner."

"Hvorfor?"

"Familieanliggender."

"Familieanliggender? Er De da i familie med hr. Fauville?"

"Ja, Hippolyte var min fætter."

"Deres fætter ... var hr. Fauville Deres fætter? Men ... men så ... Lad os nu få sagen på det rene: Hr. Fauville og hans hustru var børn af to søstre, Elisabeth og Armande Roussel. Disse søstre var opdraget sammen en fætter ved navn Victor?"

"Javel, Victor Sauverand, hvis bedstefader også var en Roussel. Victor Sauverand giftede sig i udlandet og havde to sønner. Den ene af dem døde for en femten års tid siden. Den anden er mig."

Hr. Desmalions gjorde en uvilkårlig bevægelse. Han var synligt ophidset. Hvis manden talte sandt, hvis han virkelig var søn af denne Victor, hvis skæbne det havde været politiet

umuligt at opklare, så havde de nu, eftersom Fauville og hans søn var døde og fru Fauville – i hvert fald næsten – var overbevist om at have myrdet dem, arresteret den endelige arving til Cosmo Morningtons millioner. Men hvorfor havde han bragt denne kendsgerning, dette knusende anklagepunkt, frem på denne måde, ganske frivilligt? Var det mon et øjebliks vanvid?

Manden fortsatte:

"Mine udtalelser lader til at overraske Dem, hr. præfekt. Kaster de måske lys over den misforståelse, jeg er blevet offer for?"

Han talte høfligt, med stor ro og en mærkværdigt kultiveret stemme; det lod ikke til, at det et eneste øjeblik faldt ham ind, at hans udtalelser tværtimod retfærdiggjorde de skridt, man havde taget imod ham.

Uden at besvare hans spørgsmål spurgte præfekten:

"Og Deres virkelige navn er altså ...?"

"Gaston Sauverand."

"Men hvorfor kalder De Dem så for Hubert Lautier?"

Manden tænkte sig om et øjeblik, hvilket ikke undgik en omhyggelig iagttager som hr. Desmalions. Så sagde han:

"Det angår ikke politiet. Det angår ingen anden end mig selv."

Hr. Desmalions smilede:

"Det er et dårligt argument. Vil De bruge den samme, når jeg nu spørger Dem, hvorfor De skjuler Dem, hvorfor De forlod Avenue du Roule, hvor De før boede, uden at efterlade nogen adresse, og hvorfor De modtager Deres post under en poste-restante-adresse, som kun består af nogle få bogstaver og tal?"

"Ja, hr. præfekt, det er ting af en rent privat natur, som kun angår min egen samvittighed. De har ingen ret til at udspørge mig om det."

"Det er præcis det samme svar, som vi hele tiden får af Deres medskyldige."

"Min medskyldige?"

"Ja, fru Fauville."

"Fru Fauville!"

Gaston Sauverand sagde dette på samme måde, som da han før havde hørt om ingeniørens død; og hans forbavselse syntes endog større denne gang, og var ledsaget af en sjælekval, som fordrejede hans træk næsten til uigenkendelighed.

"Hvad? ... Hvad? ... Hvad er det, De siger? Marie? Nej, det kan De ikke mene, det er ikke sandt!"

Hr. Desmalions fandt det unyttigt at svare ham, så absurd og barnligt forekom det ham, dette forsøg på at lade, som om han slet intet vidste om tragedien i Boulevard Suchet.

Gaston Sauverand mumlede, helt ude af sig selv:

"Er det sandt? Er Marie offer for den samme fejltagelse som jeg? Har De måske allerede arresteret hende? Hun, *hun* i fængsel!"

Han hævede sine sammenknyttede hænder på en truende måde mod alle disse ukendte fjender, som pludselig omringede ham, som forfulgte ham, som havde myrdet Fauville og hans søn og overgivet Marie Fauville til politiet.

Mazeroux og overinspektør Ancenis greb ham hårdt i armene. Han gjorde en bevægelse, som om han ville kaste sine angribere fra sig. Men det varede kun et øjeblik; så sank han atter om i stolen og dækkede sit ansigt i hænderne:

"Hvilket mysterium!" stammede han. "Jeg forstår ikke ..."

Weber, som et øjeblik tidligere var gået ud, kom nu tilbage. Desmalions spurgte:

"Er alt i orden?"

"Javel, hr. præfekt, jeg har ladet en droske køre op foran porten ved siden af Deres vogn."

"Hvor mange er der af jer?"

"Otte. Der er lige kommet to detektiver til fra den lokale station."

"Har De undersøgt huset?"

"Ja, hr. præfekt. Men vi fandt ikke meget af interesse, og det, der var, er båret ned i Deres bil."

"Udmærket. Før ham så bort, og pas godt på ham."

Gaston Sauverand gik rolig og tavs ud mellem Weber og Mazeroux. I døren vendte han sig om og sagde:

"Hr. præfekt, siden De nu har foretaget en husundersøgelse, må jeg indstændigt bede Dem om at passe godt på papirerne på bordet i mit soveværelse. Det er notater, som har kostet mig meget arbejde i mange søvnløse nætter, og ..."

Han tøvede.

"Ja?"

"Nåja, hr. præfekt, jeg bliver nødt til at fortælle Dem ... noget ..."

Han så ud, som om han søgte efter ordene og frygtede konsekvenserne af dem i samme øjeblik, han havde udtalt dem. Men så syntes han pludselig at fatte en beslutning:

"Hr. præfekt, der findes her i dette hus en pakke breve, som jeg sætter højere end mit liv. Det er muligt, at disse breve, hvis de fortolkes forkert, kan udgøre et våben imod mig, men lige

meget ... hovedsagen er, at de kommer i sikkerhed. De vil forstå det, når De ser dem. Jeg overlader dem i Deres varetægt ... Deres *personlige* varetægt, hr. præfekt."

"Hvor er de?"

"Skjulestedet er let nok at finde. De behøver blot at gå op på loftet over mit soveværelse og trykke på et søm til højre for vinduet. Det er et tilsyneladende ganske formålsløst søm, men det står i forbindelse med et skjulested udenfor under tagstenene langs med tagrenden."

Han begyndte at gå mellem de to mænd. Præfekten kaldte ham tilbage:

"Et øjeblik! Mazeroux, gå op på loftet og bring mig de breve."

Mazeroux gik ovenpå og kom et par minutter senere tilbage. Han havde ikke kunnet få fjederen til at virke.

Præfekten gav så overinspektør Ancenis ordre til at gå derop sammen med Mazeroux og tage arrestanten med, for at han kunne vise dem, hvordan man åbnede skjulestedet. Han blev selv tilbage i værelset sammen med Weber og studerede titlerne på de bøger, som lå opstablet på bordet.

Det var naturvidenskabelige værker, blandt hvilke han noterede sig forskellige bøger om kemi: Organisk kemi, kemiens forhold til elektriciteten osv. De var alle sammen fulde af noter og randbemærkninger. Han var i færd med at bladre sig igennem en af bøgerne, da han syntes at høre råb. Han løb hen til døren, men var endnu ikke kommet over tærsklen, da han hørte revolverskud og et smertensskrig.

I næste øjeblik smældede endnu to skud, ledsaget af skrig, der hørtes lyde som fra en brydekamp, og endnu et skud ...

Præfekten fo'r op ad trappen med tre trin ad gangen med en lethed, man ikke skulle have tiltroet en mand af hans statur. Fulgt af souschefen løb han op ad den næste trappe og nåede den tredje, som var smallere og stejlere. Midt på trappen, hvor den drejede, kom en mand faldende i armene på ham. Det var Mazeroux. Han var såret.

Længere oppe ad trappen lå endnu en mand: det var overinspektør Ancenis.

Over dem, i en smal døråbning, stod Gaston Sauverand med udstrakt arm og et vildt udtryk i ansigtet. Han skød et femte skud, ganske tilfældigt. Så opdagede han præfekten og tog omhyggeligt sigte.

Politipræfekten stirrede på dette frygtelige revolverløb, som var rettet lige mod hans hoved, og anså allerede sig selv som dødens bytte. Men i samme øjeblik blev der affyret et skud bag ham. Sauverands våben faldt ud af hans hånd, før han kunne nå at trykke af, og præfekten så, ligesom i en drøm, den mand, som havde frelst hans liv, skræve over overinspektørens lig, rejse Mazeroux op mod væggen og styrte afsted, fulgt af detektiverne. Han genkendte manden: det var Don Luis Perenna.

Don Luis trådte hurtigt ind i det loftskammer, hvor Sauverand havde søgt tilflugt, men han kom kun lige akkurat tidsnok til at se denne stå i vinduet og springe lige ud i luften fra tredje sal.

"Er han sprunget ud derfra?" spurgte præfekten, som nu var kommet til. "Vi fanger ham aldrig levende."

"Nej, hverken levende eller død, hr. præfekt. Se nu der, han er kommet på benene igen! Der må findes et forsyn, som tager sig

af hans slags. Han løber hen mod porten ... han halter ikke engang!"

"Men hvor er mine folk?"

"Herinde, på trapperne, tilkaldt ved skuddene; nogen af dem tager sig af de sårede ..."

"Hvilken djævel!" mumlede præfekten. "Men han klarede det mesterligt!"

Gaston Sauverand slap virkelig uskadt væk.

"Stands ham! Stands ham!" brølede hr. Desmalions.

Der holdt to biler ved fortovet, som er meget bredt på det sted: præfektens egen bil, og den vogn, som souschefen havde skaffet til at transportere fangen i. De to chauffører havde ikke hørt kampen inde i huset. Men de så Gaston Sauverands spring ud i den tomme luft, og præfektens chauffør, på hvis sæde en del inkriminerende genstande var hobet op, havde grebet det første våben, som bød sig til, nemlig elfenbensstokken, og fo'r modigt afsted hen mod flygtningen.

"Stands ham!" råbte hr. Desmalions igen.

Sammenstødet skete i porten ud fra gården. Det tog ikke lang tid. Sauverand kastede sig over sin angriber, rev stokken fra ham og knækkede den med et slag over hans ansigt. Så løb han videre, uden at slippe den anden halvdel af stokken, forfulgt af den anden chauffør og tre detektiver, som nu var kommet til. Han havde tredive meters forspring; en af betjentene skød flere skud efter ham uden virkning.

Da hr. Desmalions og Weber kom ned fra loftet fandt de overinspektøren liggende på sengen i Sauverands værelse, fuldstændig grå i ansigtet. Han var ramt i hovedet og døende ... et par minutter efter var han død.

Sergent Mazeroux, hvis sår var ubetydeligt, fortalte, imens han blev forbundet, at Sauverand havde ført ham og overinspektøren op på loftet, og udenfor døren havde han lynhurtigt stukket hånden ned i en vadsæk, som hang på væggen sammen med noget gammelt tøj og nogle forklæder. Han trak en revolver frem og skød, uden at give sig tid til at sigte, på overinspektøren, der faldt om som et fældet træ. Da Mazeroux greb ham, rystede morderen sig løs og skød yderligere tre skud, hvoraf det sidste ramte sergenten i skulderen.

Og på den måde skete det, at i en kamp, hvor politiet havde en hel flok erfarne detektiver til rådighed, mens forbryderen var alene og tilsyneladende uden den ringeste udsigt til flugt, havde denne mand ved en uhørt dristighed været i stand til at skaffe to af sine modstandere afsides og uskadeliggøre dem, få alle de øvrige trukket ind i huset, og da kysten således var klar, at tage flugten.

Hr. Desmalions var hvid i ansigtet af ærgrelse. Han udbrød:

"Han har narret os! Brevene, skjulestedet, det bevægelige søm var alt sammen digt! Å, den slyngel!"

Han gik ned ad trappen og ud i gården. Der mødte han den ene af de detektiver, som havde forfulgt Sauverand, og som nu var kommet fuldstændig stakåndet tilbage.

"Nå?" spurgte præfekten ivrigt.

"Hr. præfekt, han drejede ned ad den første gade, hvor der holdt en bil og ventede på ham. Motoren må allerede have været i gang, for han fo'r afsted fra os som en pil."

"Men hvad med min bil?"

"Jo, hr. præfekt, men da den endelig var blevet startet ..."

"Var det en hyrevogn, han tog?"

"Ja, en droske."

"Så finder vi den. Chaufføren vil nok selv melde sig, når han læser aviserne."

Weber rystede på hovedet:

"Hvis ikke chaufføren også er en medskyldig. Og selv om vi finder bilen, kan vi nok gå ud fra, at Gaston Sauverand er mand for at slette sine spor. Det vil ikke blive let, hr. præfekt."

"Nej," hviskede Don Luis, som nu var blevet ene med Mazeroux. "Det bliver ikke let, og slet ikke, når I sådan lader ham slippe væk mellem hænderne på jer. Hvad var det, du sagde i går, Alexandre? Men alligevel, hvilken durkdreven slyngel! Og han er ikke alene. Jeg vil vædde på, at han har flere medskyldige ... og de er ikke langt fra mit hus, siger jeg dig! *Mit hus!*"

Efter at have udspurgt Mazeroux om Sauverands opførsel og andre detaljer i forbindelse med arrestationen, gik Don Luis tilbage til sit hus på Place du Palais-Bourbon.

De undersøgelser, han nu måtte sætte i værk, angik begivenheder, som ikke var mindre besynderlige end dem, ham netop havde overværet; og samtidig med at den rolle, Sauverand havde i forbindelse med Mornington-arven interesserede ham levende, var frøken Levasseurs opførsel ham ikke mindre gådefuld. Han kunne ikke glemme det rædselsskrig, der var undsluppet hende, dengang han talte i telefon med Mazeroux. Det var umuligt at sætte dette skrig og det fortvivlede udtryk i hendes ansigt i forbindelse med noget

som helst andet end de ord, han havde sagt som svar på Mazeroux' meddelelse:

"Har fru Fauville forsøgt at begå selvmord?"

Så meget var sikkert; og forbindelsen mellem dette og det voldsomme indtryk, hans ord havde gjort på frøken Levasseur var alt for iøjnefaldende til, at Perenna ikke skulle drage sine slutninger.

Han gik ind i arbejdsværelset og undersøgte den lille døråbning, som gik ind til telefonnichen. Det var en bueformet indgang, henved seks fod bred, men meget lav; den havde ingen dør, kun en fløjlsportiere, der som regel var trukket fra. Under portieren, mellem to lister, fandt han den knap, som man kun behøvede at trykke let på for at få jernpladen til at falde ned.

Han afprøvede mekanismen to-tre gange og fandt den intakt og ude af stand til at virke, hvis der ikke var nogen, som trykkede på knappen. Skulle han da tro, at den unge pige havde forsøgt at myrde ham? Og i så fald ... hvad var så hendes motiv?

Han var lige ved at ringe og sende bud efter hende for at få den forklaring, han var fast besluttet på at få af hende. Men minutterne gik, og han ringede ikke. Han så hende gennem vinduet, da hun gik langsomt over gården. En solstråle lyste på hendes gyldne hår og fik det til at gløde.

Hele resten af den formiddag lå han på en sofa og røg cigaretter. Han var i dårligt humør, misfornøjet med sig selv og den vending, sagen havde taget; intet af det hjalp til at kaste noget lys over mysteriet, tværtimod lod det alt sammen blot til at gøre det hele mere uforståeligt og uigennemtrængeligt. Ivrig som han var efter at kunne handle, var det som om han hver gang, han forsøgte det, traf på forhindringer, som lammede

hans handlekraft og lod ham svæve i en stadig uvished om, hvem hans modstandere i virkeligheden var.

Da klokken blev tolv, og han netop skulle til at ringe efter sin frokost, kom hans hushovmester ind med en bakke og med en ophidselse, som tydeligt viste, at tjenerskabet var helt på det rene med deres herres tvetydige stilling, meldte han:

"Hr. Perenna, det er politipræfekten."

"Hvad for noget?" sagde Don Luis, "hvor er han?"

"Nedenunder. Jeg vidste ikke straks, hvad jeg skulle gøre … jeg tænkte på at sige det til frøken Levasseur … men …"

"Er De sikker?"

"Ja, her er hans kort."

Perenna tog kortet og læste hr. Desmalions' navn. Han gik hen til vinduet og tog ved hjælp af spejlet et overblik over Place du Palais-Bourbon. Der gik et halv dusin mænd rundt dernede. Han kendte dem; det var hans sædvanlige vogtere, som han havde gjort sig fri af dagen før, og som nu var tilbage på deres vante pladser.

"Ikke andre?" sagde han til sig selv. "Der er ikke noget at frygte; præfekten har sikkert kun de mest venskabelige hensigter. Det er kun, som jeg har forventet. Og for resten var det nok et fornuftigt lille stykke arbejde sådan at redde hans liv."

Hr. Desmalions kom ind uden et ord. Den eneste hilsen, han gjorde, var at bøje hovedet en smule, en bevægelse, der kunne fortolkes som et nik. Weber, som var med ham, gjorde intet forsøg på at skjule sine følelser overfor en mand som Perenna.

Don Luis lod, som om han ikke bemærkede hans holdning, men hævnede sig ved kun at sætte én stol frem. Hr. Desmalions

foretrak imidlertid at gå frem og tilbage i værelset med hænderne på ryggen, som om han ville fortsætte en allerede påbegyndt tankerække, før han talte.

Der gik en lang tid, før han sagde noget. Don Luis ventede tålmodigt. Så standsede præfekten brat og sagde:

"Da De forlod Boulevard Richard-Wallace, gik De da direkte hjem?"

Don Luis protesterede ikke mod præfektens forhørstone, men svarede:

"Javel, hr. præfekt."

"Her op til Deres arbejdsværelse?"

"Ja."

Hr. Desmalions tøvede et øjeblik. Så vedblev han:

"Jeg forlod huset en halv time eller måske fyrre minutter efter Dem, og kørte direkte til politikammeret i min bil. Der modtog jeg et ekspresbrev. Her, læs det. Som De kan se, blev det afleveret til mig klokken halv ti."

Don Luis tog brevet og læste følgende ord, skrevet med blokbogstaver:

> "Dette er skrevet for at meddele Dem, at Gaston Sauverand efter at være flygtet mødte sin medskyldige Don Luis Perenna, der som De ved er ingen anden end Arsène Lupin. Arsène Lupin gav Dem Sauverands adresse i den hensigt at blive ham kvit. De blev imidlertid atter forsonet i dag, og Lupin foreslog Sauverand et sikkert skjulested. Det er let at bevise mødet mellem dem og deres kompagniskab. Sauverand overlod Lupin det stykke af en stok, han havde bragt med sig under flugten. De vil finde

dette stykke under puderne i den sofa, som står mellem de to vinduer i Perennas arbejdsværelse."

"Hvad svarer De på denne anklage?"

"Intet, hr. præfekt."

"Og dog vil det være ganske let at bevise eller modbevise denne påstand."

"Sikkert, hr. præfekt. Sofaen står lige der."

Hr. Desmalions gik hen til sofaen og løftede på puderne. Under en af dem lå stumpen af stokken.

Don Luis kunne ikke undertrykke et udbrud af forbavselse og vrede. Han havde ikke et øjeblik forestillet sig muligheden af et sådant mirakel. Men han blev snart herre over sig selv igen. Når alt kom til alt, kunne man jo ikke bevise, at denne halve stok virkelig var den, som Sauverand havde haft i hånden, og havde taget med sig.

"Jeg har den anden halvdel med mig," sagde præfekten som svar på denne protest. "Souschef Weber samlede den op på Boulevard Richard-Wallace. Her er den."

Han tog den frem af sin inderlomme og prøvede den: de to stykker passede nøjagtigt sammen.

Det opstod en ny pause. Perenna var forvirret ... på samme måde, som de, han selv plejede at hjemsøge med den slags nederlag og ydmygelser. Han fattede det ikke! Ved hvilket under havde Sauverand været i stand til på tyve minutter at trænge ind i hans hus og finde hans arbejdsværelse? Selv teorien om en medhjælper inde i huset bidrog ikke stort til at forklare dette fænomen.

"Det ødelægger alle mine beregninger," tænkte han. "Denne gang går det galt for mig. Jeg kunne klare fru Fauvilles anklage

og også angrebet med turkisen. Men hr. Desmalions vil aldrig medgive, at dette er et lignende angreb, og at Gaston Sauverand på samme måde som fru Fauville søger at få ryddet mig af vejen ved at kompromittere mig og få mig arresteret."

"Nå!" udbrød præfekten utålmodigt, "så sig da noget. Forsvar Dem!"

"Nej, hr. præfekt, det er ikke min sag at skulle forsvare mig."

Præfekten stampede i gulvet:

"Men så ... så ... hvis De tilstår ..."

Han lagde hånden på vindueshaspen, rede til at lukke vinduet op. Et stød i fløjten, så ville detektiverne komme styrtende ind, og alt ville være tabt.

"Skal jeg kalde på Deres folk, hr. præfekt?" spurgte Don Luis.

Hr. Desmalions svarede ikke. Han gik væk fra vinduet og begyndte at gå frem og tilbage i værelset igen. Pludselig, mens Perenna undrede sig over, hvorfor han tøvede, standsede præfekten igen foran ham.

"Og hvad nu, hvis jeg lod som om denne hændelse med stokken aldrig havde fundet sted," sagde han, "eller rettere optog det som en hændelse, der nok beviser, at De har forrædere blandt husets tjenerskab, men ikke kan kompromittere Dem selv? Hvis jeg nu tog hensyn til de tjenester, De har ydet os? Kort sagt, at jeg lod Dem beholde Deres frihed?"

Perenna kunne ikke lade være med at smile. Trods denne sag med stokken og skønt alt lod til at være imod ham i et øjeblik, hvor det hele syntes at gå skævt, tog tingene den retning, han havde forudset fra starten, og som han havde gjort en

bemærkning om til Mazeroux, mens de undersøgte huset på Boulevard Suchet: De havde brug for ham.

"Min frihed?" sagde Perenna. "Ikke mere overvågning? Ingen til at holde øje med alle mine bevægelser?"

"Ingen."

"Men hvis nu pressens felttog mod mit navn fortsætter; hvis det lykkes for aviserne ved alskens sladder og mulige sammenfald får skabt en almindelig stemning hos publikum? Hvis man forlanger, at der bliver foretaget et eller andet imod mig?"

"Det kommer ikke til at ske."

"Så jeg har altså intet at frygte?"

"Intet."

"Vil hr. Weber opgive sine fordomme imod mig?"

"Han vil i alt fald indrette sig, som om han gjorde det. Ikke sandt, Weber?"

Souschefen gryntede på en måde, der med lidt god vilje kunne opfattes, som om han erklærede sig enig. Don Luis udbrød:

"I så fald, hr. præfekt, er jeg sikker på at kunne sejre, og sejre på en måde, der vil kunne tilfredsstille myndighedernes ønsker."

Og således, ved en pludselig forandring af stillingen, en række mærkelige omstændigheder, underkastede politiet sig og bøjede sig for Don Luis Perennas overlegne åndsevner og anerkendte alt, hvad han hidtil havde gjort og forudset og alt hvad han ville gøre fra nu af, bønfaldt ham om hans assistance og tilbød ham i en vis forstand ledelsen af det hele.

Det var ikke så lidt af en kompliment. Var den rettet til Perenna? Havde Lupin, den frygtelige, uforfærdede Lupin, ikke ret til at kræve sin andel? Kunne det være muligt, at hr. Desmalions aller inderst inde ikke ville indrømme, at de to personer var én og den samme?

Intet i præfektens holdning antydede det mindste af, hvad han tænkte. Han foreslog Don Luis Perenna en af disse gensidige overenskomster, som politiet fra tid til anden er nødt til at indgå for at kunne opnå deres mål. Overenskomsten blev sluttet, og der blev ikke sagt med om den sag.

"Er der nogen særlige oplysninger, De har brug for?" spurgte præfekten.

"Ja, hr. præfekt. Aviserne omtalte en notesbog, som var blevet fundet i inspektør Vérots lomme. Indeholdt den noget af betydning?"

"Nej. Kun private notater, personlige udgifter og den slags. Nej, vent – der var et fotografi af en ung kvinde, som det ikke har været mig muligt at finde noget om. For resten tror jeg ikke, det har noget med sagen at gøre, og jeg har ikke givet det til aviserne. Her er det."

Perenna tog fotografiet, som præfekten overrakte ham, og gjorde en ufrivillig bevægelse, som ikke undgik hr. Desmalions skarpe blik.

"Kender De den dame?"

"Nej, hr. præfekt. Jeg troede det, men jeg tager fejl, det er blot en vis lighed ... et familietræk måske. Jeg skal finde ud af det, hvis De vil lade mig beholde billedet til i aften."

"Til i aften, udmærket. Når De er færdig med det, kan De give det til sergent Mazeroux, som vil få besked på at samarbejde

med Dem i alt, hvad der vedrører Mornington-sagen."

Samtalen var slut. Præfekten og Weber gik, og Don Luis fulgte dem ud. Idet hr. Desmalions skulle til at gå ned ad trappen, vendte han sig og sagde ligefremt:

"De frelste mit liv i morges. Hvis det ikke havde været for dem, ville den slyngel til Sauverand ..."

"Jamen, hr. præfekt ..." protesterede Perenna beskedent.

"Ja, ja, jeg ved nok, De har for vane at gøre den slags. Ikke desto mindre må De tage imod min tak."

Og politipræfekten bukkede, som han ville have bukket for den virkelige Don Luis Perenna, den spanske adelsmand, helten fra Fremmedlegionen. Hvad Weber angik, så stak han hænderne i bukselommerne og gik forbi Perenna med en mine som en buldog med mundkurv på, idet han sendte sin fjende et hadefuldt blik.

"Du alstyrende," tænkte Don Luis. "Der går en mand, som ikke ville ramme ved siden af, hvis han fik en mulighed for at skyde på mig."

Idet han så ud af vinduet, så han hr. Desmalions' bil køre bort. Detektiverne gik med souschefen og forlod Place du Palais-Bourbon. Belejringen var hævet.

"Og nu til værket!" sagde Don Luis til sig selv. "Mine hænder er fri; nu skal der komme liv i sagerne."

Han ringede på tjeneren.

"Bring min frokost herind. Og bed frøken Levasseur kigge ind lige bagefter."

Han gik ind i spisestuen og satte sig. Ved siden af sig på bordet lagde han det billede, som hr. Desmalions havde efterladt; han bøjede sig over det og undersøgte det nøje. Det

var lidt falmet, lidt slidt, som billeder gerne bliver det, når de ligger i en tegnebog eller mellem papirer en tid, men billedet var ikke til at tage fejl af. Det var en ung pige i selskabsdragt, med bare arme og skuldre, med blomster og løv i håret og smilende læber.

"Frøken Levasseur, frøken Levasseur!" udbrød han. "Hvordan kan det være muligt?"

I et hjørne stod et halvt udvisket navn; han tydede det som "Florence", det var uden tvivl den unge dames navn.

"Frøken Levasseur ... Florence Levasseur. Hvordan i alverden er det endt i inspektør Vérots lomme? Og hvilken forbindelse er der mellem denne sag og den ungarske greves sekretær, som jeg overtog sammen med huset her?"

Han tænkte på historien med jernskodden. Han tænkte på artiklen i *Echo de France*, som han havde fundet kladden til mellem affaldet i gården til sit eget hus. Og især tænkte han på den knækkede stok, som var bragt ind i hans arbejdsværelse.

Mens i tankerne søgte at se klart ind i disse gåder, prøvede at regne ud, hvilken rolle frøken Levasseur spillede, vedblev han at se på fotografiet, og han stirrede åndsfraværende på de smukke linjer omkring munden, det indtagende smil, halsens graciøse kurve, skuldrenes bløde rundinger.

Så pludselig blev døren revet op, og frøken Levasseur kom løbende ind i stuen. Perenna, som havde sendt tjeneren bort, havde netop taget et glas vand for at drikke det, da hun fo'r frem mod ham, greb ham i armen og rev glasset fra ham og slyngede det i gulvet, hvor det blev slået itu.

"Har De drukket noget af det?" stønnede hun hæst.

"Nej, ikke endnu. Hvorfor?"

Hun stammede:

"Vandet i den karaffel ... vandet ..."

"Ja?"

"Det er forgiftet!"

Han sprang op fra stolen og greb hende i armen.

"Hvad siger De? Forgiftet? Er De sikker ... forklar Dem!"

Trods sin sædvanlige selvbeherskelse var han alvorligt rystet. Han kendte de frygtelige virkninger af den gift, hans modstandere brugte, han huskede Vérots lig, Hippolyte Fauvilles og hans søns lig, og han var fuldt klar over, at han, skønt opøvet til at tåle forholdsvis store doser gift, næppe ville kunne overleve denne. Det var en gift, som ikke kendte til kompromiser, som dræbte ubarmhjertigt og sikkert.

Den unge pige var tavs. Han gentog i en befalende tone:

"Svar dog! Er De sikker?"

"Nej ... det var en idé, jeg fik ... en forudanelse ... nogle sammenfald ..."

Det var, som om hun nu fortrød, hvad hun havde sagt og forsøgte at udglatte det.

"Nu ikke nogen udflugter!" råbte han. "Jeg vil vide sandheden. De er altså slet ikke sikker på, at vandet i denne karaffel er forgiftet?"

"Nej ... men det er muligt ..."

"Og alligevel har De ..."

"Jeg troede det ... men ..."

"Det er let at finde ud af," sagde Perenna og rakte hånden ud efter karaflen.

Hun var hurtigere end han, greb den og knuste den ved slag mod bordet.

"Hvad er det dog, De gør?" sagde han rasende.

"Jeg tog fejl, og der er ingen grund til at lægge vægt på ..."

Don Luis forlod hurtigt spisestuen. Det vand, han plejede at drikke, blev tappet af et filtreringsapparat, som stod i et spisekammer for enden af gangen fra køkkenet til spisestuen. Han løb derhen og tog en kop, som han fyldte med vand fra apparatet, så gik han ud på gårdspladsen, hvor han kaldte på Mirza, den lille hvalp, som løb og legede foran stalden.

"Her," sagde han, og satte koppen ned foran den.

Hvalpen begyndte at drikke. Men den holdt næsten straks op og blev stående ubevægelig med stive, strakte poter. En skælven gennemrystede den lille krop, så drog hvalpen et tungt suk, drejede rundt et par gange og faldt om.

"Hun er død," sagde Perenna efter have rørt ved dyret.

Frøken Levasseur var kommet til. Han vendte sig om mod hende:

"De havde ret, vandet er forgiftet – og De vidste det. Hvor vidste De det fra?"

Åndeløs svarede hun:

"Jeg så den anden hvalp drikke af det i spisekammeret. Den er død. Jeg snakkede med kusken og chaufføren om det. De er ovre i stalden. Så løb jeg over for at advare Dem."

"Men så var der jo slet ingen tvivl om det. Hvorfor sagde De så, at De ikke var sikker på, at det var forgiftet, når ..."

Chaufføren og kusken kom nu ud fra stalden. Perenna førte den unge pige bort. "Vi må tale om dette her," sagde han. "Vi vil gå op i Deres værelser."

De gik tilbage gennem gangen. I nærheden af det spisekammer, hvor filtreringsapparatet stod, bøjede en anden

gang til siden; den endte i en trappe med en dør foroven. Perenna åbnede denne dør. Det var indgangen til de værelser, hvor frøken Levasseur boede.

De gik derind. Don Luis lukkede døren efter sig.

"Og nu," sagde han i en bestemt tone, "vil De og jeg se at komme overens med hinanden."

7. Shakespeares værker, bind 8

To små portnerhuse stod til højre og venstre ved den lave mur, som skilte gårdspladsen fra Place du Palais-Bourbon. Disse huse stod i forbindelse med hovedbygningen, som lå i bunden af gårdspladsen, ved en række udhuse med forskellige formål. På den ene side var vognskuret, stalden, seletøjsrummet, garagen og for enden en portnerbolig; på den anden side bryggerset, køkkenerne og kontorerne, og endelig den lille bygning, som beboedes af frøken Levasseur.

Denne lille bygning havde kun én etage, som bestod af en mørk forstue og et stort værelse. Størstedelen af dette sidste var møbleret som en dagligstue, mens resten, der tjente til soveværelse, i virkeligheden var en lille alkove. Et forhæng skjulte sengen og servantestellet. Der var to vinduer, som begge vendte ud til Place du Palais-Bourbon.

Det var første gang, Don Luis havde været inde i frøken Levasseurs værelse. Optaget som han var af andre ting, kunne han dog ikke undgå at beundre dets charme. Det var meget enkelt møbleret. Nogle gamle mahognistole og lænestole, et enkelt skrivebord i empirestil, et rundt bord med en kraftig midterstolpe, som endte i en fod, og nogle boghylder. Men de kridhvide gardiner fik det til at leve op. På væggene hang reproduktioner af berømte malerier, tegninger af solbelyste landskaber, italienske villaer, sicilianske templer …

Den unge pige blev stående uden at sætte sig. Hun havde genvundet sin selvbeherskelse og hendes ansigt havde atter

antaget det uudgrundelige udtryk, som var så meget vanskeligere at komme til bunds i, som hun samtidig så meget nedslået ud; noget, som Perenna antog var beregnet på at skjule hendes ophidselse og anspændthed. Hendes blik havde hverken noget ængsteligt eller noget udfordrende ved sig. Hun så i virkeligheden ud som om hun ikke have det mindste at frygte ved en forklaring.

Don Luis stod et øjeblik tavs. Det var ganske besynderligt, og det var ham ubehageligt at føle sådan, men han følte sig til en vis grad genert og forlegen overfor denne kvinde, som han i sit indre rejste så mange alvorlige anklager imod. Han vovede ikke at sige lige ud, hvad han troede, men sagde i stedet:

"Ved De, hvad der skete her i dette hus her til morgen?"

"Her til morgen?"

"Ja, da jeg var færdig med at tale i telefon."

"Å ja, jeg forstår, hvad De mener. Jeg hørte det fra en af tjenerne."

"Vidste De det ikke før?"

"Hvordan skulle jeg kunne vide det før?"

Hun løj. Det var umuligt, at hun kunne tale sandt. Og dog, hendes stemme var fuldkommen rolig.

Han vedblev:

"Jeg skal fortælle Dem med få ord, hvad det var, der skete. Jeg skulle netop til at gå ud af telefonnichen, da det jernskot, som er skjult over døråbningen, faldt ned lige foran mig. Efter at have gjort mig det klart, at jeg umuligt kunne komme ud ved egen hjælp, besluttede jeg simpelthen, da jeg jo havde telefonen lige ved hånden, at ringe til en af mine venner efter hjælp. Jeg henvendte mig til major d'Astrignac. Han kom med det samme,

og i forening med hushovmesteren fik han mig befriet. Er det nogenlunde, hvad De har hørt?"

"Ja. Jeg var gået tilbage her til mig selv. Derfor hørte jeg ikke noget om det eller om major d'Astrignacs besøg."

"Udmærket. Det lader imidlertid til, efter hvad jeg har kunnet få at vide, da jeg var sluppet ud, at alle i huset, undtagen jeg selv, kendte til denne skodde – også De."

"Det er rigtigt."

"Og hvorledes vidste De det?"

"Gennem grev Malonyi. Han fortalte mig, at under Revolutionen havde hans oldemoder, som dengang boede her i huset, og hvis mand kom under guillotinen, var skjult derinde i tretten måneder. Dengang var jernpladen dækket af træværk, som så ud ligesom alle de andre paneler."

"Det var meget kedeligt, at jeg ikke kendte til den, for det var nær ved, at den havde knust hovedet på mig."

Denne mulighed lod ikke til at gøre noget særligt indtryk på den unge pige. Hun sagde:

"Det ville nok være godt, om man fik undersøgt mekanismen og fandt ud af, hvad der fik den til at falde ned. Det hele er jo meget gammelt og sikkert i uorden."

"Der er intet i vejen med mekanismen. Jeg har undersøgt den. Der kan ikke være tale om et ulykkestilfælde."

"Men hvem kunne vel have gjort det, hvis det ikke skulle være et ulykkestilfælde."

"En fjende, som jeg er ude af stand til at finde."

"Han ville være blevet set."

"Der var kun ét menneske, som kunne have set ham, og det var Dem. De kom tilfældigvis igennem mit arbejdsværelse,

mens jeg telefonerede, og jeg hørte også Deres udbrud ved omtalen af fru Fauvilles selvmordsforsøg."

"Ja, det gjorde et forfærdeligt indtryk på mig. Jeg har så stor medlidenhed med hende, enten hun nu er skyldig eller ej."

"Og eftersom De stod lige ved nichen, inden for knappens rækkevidde, så kunne forbryderens tilstedeværelse ikke have undgået Dem."

Hun slog ikke øjnene ned; kun en svag rødme bredte sig over hendes træk. Hun sagde:

"Nej, jeg måtte vel i det mindste have mødt ham, for efter hvad jeg har forstået, så må jeg være gået ud få sekunder før ulykken."

"Ganske rigtigt. Men hvad der er ganske besynderligt og helt usandsynligt er, at De ikke skulle have hørt den støj, jernpladen frembragte, da den faldt, og heller ikke mine råb og al den støj, jeg gjorde."

"Jeg må have lukket døren til stuen på det tidspunkt. Jeg hørte intet."

"Så må jeg antage, at der var en person skjult i mit arbejdsværelse på det tidspunkt, at denne person var en forbundsfælle til de skurke, som begik de to mord på Boulevard Suchet, for politipræfekten har netop fundet halvdelen af en stok, som stammede fra en af disse skurke, under puderne i min sofa."

Hun så aldeles forbløffet ud. Denne sidste begivenhed lod til at være helt ny for hende. Han nærmede sig til hende, og idet han så hende direkte i øjnene, sagde han:

"De vil vel i det mindste indrømme, at det er besynderligt?"

"Hvad er besynderligt?"

"Hele denne række af begivenheder, som alle er rettet mod mig: i går var det kladden til artiklen i *Echo de France*, i morges historien med jernskodden, så opdagelsen af stokken i min sofa, og til sidst for få øjeblikke siden, det forgiftede vand ..."

Hun nikkede og mumlede:

"Jo ... javist ... det er jo en hel række kendsgerninger ..."

"En række kendsgerninger af så stor betydning," fuldendte han sætningen, "at det må fjerne enhver skygge af tvivl. Jeg må føle mig overbevist om, at min hidtil mest skånselsløse og dristige fjende har grebet direkte ind. Hans nærvær er bevist og hans formål er klart. Ved hjælp af den anonyme artikel og den halve stok ville han søge at kompromittere mig og få mig arresteret. Ved hjælp af jernskodden havde han tænkt sig at slå mig ihjel, eller i det mindste at holde mig fanget et par timer. Og nu gift, denne feje gift, som dræber i det skjulte, som man hældte i mit drikkevand i dag og sikkert vil prøve at komme i min mad i morgen. Det næste bliver stiletten, og så revolveren og rebet, ligegyldigt hvad, når blot det kan få mig til at forsvinde; for det er det, de vil opnå: at blive mig kvit. Jeg er modstanderen, jeg er den mand, de er bange for, den mand, som en dag vil finde ud af deres hemmelighed og tage de millioner, de er ude efter. Jeg er forhindringen. Det er mig, som står vagt over arven efter Cosmo Mornington. Og nu er det mig, det skal gå ud over; fire ofre har de allerede krævet. Jeg skal være det femte. Det har Gaston Sauverand bestemt ... eller en anden, som leder det hele. Og deres medhjælper er her, i dette hus, midt i det hele, lige ved siden af mig. Han ligger på lur efter mig, bor lige ved siden af mig. Han venter på rette tid og sted til at få ram på mig. Nuvel, jeg har fået nok. Jeg ønsker at vide,

hvad der foregår, og jeg *vil* finde ud af det, og jeg *skal* finde ud af det. Hvem er han?"

Den unge pige havde trukket sig lidt tilbage fra ham og stod og støttede sig mod bordet. Han tog et skridt fremad, og med blikket stadig rettet mod hende for i dette ubevægelige ansigt at opdage et tegn på frygt eller ængstelse, gentog han med større voldsomhed:

"Hvem er denne hjælper? Hvem her i huset har svoret at dræbe mig?"

"Jeg ved det ikke," sagde hun. "Jeg ved det ikke ... måske er der slet ikke nogen sammensværgelse, sådan som De tror, måske er det bare en række sammentræf ..."

Han følte trang til at sige til hende – i en familiær tone, sådan som det var hans vane overfor sine fjender:

"Du lyver, min tøs! Du lyver. Denne medhjælper er dig selv, min smukke. Du alene overhørte min samtale med Mazeroux i telefonen, du alene kan være kommet Sauverand til hjælp, have ventet på ham i en bil på hjørnet af boulevarden og lagt den halve stok i sofaen for ham. Det er dig, lille ven, som har til hensigt at tage livet af mig, af en eller anden grund, som jeg ikke kender. Den hånd, som rammer mig i mørket, er din, min elskede."

Men det var ham umuligt at behandle hende på den måde. Og han var så misfornøjet med sig selv over, at han ikke var i stand til at udtrykke det, han var så sikker på, i ligefremme ord, at han i raseri greb hendes hænder og klemte dem voldsomt, mens hans udtryk og hele holdning anklagede den unge pige mere end selv de bitreste ord kunne have gjort.

Så betvang han sig og slap hendes hænder. Hun rev dem til sig med en bevægelse, som tydeligt forrådte hendes afsky og had. Don Luis sagde:

"Så godt da. Jeg vil udspørge tjenerne. Om nødvendigt vil jeg afskedige enhver af dem, jeg mistænker."

"Nej, nej, gør ikke det," sagde hun ivrigt. "De *må* ikke, jeg kender jo dem alle sammen ..."

Ville hun forsvare dem? Gav hun efter for sin samvittighed, hvis det gjaldt om at ofre en flok tjenestefolk, hvis opførsel hun udmærket vidste var uangribelig? Don Luis fik det indtryk, at det blik, hun sendte ham, indeholdt en appel til hans medfølelse. Men medfølelse med hvem? De andre ... eller hende selv?

De stod tavse en tid lang. Don Luis, som stod et par skridt fra hende, tænkte på fotografiet og blev forbavset over at opdage al billedets skønhed hos originalen, al den skønhed, han ikke før havde lagt mærke til, men som nu slog ham som en åbenbaring. Det gyldne hår skinnede med en glans, som han aldrig tidligere havde set. Munden havde et knap så lykkeligt udtryk, et bittert udtryk måske, men den havde de samme smukke linjer. Hagens krumning, den graciøse hals, som lod sig se over kraven, skuldrene, armene, hænderne: alt var henrivende, blidt og i en vis forstand ligefrem tillidvækkende. Var det muligt at denne kvinde kunne være en morderske, en giftblanderske?

Han sagde:

"Jeg har glemt, hvad De sagde, Deres fornavn var. Men det navn, De opgav mig, var ikke det rigtige."

"Jo, det var," sagde hun.

"Deres navn er Florence. Florence Levasseur."

Hun gjorde en ufrivillig bevægelse:

"Hvad? Hvem har fortalt Dem det?"

"Her har jeg Deres fotografi med navnet skrevet på; ganske vist næsten ulæseligt."

"Å!" sagde hun, forvirret ved synet af billedet. "Jeg forstår ikke ... Hvor kommer det fra? Hvor har De fået fat i det?" Så sagde hun pludselig: "Det var politipræfekten, som gav Dem det, ikke sandt? Jo, det var det, jeg er sikker på det. Jeg er sikker på, at dette billede er til for at identificere mig, og at de er på sporet af mig ... også af mig! ... Og det er atter Dem! *Atter Dem!*"

"Vær ikke bange," sagde han. "Der skal blot et par strøg til for at ændre på billedet, så man ikke kan se, hvem det er. Jeg skal sørge for det. Vær ikke bange."

Hun hørte ikke længere på ham. Hun så kun på billedet, helt fordybet.

"Jeg var tyve år gammel," mumlede hun. "Jeg boede i Italien ... du store verden, hvor jeg var lykkelig, den dag det blev taget! Og hvor glad var jeg ikke, da jeg så mit eget billede! Jeg syntes, jeg var så smuk dengang ... Men så forsvandt det. Det blev stjålet fra mig ligesom så mange andre ting, dengang ..."

Hun sænkede stemmen endnu mere og udtalte sit navn, ligesom om hun talte til en anden, en ulykkelig veninde:

"Florence ... Florence!"

Tårerne strømmede ned ad hendes kinder.

"Hun er ikke af dem, som dræber," tænkte Don Luis. "Jeg kan ikke tro, hun er med i komplottet. Og dog ... og dog ..."

Han gik væk fra hende, hen imod døren. Tegningerne af de italienske landskaber havde tiltrukket sig hans opmærksomhed. Så læste han titlerne på bøgerne på hylden.

Der var franske og udenlandske værker, romaner, skuespil, essays, digte, alt sammen bøger, som tydede på en alsidig og kultiveret smag: Racine ved siden af Dante, Stendhal og Edgar Allan Poe, Montaigne mellem Goethe og Virgil. Pludselig opdagede han med den besynderlige intuition, som var ham egen, at et af bindene af Shakespeares værker ikke var fuldstændig ens med de andre. Der var noget ejendommeligt ved den røde skindryg, noget stift, uden alle de små sprækker, som viser, at en bog har været brugt.

Det var ottende bind. Han tog det ud, så forsigtigt, at det ikke frembragte nogen lyd.

Han tog ikke fejl. Bogen var kun en ydre skal, som dannede en æske, og således udgjorde et bekvemt sted til at gemme noget i. I det fandt han en del almindeligt brevpapir, konvolutter af forskellig slags, og nogle ark linieret papir, som lod til at være revet ud af en blok.

Og disse linierede ark slog ham med det samme. De var nøjagtig magen til det papir, som kladden til artiklen i *Echo de France* var skrevet på.

Idet han bladrede arkene igennem, så han på det næstsidste en række linjer, bestående af ord og tal, hastigt kradset ned med blyant. Han læste:

Boulevard Suchet
Første brev: Natten den 15. april.
Andet: Natten den 25.
Tredje og fjerde: Nætterne den 5. og 15. maj.
Femte, og eksplosionen: Natten den 25. maj.

Og samtidig med at han konstaterede, at den første dato var dagen i dag, bemærkede han, at håndskriften var den samme som i kladden til artiklen.

Han havde kladden i sin tegnebog, og ville derfor straks få håndskriftens identitet afklaret. Han tog tegnebogen frem og lukkede den op. Kladden var væk.

"Nej!" hvæsede han. "Dette her begynder at blive lidt for meget af det gode!"

Og samtidig huskede han tydeligt, at mens han om morgenen telefonerede til Mazeroux, havde tegnebogen været i hans jakke, som hang over en stoleryg i nærheden af telefonnichen. Og på samme tid havde frøken Levasseur uden nogen som helst grund opholdt sig i værelset. Hvad havde hun der at bestille?

"Å, den lille skuespillerinde!" tænkte han rasende. "Hun snyder mig lige op i mit åbne ansigt. Hendes tårer, hendes åbenhjertige blikke, hendes kønne erindringer ... humbug alt sammen! Hun hører til samme slægt og samme bande som Marie Fauville og Gaston Sauverand. Ligesom dem er hun en gennemført, trænet løgnerske, fra den mindste bevægelse til modulationerne i hende uskyldige stemme."

Han skulle lige til at tale lige ud af posen og prøve at forvirre hende. Denne gang var beviset uimodsigeligt. Hun havde været bange for en undersøgelse, og havde derfor ikke turdet lade kladden forblive i hans hænder. Hvordan kunne han fra nu af tvivle på, at hun var i de folks sold, som arbejdede for at få fingre i Mornington-arven og blive ham selv kvit? Havde han måske ikke tilmed ret til at formode, at det var hende, som

kunne være anføreren for denne skumle bande, intelligent og dristig som hun var?

For når alt kom til alt var hun jo *fri*; hun havde sin fulde bevægelsesfrihed, sin fulde handlefrihed. Vinduerne ud mod Place du Palais-Bourbon gav hende en glimrende mulighed for at forlade huset i al hemmelighed efter mørkets frembrud og vende tilbage igen, uden at nogen vidste det. Det var derfor meget muligt, at hun den nat, da Hippolyte Fauville og hans søn blev myrdet havde været sammen med morderne, ja, at giften måske endog var blevet sprøjtet ind i ofrene med hendes hånd, med denne lille, hvide, smalle hånd, som han så støttet mod det gyldne hår.

Der fo'r en gysen igennem ham. Han havde lydløst lagt papiret tilbage i bogen, sat den på plads, og nærmede sig igen til frøken Levasseur. Og pludselig greb han sig i at stå og studere den nedre del af hendes ansigt, formen på hendes kæber! Ja, det var det, han anstrengte sig for at gætte, dér under kindernes smukke buer, bag de smukke læber! Næsten mod sin egen vilje, med en personlig smerte iblandet en pinefuld nysgerrighed stirrede han på hende, tæt på med vold at åbne hendes mund for at finde svaret på det problem, der plagede ham. Disse tænder, disse tænder, som han ikke kunne se, var det ikke dem, som havde afsat de farlige aftryk i æblet? Hvilke var tigerens tænder … disse, eller den anden kvindes?

Det var et absurd indfald, for mærkerne var jo fastslået at være mærkerne af fru Fauvilles tænder. Men var denne absurditet nok til at afvise det?

Han var selv overrasket over de tanker, som faldt ham ind, og af frygt for at forråde dem, foretrak han at afbryde samtalen.

Han gik hen til frøken Levasseur og sagde til hende i en befalende og aggressiv tone:

"Jeg ønsker, at alt tyende her i huset bliver afskediget. De vil behage at udbetale dem deres løn. Betal dem også den erstatning, de måtte forlange, og sørg for, at de forsvinder i dag, for evigt. En ny stab af tjenere vil indfinde sig i aften. De vil have den godhed at være til stede for at tage imod dem."

Hun svarede ikke. Han gik sin vej med den ubehagelige fornemmelse, som var begyndt at kendetegne hans forhold til frøken Levasseur. Der lå en atmosfære af noget tungt og truende imellem dem. Deres ord lod aldrig til at udtrykke deres egen, personlige mening; og deres handlinger passede ikke til de ord, der blev udtalt. Krævede omstændighederne ikke, at Florence Levasseur blev afskediget sammen med resten af tyendet? Den tanke faldt aldrig Don Luis ind.

Han gik tilbage til sit arbejdsværelse og ringede til Mazeroux. Han sænkede stemmen, så den ikke kunne høres i rummet ved siden af, og sagde:

"Er det dig, Mazeroux?"

"Ja."

"Har præfekten stillet dig til min disposition?"

"Ja."

"Godt. Sig til ham, at jeg har afskediget alt mit tyende, og at jeg har givet dig en liste over dem og bedt dig om, at de bliver omhyggeligt overvåget. Vi må se at finde ud af, hvem af dem, der er Sauverands medskyldige. Og en ting til: Bed præfekten om lov til, at du og jeg tilbringer aftenen i Hippolyte Fauvilles hus."

"Sludder! Da vel ikke huset ved Boulevard Suchet?"

"Jo. Jeg har al mulig grund til at tro, at der vil ske noget der."

"Af hvad art?"

"Det ved jeg ikke. Men noget vil utvivlsomt ske. Og jeg insisterer på, at jeg vil være med, når det gør det. Kan det arrangeres?"

"Javel chef. Hvis De ikke hører andet, så møder jeg Dem klokken ni på Boulevard Suchet."

Perenna så ikke mere til frøken Levasseur den dag. Han gik ud om eftermiddagen og henvendte sig på et fæstekontor, hvor han valgte sig forskelligt tyende: En chauffør, en kusk, en tjener, en kok osv. Så gik han hen til en fotograf og fik fremstillet en ny kopi af billedet af frøken Levasseur. Han retoucherede det egenhændigt, så at præfekten ikke ville bemærke, at trækkene var forandrede.

Han spiste til middag på en restaurant, og klokken ni mødte han Mazeroux på Boulevard Suchet.

Siden mordene havde huset været overladt til portnerens varetægt. Alle værelser og alle låse var blevet forseglet, undtagen den indre dør til arbejdsværelset, som politiet havde beholdt nøglerne til for at kunne foretage deres undersøgelser.

Det store værelse stod uforandret, bortset fra at papirerne var fjernet og der ikke lå bøger og brochurer på skrivebordet. Et lag støv var tydeligt at se på de sorte læderbetræk og mahognien i lyset fra de elektriske lamper.

"Nå, Alexandre, gamle ven," sagde Don Luis, da de havde sat sig godt til rette, "hvad siger du så? Det er temmelig mærkeligt at være her igen, ikke sandt? Men denne gang er der ingen barrikadering af dørene, ingen låse. Hvis noget skal ske nu i aften denne 15. april, så vil vi i hvert fald ikke lægge vore venner

hindringer i vejen. De vil have deres fulde og uindskrænkede frihed til at gøre, som de vil."

Trods hans spøgende tone gjorde situationen trods alt et ejendommeligt indtryk på Don Luis. Erindringen om de to forbrydelser, som han havde været ude af stand til at forhindre og tanken om de to lig ville ikke forlade ham. Og han tænkte også med dyb bevægelse på den uhyggelige tvekamp, han her havde udkæmpet med fru Fauville, på hendes fortvivlelse og hendes arrestation.

"Fortæl mig, hvad du ved om hende," sagde han til Mazeroux. "Hun forsøgte altså at begå selvmord?"

"Ja," sagde Mazeroux, "og det til gavns, selv om hun gjorde det en måde, som må have været hende yderst frastødende. Hun hængte sig i strimler, som hun havde revet ud af lagenerne og sit undertøj og tvundet sammen. Hun måtte have kunstigt åndedræt for at blive bragt til live igen. Hun er udenfor fare nu, tror jeg nok, men hun får ikke lov til at være et øjeblik alene, for hun har svoret på, at hun vil forsøge igen."

"Hun har ikke aflagt nogen tilståelse?"

"Nej. Hun bliver ved at erklære, at hun er uskyldig."

"Og hvad mener folkene i statsadvokatens kontor?"

"Hvorfor skulle de skifte mening, chef? Undersøgelserne bekræfter jo hver eneste beskyldning imod hende, og først og fremmest er det jo bevist, at det uden tvivl er hende, der har bidt i det æble, og at hun kun kan have bidt i det mellem klokken elleve om aftenen og klokken syv om morgenen. Eller tror De, at der kan findes to sæt tænder, som er nøjagtigt ens?"

"Nej, slet ikke," sagde Don Luis, som tænkte på Florence Levasseur. "Nej, det er et argument, som ikke tåler nogen

modsigelse; tandaftrykkene er nærmest det samme som at være grebet på fersk gerning. Men alligevel, med alt dette, hvordan skal vi så forklare ..."

"Hvilket, chef?"

"Å, ingenting. Det var bare noget, som faldt mig ind. Desuden er der i alt dette så mange unaturlige ting, besynderlige sammentræf og ting, som indbyrdes strider mod hinanden, at jeg ikke vover at regne sikkert med noget, som nye realiteter kan have modsagt i morgen."

De vedblev at tale sammen i nogen tid, og vendte og drejede sagen på alle leder og kanter.

Ved midnatstid slukkede de det elektriske lys og enedes om at holde vagt på skift.

Og timerne gik, ligesom de var gået sidst, de to vågede her sammen, med de samme lyde fra sene biler og sporvogne, de samme lokomotiver og den samme stilhed.

Natten forløb uden nogen hændelser. Ved daggry begyndte livet udenfor at røre sig igen. Og Don Luis havde i de timer, hvor han var vågen, ikke hørt den mindste lyd i værelset bortset fra hans ledsagers monotone snorken.

"Kan jeg have taget fejl?" tænkte han. "Betød de notater noget andet? Eller var det måske noget, der skete sidste år?"

Alligevel var han grebet af en besynderlig beklemthed, da dagslyset begyndte at sive ind gennem vinduesskodderne. For fjorten dage siden havde der heller ikke været noget, der havde kunnet advare ham, og alligevel var der to lig i huset, da han vågnede.

Klokken syv sagde han:

"Alexandre!"

"Ja, chef. Hvad er der?"

"Du er ikke død?"

"Hvad for noget? Nej, chef, hvorfor skulle jeg dog være død?"

"Er du nu også helt sikker?"

"Ja, den er god med Dem! Men hvad med Dem selv?"

"Å, min tur kommer nok. I betragtning af disse slynglers intelligens og ihærdighed er det næppe rimeligt at tro, de skulle blev ved at ramme ved siden af."

De ventede endnu en time. Så åbnede Perenna vinduet og slog skodden fra.

"Det vil jeg nu sige, Alexandre, det er meget muligt, du ikke er død, men du ser temmelig grøn ud i ansigtet."

Mazeroux lo tvungent.

"Sandt at sige, chef, så havde jeg det heller ikke videre behageligt, mens De sov."

"Var du bange?"

"Det kan De tro. Jeg kunne ikke lade være at tænke, at der ville ske et eller andet. Men De ser nu heller ikke selv for godt ud, chef ..."

Han afbrød sig selv, da han opdagede det udtryk af grænseløs forbløffelse, som Don Luis' ansigt havde antaget.

"Hvad er der i vejen, chef?" spurgte han.

"Se ... der ... på bordet ... brevet ..."

Han så derhen. Der lå et brev på skrivebordet, et kortbrev af den slags, der åbnes ved at rive den øverste del af ved den perforerede rand; de kunne se ydersiden af det med adresse, poststempel og frimærke.

"Har du lagt det brev der, Alexandre?"

"De spøger, chef. Det kan da kun have været Dem selv."

"Det kan kun have været mig ... og dog er det ikke mig!"

"Men så ..."

Don Luis tog brevet og undersøgte det; adresse og poststempel var raderet ud, så det var umuligt at læse adressatens navn og det sted, hvor brevet var blevet afleveret, mens derimod stemplet fra indleveringsstedet var klart og tydeligt, ligesom også datoen: Paris, 4. januar 19**.

"Det er altså tre og en halv måned gammelt," sagde Don Luis.

Han åbnede det. Det indeholdt en ti-tolv linjer, og han udbrød straks:

"Hippolyte Fauvilles signatur!"

"Og hans håndskrift," bemærkede Mazeroux. "Det ser jeg straks; ingen tvivl om den sag. Men hvad skal det mon betyde? Er brevet skrevet af Hippolyte Fauville tre måneder før hans død ...?"

Perenna læste højt:

> "Min kære gamle ven!
> Jeg kan desværre kun bekræfte, hvad jeg skrev til Dem forleden: Nettet trækker sig sammen om mig. Jeg ved endnu ikke, hvad deres plan går ud på, og endnu mindre, hvordan de har tænkt sig at udføre den; men alting siger mig, at slutningen på det hele er nær. Jeg kan se det i hendes øjne. Hvor underligt ser hun ikke på mig undertiden!
>
> Å, hvilken skam! Hvem skulle have troet hende i stand til det?
>
> Jeg er en meget ulykkelig mand, min kære ven!"

"Og det er underskrevet af Hippolyte Fauville," vedblev Mazeroux. "Og jeg er fuldstændig sikker på, at det er skrevet af ham selv, den fjerde januar i år, til en ven, hvis navn vi ikke kender. Men det skal vi nok få rede på, det sværger jeg på. Og denne ven vil nok skaffe os de beviser, vi har brug for."

Mazeroux blev mere og mere ophidset.

"Å, beviser!" vedblev han. "Vi har jo ikke brug for dem! De er jo lige her! Hr. Fauville giver os dem jo selv: 'Slutningen nærmer sig. Jeg kan se det i hendes øjne.' Det er naturligvis Marie Fauville, hans hustru. Og hendes mands vidnesbyrd bekræfter alt, hvad der i forvejen foreligger imod hende. Hvad mener De, chef?"

"Du har ret," svarede Perenna åndsfraværende, "du har ret. Brevet er afgørende. Der er blot det ..."

"Blot hvad?"

"Hvem pokker kan være kommet ind værelset i nat, mens vi har været her? Er det muligt? Vi skulle da have hørt det! Det er det, jeg spekulerer på."

"Det ser jo rigtig nok besynderligt ud."

"Ja. Det var sært nok for fjorten dage siden. Men dengang var vi dog alligevel i gangen udenfor, mens de var i gang herinde. Nu i nat sad vi begge to lige ved siden af bordet her. Og på dette bord, hvor der ikke var den mindste lap papir at se i går aftes, finder vi nu til morgen dette brev."

En omhyggelig undersøgelse af stedet gav dem intet spor. De gennemgik huset fra kælder til kvist og sikrede sig, at ingen holdt sig skjult der. Og selv om det så skulle have været tilfældet, hvordan ville vedkommende så skaffe sig adgang til værelset? Det var et umuligt problem at løse.

"Vi vil ikke lede længere," sagde Perenna. "Det nytter ikke. I sager som denne trænger lyset en skønne dag ind fra en tidligere ukendt og uventet kilde, og alt bliver klart. Bring brevet til præfekten, fortæl ham, hvordan vi har tilbragt natten, og bed ham også om tilladelse til, at vi kan tilbringe natten her igen den 25. april. Der bliver en ny overraskelse den aften, og jeg er meget spændt på, om vi får en ny skrivelse på den samme hemmelighedsfulde måde."

De låste dørene og forlod huset.

Mens de gik hen imod La Muette for at finde en droske, kom Don Luis til at se ned ad gaden, netop som de nåede Boulevard Suchet. En mand kørte forbi dem på en cykel. Don Luis nåede kun at se det glatragede ansigt og de lysende øjne, som var rettet på ham.

"Pas på!" råbte han og skubbede til Mazeroux, så pludseligt at sergenten tabte balancen.

Manden strakte hånden frem med en revolver, og et skud smældede. Kuglen hvinede forbi øret på Don Luis, som lynhurtigt havde bøjet nakken.

"Efter ham!" brølede han. "Du er vel ikke såret, Mazeroux?"

"Nej, chef!"

De løb begge to efter cyklisten, samtidig med at de råbte på hjælp. Men så tidligt på morgenen er der aldrig særlig mange mennesker i den del af Paris. Manden havde et godt forspring, drejede af ved Rue Octave-Feuillet og forsvandt.

"Gid fanden havde dig, din slyngel! Jeg skal nok få fingre i dig," hvæsede Don Luis, idet han opgav forfølgelsen.

"Men De ved jo ikke, hvem han er, chef," indvendte Mazeroux.

"Jo, det ved jeg. Det er *ham*."

"Hvem?"

"Manden med ibenholtsstokken. Han har raget sit skæg af, men jeg genkendte ham alligevel. Det var den mand, som skød til måls efter os i går morges fra toppen af sin trappe i Boulevard Richard-Wallace og som dræbte overinspektør Ancenis. Den slyngel! Hvordan vidste han, at jeg havde tilbragt natten i Fauvilles hus? Har man forfulgt og udspioneret mig? Men hvem? Og hvordan?"

Mazeroux tænkte sig om og svarede:

"Husk på, chef, at De telefonerede til mig i går eftermiddags for at aftale vores møde. Selv om De talte meget lavt, kan De jo godt have været beluret af en eller anden i Deres eget hus."

Don Luis svarede ikke. Han tænkte på Florence.

Den formiddag blev Perennas breve ikke bragt ind til ham af frøken Levasseur, og han sendte heller ikke bud efter hende. Han så hende flere gange, hvor hun gav de nye tjenestefolk ordrer. Senere måtte hun være gået ind på sit værelse, for han så ikke mere til hende.

Om eftermiddagen ringede han efter sin bil og kørte sammen med Mazeroux til Boulevard Suchet for efter anmodning fra præfekten at foretage en ny undersøgelse, som imidlertid ikke førte til noget som helst.

Klokken var ti, da han kom hjem. Han spiste til middag sammen med sergenten. Bagefter lod han atter sin bil køre frem, da han ville undersøge Sauverands hus, og sammen med Mazeroux kørte han til Boulevard Richard-Wallace.

De kørte over Seinen og videre langs den højre bred.

"Hurtigere!" sagde han til den nye chauffør gennem talerøret. "Jeg er vant til at køre i et ordentligt tempo."

"De vælter nok en skønne dag, chef," sagde Mazeroux.

"Bare rolig," svarede Don Luis. "Automobilulykker er forbeholdt idioter."

De nåede frem til Place de l'Alma. Vognen drejede til venstre.

"Lige ud nu!" råbte Don Luis. "Kør op ved Trocadéro."

Vognen drejede tilbage igen. Men pludselig kørte den en tre-fire gange i zigzag, op på fortovet, tørnede så mod et træ og væltede om på siden.

På få sekunder havde en halv snes mennesker samlet sig omkring den. De slog en af ruderne ud og åbnede døren. Don Luis var den første, som kom ud.

"Det var ikke så farligt," sagde han. "Jeg er uskadt. Hvad med dig, Alexandre?"

De hjalp sergenten ud. Han havde fået et par skrammer, som nok gjorde lidt ondt, men ikke var farlige.

Men chaufføren var blevet slynget ud af vognen og lå ubevægelig på brolægningen med blødende hoved. Han blev båret ind på et apotek i nærheden, hvor han døde ti minutter senere.

Mazeroux var fulgt med den stakkels chauffør ind, og da han ikke selv var alt for godt tilpas, havde han fået noget at styrke sig på. Da han kom tilbage, fandt han to politifolk i færd med at tage notater efter de omkringståendes udsagn, men hans "chef" var der ikke.

Perenna var sprunget ind i en droske og kørt hjem, så hurtigt som muligt. Han løb lige ind til frøken Levasseurs værelse og bankede på, hvorpå han gik ind uden at vente på svar.

Døren til det værelse, som tjente hende til dagligstue, gik op, og Florence kom til syne. Han skubbede hende tilbage i værelset igen og sagde i en tone fyldt med raseri og indignation:

"Det er sket. Ulykken er indtruffet. Og dog kan ingen af de gamle tjenere have forberedt den, for de var her ikke, og jeg havde brugt bilen før, i eftermiddags. Det må derfor have været sent ud på dagen, at nogen er gået ind i garagen og har filet styretøjets aksel trekvart igennem!"

"Jeg forstår ikke … jeg forstår ikke," sagde hun med et forskræmt udtryk.

"De forstår vel udmærket, at slynglernes medhjælper ikke godt kan have været en af de nye tjenere, og De forstår vel også, at det nok skulle lykkes. Og det *er* lykkedes, skønt det ikke ramte den, det var beregnet mod. Der er et andet offer, som lider i mit sted."

"Men fortæl mig dog, hvad der er sket, hr. Perenna. De skræmmer mig. Hvilken ulykke? Hvad er der sket?"

"Bilen er væltet og chaufføren dræbt!"

"Å," sagde hun, "hvor forfærdeligt! Stakkels mand! Og De tror, at jeg kan have … Å, hvor forfærdeligt!"

Hendes stemme blev svagere. Hun stod lige foran Perenna. Bleg og overvældet lukkede hun øjnene og vaklede.

Han fangede hende i sine arme, da hun faldt. Hun forsøgte at befri sig, men var for svag, og han lagde hende i en lænestol, mens hun blev ved at gentage: "Stakkels mand! Stakkels mand!"

Han holdt den ene arm under den unge piges hoved, mens han tog hendes lommetørklæde og tørrede hendes pande, som var fugtig af sved, og hendes blege kind, som tårerne strømmede ned over. Hun måtte have tabt bevidstheden

fuldstændig, for hun overlod sig helt til Perennas omsorg uden at gøre mindste modstand. Og han begyndte, uden at gøre flere bevægelser, ængsteligt at betragte hendes mund, denne mund med læber, som ellers var så røde, men nu var blodløse og uden farve.

Forsigtigt lagde han sine fingre på hver af dem, og idet han blev ved at trykke på dem, skilte han dem ad på samme måde som man åbner bægeret på en blomst; og de to tandrækker kom til syne.

De var henrivende, smukt formede og hvide; måske lidt mindre end fru Fauvilles, måske også placeret i en større halvcirkel. Men hvad vidste han? Hvem kunne sige, om de ikke også kunne efterlade det samme mærke. Det var en usandsynlig tanke: det ville næsten være et mirakel, det vidste han. Og dog var indicierne imod den unge pige og lod til at pege på hende som den dristigste, grusomste, uforsonligste, frygteligste forbryderske.

Hendes åndedræt blev efterhånden mere regelmæssigt. Han følte den kølige duft fra hendes mund, berusende som duften af en rose. Ganske uvilkårligt, modstandsløs, bøjede han sig frem, kom hende så nær, at han blev grebet af svimmelhed og måtte samle al sin selvbeherskelse for at kunne lægge den unge piges hoved fra sig ned mod stoleryggen og fjerne blikket fra det smukke ansigt med de halvt åbnede læber.

Han rejste sig og gik.

8. Djævelens postkontor

Af alle disse begivenheder fik publikum kun noget at vide om fru Fauvilles selvmordsforsøg, Gaston Sauverands mislykkede arrestation og flugt, mordet på overinspektør Ancenis og fundet af det brev, som var skrevet af Hippolyte Fauville. Dette var imidlertid også nok til at vække interessen på ny, så meget mere som Mornington-sagen allerede længe havde været et almindeligt samtaleemne, og at man aldrig ophørte at nære den største nysgerrighed overfor denne mystiske Don Luis Perenna, som man insisterede på at blande sammen med Arsène Lupin.

Han fik naturligvis æren for at have fundet manden med ibenholtsstokken, og det var også kendt, at han havde frelst politipræfektens liv, og endelig at han efter sit eget ønske havde tilbragt natten i hr. Fauvilles hus og der havde fået den dræbte mands nu så berømte brev. Og disse ting forøgede publikums interesse ganske voldsomt.

Men hvor ganske anderledes komplicerede og forvirrende var de spørgsmål ikke, som Don Luis Perenna selv måtte kæmpe med! Uden at nævne angrebet i den anonyme artikel havde der i løbet af kun otteogfyrre timer været fire forskellige anslag mod hans liv: ved hjælp af jernskodden, ved gift, ved revolverskuddet på Boulevard Suchet og ved den koldblodigt beregnede bilulykke. Florences andel i denne række af mordforsøg kunne næppe anfægtes. Og nu var hendes forbindelse med Fauvilles mordere oven i købet fastslået ved de små noter, han havde fundet i ottende bind af Shakespeares værker, imens endnu to

mord var kommet på den sørgelige liste: overinspektør Ancenis og chaufføren. Hvorledes skulle han forklare sig den rolle, denne gådefulde unge pige havde spillet i alt dette?

Mærkeligt nok gik livet ellers sin vante gang i huset på Place du Palais-Bourbon, som om intet usædvanligt var sket. Hver morgen sorterede Florence Levasseur Don Luis' post i hans nærvær og læste de avisartikler højt for ham, som vedrørte ham selv eller Mornington-sagen. Ikke en eneste hentydning blev gjort til den uhyggelige kamp, der var blevet ført imod ham de sidste to dage. Det var, som om der var sluttet en slags våbenhvile mellem dem; og fjenden lod forresten også til at have indstillet sine angreb for øjeblikket. Don Luis følte sig tryg og udenfor fare, og han talte med den unge pige i en ligegyldig tone, som han kunne have brugt overfor enhver anden.

Men med hvilken febrilsk interesse studerede han hende ikke i det skjulte! Han iagttog udtrykket i hendes ansigt, på en gang roligt og intenst, og med en pinefuld følsomhed, som viste sig under den rolige maske og ofte røbede sig ved en let skælven af læber og næsefløje.

"Hvem er du?" følte han sig ofte fristet til at spørge hende. "Kan du ikke trives, din hundjævel, når du ikke spreder mord og død overalt omkring dig? Og vil du også have mit liv for at nå dit mål? Hvor kommer du fra, og hvor skal du hen?"

Han havde længe brudt sit hoved med at komme efter forbindelse mellem sit eget køb af huset ved Place du Palais-Bourbon og tilstedeværelsen af en kvinde der, som tilsyneladende hadede ham intenst. Og det gik snart op for ham, at det ikke kun var et tilfælde, at han havde slået sig ned der. Han havde nemlig i vid udstrækning ladet sig lede af et

anonymt brev med en maskinskrevet rundskrivelse, han havde fået tilsendt. Hvor skulle det vel være kommet fra, hvis ikke fra Florence, som ønskede at have ham i sin nærhed for at kunne udspionere ham og derved så meget des nemmere ramme ham?

"Ja," tænkte han, "sådan er det. Som mulig arving efter Cosmo Mornington og en fremtrædende skikkelse i sagen er jeg fjenden, og de forsøger at gøre det af med mig ligesom med de andre. Og det er er Florence, som fører an i krigen mod mig. Det er hende, som har begået mordene. Alt taler imod hende, intet for. Hendes uskyldige øjne? Den ærlige klang i hendes stemme? Hendes naturlige værdighed? ... Hvad så? Ja, hvad så? Har jeg da aldrig før set kvinder med det samme oprigtige blik, som begik mord uden grund, nærmest blot for morskabs skyld?"

Han tænkte med en gysen tilbage på Dolores Kesselbach. Hvad det var, der fik ham til stadig at forbinde disse to kvinder med hinanden, vidste han ikke. Han havde elsket den ene af dem, dette uhyre til Dolores, og havde kvalt hende med sine egne hænder. Var skæbnen nu igen i færd med at lede ham ind i en lignende kærlighedsaffære med en lignende udgang?

Hver gang Florence forlod ham, følte han, at han åndede lettet op, som om han var befriet for en tung vægt, men han løb alligevel altid hen til vinduet og stod og så efter hende, når hun gik over gårdspladsen, og blev stående for at se, om ikke den unge pige, hvis ånde han havde følt på sit ansigt, skulle komme tilbage igen.

En morgen sagde hun til ham:

"Aviserne siger, det er i aften."

"I aften?"

"Ja," sagde hun, idet hun pegede på en artikel i en af aviserne: "Det er den 25., og ifølge oplysninger, som politiet sidder inde med, og som skulle stamme fra Dem, skal der leveres et brev i huset på Boulevard Suchet hver tiende dag, indtil huset bliver ødelagt ved en eksplosion den dag, hvor det femte og sidste brev ankommer."

Trodsede hun ham? Ønskede hun at lade ham forstå, at lige meget hvad der skete, lige meget hvilke hindringer der blev lagt i vejen, så ville disse breve indløbe, disse mystiske breve som var forudsagt på den liste, han havde fundet i en bog, som stod på hendes egen boghylde?

Han så stift på hende. Hun slog ikke øjnene ned.

"Ja, det er i aften. Jeg vil være til stede; intet i verden skal forhindre mig at være der."

Hun skulle lige til at svare, men beherskede sig.

Den dag var Don Luis på sin post. Han spiste frokost og middag ude og middag ude og aftalte med Mazeroux, at hans hus på Place du Palais-Bourbon skulle bevogtes.

Frøken Levasseur forlod ikke huset hele eftermiddagen. Om aftenen gav Don Luis Mazeroux' folk ordre til at følge efter enhver, som måtte forlade huset.

Klokken ti mødtes sergenten og Don Luis i Hippolyte Fauvilles arbejdsværelse. Souschef Weber og to civilklædte betjente var med ham.

Don Luis tog Mazeroux til side.

"De nærer mistillid til mig. Indrøm det bare!"

"Nej, så længe hr. Desmalions er med Dem, kan der ikke ske noget, som er rettet imod Dem. Der er blot det, at Weber

påstår, og det er han ikke ene om, at det er Dem selv, som får alle disse hændelser i stand."

"I hvilken hensigt skulle det være?"

"I den hensigt at skaffe beviser mod fru Fauville og få hende dømt. Derfor har jeg bedt om, at Weber selv og to mand skal være til stede. Der vil da være fire til at bevidne Deres ærlighed."

De gik til deres poster. To detektiver skulle på skift sidde ude i gangen.

Denne gang låste de døre og vinduesskodder efter først at have foretaget en omhyggelig undersøgelse af det lille kammer, som Edmond Fauville havde brugt til soveværelse. Klokken elleve slukkede de det elektriske lys.

Don Luis og Weber sov næppe hele natten, som for øvrigt forløb uden hændelser af nogen som helst art.

Men klokken syv, da vinduesskodderne blev åbnet, så de, at der lå et brev på bordet. Fuldstændig ligesom sidste gang lå der et brev på bordet!

Da det første øjebliks overraskelse havde lagt sig, tog Weber brevet. Hans ordre lød på, at han ikke selv skulle læse det, og heller ikke lade nogen anden læse det.

Her følger brevets ordlyd, sådan som det blev offentliggjort i aviserne, som samtidig offentliggjorde udtalelser fra flere sagkyndige, som bevidnede at håndskriften var Hippolyte Fauvilles:

> "Jeg har set ham. De forstå mig, ikke sandt, kære ven? Jeg har set ham. Han gik ned ad en sti i Boulogneskoven, med frakkekraven slået op og hatten trukket ned over ørene. Jeg tror ikke, han så mig. Det var næsten mørkt. Men jeg genkendte ham øjeblikkelig. Jeg kendte sølvhåndtaget og

ibenholtsstokken. Der er ingen tvivl om, at det var ham, den slyngel!

Han er altså i Paris, på trods af sit løfte. Forstår De den frygtelige betydning af dette? Hvis han er i Paris, så betyder det, at han har til hensigt at handle. Hvis han er i Paris, betyder det den visse død for mig. Å, hvilke pinsler jeg ikke har lidt for denne mands hånd! Han har allerede frastjålet mig min lykke. Og nu vil han tage mit liv! Jeg er lamslået af rædsel!"

Fauville vidste altså, at manden med ibenholtsstokken, Gaston Sauverand, havde planlagt at myrde ham. Fauville erklærede det næsten lige ud i sit brev. Og brevet bekræftede de ord, som Gaston Sauverand havde sagt, dengang man forsøgte at arrestere ham, at de to mænd havde stået i forbindelse, at de var uvenner, og at Gaston Sauverand havde lovet aldrig at komme til Paris.

Der var altså kastet en anelse af lys over Mornington-sagen. Men på den anden side, hvor uigennemtrængeligt var det mysterium, som omgav brevenes tilsynekomst? Fem mand havde holdt vagt, fem af de mest intelligente mænd, der kunne fremskaffes, og dog havde denne aften, ligesom om aftenen den 15. april, en ukendt hånd afleveret et brev i et værelse med barrikaderede og aflåste døre og vinduer, uden at de havde hørt en lyd eller opdaget noget tegn på, at døre eller vinduer havde været rørt.

Teorien om en hemmelig indgang blev straks fremsat, men måtte opgives igen efter en omhyggelig undersøgelse af væggen og efter en samtale med den murermester, som havde bygget huset efter Fauvilles egne tegninger nogle få år tidligere.

Det er vel unødvendigt atter at minde om den voldsomme ophidselse, der igen viste sig i offentligheden. Det hele lignede mest et usædvanlig dygtigt udført kunststykke af en eller anden tryllekunstner.

Men hvordan det nu end var, så var Don Luis' oplysninger blevet bekræftet i enhver henseende, for den ventede begivenhed var indtruffet den 25. april, præcis ti dage efter den 15. Ville rækken blive fortsat den 5. maj? Ingen tvivlede på det, for Don Luis havde jo sagt det, og alle havde en følelse af, at Don Luis ikke kunne tage fejl. Hele natten den 5. maj var der en større folkemængde forsamlet på Boulevard Suchet, nysgerrige og natteravne af enhver art samlede sig for at høre de sidste nyheder.

Politipræfekten, som de to første mirakler havde gjort et vældigt indtryk på, havde besluttet at deltage personligt den tredje gang, og var derfor til stede i Fauvilles hus. Han ankom ledsaget af adskillige inspektører, som han efterlod i haven, i gangen og oppe på loftsværelset. Selv tog han plads i stueetagen sammen med Weber, Mazeroux og Don Luis.

Deres forventninger blev skuffede, og det var hr. Desmalions' skyld. Trods Don Luis' udtrykkelige råd om det modsatte – han anså det for at være et unyttigt eksperiment – besluttede præfekten at undlade at slukke for det elektriske lys, så han kunne se, om lyset kunne forhindre miraklet. Under disse omstændigheder kunnet intet brev ankomme, og det gjorde det da heller ikke. Hvad enten det nu var et nummer af en tryllekunstner eller en forbryders snedighed, så behøvede miraklet mørkets beskyttelse.

Ti dage var derfor tabt, selvfølgelig under forudsætning af, at det djævelske postbud ville vove at fortsætte sine forsøg og aflevere det tredje brev.

Den 15. maj blev vagtholdet fornyet, mens de samme folkemængder samlede sig udenfor igen, en ængstelig, åndeløs folkemasse, som blev bevæget ved den mindste lyd og opretholdt en udtryksfuld tavshed med øjnene stift rettet mod Fauvilles hus.

Denne gang blev lyset slukket, men præfekten havde sin hånd på knappen hele tiden. Mindst tyve gange tændte han uventet lyset. Der var intet på bordet. Det, som havde vakt hans opmærksomhed, havde været en knagen i et eller andet møbel eller en bevægelse af en af de øvrige tilstedeværende.

Pludselig lød der et forbavset udråb fra alle de tilstedeværende. Noget usædvanligt, en svag, blafrende lyd, havde afbrudt stilheden.

Hr. Desmalions tændte øjeblikkelig lyset. Han udstødte et skrig: Der lå et brev, ikke på bordet, men ved siden af det, på gulvtæppet.

Mazeroux slog kors for sig. Inspektørerne var blege som lig.

Hr. Desmalions så på Don Luis, som nikkede uden at sige et ord.

De undersøgte døre og vinduer. Intet var rørt.

Den dag undskyldte brevets indhold atter en gang den besynderlige måde, hvorpå det var blevet afleveret. Det tilintetgjorde fuldstændig enhver tvivl, der endnu måtte hvile over dobbeltmordet på Boulevard Suchet.

Atter underskrevet af ingeniør Fauville, skrevet med hans hånd den 8. februar, og uden nogen læselig adresse lød det således:

> "Nej, min kære ven, jeg vil ikke lade mig dræbe, som et lam, der føres til slagterbænken. Jeg vil forsvare mig, jeg vil kæmpe til det sidste. Meget har forandret sig i den senere tid. Nu har jeg beviser, uimodsigelige beviser. Jeg har breve, som er blevet udvekslet mellem dem. Og jeg ved, at de stadig elsker hinanden, sådan som de har gjort det lige fra begyndelsen, at de vil giftes med hinanden, og at de ikke vil lade noget stå dem i vejen. Marie – hør nu, hvad jeg siger – Marie selv har skrevet det: 'Hav tålmodighed, min egen Gaston. Mit mod vokser fra dag til dag. Så meget desto værre for ham, som står imellem os. Han skal forsvinde.'
>
> Min kære ven, hvis jeg bukker under i kampen, så vil De finde disse breve sammen med alle de beviser, jeg har imod dem, i pengeskabet i væggen bag det lille vitrineskab. Hævn mig. På gensyn – eller måske farvel."

Således lød det tredje brev. Hippolyte Fauvilles røst fra graven nævnede og anklagede hans skyldige hustru. Fra den anden side af graven fik han gådens løsning frem i dagens lys og forklarede grunden til dem: Gaston Sauverand og Marie Fauville elskede hinanden.

De havde sikkert kendskab til Cosmo Morningtons testamente, for de var begyndt med at rydde ham af vejen, og deres iver efter at komme i besiddelse af den umådelige formue

havde påskyndet katastrofen. Men den første anledning til mordene var en ældre og dybere lidenskab.

Et problem var dog stadig uløst: hvem var den ukendte, som Hippolyte Fauville havde overladt det hverv at hævne mordet på ham selv og hans søn, og som, i stedet for uden videre at overlevere brevene til politiet, fandt på disse djævelske og fantastiske måder at aflevere dem på? Var han måske også interesseret i at holde sin person i baggrunden?

På disse spørgsmål svarede Marie Fauville på den mest uventede måde, skønt den passede fuldstændig sammen med hendes tidligere trusler. En uge senere, efter et krydsforhør, hvor man havde presset hende voldsomt for at få hende til at oplyse navnet på sin mands gamle ven, og under hvilket hun opretholdt den mest hårdnakkede tavshed sammen med en vis ligegyldig sløvhed, åbnede hun om aftenen i sin celle pulsårerne på sine håndled med en stump glas, hun havde haft held til at skjule i sine klæder.

Don Luis hørte dette af Mazeroux, som kom for at fortælle ham det lidt før otte næste morgen, netop da Don Luis var stået op. Sergenten havde en vadsæk i hånden og var på vej til stationen for at tage et tog.

Don Luis blev overordentlig rystet.

"Er hun død?" udbrød han.

"Nej, det lader til, at hun vil overleve endnu en gang. Men hvad skal det egentlig gøre godt for?"

"Hvad mener du?"

"Ja, hun vil jo naturligvis bare forsøge igen. Hun er fast besluttet på det. Og en skønne dag ..."

"Hun aflagde heller ingen tilståelse denne gang?"

"Nej. Hun skrev nogle få ord på et stykke papir, og efter at have tænkt sig længe om, rådede hun os til at opsøge en vis hr. Langernault angående de mystiske breve. Han var den eneste ven, hun vidste, hendes mand havde haft, og i hvert fald den eneste, som han ville kalde 'kære ven' eller 'gamle ven'. Denne hr. Langernault skulle kunne bevise hendes uskyld og opklare den forfærdelige misforståelse, hun var offer for."

"Men," sagde Don Luis, "hvis der findes en, der kan bevise hendes uskyld, hvorfor går hun så hen og skærer pulsårerne over på sig selv?"

"Fordi hun er ligeglad, siger hun. Hendes liv er ødelagt. Hun ønsker blot hvile og død."

"Hvile? Det kan man få på andre måder end ved at dø. Hvis opdagelsen af sandheden er ensbetydende med hendes frelse, så er sandheden måske ikke så umulig endda at finde."

"Hvad siger De, chef? Har De gættet noget? Begynder der at vise sig en sammenhæng for Dem?"

"Ja, omend ganske ubestemt, men ikke desto mindre forekommer denne unaturlige nøjagtighed i disse breves ankomst mig at tyde på ..."

Han tøvede et øjeblik, så vedblev han:

"Har man undersøgt de udslettede adresser på brevene igen?"

"Ja, og det var muligt at rekonstruere navnet Langernault."

"Og hvor bor denne herre?"

"Efter hvad fru Fauville siger, så bor han i en landsby ved navn Formigny i Orme."

"Har man kunnet rekonstruere ordet Formigny på noget af brevene?"

"Nej, men navnet på den nærmeste større by."

"Og hvilken by er det?"

"Alençon."

"Og det er der, du skal hen?"

"Ja, præfekten har givet mig ordre til at tage derhen med det første tog."

"Du mener vel, at du vil køre med mig i min bil, ikke sandt?"

"Hvad?"

"Vi vil begge tage derhen, min dreng. Jeg har brug for noget at beskæftige mig med; atmosfæren her i huset er ved at slå mig ihjel."

En halv time senere fløj de ud ad vejen til Versailles. Perenna kørte selv sin åbne vogn og det på en sådan måde, at Mazeroux, som var ved at tabe vejret ved det, af og til udbrød:

"Fy for pokker for en fart! De lader rigtigt bæstet strække ud, chef! Er De ikke bange for et sammenstød? Husk på, hvad der skete forleden!"

De ankom til Alençon henad frokosttid. Ingen dér kendte navnet Langernault. Og forresten havde Formigny sit eget postkontor, skønt det nok var sandsynligt, at denne Langernault fik sine breve *poste restante* i Alençon.

Don Luis og Mazeroux drog videre til landsbyen Formigny. Heller ikke her kendte postmesteren nogen ved navn Langernault, og det til trods for, at Formigny ikke havde mere end omkring tusind indbyggere.

"Lad os gå hen og hilse på borgmesteren," sagde Don Luis.

Hos borgmesteren fortalte Mazeroux, hvem han var, og hvad han ønskede. Borgmesteren nikkede:

"Gamle Langernault? Ja, det skulle jeg mene. En udmærket mand. Han drev en forretning her i byen."

"Og han plejede at hente sin post i Alençon?"

"Ja, ganske rigtigt. Hver dag. For spadsereturens skyld."

"Og hans hus?"

"I udkanten af landsbyen her. De passerede det, da De kom."

"Kan vi komme til at se det?"

"Ja, men ..."

"Han er måske ikke hjemme?"

"Nej, det er han ikke. Den stakkels gamle Langernault har næppe sat sin fod i det hus, siden han forlod det for fire år siden."

"Hvad siger De?"

"Ja, han har været død i fire år."

Don Luis og Mazeroux vekslede et forbavset blik.

"Han er død, siger De?" spurgte Don Luis.

"Ja, et geværskud."

"Hvad," udbrød Don Luis, "blev han myrdet?"

"Nej, nej ... man troede det til at begynde med, da man fandt ham på gulvet i hans kammer. Men ligsynet fik bragt på det rene, at det var et ulykkestilfælde. Han var ved at pudse sit gevær, da det gik af og sendte ham en ladning hagl i maven. Men alle syntes alligevel dengang, at det var besynderligt; gamle Langernault var en vældig jæger for Herren, og ikke en mand, der begik sådan en uforsigtighed."

"Havde han penge?"

"Ja, og det er det mærkeligste af det hele: man kunne ikke finde mindste spor af dem."

Don Luis tænkte sig om et øjeblik, så spurgte han:

"Efterlod han sig nogen børn eller andre slægtninge med samme navn som han selv?"

"Nej, ikke engang nogen fjernere slægtninge. Beviset på det er, at hans ejendom – den kaldes forresten 'det gamle slot' på grund af nogle ruiner der – tilfaldt staten. Myndighederne har ladet dørene til huset forsegle og sat lås for portene til parken. De venter på, at den lovbefalede frist skal udløbe, før de tager det fuldt i besiddelse."

"Og der kommer ikke nogen nysgerrige ind i parken – på trods af murene?"

"Ikke mange, nej. For det første er murene meget høje. Desuden ... ja, desuden har det gamle slot et meget dårligt rygte, og har haft det i al den tid, jeg kan huske. Der har altid være talt om spøgeri derinde. Det er selvfølgelig noget sludder, men alligevel ..."

Perenna og hans ledsager kunne ikke komme sig over deres forbavselse.

"Det er en besynderlig historie, dette her," udbrød Don Luis, da de var kommet ud fra borgmesteren. "Der sidder Fauville og skriver breve til en død mand ... i parentes til en død mand, som i høj grad ser ud til at være blevet myrdet."

"Nogen må vel have opsnappet brevene."

"Ja, det jo klart. Men det forklarer ikke, hvorfor han har skrevet breve til en død mand, og sendt en død mand betroelser angående sin hustrus forbryderiske hensigter."

Mazeroux var tavs. Han lod ikke til at forstå noget af det alt sammen.

De tilbragte en del af eftermiddagen med at anstille undersøgelser over gamle Langernaults vaner i håb om at finde et eller andet spor hos dem, som havde kendt ham. Men alle anstrengelser var forgæves.

Ved sekstiden, da de skulle til at køre hjem til Paris, opdagede Don Luis, at der næsten ikke var mere benzin på bilen, og sendte Mazeroux i en gig ind til Alençon for at hente en ny forsyning. Han benyttede ventetiden til at gå hen og se på det gamle slot.

Han måtte følge en vej med hække på begge sider, indtil han kom til en åben plads, hvor en træport sås midt i muren. Porten var låst. Don Luis gik langs med muren, som virkelig var meget høj, og ikke havde nogen som helst åbninger. Ikke desto mindre fandt han et sted, hvor han kunne komme over den ved hjælp af grenene på et træ.

Parken bestod af uplejede plæner, tilgroet med vilde blomster, og græsdækkede alleer og gange, som til højre førte til en lille høj langt væk, som var dækket med ruiner, og til venstre til et lille forfaldent hus med beskidte, uigennemsigtige vinduer. Han skulle netop til at gå derhen, da han til sin store overraskelse opdagede friske fodspor på et stykke jord, hvor græsset ikke nåede ind, og som var blød efter et regnskyl. Og han så, at disse fodspor stammede fra et par damestøvler ... et par elegante små damestøvler.

"Hvem pokker mon går og spadserer her?" tænkte han.

Han fandt flere fodspor lidt længere fremme, som førte bort fra huset hen imod nogle trægrupper, hvor han fandt dem to gange til. Så tabte han sporet.

Han stod i nærheden af en stor, halvt sammenfalden lade, som var bygget op mod en høj vold. De ormædte døre syntes kun akkurat at balancere på deres hængsler. Han gik derhen og kiggede ind gennem en sprække i bræddevæggen. Indenfor henlå det vinduesløse rum i halvmørke, for der kom kun lidt lys

ind gennem forskellige revner og sprækker, der var forsøgt tætnet med halm. Han kunne ane en stabel tønder, nogle ituslåede vinperser, gamle plove og andre ødelagte landbrugsredskaber.

"Det er så vist ikke her hen, min smukke vandrerske har rettet sine skridt," tænkte Don Luis. "Lad os prøve noget andet."

Men han rørte sig ikke. Han havde hørt en svag støj derinde fra.

Han lyttede, men der kom ikke mere. Men da han ville til bunds i sagen, trykkede han nogle brædder ind med skulderen og gik ind.

Det hul, han havde frembragt, slap en del lys ind. Han kunne se godt nok til at finde vej mellem to store vinfade og en bunke ødelagte vinduesrammer til en åben plads på gulvet bagved.

Hans øjnede vænnede sig til mørket, efterhånden som han kom længere ind. Alligevel slog han hovedet imod et eller andet, som han ikke havde bemærket, noget hårdt, som hang ned fra loftet og, da han fik det sat i bevægelse, svingede frem og tilbage med en underlig skrabende lyd. Det var for mørkt til at se, hvad det var. Don Luis tog sin elektriske lommelygte frem og tændte den.

"For Fanden da!" bandede han og fo'r forfærdet tilbage.

Over ham hang et skelet!

Og et øjeblik efter udstødte han endnu en forfærdet ed. Endnu et skelet hang ved siden af det første!

De var begge to fæstnet med tykke reb til ringe i loftsbjælkerne. Deres hoveder hang i rendeløkkerne og dinglede. Det af dem, som Perenna var stødt ind i, bevægede sig

stadig svagt, og dets knogler slog imod hinanden med en uhyggelig raslende lyd.

Han trak et gammelt bord hen til skeletterne og klavrede op på det for at undersøge dem. De var vendt mod hinanden, ansigt til ansigt. Det var tydeligt, at det måtte være skeletterne af en mand og en kvinde, for det ene var meget større og kraftigere end det andet. Selv når der ikke var nogen, der berørte dem, fik vinden, som blæste ind gennem sprækkerne i væggene dem til at svinge frem og tilbage i en slags langsom, rytmisk dans.

Men det, som måske gjorde det uhyggeligste indtryk var, at begge skeletterne endnu bar en guldring, alt for stor til de kødløse fingerknogler, men som blev holdt på plads af de bøjede fingre som af en krog.

Han tog ringene af og så, at det var vielsesringe, begge bar datoen 12. august 1887 og navnene Alfred og Victorine.

"Mand og hustru," mumlede han. "Kan det være et dobbelt selvmord? Eller et mord? Men hvordan kan det være, at de aldrig er blevet opdaget? Kan man forestille sig, at de har hængt her siden gamle Langernaults død, lige siden regeringen tog ejendommen i besiddelse og gjorde det umuligt for nogen at komme herind?"

Han tøvede lidt og tænkte sig om:

"Umuligt? Ja, det ved jeg jo ikke ... i betragtning af, at jeg jo netop har set fodspor i haven efter en kvinde, som må have været her endnu i dag!"

Tanken om denne ukendte besøgende optog ham atter, og han sted ned fra bordet. Trods den støj, han havde hørt, var det lidet sandsynligt, at hun var gået ind i bygningen; og efter at

have ledt et par minutter, skulle han netop til at gå ud igen, da han pludselig hørte en klirrende lyd.

Den kom ovenfra, fra et loft, som sikkert også var overfyldt af alskens gammelt affald og skrammel; der førte en stige derop. Kunne den mystiske besøgende være blevet skræmt af ham, havde søgt tilflugt deroppe og var kommet til at gøre en bevægelse, hvorved hun var kommet til at rive et eller andet ned?

Don Luis anbragt sin lommelygte på en tønde på en sådan måde, at den lyste lige op mod loftet. Han så intet mistænkeligt, kun et helt arsenal af gamle hakker, river, leer og segl, og han tænkte, at lyden sikkert skyldtes et eller andet dyr, måske en kat; for at få det opklaret gik han hurtigt hen til stigen og steg op.

I samme øjeblik, han nåede i højde med loftet, hørte han atter en støj som af noget, der faldt, og en skikkelse rejste sig fra sit skjulested mellem affaldet med en frygtelig bevægelse.

Det hele skete lynsnart. Don Luis så det tunge blad af en le kløve luften i højde med hans hoved. Havde han betænkt sig et eneste sekund, havde det frygtelige våben kappet hovedet af ham. Som det var, havde han akkurat nået at trykke sig ind mod stigen. Leen hvinede forbi ham og strejfede hans jakke. Han lod sig hurtigt glide ned på gulvet igen.

Men han havde set …!

Han havde set Gaston Sauverands frygtelige ansigt, og bag manden med ibenholtsstokken, grønbleg i det elektriske lys, Florence Levasseurs fordrejede træk!

9. Lupins vrede

Et øjeblik blev han stående stum og ubevægelig. Over sig kunne han høre en vedvarende støj af genstande, som blev skubbet rundt, som om de belejrede var ved at bygge sig en barrikade. Men til højre for den cirkel, det elektriske lys fra lommelygten dannede deroppe på loftsvæggen, så han pludselig dagslyset trænge ind gennem en åbning, og næsten i samme øjeblik først én skikkelse, derpå en anden bøje sig og gå igennem åbningen for komme bort over taget.

Han hævede sin revolver og skød, men tog kun dårligt sigte, for han tænkte på Florence og hans hånd skælvede. Endnu tre skud prellede af mod metalresterne på loftet. Det femte skud blev efterfulgt af et smertensskrig. Don Luis fo'r op ad stigen.

Idet han langsomt fandt vej mellem affaldsbunkerne, og flere gange skrabede benene på plovjern og hakker, nåede han frem til åbningen og opdagede, da han gik ud gennem den, at han stod på fast grund. Det var toppen af den vold, bygningen var opført op ad.

Han løb ned ad volden til venstre for bygningen og nåede om på forsiden af huset, men så ingen. Så gik han op igen på den anden side, og skønt den flade strækning oppe på toppen var ganske smal, undersøgte han den omhyggeligt i det grå skumringslys, for han havde al grund til at vente et nyt angreb.

Han blev nu opmærksom på noget, som han ikke tidligere havde bemærket. Volden faldt på dette sted sammen med

muren, som på dette sted vel var en seksten fod høj – Gaston Sauverand og Florence var utvivlsomt sluppet bort ad denne vej.

Perenna fulgte muren, som var temmelig bred, indtil han kom til et sted, hvor den var lavere, og her sprang han ned på en pløjemark, som grænsede op til en lille skovtykning, hvor de flygtende måtte være tyet hen. Han begyndte at undersøge stedet, men fandt snart at det var så tæt tilgroet, at det ville være tidsspilde at fortsætte forfølgelsen.

Han vendte derfor tilbage til landsbyen, mens han gennemtænkte denne sin sidste oplevelse. Endnu engang havde Florence og hendes medskyldige forsøgt at blive af med ham. Endnu en gang spillede Florence en fremtrædende rolle i dette netværk af forbrydelser. I samme øjeblik, som tilfældet satte Don Luis på sporet af, at gamle Langernault sandsynligvis var blevet myrdet og hans mistanke førte ham til det, han for sig selv kaldte "de hængtes hus", førte ham ansigt til ansigt med de to skeletter, i samme øjeblik viste Florence sig for ham som en ond ånd, en vision som kom til syne overalt, hvor døden havde vist sig med sit følge af blod og lig.

"Hvilket afskyeligt væsen!" mumlede han gysende. "Hvordan kan hun dog have sådan et dejligt ansigt og øjne, som det er umuligt at glemme, så alvorlige, ærlige, uskyldige?"

Udenfor landsbyens kirke, lige foran værtshuset, var Mazeroux, som nu var kommet tilbage, i færd med at fylde bilens tank med benzin og tænde lygterne. Don Luis så borgmesteren gå forbi, og trak ham til side:

"Hør, borgmester, har De hørt tale om et ægtepar her på egnen i 40-50 års alderen, som er forsvundet? Manden hed Alfred ..."

"Og hans kone Victorine?" afbrød borgmesteren. "Ja, det skulle jeg mene. Den historie satte sindene i voldsom bevægelse. De boede i Alençon og levede af renterne af en lille formue, men en nat forsvandt de pludselig begge to, og ingen har været i stand til at finde ud af, hvad der var blevet af dem eller af den sum penge – omkring 20.000 francs – som de havde fået ind dagen før ved at sælge deres hus. Jeg husker dem udmærket. Dedessuslamare hed de til efternavn."

"Mange tak, hr. borgmester," sagde Perenna, som havde fået det at vide, han ønskede.

Bilen var klar, og et øjeblik efter fo'r de afsted i retning af Alençon.

"Hvor skal vi nu hen, chef?" spurgte Mazeroux.

"Til stationen. Jeg har al grund til at tro, at Sauverand fik besked i morges – hvordan kan vi altid finde ud af – om de oplysninger angående hendes mands forhold til gamle Langernault, som fru Fauville har givet politiet i går, og at han i dag har lusket rundt på Langernaults ejendom – også af grunde, som vi senere må se at finde ud af. Og jeg vil tro, han er kommet med jernbanen og vil tage tilbage på samme måde."

Perennas antagelser blev snart bekræftet. Han fik at vide på stationen, at en herre og en dame var kommet med toget fra Paris klokken to, at de havde lejet et køretøj i hotellet ved siden af, og at de var kommet tilbage og havde taget toget til Paris klokken 7.40 – altså for et par minutter siden. Beskrivelsen af parret passede nøjagtigt på Gaston Sauverand og Florence.

"Lad os komme afsted!" råbte Perenna efter at have set på sit ur. "Vi kan måske indhente den kæltring ved Le Mans."

"Det skal vi, chef, og vi skal slå en klo i ham, det kan De bande på! Både ham og den dame, han har med!"

"Det har han ganske vist, men ..."

"Men ...?"

Don Luis ventede med at sige mere, til de havde sat sig ind, og bilen var kommet i gang. Så sagde han:

"Men du rører ikke damen, min ven!"

"Hvorfor ikke?"

"Ved du måske, hvem hun er? Har du nogen arrestordre på hende?"

"Nej ..."

"Så hold mund!"

"Men ..."

"Et ord til, Alexandre, og jeg sætter dig af lige på stedet. Der kan du så arrestere alle dem, du har lyst til."

Mazeroux sagde ikke et ord mere. Og for den sags skyld fik han heller ikke tid til at sige noget, før Perenna havde sat farten vældigt op. Han var i virkeligheden ikke ganske fri for at være bange, og tænkte kun på at holde øje med alskens forhindringer, som kunne dukke op foran dem.

Træerne på begge sider af vejen forsvandt som tænderne i en kam. Deres løv gjorde en støj som sukkende bølger, idet vognen fo'r afsted under dem. Adskillige natinsekter slog sig til døde mod vognlygterne.

"Vi når det nok, chef," vovede Mazeroux at sige, "det er ikke nødvendigt at køre så forfærdelig hurtigt!"

Perenna satte farten yderligere op, og Mazeroux sagde ikke mere.

Landsbyer, sletter, bakker, og pludselig dukkede lysene fra en stor by ud af mørket. Det var Le Mans. "Kender du vejen til stationen, Alexandre?"

"Ja, til højre her og så lige frem."

Og selvfølgelig skulle de være drejet til venstre. De mistede 7-8 minutter på at køre rundt i gaderne og lede. Da bilen standsede udenfor stationen fløjtede toget afgang.

Don Luis sprang ud, løb gennem venteværelset, puffede en betjent til side, som forsøgte at standse ham, og nåede ud på perronen.

Et tog satte sig netop i bevægelse på det fjerneste spor. Den sidste dør var netop smækket i. Han løb langs med vognene, idet han holdt sig fast ved messinghåndtagene.

"Deres billet! Hvor er Deres billet?" skreg en vred konduktør.

Don Luis fortsatte sit løb langs vognene og kastede et hurtigt blik ind i hver kupé, puffede folk til side, hvis de stod i vinduerne, så han ikke kunne se ind, rede til hvert øjeblik det skulle være at springe ind i den kupé, hvor de to flygtninge sad.

Han fandt dem ikke i de forreste vogne. Toget begyndte at komme i fart. Og pludselig fandt han dem: der sad de i en kupé for sig selv! Han havde set dem! Florence lå på sædet med sit hoved hvilende mod Sauverands skulder, mens han bøjede sig ind til hende med armene om hende.

Ude af sig selv af raseri vred han det nederste håndtag rundt og greb fat i det øverste for at åbne døren. I samme øjeblik tabte han fodfæstet; han var blevet grebet af den rasende konduktør og af Mazeroux, som skreg:

"De er jo splittergal, chef, De bliver slået ihjel!"

"Slip mig, dit æsel," brølede Don Luis. "Det er jo dem! Lad mig være, din torsk!"

Vognene passerede forbi; han forsøgte at springe op på bagperronen på den næste vogn, men de to mænd hang fast på ham, nogle stationsbetjente kom dem til hjælp, stationsforstanderen kom løbende. Toget rullede ud fra stationen.

"Idioter!" skreg Perenna. "Fæ! Fjolser! Kunne I ikke bare have ladet mig være? Å ...!"

Med et slag af sin venstre hånd slog han konduktøren omkuld, og med den højre sendte han Mazeroux fem meter hen ad perronen. Så rystede han betjentene og stationsforstanderen af sig og fløj tværs over perronen til bagageindleveringen, hvor han i et eneste spring satte over en bunke kufferter og kasser.

"Å for en forbandet idiot!" mumlede han, da han så at Mazeroux havde standset bilens motor. "Ham kan man da virkelig stole på, når det gælder om at gøre dumheder!"

Don Luis havde hele dagen fået det bedste ud af sin bil, men den aften fik han drevet farten til det yderste. Som en ren meteor lynede den gennem Le Mans' forstæder og kastede sig ud på landevejen. Perenna havde kun en eneste tanke: at nå den næste station, som var Chartres, før toget nåede derhen, og fare i struben på Sauverand. Han så for sig sine egne hænder i færd med at kvæle Florence Levasseurs elsker.

"Hendes elsker! Hendes elsker!" mumlede han og skar tænder. "Det for jo det hele. De har sammenrottet sig mod deres medskyldige, Marie Fauville. Det er hende, den stakkel, der skal betale for hele rækken af forbrydelser. Er hun egentlig overhovedet deres medskyldige? Hvem ved, om ikke dette

djævelske par var i stand til at myrde Hippolyte Fauville og hans søn, og få lagt det hele til rette, så Marie Fauville blev dømt og den sidste hindring for deres adgang til Mornington-millionerne var ryddet af vejen. Peger alting måske i den retning? Fandt jeg ikke listen med datoerne i en æske, som tilhører Florence? Beviser det ikke, brevene stammer fra hende? ... Men de anklager jo også Gaston Sauverand. Hvad betyder det? Han elsker ikke længere Marie, men Florence. Og Florence elsker ham. Hun er hans medskyldige, hans rådgiver, den kvinde, han skal leve sammen med og dele formuen med ... Det er sandt, hun lader jo somme tider som om hun forsvarer Marie Fauville. Skuespil! eller måske anger, frygt ved tanken om, hvad hun har gjort ved sin rivalinde og den skæbne, som venter den stakkels kvinde ... Men hun elsker Sauverand. Og hun vil fortsætte sin kamp, uden medlidenhed, uden nåde. Og det er grunden til, at hun vil dræbe mig, mig, som blev ved et tilfælde blev indblandet, og som hun frygter ... Og hun hader og afskyr mig ..."

Mens motoren fortsatte med at snurre og træerne forsvandt bagud langs vejen, sad han og mumlede usammenhængende ord og sætninger for sig selv. Erindringen om de to i kupeen fik ham næsten til at græde højt af skinsyge. Han ville have hævn. For første gang i hans liv satte længslen, den febersyge trang til at slå ihjel, hans hjerne i kog.

"For pokker da også!" råbte han pludselig. "Motoren fejltænder! Mazeroux! Mazeroux!"

"Hvadbehager, chef! Vidste De, jeg var med?" udbrød Mazeroux og kom frem fra skyggen, hvor han havde siddet skjult.

"Fjols! Tror du, at den første den bedste idiot kan hænge sig på trinbrættet på min bil, uden at jeg ved det? Du har det vel rigtig hyggeligt dernede?"

"Jeg har ondt. Jeg fryser også."

"Det har du godt af, du trænger til en lærestreg. Sig mig, hvor købte du den benzin?"

"Hos en kolonialhandler."

"Hos en svindler, mener du. Det er noget juks. Tændrørene er sodet helt til."

"Er De sikker på det?"

"Kan du ikke høre, den fejltænder?"

Det var rigtigt nok, motoren lød ind imellem, som om den skulle tænke sig om. Så gik alting normalt en tid. Don Luis satte farten op. Når det gik ned ad bakke, føltes det, som om de kastede sig ud over en afgrund. Den ene af lygterne var slukket, den anden var lyste kun med brøkdel af sin sædvanlige styrke. Men intet kunne holde Don Luis tilbage.

Så begyndte motoren at fejltænde igen, lod igen til at tænke sig om, så kom der nogle perioder, hvor den gjorde sig de ihærdigste anstrengelser for at opfylde sin pligt. Og så, ganske pludseligt, kom den endelige katastrofe, bilen standsede brat foran en bakke og nægtede at køre længere.

"Fordømt!" brølede Don Luis. "Vi kommer ikke af stedet. Det var det sidste strå!"

"Å nej da, chef, vi skal nok klare det. Vi indhenter bare Sauverand i Paris i stedet for i Chartres, det er det hele."

"Fæ! Reparationen kommer til at tage en time, og den går sikkert i stå igen inden ret længe. Det er ikke benzin, du har fået, det er bærme, de har prakket dig på."

Landet strakte sig endeløst omkring dem til alle sider, kun oplyst af det svage lys fra stjernerne.

Don Luis stampede i jorden af bare raseri. Han havde mest lyst til at sparke motoren i stumper og stykker, hvis han havde kunnet.

Det blev Mazeroux, som "fik det at føle", som han selv senere sagde. Don Luis greb ham i skuldrene, rystede ham frem og tilbage, overøste ham med eder og forbandelser, indtil han til sidst holdt ham op ad hegnet langs vejen og med en stemme, som knækkede over af en blanding af had og sorg sagde:

"Det er hende, hører du, Mazeroux, det er hende, Sauverands ledsagerske, der har gjort det hele. Jeg siger det til dig nu, for jeg er ikke sikker på, jeg er i stand til det senere. Ja, jeg er en fej svækling. Hun har sådan et alvorligt ansigt, med øjne som et barns. Men det *er* hende, Mazeroux. Hun bor i mit hus. Husk godt på hendes navn: Florence Levasseur. Du vil arrestere hende, ikke sandt? For jeg er måske ikke i stand til det. Mit mod svigter mig ganske, når jeg ser på hende. Sandheden er nok, at jeg aldrig har elsket ... virkelig elsket ... nogen sinde før. Der har været andre kvinder ... men det var kun forbigående forelskelser ... måske end ikke det, jeg husker dem jo ikke engang mere! Men Florence ...! Du må arrestere hende, Mazeroux. Du må befri mig for synet af hende. Det brænder sig ind i mig som gift. Hvis du ikke befrier mig for hende, så kommer jeg til at dræbe hende, som jeg dræbte Dolores ... eller også vil de dræbe mig ... eller ... jeg ved ikke, hvad jeg bilder mig ind, men det er ved at få mig til at gå fra forstanden! Du forstår ... der er en anden mand med i spillet ... det er Sauverand, hun elsker ... å ja, et nydeligt par, de to! De har

myrdet Fauville og knægten og gamle Langernault og de to i laden ... og flere andre, Cosmo Mornington, Vérot ... endnu flere. De er uhyrer, og hun er den værste af dem alle ... men hvis du så hendes øjne ..."

Han talte så lavt, at Mazeroux ikke kunne høre, hvad han sagde. Han slap sit tag i sergenten og lod til at falde helt sammen i sin fortvivlelse, noget hidtil uset hos en mand som ham, med al hans forbløffende liv og energi.

"Kom til Dem selv, chef," sagde Mazeroux, idet han hjalp ham op. "Det er jo ikke andet end sludder og vrøvl, fruentimmersorger ... dem har jeg selv haft min del af, så godt som nogen. Min hustru ... ja, for jeg er blevet gift, mens De var forsvundet ... min hustru viste sig at være en af værste sort og skaffede mig utrolige mængder af sorger og ubehageligheder på halsen. Jeg skal fortælle Dem hele historien, chef, om hvordan fru Mazeroux gengældte mig al min godhed ..."

Han førte lempeligt Don Luis hen til bilen og satte ham på forsædet.

"Hvil Dem nu bare, chef," sagde han. "Det er jo ikke så meget koldt, og vi har pelse nok i vognen. Den første bonde, der kommer forbi her i morgen tidlig, sender vi til den nærmeste by efter de ting, vi skal bruge ... ja, og mad også, for jeg er nær ved at dø af sult. Det hele skal nok gå i orden. Det gør det jo som regel, når det har med kvindfolk at gøre. Alt hvad man skal gøre, er at sparke dem ud af sit liv ... altså hvis de ikke kommer én i forkøbet og fjerner sig af sig selv ... Men jeg ville fortælle Dem om fru Mazeroux ..."

Men Don Luis skulle aldrig få at vide, hvad der var hændt med fru Mazeroux. Selv de meste voldsomme og sørgelige

huslige scener gjorde intet indtryk på ham. Han var faldet i søvn næsten øjeblikkelig, han sad i bilen igen.

Det var langt op ad formiddagen, da han vågnede. Mazeroux havde måttet vente helt til klokken syv, før der kom nogen forbi. Det var en cyklist, som var på vej ind til Chartres.

De kom afsted klokken ni. Don Luis har atter genvundet sin sædvanlige koldblodighed. Han sagde til sergenten:

"Jeg sagde en hel del i går aftes, som jeg ikke havde tænkt mig at sige. Det gør imidlertid intet til sagen. Det er min pligt at gøre alt for at frelse fru Fauville og fange de virkelige skyldige. Men det er ene og alene min sag. Jeg vil ikke vige tilbage for noget: i nat skal Florence Levasseur sove i fængslet!"

"Jeg vil hjælpe Dem, chef," svarede Mazeroux i en ejendommelig tone.

"Jeg har ikke brug for hjælp fra nogen. Hvis du krummer et hår på hendes hoved, slår jeg dig ned. Er det forstået?"

"Javel, chef."

"Og hold så mund!"

Hans vrede vendte lidt efter lidt tilbage igen og gav sig udslag i en øget fart, som forekom Mazeroux at virke som en slags hævn, der var rettet imod ham. De fløj frem over de brolagte gader i Chartres. Rambouillet, Chevreuse og Versailles så kun et frygtindgydende glimt af bilen, der fo'r tværs igennem dem som et lyn.

Saint-Cloud. Boulogneskoven ...

På Place de la Concorde svingede bilen i retning af Tuilerierne. Mazeroux spurgte:

"Kører De ikke hjem, chef?"

"Nej. Der er noget, som haster mere. Vi må først og fremmest have befriet fru Fauville fra hendes selvmordsmani ved at lade hende få at vide, at vi har opdaget de virkelige skyldige."

"Og derefter?"

"Derefter vil jeg tale med præfekten."

"Hr. Desmalions er bortrejst og kommer ikke tilbage før i eftermiddag."

"Så undersøgelsesdommeren."

"Han kommer ikke til retsbygningen før klokken tolv, og den er kun elleve nu."

"Vi får se."

Mazeroux havde ret. Der var ingen i retsbygningen.

Don Luis spiste frokost et sted i nærheden, mens Mazeroux var inde i detektivafdelingen. Derefter kom han og hentede Don Luis for at føre ham op i forhørsdommerens venteværelse. Hans ophidselse, hans usædvanlige uro kunne ikke undgå Mazeroux' opmærksomhed. Han spurgte:

"Er De stadig af samme mening, chef?"

"Mere end nogensinde. Jeg har kigget aviserne igennem, mens jeg spiste. Marie Fauville, som var blevet indlagt efter sit andet forsøg har endnu en prøvet at tage livet af sig, denne gang ved at løbe hovedet ind i væggen. De har måttet lægge hende i spændetrøje. Men hun nægter at spise. Det er min pligt at forsøge at frelse hende."

"Men hvordan?"

"Ved at aflevere den virkelige skyldige. Jeg vil meddele forhørsdommeren, hvordan sagerne hænger sammen. Og i aften vil jeg bringe Florence Levasseur til politiet, død eller levende."

"Og Sauverand?"
"Sauverand? Det vil ikke tage lang tid, hvis ikke ..."
"Hvis ikke hvad?"
"Hvis jeg ikke selv afgør det med den slyngel!"
"Chef!"
"Å, hold mund!"
Der stod nogle journalister i nærheden og ventede på, om der skulle komme nogen nyheder. Han kendte et par stykker af dem og gik derhen.
"Mine herrer, De kan skrive, at fra og med i dag påtager jeg mig forsvaret af fru Fauville og vil udelukkende vie mig hendes sag."
De protesterede: Var det da ikke ham selv, som havde fået fru Fauville arresteret? Var det ikke ham, som havde samlet en mængde tungtvejende beviser sammen mod hende?
"Men jeg vil nu modbevise dem alle, et for et," svarede han. "Marie Fauville er offer for en bande slyngler, som har udklækket den mest djævelske sammensværgelse mod hende, og som jeg netop står i begreb med at kunne overgive til retfærdigheden."
"Men hvad med tænderne? Tandaftrykkene?"
"Et tilfælde! Et tilfælde uden sidestykke, men som nu står for mig som det bedste bevis for hendes uskyld. Jeg siger Dem, at hvis Marie Fauville havde været snedig nok til at begå alle disse mord, så måtte hun også være snedig nok til ikke at efterlade sig et sådant bevis."
"Ja, men alligevel ..."
"Hun er uskyldig. Og det er det, jeg nu vil meddele undersøgelsesdommeren. Han må straks have besked om de

anstrengelser, der er sat i gang for at få hende fri. Hvis altså ikke den stakkel når at tage livet af sige forinden, og hendes død vil komme over alle deres hoveder, som har anklaget hende, en uskyldig kvinde. Hun må ..."

I det øjeblik afbrød han sig selv. Hans blik var faldet på en af journalisterne, som stod lidt afsides fra de andre og lyttede og tog notater.

Han hviskede til Mazeroux:

"Kunne du ikke på en eller anden måde prøve at finde ud af, hvad den fyr hedder? Jeg kan ikke finde ud af, hvor jeg har set ham før."

Men i det samme åbnede en betjent døren ind til forhørsdommerens kontor; dommeren havde fået hans kort og ønskede at se ham med det samme. Han gik frem og skulle til at gå ind sammen med Mazeroux, da han pludselig vendte sig mod sin ledsager med et udbrud af raseri:

"Det er ham! Det er Sauverand – forklædt! Stands ham! Han er borte ... løb efter ham!"

Han satte selv i løb, fulgt af Mazeroux og en hel del betjente og journalister. Han fløj ned ad trapperne og over gården, hvor han mødte to mænd, som fortalte ham, at de havde set en mand udenfor, som gik meget hurtigt.

Det var et falsk spor. Han indså det, vendte om og tabte flere minutter, før det lykkedes ham at finde ud af, at Sauverand havde forladt bygningen gennem udgangen til Boulevard de Palais, hvor han havde mødt en meget smuk, lyshåret dame ... det var sikkert Florence Levasseur. De havde begge taget motor-omnibussen, som kører mellem Place Saint-Michel og Gare Saint-Lazare.

Don Luis gik tilbage til den stille sidegade, hvor han havde efterladt sin bil under opsyn af en dreng. Han satte motoren i gang og kørte i fuld fart til Gare Saint-Lazare. Fra omnibus-stationen fik han et nyt spor, som også viste sig at være falsk, spildte en times tid og vendte så tilbage til stationen, hvor han fandt ud af, at Florence alene havde taget en ny omnibus med retning med Place du Palais-Bourbon. Mod alle forventninger var den unge pige altså taget hjem!

Tanken om at se hende igen fik hans vrede på kogepunktet. Hele vejen ned gennem Rue Royale og over Place de la Concorde sad han og mumlede usammenhængende til sig selv om den hævn, han tørstede efter. Han ville overøse Florence med grovheder: han følte en trang til at såre hende så dybt han på nogen måde kunne.

Men da han nåede Place du Palais-Bourbon standsede han brat. Hans trænede øje havde i et blik talt et halvt dusin mænd, som ikke var til at tage fejl af, rundt om pladsen. Og Mazeroux, som havde fået øje på ham, var hurtigt drejet om og havde skjult sig i en port.

Han kaldte på ham:

"Mazeroux!"

Sergenten lod meget forbavset over at høre sig navn råbt højt, og kom hen til bilen.

"Nej, men er det Dem, chef!"

Han så så forlegen ud, at Don Luis følte sin frygt antage en mere bestemt form:

"Hør, det er vel ikke mig, I går her og venter på?"

"Nej men chef dog," sagde Mazeroux forlegen, "hvad er dog det for en idé? De ved da god, at De er i kridthuset for tiden."

Don Luis fo'r sammen. Han forstod. Mazeroux havde svigtet hans tillid. For at lette sin egen samvittighed og samtidig for at frelse Perenna fra de mulige resultater af en farlig lidenskab, havde han anmeldt Florence Levasseur.

Perenna gjorde en voldsom anstrengelse for at blive herre over sit raseri. Det var et frygteligt slag. Han fik pludselig en fornemmelse af alle de fejl, som hans sindssyge jalousi havde fået ham til at begå siden dagen før; og en forudfølelse af den ubodelige skade, som endnu kunne blive resultatet af den.

"Har du arrestordren?" spurgte han.

Mazeroux udbrød:

"Men det var et tilfælde! Jeg mødte præfekten, som netop kom tilbage. Vi talte om den unge dame og hendes forhold. Og ved et tilfælde havde de fundet ud af, at De havde ændret ved det billede af frøken Levasseur, som De lånte af præfekten. Og da jeg nævnte navnet Florence, huskede han, at det var det samme navn."

"Har du arrestordren?" gentog Perenna i en barskere tone.

"Nå ja, De forstår jo nok, at det ikke kunne forhindres ... hr. Desmalions ... forhørsdommeren ..."

Hvis Place du Palais-Bourbon havde været tom i dette øjeblik, ville Don Luis utvivlsomt have givet sine følelser luft ved at lange Mazeroux et kraftigt slag under hagen efter alle boksekunstens regler. Og Mazeroux forudså da også en sådan mulighed, for han holdt sig så langt væk fra Don Luis som muligt, og forsøgte at forsone ham ved et helt litani af undskyldninger:

"Det var kun for Deres eget bedste, chef ... jeg var nødt til det ... Tænk dog på, at De selv har sagt, jeg skulle befri Dem for

det umenneske; De var selv for svag! Jeg skulle arrestere hende, hendes øjne brændte Dem som gift, sagde De. Kunne jeg så gøre andet, chef? Nej, det kunne jeg ikke ... og især da souschefen ..."

"Aha! Nå så Weber kender til det?"

"Ja da! Præfekten har igen mistanke til Dem, efter at han opdagede forandringen af fotografiet. Weber kommer om en times tid med forstærkninger. Nå, men som sagt, Weber havde opdaget, at den dame, som plejede at besøge Sauverand i Neuilly ... altså i huset ved Boulevard Richard-Wallace ... var lys og meget smuk og at hendes navn var Florence. Hun blev der også undertiden natten over."

"Du lyver, du lyver!" hvæsede Don Luis.

Alt hans had vendte tilbage. Han havde forfulgt Florence med nogle hensigter, som han ikke selv var i stand til at gøre sig rede for. Og pludselig tænkte han igen kun på at ødelægge hende, og denne gang var det fuldt bevidst. Men i virkeligheden vidste han ikke længere, hvad han selv gjorde. Han handlede tilfældigt, kastet omkring af modstridende følelser, et offer for den tøjlesløse lidenskab, som lige så hurtigt kan få os til at dræbe den elskede som til at ofre livet for at redde hende.

En avisdreng kom forbi med en ekstraudgave af *Paris Midi*, som på forsiden bar følgende overskrift med fede typer:

Sensationel erklæring fra Don Luis Perenna.

Fru Fauville uskyldig.

Umiddelbart forestående arrest af forbryderne.

"Ja, ja," sagde han højt. "Dramaet nærmer sig sin afslutning. Florence skal betale sin gæld til samfundet. Så meget desto værre for hende!"

Han satte sin bil i gang igen og kørte ind gennem porten. På gårdspladsen sagde han til sin chauffør, som kom ilende til:

"Vend den rundt, men lad være med at køre den i garagen. Jeg skal måske afsted igen, hvert øjeblik det skal være."

Han løb ind og spurgte hovmesteren:

"Er frøken Levasseur hjemme?"

"Ja, hun er i sit værelse."

"Hun var ude i går, ikke sandt?"

"Jo, hun fik et telegram med en anmodning om at komme ud til en slægtning på landet, som var syg. Hun kom tilbage i går aftes."

"Jeg ønsker at tale med hende. Bed hende komme ind ... øjeblikkelig!"

"I arbejdsværelset?"

"Nej, ovenpå, i boudoiret ved siden af mit soveværelse."

Det var et lille værelse på anden sal, som engang havde været en dames boudoir. Han foretrak dette værelse frem for arbejdsværelset, siden det mordforsøg, han der havde været udsat for. Der var mere roligt deroppe, og han opbevarede sine vigtige papirer der. Han havde altid nøglen på sig; en speciel nøgle med tre riller og en fjeder.

Mazeroux havde fulgt ham ind på gårdspladsen, og havde holdt sig lige bag ham, tilsyneladende uset. Nu tog han imidlertid sergenten ved armen og førte ham hen til trappen.

"Det er udmærket. Jeg var bange for, at Florence skulle have fattet mistanke og ikke var vendt tilbage. Men hun ved sikkert

ikke, at jeg så hende i går. Hun kan ikke undvige os nu."

De gik op ad trappen til første sal. Mazeroux gned sig i hænderne:

"De har fået Deres forstand tilbage, chef!"

"Jeg har i alt fald truffet min beslutning. Jeg vil ikke have … forstå mig nu rigtigt … jeg *vil* ikke have, at fru Fauville skal begå selvmord; og siden der ikke findes nogen anden måde at hindre det på, må jeg ofre Florence!"

"Uden fortrydelse?"

"I hvert fald uden anger."

"Så tilgiver De mig?"

"Ja, og siger dig oven i købet tak."

I det samme gav han ham et omhyggeligt beregnet stød under hagen. Mazeroux faldt om uden en lyd på trappen op til anden sal.

Halvvejs oppe var der et lille mørkt værelse, som gjorde tjeneste som pulterkammer, og hvor tyendet opbevarede deres spande og koste og den slags. Don Luis bar Mazeroux derind og satte ham pænt fra sig op ad en kasse. Så stak han hans lommetørklæde i munden på ham, kneblede ham med et håndklæde, og bandt ham på hænder og fødder med to duge, som han fæstnede til kassen ved hjælp af nogle store søm, der stak ud af den.

Da Mazeroux lidt efter lidt kom til sig selv igen, sagde Don Luis:

"Jeg tror, du har alt, hvad du har brug for. Duge, håndklæder … lidt i munden, hvis du skulle blive sulten. Tag du det nu lidt med ro, tag dig en lille en på øjet, så vil du vågne udhvilet og frisk som en fisk!"

Han låste døren til værelset efter sig og så på sit ur:

"Jeg har en time for mig. Glimrende!"

I dette øjeblik stod hele hans hu til at fornærme Florence, smide hende alle hendes forbrydelser lige i ansigtet og tvinge hende til at tilstå. Sidenhen, når Marie Fauvilles frelse var sikret, så ville han se. Måske ville han sætte Florence ind i sin bil og køre hende til et sted, hvor han med den unge pige som gidsel ville kunne forhandle med politiet. Måske. Men han ville ikke foregribe begivenhedernes gang. Hvad han i øjeblikket havde brug for, var et øjeblikkeligt, voldsomt opgør.

Han løb op i sit soveværelse og dyppede ansigtet i koldt vand. Aldrig havde han følt sig så voldsomt stimuleret, følt de blinde instinkter sluppet løs som nu!

"Der er hun! Jeg kan høre hende. Hun er på trappen. Endelig! Å, hvilken lykke at have hende foran mig, ansigt til ansigt … hun og jeg alene!"

Han gik ud og tog nøglen frem og åbnede døren til det lille boudoir.

Så satte han i et skrig: Gaston Sauverand var derinde! I dette låste værelse stod Gaston Sauverand og ventede på ham, stående ret op og ned med korslagte arme.

10. Gaston Sauverand forklarer sig

Gaston Sauverand!

Uvilkårligt tog Don Luis et skridt baglæns, trak sin revolver og sigtede på forbryderen.

"Hænderne i vejret!" befalede han. "Hænderne i vejret, eller jeg skyder."

Sauverand lod ikke til at blive bragt ud af ligevægt. Han nikkede i retning af to revolvere, som han havde lagt på bordet uden for sin rækkevidde, og sagde:

"Der ser De mine våben. Jeg er ikke kommet her for at slås, men for at tale."

"Hvordan er De kommet ind?" skreg Don Luis, rasende over denne ro. "En falsk nøgle, velsagtens? Men hvordan har De fået fat i nøglen? Hvordan har De fået det i stand?"

Den anden svarede ham ikke. Don Luis stampede i gulvet:

"Så tal da for pokker! Tal, eller ..."

Men i det samme kom Florence løbende ind i værelset. Hun løb forbi ham, uden at han forsøgte at standse hende, kastede sig ind til Sauverand og sagde, uden at tage hensyn til Perenna:

"Hvorfor er De kommet her? De lovede mig at lade være. De svor på det. Gå med Dem!"

Sauverand gjorde sig fri af hende og tvang hende ned i en stol:

"Lad mig være, Florence. Jeg lovede det kun for at berolige Dem. Lad mig være."

"Nej, jeg vil ikke," udbrød den unge pige ophidset. "Det er galskab. Jeg vil ikke lade Dem sige et eneste ord. Gå nu, vil De ikke nok!"

Han bøjede sig over hende, strøg hendes gyldne hår til side og klappede hende på kinden.

"Lad mig nu gøre det på min måde, Florence," sagde han blidt.

Hun blev rolig, som om hans venlighed afvæbnede hende, og han hviskede noget mere til hende, som Don Luis ikke kunne høre, men som ikke lod til at overbevise hende.

Perenna havde ikke bevæget sig. Han stod foran dem med hånden udstrakt og fingeren på aftrækkeren, og sigtede på sin fjende. Da Sauverand kaldte Florence ved fornavn, skælvede han fra isse til fod, og han var nær ved at trykke af. Hvilket mirakel var det, som afholdt ham fra at skyde? Hvilken utrolig viljesanspændelse var det, som satte ham i stand til at holde sin skinsyge og sit had nede, skønt de brændte i ham som en flammende ild? Og Sauverand vovede tilmed at stryge Florence over håret!

Han sænkede armen. Han ville dræbe dem begge to om et øjeblik, gøre med dem, som han lystede, for de var i hans magt, og intet kunne forhindre hans hævn.

Han tog Sauverands to revolvere og lagde dem ned i en skuffe. Så gik han tilbage til døren for at låse den; men da han hørte en lyd ude fra trappen, gik han derud. Det var hovmesteren med en bakke i hånden.

"Hvad er det?"

"Et vigtigt brev til sergent Mazeroux."

"Sergent Mazeroux er sammen med mig. Giv mig brevet, og sørg for, at ingen forstyrrer mig igen."

Han rev konvolutten op. Brevet så ud til at være skrevet i hast med blyant, og underskrevet af en af detektiverne udenfor. Det lød således:

> "Pas på, sergent! Gaston Sauverand er i huset. To personer, som bor lige overfor siger, at den unge pige kom hjem klokken halv to, altså før vi indtog vore poster. Siden så de hende i vinduet til hendes værelse. Nogle øjeblikke efter blev en lille, lav dør til kælderen under hendes værelse åbnet, tilsyneladende af hende. Næsten samtidig kom en mand ind på pladsen, gik hen langs muren og smuttede ind gennem kælderdøren. Ifølge beskrivelsen var det Gaston Sauverand. Pas derfor nøje på, sergent! Ved det mindste signal fra Dem går vi ind!"

Don Luis tænkte sig om. Nu forstod han, hvordan slynglen fik adgang til hans hus, og hvordan han, skjult på det sikrest mulige sted, altid kunne undgå forfølgerne. Han boede under selve den mands tag, som havde erklæret sig at være hans værste fjende.

"Hans skæbne er afgjort!" sagde Don Luis til sig selv. "Og det er hendes også. De kan få lov at vælge mellem en kugle fra min revolver og politiets håndjern."

Han tænkte ikke mere på bilen, som stod klar dernede; han drømte ikke længere om en flugt med Florence. Hvis han ikke dræbte dem, ville loven lægge sin tunge hånd på dem, den hånd, som ikke giver slip igen. Og måske var det alligevel det

bedste, hvis samfundet selv fik lov at straffe de to forbrydere, han var i færd med at overgive til det.

Han lukkede og låste døren, og idet han igen vendte sig mod sine to fanger, tog han en stol og sagde til Sauverand:

"Lad os tale sammen."

På grund af værelsets lidenhed var de alle så tæt på hinanden, at han næsten syntes, han rørte ved denne mand, som han afskyede fra sit hjertes dybeste grund. Der var næppe en meter mellem deres stole. Et langt bord, dækket med bøger, stod mellem dem og vinduerne, som var udhulet i den tykke mur og dannede dybe nicher, som det er almindeligt i gamle huse.

Florence havde vendt sin stol fra lyset, og Don Luis kunne ikke se hendes ansigt tydeligt. Men han så lige ind i Gaston Sauverands ansigt og iagttog det med en intens nysgerrighed. Hans vrede voksede ved synet af dennes endnu ungdommelige træk, hans udtryksfulde mund og de intelligente øjne, som var kønne på trods af deres lidt hårde udtryk.

"Nå, tal!" sagde Don Luis i en befalende tone. "Jeg er gået ind på en våbenstilstand, men den er kun af en kortere varighed, akkurat så lang, at De kan sige, hvad det så end er, De ønsker at sige. Er De bange, nu hvor tiden er inde? Fortryder De de skridt, De har taget?"

Manden smilede roligt og sagde:

"Jeg er ikke bange for noget, og jeg fortryder ikke, at jeg er kommet, for jeg har en meget stærk fornemmelse af, at vi to bliver nødt til at komme overens med hinanden."

"Overens?" gentog Don Luis forbløffet.

"Ja, hvorfor ikke?"

"De mener et forbund? En overenskomst mellem Dem og mig?"

"Ja, hvorfor ikke? Det er en tanke, der er faldet mig ind mere end én gang, men som antog en mere fast form forleden i forhørsdommerens forværelse, og som endelig modnedes til udførelse, da jeg så overskriften i avisen: 'Sensationel erklæring – Fru Fauville uskyldig!'"

Gaston Sauverand rejste sig halvt op fra stolen, valgte omhyggeligt sine ord og gav dem eftertryk ved sine gestus:

"Det hele ligger i de tre ord, som De, Don Luis Perenna, har udtalt offentligt og højtideligt: 'Fru Fauville er uskyldig'. Udtrykker de Deres virkelige mening? Tror De nu fuldt og fast på fru Fauvilles uskyld?"

Don Luis trak på skuldrene:

"Fru Fauvilles skyld eller uskyld har intet med sagen at gøre. Spørgsmålet her er ikke om hende, men om Dem og mig. Kom derfor til sagen, og helst lidt hurtigt. Det er lige så meget, om ikke mere, i Deres interesse som i min."

"I min interesse?"

"Ja, for De glemmer den tredje overskrift over artiklen," sagde Don Luis. "Jeg erklærede ikke kun fru Fauville uskyldig. Jeg forudsagde også forbrydernes arrestation."

Sauverand og Florence sprang op samtidigt, med den samme overraskede bevægelse.

"Og i Deres øjne er disse forbrydere ...?" spurgte Sauverand.

"Å, det ved De jo lige så godt som jeg: det er manden med ibenholtsstokken, som om ikke andet vanskeligt kan benægte at have myrdet overinspektør Ancenis, og den kvinde, som er hans medskyldig i alle hans forbrydelser. Begge vil nok erindre

forsøgene på at myrde mig: revolverskuddet ved Boulevard Suchet, ulykken som dræbte min chauffør, og i går – De husker nok skeletterne i laden – og leen, som nær havde kappet hovedet af mig?"

"Og så?"

"Ja, så er spillet ude. De må bøde for det alt sammen. Og det så meget mere, som De har været så tåbelig at stikke hovedet i løvens gab."

"Jeg forstår Dem ikke. Hvad mener De med alt dette?"

"Jeg mener ganske simpelt, at politiet kender til Florence Levasseur, de ved, at De begge er her i huset, som er omringet, og Weber, detektivafdelingens souschef, er på vej hertil."

Sauverand så ud, som om han blev forvirret ved denne uventede fare. Florence var blevet ligbleg, og hendes ansigtstræk var fuldstændig fordrejede, Hun stammede:

"Å, det er forfærdeligt! Jeg kan ikke holde det ud!"

Og pludselig fo'r hun løs på Don Luis:

"Kujon! Kryster! Det er Dem, som har forrådt os! Feje usling! Å, jeg mærkede nok, at De var i stand til et sådant usselt forræderi! Der står De, som en anden bøddel! Sådan en slyngel!"

Hun faldt tilbage i stolen, udmattet og hulkende med hænderne for ansigtet.

Don Luis vendte sig bort; sært nok følte han ingen medlidenhed, og Florences tårer gjorde ikke mere indtryk på ham, end hendes fornærmelser havde gjort, ikke mere, end om han aldrig havde elsket hende. Han var glad for denne befrielse. Den afsky, hun nu fyldte ham med, havde dræbt kærligheden.

Men da han atter vendte sig mod dem, så han at de holdt hinanden i hånden som to venner, der i ulykkens stund prøvede at trøste hinanden og give hinanden mod; og idet han endnu en gang gav efter for sine impulser og mistede herredømmet over sig selv, greb han Sauverand i armen og råbte:

"Jeg forbyder Dem ... med hvilken ret? ... Er hun da Deres hustru? Deres elskerinde? Så ..."

Hans stemme blev forvirret. Han følte selv, hvor besynderligt dette udbrud af raseri var, hvordan det afslørede en blind og voldsom lidenskab, som han et øjeblik i forvejen havde troet død. Og han rødmede, for Gaston Sauverand stirrede på ham i største forbavselse, og han tvivlede ikke på, at hans fjende nu kendte hans svaghed.

Der opstod en pause, hvor han mødte Florences blik, et fjendsk blik, fuldt af oprør og foragt. Havde hun måske også gættet det?

Han vovede ikke at sige mere. Han ventede på Sauverands forklaring. Og imens tænkte han ikke et øjeblik på de afsløringer, der forestod, på de frygtelige spørgsmål, som han nu skulle få løsningen på, eller på de tragiske begivenheder, der udspillede sig omkring ham. Han tænkte kun på en eneste ting, men den satte til gengæld hele hans væsen i et voldsomt oprør, og det var, hvad han ville få at vide om Florence, om hendes følelser, om hendes fortid, om hendes kærlighed til Sauverand. Det var det eneste, der interesserede ham.

"Nuvel," sagde Sauverand. "Jeg er altså fanget i en fælde. Skæbnen må gå sin gang. Men jeg kan vel alligevel få lov at tale til Dem? Det er det eneste, jeg endnu ønsker."

"Tal," svarede Don Luis. "Døren er låst. Jeg åbner den ikke, før jeg finder, at tiden er inde. Tal."

"Jeg skal fatte mig i korthed," sagde Gaston Sauverand. "For det første kan jeg alligevel ikke oplyse Dem om ret meget. Jeg forlanger ikke, at De skal tro på mig, blot at De vil lytte til mig, som om det jeg siger, *kan* være sandt, ja, faktisk *er* hele sandheden."

Han vedblev:

"Jeg havde aldrig mødt Hippolyte og Marie Fauville, skønt jeg havde korresponderet med dem – husk på, vi alle sammen var søskendebørn – indtil tilfældet for fem år siden bragte os sammen i Palermo. De tilbragte vinteren der, mens deres nye hus på Boulevard Suchet var under opførelse. Vi tilbragte fem måneder i Palermo og mødtes næsten hver dag. Hippolyte og Marie var ikke synderlig gode venner. En aften, hvor de havde skændtes voldsommere end sædvanligt, fandt jeg hende grædende. Hendes tårer bragte mig ud af ligevægt, og jeg kunne ikke længere skjule mine følelser: jeg havde elsket Marie fra det første øjeblik, jeg så hende. Og jeg ville elske hende hele mit liv og stadig mere og mere."

"De lyver!" råbte Don Luis, som nu helt mistede sin selvbeherskelse. "Jeg så jo jer begge to i går i toget på vej hjem fra Alençon ..."

Gaston Sauverand så på Florence. Hun sad tavs med hænderne for ansigtet og albuerne på knæene. Uden at besvare Don Luis udråb fortsatte han:

"Marie elskede også mig. Hun tilstod det rent ud, men lod mig sværge, at jeg aldrig ville forsøge at opnå mere af hende, end det reneste venskab ville tillade. Jeg holdt mit løfte. Vi nød

nogle få ugers uendelig lykke. Hippolyte, som havde forelsket sig i en kvinde fra en varietéforestilling, var ofte ude. Jeg arbejdede en del med at hjælpe den lille Edmond, hvis helbred ikke var det bedste, med gymnastik og forskellige øvelser. Og vi havde også hos os den mest uegennyttige og kærlige rådgiverske, den bedste veninde, nogen kunne få, som helede vore sår, holdt vort mod oppe, opmuntrede os, og gav vor kærlighed noget af sin egen styrke og værdighed: Florence var der."

Don Luis mærkede sit hjertes banken i brystet. Ikke fordi han troede et ord af Gaston Sauverands historie, men han havde grund til at håbe, at han derved ville kunne gennemskue det hele og finde ind til sandheden. Men måske begyndte han lidt efter lidt også at komme under Sauverands indflydelse, hvis tilsyneladende oprigtighed og sandfærdighed vakte en vis forbavselse hos ham.

Sauverand fortsatte:

"Femten år tidligere havde min ældre broder, Raoul Sauverand i Buenos Aires, hvor han havde bosat sig, taget en lille pige til sig, en forældreløs pige, hvis fader havde været hans ven. Ved sin død overlod han pigen til en gammel bondekone, som havde passet mig i min barndom, og som var fulgt med min broder til Sydamerika. Hun bragte barnet til mig. Selv døde hun ved en ulykke ikke længe efter. Jeg bragte den lille pige med mig til Italien, til nogle venner, og hun arbejdede og studerede og blev til ... hvad hun er. Da hun ønskede at kunne forsørge sig selv, tog hun plads som guvernante i en familie, og senere anbefalede jeg hende til min fætter og kusine, altså Hippolyte og Marie, og hos dem fandt jeg hende som

guvernante for Edmond, og først og fremmest som en veninde. Hun var også min veninde i den lykkelige tid, som varede så kort. Vor lykke – alle tres lykke – skulle blive ødelagt på den mest pludselige og sørgelige måde. Hver aften plejede jeg at skrive dagbog om vor kærligheds daglige liv, ganske vist uden håb og fremtid, men dog alligevel intenst og strålende. Marie hævede jeg til skyerne som en gudinde. Knælende sang jeg lovsange til hendes skønhed, og jeg digtede, som en fattig erstatning, selvopfundne, uvirkelige scener, hvor hun sagde alle de ting, som hun kunne have sagt, men aldrig sagde, og lovede mig al den lykke, som vi frivilligt havde givet afkald på. Hippolyte Fauville fandt denne dagbog … Hans raseri var frygteligt. Hans første indskydelse var at skaffe sig af med sin hustru. Men overfor hendes holdning, overfor de uomtvistelige beviser på sin uskyld, hun kunne give ham, hendes ubøjelige afslag på under nogen omstændigheder at indvillige i skilsmisse, og hendes løfte om aldrig at se mig igen, faldt han lidt efter lidt til ro igen. Jeg rejste med døden i hjertet. Også Florence rejste; hun blev afskediget. Og aldrig, læg vel mærke til det, aldrig har jeg siden denne skæbnesvangre dag vekslet et eneste ord med Marie. Men en uforgængelig kærlighed forener os, en kærlighed, som hverken tid eller adskillelse kan svække."

Han holdt inde et øjeblik, ligesom for at aflæse i Don Luis ansigt, hvilken virkning hans beretning frembragte. Don Luis gjorde ikke forsøg på at skjule sin interesse. Hvad der forundrede ham mest, var Gaston Sauverands usædvanlige ro, det fredfyldte udtryk i hans øjne, den stilfærdige lethed, hvormed han uden at forhaste sig fremlagde denne familietragedie så enkelt og ligefremt.

"Hvilken skuespiller!" tænkte han.

Og det slog ham, at Marie Fauville havde gjort det samme indtryk på ham. Skulle han vende tilbage til sin tidligere opfattelse, at Marie var skyldig, var den samme forstillelsens mester som hendes medskyldige eller som Florence. Eller skulle han tillægge denne mand en vis grad af ærlighed?

Han spurgte:

"Og videre?"

"Siden rejste jeg omkring i verden. Jeg genoptog mit arbejdsomme liv og fortsatte mine studier overalt, hvor jeg kom frem, i soveværelserne på hotellerne og på de offentlige laboratorier i de store byer."

"Og fru Fauville?"

"Hun boede jo i Paris, i sit nye hus. Hverken hun eller hendes mand talte nogensinde om fortiden."

"Hvordan kan De vide det? Skrev hun til Dem?"

"Nej. Marie er ikke af dem, som kun gør det halvt, som hun mener er hendes pligt; hendes pligtfølelse er næsten overdrevent streng. Men Florence, som havde modtaget en stilling som sekretær og forelæser for Deres forgænger her i huset, grev Malonyi, fik ofte besøg af Marie i sit værelse dernede. De talte ikke om mig en eneste gang, vel Florence? Marie ville ikke have tilladt det. Men hele hende sjæl og hele hendes liv var kun kærlighed og kærlige minder, ikke sandt, Florence? Til sidst vendte jeg, træt af altid at være så langt borte fra hende, tilbage til Paris. Jeg var ganske vist bange for at forstyrre Maries fred; Florence vidste, jeg var her, og besøgte mig af og til. Jeg gik kun sjældent ud, kun om aftenen og som regel i de mest ensomme hjørner af Boulogneskoven. Men det

hændte ... for selv vore mest faste og heroiske beslutninger slår undertiden fejl ... en onsdag aften hen ad klokken elleve, at mine skridt førte mig til Boulevard Suchet, uden at jeg var mig det bevidst, og at min vej derved faldt forbi Maries hus. Det var en smuk, lun aften, og tilfældet ville, at Marie stod i vinduet. Hun så mig – det er jeg sikker på – og genkendte mig, og min lykkefølelse var så stor, at benene rystede under mig, da jeg gik bort. Siden den aften passerede jeg forbi hendes hus hver onsdag aften. Og hun var der næsten altid i vinduet og satte mig hver gang i en altid lige ny, lige uventet henrykkelse, skønt hendes selskabelige pligter, hendes naturlige trang til adspredelser, og hendes mands sociale stilling optog så meget af hendes tid."

"Videre; hvorfor kan De ikke skynde Dem lidt mere?" sagde Don Luis, ansporet af en trang til at få mere at vide. "Kom nu til sagens kerne!"

Han var pludselig blevet bange for, at han ikke ville komme til at høre resten af Sauverands forklaring, og det var pludselig gået op for ham, at Sauverands ord trængte ind i hans sjæl som noget, der måske trods alt ikke var helt usandt. Skønt han prøvede at kæmpe imod, sejrede de over hans fordomme og triumferede over hans modargumenter. Sandheden var, at dybt nede i hans sjæl, forpint som den var af jalousi og kærlighed, var der noget, som gjorde ham tilbøjelig til at tro på denne mand, som han hidtil kun havde set som en forhadt rival, men som nu åbent, for øjnene af Florence, erklærede sin kærlighed til Marie.

"Skynd Dem nu," gentog han. "Hvert minut er kostbart."

Sauverand rystede på hovedet.

"Jeg vil ikke skynde mig. Alt, hvad jeg siger, er ord for ord vel overvejet, før jeg besluttede mig til at tale. Hvert ord er nødvendigt; intet af dem kan udelades. For De vil finde løsningen på problemet, ikke i de kendsgerninger, jeg kan fremlægge, adskilte fra hinanden, men i sammenføjningen af dem, som den fremgår ved at de bliver fremlagt i en samlet række, i så nøje overensstemmelse med sandheden som muligt."

"Hvordan? Jeg forstår ikke ..."

"Fordi sandheden findes skjult et sted i den fortælling."

"Men sandheden er vel, at De er uskyldig, ikke sandt?"

"Den er, at Marie er uskyldig!"

"Men det benægter jeg jo ikke!"

"Men hvad nytter det, når De ikke kan bevise det?"

"Det er sandt. Men så skaf mig beviserne!"

"Jeg har ingen."

"Hvad siger De?"

"Jeg siger, at jeg ikke har nogen beviser for det, jeg gerne vil have Dem til at tro på."

"Så vil jeg ikke tro på det," udbrød Don Luis rasende. "Nej, og atter nej! Hvis De ikke fremlægger de mest overvældende beviser, så vil jeg nægte at tro et eneste ord af, hvad De vil sige."

"Det har troet på alt, hvad jeg har sagt foreløbig," svarede Sauverand stilfærdigt.

Don Luis benægtede det ikke. Han vendte blikket mod Florence Levasseur; og det forekom ham, at hun så på ham med mindre modvilje, som om hun af al sin magt ønskede, at han ikke skulle modstå de indtryk, som trængte sig på ham. Han mumlede:

"Fortsæt så Deres forklaring!"

Og der var noget virkelig særpræget ved disse to mænds holdning: den ene aflagde sin forklaring i præcise udtryk på en sådan måde at ethvert af hans ord fik den fulde vægt, mens den anden lyttede omhyggeligt og vejede hvert ord; begge beherskede de deres ophidselse, begge var så rolige at se på, som om de i fællesskab søgte løsningen på et rent filosofisk spørgsmål. Hvad der skete udenfor dette værelse kom ikke dem ved; hvad der ville ske i det næste øjeblik var dem ligegyldigt – frem for alt andet, for følgerne af deres uvirksomhed i dette øjeblik, hvor politiet trak sit net tættere og tættere om dem, frem for alt var det nødvendigt, at den ene skulle tale og den anden skulle lytte.

"Vi kommer nu," sagde Gaston Sauverand med sin alvorlige stemme, "til de allervigtigste begivenheder; fremstillingen af dem vil være ny for Dem, men den er ikke desto mindre sand, og den vil få Dem til at indse, at vi er i god tro. Da ulykken havde fået mig til at krydse Hippolyte Fauvilles sti på en spadseretur i Boulogneskoven, tog jeg den forsigtighedsforanstaltning at skifte bopæl, og flyttede til et lille hus ved Boulevard Richard-Wallace, hvor Florence flere gange besøgte mig. Jeg holdt hendes besøg hemmelige og turde end ikke korrespondere med hende gennem en poste-restante-adresse. Jeg følte mig derfor ganske tryg, og var ikke forberedt på nogen fare ... det var ikke muligt, at nogen fare skulle true os. Og jeg kan sige Dem, at det – for nu at benytte en forslidt, men meget træffende vending – at det kom som et lyn fra en klar himmel, da politipræfekten og hans folk brød ind hos mig for at arrestere mig, og jeg da for første gang hørte om mordet på

Hippolyte Fauville, om mordet på Edmond, og om min elskede Maries arrestation."

"Umuligt!" råbte Don Luis, atter grebet af vrede, "umuligt! Disse kendsgerninger var da allerede to uger gamle. Jeg kan ikke gå med til, at De ikke skulle have hørt om dem!"

"Hvem skulle have fortalt mig det?"

"Aviserne," udbrød Don Luis, "eller endnu mere sikkert, gennem frøken Levasseur."

"Gennem aviserne?" sagde Sauverand. "Jeg læste dem aldrig. Et det så utroligt? Er vi da forpligtet, uomgængeligt forpligtet, til hver dag at spilde en halv time med at studere ligegyldige politiske slagsmål og sladder i nyhedsspalterne? Er Deres fantasi ude af stand til at forstå en mand, som ikke læser andet end tidsskrifter og videnskabelige værker? Det er en sjældenhed, det skal jeg gerne indrømme, men det at en ting er sjælden er ikke i sig selv et bevis imod den. Hvad det andet punkt angår, så havde jeg på selve den morgen, da forbrydelsen blev begået, skrevet til Florence og fortalt hende, at jeg ville være bortrejst i tre uger. Jeg ombestemte mig i sidste øjeblik, men det vidste hun ikke, og hun troede derfor at jeg *var* bortrejst og vidste ikke hvorhen, så hun var ude af stand til at underrette mig om mordene, om Maries arrestation, eller senere, da der blev rejst anklage mod manden med ibenholtsstokken, om at politiet ledte efter mig."

"Netop!" erklærede Don Luis. "De kan ikke påstå, at manden med ibenholtsstokken, den mand, som forfulgte inspektør Vérot til *Café du Pont-Neuf* og stjal hans brev ..."

"Den mand var ikke mig," afbrød Sauverand.

Og da Don Luis trak på skuldrene, vedblev han, idet han hævede stemmen og talte med endnu større vægt end før:

"Den mand var ikke mig. Der ligger en eller anden uforklarlig forveksling skjult et sted, men det er sikkert, at jeg aldrig har sat mine ben i *Café du Pont-Neuf*. Det sværger jeg. De må acceptere denne kendsgerning som værende absolut sand. Desuden stemmer den med det tilbagetrukne liv, jeg fører, både tvungent og af tilbøjelighed. Og jeg gentager: Jeg vidste intet. Lynet slog ganske uventet ned. Og det var netop af denne grund, at det voldsomme slag resulterede i en lige så voldsom og uventet reaktion hos mig, en sindstilstand, som var fuldstændig modsat min sædvanlige og sande natur, et udbrud af mine vildeste og mest primitive instinkter. Husk på, Don Luis, at De havde lagt hånd på det, som for mig var det ædleste og helligste i verden. Marie var i fængsel. Marie var anklaget for at have begået to mord! ... Jeg blev gal. Først beherskede jeg mig og forstilte mig overfor politipræfekten, derpå kastede jeg alle forestillinger bort og skød overinspektør Ancenis, smed sergent Mazeroux ud til side, og sprang ud af vinduet. Det hele ledet af en eneste tanke: at slippe fri. Hvis jeg var fri, ville jeg kunne frelse Marie. Hvis nogen stod i vejen for mig, var det værst for dem. Med hvilken ret vovede disse mennesker at angribe den mest uangribelige af alle kvinder? Jeg dræbte kun én mand den dag; jeg kunne have dræbt ti! Jeg kunne have dræbt tyve eller tredive! Hvad betød overinspektør Ancenis liv for mig? Hvad brød jeg mig om noget af disse mennesker liv, når de stod mellem Marie og mig, og Marie var i fængsel?"

Gaston Sauverand gjorde en kraftanstrengelse, som fortrak hver en muskel i hans ansigt, for at genvinde den sindsro, der

mere og mere var ved at forlade ham. Det lykkedes ham, men hans stemme vedblev imidlertid med at skælve, og den febrilskhed, som fortærede ham, rystede hele hans legeme på en måde, som han ikke var i stand til at skjule.

Han fortsatte:

"Efter at det var lykkedes mig at løbe fra præfektens folk på Boulevard Richard-Wallace, frelste Florence mig, netop da jeg var ved at opgive håbet. Florence havde kendt til hele historien i fjorten dage. Hun læste om dobbeltmordet i aviserne, de samme aviser, som hun læste højt fra for Dem, og hvis indhold De diskuterede med hende. Og det var ved at være sammen med Dem, hun kom til den slutning, som alting lod til at bekræfte: at *De* var Maries fjende ... De, og ingen anden."

"Men hvorfor? Hvorfor?"

"Fordi hun så Dem i arbejde," svarede Sauverand, "fordi det var mere i Deres interesse end i nogen andres, at først Marie og dernæst jeg skulle fjernes for ikke at stå imellem Dem og Mornington-arven, og endelig ..."

"Hvad?"

"Og endelig, fordi hun kendte Deres virkelige navn, og hun følte, at en mand som Arsène Lupin var i stand til alt."

De blev begge to tavse, og deres tavshed i et øjeblik som dette virkede mærkeligt trykkende. Florences ansigt var ubevægeligt, uigennemtrængeligt for Don Luis' blik, og han var ude af stand til af dem at læse nogen af de følelser, som nødvendigvis måtte røre sig i hende.

Gaston Sauverand vedblev:

"Det var derfor mod Arsène Lupin, at Florence, som Maries rædselsslagne veninde, optog kampen. Det var for at afsløre

Lupin, hun skrev, eller rettere inspirerede, den artikel, som De fandt udkastet til. Det var Lupin, hun udspionerede, dag efter dag, i dette hus. Det var Lupin, hun en morgen hørte telefonere til sergent Mazeroux og glæde sig over min nært forestående arrestation. Det var for at redde mig fra Lupin, hun lod jerndøren falde ned og tog en droske til Boulevard Richard-Wallace, hvor hun dog kom for sent til at advare mig, da detektiverne allerede var trængt ind i mit hus, men tids nok til at skaffe mig bort fra mine forfølgere … Hendes mistro, had og rædsel for Dem var det første, hun fortalte mig. De tyve minutter eller så, som det tog os at lede vore forfølgere på vildspor, brugte hun til hurtigt at meddele mig hovedpunkterne i hele affæren og den ledende rolle, De spillede i den, og vi planlagde på stedet et modangreb på Dem, så at De ville blive mistænkt for meddelagtighed i mordene. Mens jeg sendte et brev til præfekten, gik Florence hjem og skjulte den halve stok, som jeg, uden at tænke nærmere over det, havde bragt med mig, under puderne i Deres sofa. Det var forresten virkningsløst og forfejlede sit mål. Men kampen var begyndt, og jeg kastede mig hovedkulds ud i den. Don Luis, for at forstå mine handlinger til bunds må De tænke på, at jeg er en videnskabsmand, som har levet et ensomt liv, men jeg er også en mand, som har elsket voldsomt og intenst. Jeg ville havde tilbragt hele resten af mit liv med at arbejde og være tilfreds med at se Marie i hendes vindue en gang imellem. Men i det øjeblik, hun blev udsat for forfølgelse, viste der sig en anden mand i mit indre, en handlingens mand, klodset og uerfaren ganske vist, men en mand, som ikke veg tilbage for noget, og da han ikke vidste, hvordan han skulle frelse Marie Fauville, kunne

han kun forsøge at gøre det af med hendes fjende, som han mente sig berettiget til at lægge al skyld på for den uret og ulykke, der havde ramt den kvinde, han elskede ... Dette var begyndelsen på mine forsøg på at dræbe Dem. Her i Deres eget hus, skjult i Florences værelse, forsøgte jeg – uden hendes vidende, det sværger jeg! – at forgifte Dem."

Han holdt inde et øjeblik for at understrege sine ord; så vedblev han:

"Hendes bebrejdelser, hendes afsky ved sådanne handlinger ville måske have bevæget mig, men jeg gentager: jeg var sindssyg; og Deres død var for mig det samme som Maries frelse. En morgen skød jeg efter Dem på Boulevard Suchet. Og samme aften filede jeg styreakslen halvt igennem på Deres bil – som De ved, er Maries værelse lige ved siden af garagen – i det håb, at det ville gøre ende på Dem og Deres medhjælper Mazeroux ... Også denne gang undgik De min hævn. Men en uskyldig mand, chaufføren, som kørte Dem, måtte betale med sit liv, og Florences fortvivlelse over dette var så stor, at jeg gav efter for hendes bønner og nedlagde våbnene. Jeg var også selv dybt forfærdet over, hvad jeg havde gjort, nedbrudt ved tanken om mine to ofre, og jeg tænkte nu kun på at frelse Marie ved at planlægge hendes flugt fra fængslet ... Jeg er en rig mand, og jeg overøste Maries fangevogter med penge, uden dog at afsløre formålet. Jeg satte mig i forbindelse med leverandørerne til fængslet og personalet i fængselshospitalet. Og hver dag gik jeg, efter at have skaffet mig et adgangskort som referent, til retsbygningen, til forhørsdommerens forværelse, hvor jeg håbede at møde Marie, at kunne opmuntre hende med et blik, måske sige hende et par trøstens ord ..."

Han lænede sig frem mod Don Luis.

"Hendes martyrium fortsatte. Det var et frygteligt slag, De gav hende med den mystiske historie med Hippolyte Fauvilles breve. Hvad skulle de betyde? Hvor kom De fra? Havde vi ikke lov til at tilskrive Dem hele denne djævelske plan, at tro, at der var Dem, som benyttede brevene som et våben i den forfærdelige kamp? Florence iagttog Dem så at sige døgnet rundt. Vi søgte efter et spor, et lys i mørket. Nuvel: i går morges så Florence sergent Mazeroux komme for at tale med Dem. Hun kunne ikke høre, hvad han sagde til Dem, men hun hørte navnet Langernault og navnet Formigny, og forstod, at det var den landsby, hvor han boede. Hun kunne huske ham som en gammel ven af Hippolyte Fauville. Var brevene ikke adresseret til ham, og var det ikke for at finde ham, De tog afsted sammen med Mazeroux? ... En halv time senere var vi på vej til Alençon. Vi tog en vogn fra jernbanestationen til udkanten af Formigny, hvor vi spurgte os for med størst mulige forsigtighed. Da vi fandt ud af det samme som Dem, nemlig at Langernault var død, besluttede vi at besøge hans hus. Og det var netop lykkedes os at trænge derind, da Florence opdagede Dem i parken. Da hun for enhver pris ville forhindre et møde mellem Dem og mig, trak hun mig om bag nogle buske. De fulgte os imidlertid, og da vi fik øje på laden, fik hun en af dørene op og skubbede mig ind. Vi var så heldige at komme hurtigt og uskadte gennem alt affaldet derinde, og stødte imod stigen. Vi klatrede op af den og nåede et loft, hvor vi skjulte os ... Resten kender De: Hvordan De opdagede de to hængte; hvordan De opdagede os ved en uforsigtig bevægelse af Florence; Deres angreb, som jeg modstod ved hjælp af det første, det bedste

våben, jeg kunne finde; og endelig vor flugt gennem hullet i taget, mens De skød efter os. Vi var fri. Men om aftenen i toget besvimede Florence. Mens jeg prøvede at få hende til bevidsthed, opdagede jeg, at en af Deres kugler havde ramt hende i skulderen. Såret var ubetydeligt, og havde ikke den store virkning, men det forøgede den voldsomme spænding, vi i forvejen befandt os i. Da De så os ... det var vist ved Le Mans, ikke sandt? ... sov hun med hovedet op ad min skulder."

Don Luis havde ikke afbrudt ham en eneste gang under denne sidste del af forklaringen, som blev fremsat med en stemme, som blev mere og mere bevæget, og havde antaget en umiskendelig sandhedens klang. Takket være sin næsten overmenneskeligt intense opmærksomhed havde Don Luis været i stand til at mærke sig hver eneste detalje og nuance i Sauverands fortælling, og han havde præget det hele i sin bevidsthed. Og efterhånden som fortællingen skred frem, fik han indtrykket af en anden, den virkelige Florence, som trådte frem, uplettet og uskyldig og langt fjernet fra de skammelige handlinger, som begivenhederne havde fået ham til at tillægge hende.

Alligevel gav han ikke efter. Hvordan kunne det være muligt, at Florence ikke var skyldig? Han havde jo selv set, og hans forstand fortalte ham det: at alting forbandt sig imod hende. Han ville ikke indrømme, at Florence pludselig kunne være andet end det billede, han havde dannet sig af hende som et listigt, snedigt, grusomt, blodtørstigt uhyre. Nej, nej, denne mand løj med djævelsk dygtighed; hans fremstilling var intet mindre end genial, så det til sidst var umuligt at skelne mellem sandhed og løgn, mellem mørke og lys!

Han løj! han løj! Og dog, hvor livsalige var ikke hans løgne! Hvor skøn var ikke denne Florence, som han digtede, denne Florence, som skæbnen tvang til at begå handlinger, som hun selv afskyede, som ikke var forbrydelser, som hun ikke kunne bebrejde sig, så fuld af menneskekærlighed og sympati, med klare øjne og snehvide hænder, som hun var! Og hvor herligt det var at hengive sig til denne drøm!

Gaston Sauverand iagttog sin fjendes ansigt. Han stod op lige foran Don Luis med et ansigt, som lyste af følelse og lidenskab, som han ikke længere gjorde forsøg på at holde tilbage; med lav stemme spurgte han:

"De tror mig, ikke sandt?"

"Nej, jeg tror Dem ikke," svarede Perenna og gjorde sig hård for at modstå den andens indflydelse.

"*De må!*" skreg Sauverand i et pludseligt udbrud af lidenskab. "De *må* tro på min kærligheds styrke. Dén er grunden til alt! Mit had til Dem stammer ene og alene fra min kærlighed. Marie er mit liv. Hvis hun døde, ville jeg ikke have andet tilbage end selv at dø. Å, da jeg i morges læste i avisen, at Marie havde skåret sine pulsårer over … på grund af Dem, efter at Hippolytes breve havde anklaget hende … da ønskede jeg ikke at dræbe Dem, men at hjemsøge Dem med de mest djævelske pinsler! Da De endnu ikke var kommet hjem, gik Florence og jeg rundt hele morgenen og forsøgte at finde ud af, hvad der var sket med hende: først ved fængslet, så i politikammeret, og endelig i retsbygningen. Og det var der, jeg så Dem. I det øjeblik nævnte De Marie Fauvilles navn til en gruppe journalister, og De fortalte Dem, at hun var uskyldig, og De fortalte dem om de beviser, De havde, som talte for Maries uskyld! Mit had til Dem

ophørte i samme sekund, Don Luis. På et eneste kort sekund var min fjende blevet min forbundsfælle, til en mester, man bøjer sig i støvet for. De havde altså mod til at fragå alt, hvad De før havde sagt og gjort, og arbejde for Maries frelse! Jeg løb derfra, skælvende af glæde og håb; og da jeg mødte Florence, råbte jeg: 'Marie er frelst! Han har erklæret hende uskyldig! Vi må se ham, og tale med ham!' ... Så vi tog tilbage hertil. Florence nægtede at nedlægge våbnene, og bønfaldt mig om ikke at udføre min plan, før Deres nye holdning til sagen var bekræftet ved handling. Jeg lovede alt, hvad hun bad mig om, men min beslutning var fattet. Og min vilje blev yderligere bestyrket ved at læse Deres erklæring i avisen. Jeg ville lægge Maries skæbne i Deres hånd, hvad der så end skete, og uden længere opsættelse. Og så ventede jeg på Dem her."

Han var ikke længere den samme mand, som havde lagt så megen ro og koldblodighed for dagen, da han indledte samtalen. Udmattet af sine anstrengelser og efter en kamp, som havde varet i flere uger og havde kostet ham så megen nytteløs energi, skælvede han nu over hele kroppen, og idet han klyngede sig til Don Luis med det ene knæ på stolen ved siden af ham, stammede han:

"Frels hende, jeg bønfalder Dem! De kan det, De kan gøre, hvad det skal være. Jeg har lært Dem at kende under min kamp mod Dem. Det var mere end blot Deres geni, som forsvarede Dem mod mig: det er selve skæbnen, som beskytter Dem. Selve den omstændighed, at De ikke dræbte mig med det samme, skønt jeg har forfulgt Dem, som jeg har gjort – at De har lyttet til den mærkværdige sandhed, at vi alle tre er uskyldige, og har accepteret den som mulig: allerede det er et mirakel uden

sidestykke! Mens jeg ventede på Dem og tænkte over, hvad jeg ville sige til Dem, fik jeg en intuitiv forståelse af det alt sammen. Jeg så klart, at den mand, som erklærede Marie uskyldig uden andre midler til at bevise det med end sin forstand, den mand alene kunne og ville frelse hende. Å, jeg bønfalder Dem: frels hende … frels hende straks … ellers bliver det for sent. Om få dage vil Marie have afsluttet sit liv. Hun kan ikke fortsat leve i fængslet. De ved jo, at hun har besluttet at dø, intet kan hindre hende. Kan man forhindre nogen i at begå selvmord? Hvor forfærdeligt om hun skulle dø! Hvis loven forlanger, at nogen skal være skyldig, så tilstår jeg gerne alt, hvad der forlanges. Jeg skal med glæde påtage mig enhver skyld og enhver straf, hvis blot Marie bliver fri! Frels hende! Jeg ved ikke, hvad der skal gøres … men frels hende fra død og fængsel, for Guds skyld, frels hende!"

Tårerne strømmede ned over hans fortvivlede ansigt. Også Florence græd, overvældet af sin sorg. Og Perenna følte pludselig den forfærdeligste rædsel overvælde sig.

Skønt overbevisningen om, at han havde taget fejl, gradvis havde arbejdet sig frem i ham siden samtalens begyndelse, var det først nu, han blev fuldt bevidst om det. Med et slag forstod han, at hans tiltro til Sauverands ord i virkeligheden var ubegrænset, og at Florence ikke var det afskyelige uhyre, han havde troet, men en kvinde, hvis øjne ikke løj, og hvis ansigt og sjæl var lige skønne. Pludselig forstod han, at disse to mennesker foran ham, såvel som den Marie Fauville, for hvis skyld de havde kæmpet en så ubehjælpsom kamp, var omgivet af en jernring, som de aldrig selv ville kunne bryde. Og denne

ring, som var dannet af en ukendt hånd, havde han, Perenna, strammet om dem med den mest skånselsløse energi.

"Bare det ikke er for sent!" mumlede han.

Han vaklede under det slag, alt dette nye havde tilføjet ham. Alt stødte sammen i hans hjerne med tragisk voldsomhed: vished, glæde, fortvivlelse, raseri. Han vred sig under det som under et frygteligt mareridt; og det forekom ham allerede, at han så en detektivs tunge hånd lægge sig på Florences skulder.

"Flygt! Flygt!" råbte han, pludselig vakt til handling. "Det er galskab at blive her længere!"

"Men huset er jo omringet," protesterede Sauverand.

"Og hvad så? Tror De, jeg et eneste sekund vil tillade ... Nej, nej, kom! Vi må kæmpe side om side. Jeg nærer endnu en vis tvivl, som De må tilintetgøre. Og vi vil frelse fru Fauville."

"Men detektiverne rundt om huset?"

"Dem må vi klare."

"Weber?"

"Han er her ikke endnu. Og så længe, han ikke er kommet, påtager jeg mig det hele. Kom, følg mig, men bliv lidt bagved mig. Når jeg giver signal, men ikke før ..."

Han trak slåen fra døren og tog fat i håndtaget. I samme øjeblik blev der banket på døren. Det var hovmesteren.

"Nå?" spurgte Don Luis, "hvorfor forstyrrer De mig?"

"Souschefen for detektivafdelingen, hr. Weber, er her."

11. Fanget

Don Luis havde ganske vist ventet dette slag, men det så alligevel ud, som om det kom bag på ham. Han gentog gang på gang:

"Weber er kommet! Weber er kommet!"

Alt hans kampmod forlod ham, og han følte sig som en hær på tilbagetog, der efter næsten at være kommet i sikkerhed ser et uoverstigeligt bjerg foran sig. Weber var der, det ville sige den øverste leder for fjenden, den mand, som ville planlægge angrebet og sørge for, at Don Luis forhåbninger blev tilintetgjorte. Med Weber i spidsen for detektiverne ville ethvert forsøg på at slå sig ud være absurd.

"Lod De ham komme ind?" spurgte han.

"De har ikke givet mig ordre til at nægte ham adgang."

"Er han alene?"

"Nej, han har seks mand med sig. Han lod dem blive udenfor."

"Og hvor er han selv?"

"Han bad mig følge sig op til arbejdsværelset. Han havde ventet at finde Dem der."

"Ved han, at jeg i øjeblikket er sammen med sergent Mazeroux og frøken Levasseur?"

"Ja."

Perenna tænkte sig om et øjeblik. Så sagde han:

"Sig til ham, at De ikke har fundet mig, og at De vil gå ned og se efter mig i frøken Levasseurs værelse. Måske vil han gå med

Dem. Det ville i så fald være udmærket."

Og han satte igen slåen for døren.

Den indre kamp, han netop havde gennemgået, var ikke at se på hans ansigt; nu da alt syntes tabt, nu hvor han var nødt til at handle, nu genvandt ham den forunderlige ro og selvbeherskelse, som aldrig forlod ham i de afgørende øjeblikke. Han gik hen til Florence; hun var meget bleg og græd stille. Han sagde:

"De må ikke være bange, frøken Levasseur. Hvis De gør præcis, hvad jeg siger, vil De ikke have noget at frygte."

Hun svarede ham ikke, og han så, at hun endnu mistroede ham. Og han fik ligefrem en følelse af triumf ved at tænke på, hvordan han ville tvinge hende til at tro på ham.

"Hør her," sagde han til Sauverand, "for det tilfældes skyld, at det alligevel skulle mislykkes for mig, er der en del ting, De må endnu forklare mig."

"Hvad er det?" spurgte Sauverand, der ikke havde mistet noget af sin selvbeherskelse.

Don Luis samlede alle sine modstridende tanker, fast besluttet på kun at sige, hvad der var nødvendigt, og ikke udelade noget, som var nødvendigt. Han sagde:

"Hvor var De om morgenen før mordet, da en mand med ibenholtsstok og i øvrigt svarende til Deres beskrivelse, kom ind i *Café du Pont-Neuf* efter inspektør Vérot?"

"Hjemme."

"Er De sikker på, at De ikke var ude?"

"Absolut sikker. Og jeg er også sikker på, at jeg aldrig har været i denne *Café du Pont-Neuf*, endsige hørt dens navn."

"Udmærket. Næste spørgsmål: Da De fandt ud af hele denne historie, hvorfor henvendte De Dem da ikke til politiet? Det ville have været langt mere enkelt for Dem at melde Dem selv og sige sandheden, frem for at indlede denne ulige kamp."

"Jeg tænkte på at gøre det. Men jeg indså straks, at den sammensværgelse, som fandt sted imod mig, var alt for snedig til at min blotte erklæring af sandheden ville være nok til at overbevise myndighederne. Man ville aldrig have troet mig. Hvilke beviser kunne jeg måske fremlægge? Ingen ... mens beviserne mod mig var overvældende og uimodsigelige. Var ikke tandaftrykkene bevis for Maries skyld? Var ikke min tavshed, min flugt, drabet på overinspektør Ancenis alt sammen forbrydelser? Nej, hvis jeg ville frelse Marie, måtte jeg være på fri fod."

"Men så kunne jo selv have talt?"

"Og tilstå vor kærlighed offentligt? Bortset fra, at hendes kvindelige blufærdighed forhindrede hende i det, hvad ville det så have nyttet? Tvært imod, det ville kun give anklagerne større vægt. Det var jo netop det, der skete, da Hippolyte Fauvilles breve gav politiet det ukendte motiv for den forbrydelse, man tillagde os ... nemlig, at vi elskede hinanden."

"Hvordan vil De forklare brevene?"

"Det kan jeg ikke. Vi vidste intet om Fauvilles jalousi; han holdt den for sig selv. Og forresten, hvorfor skulle han nære nogen mistanke til os? Hvor kan han have fået den idé fra, at vi ville myrde ham? Hvor kom disse mareridt fra? Det er et mysterium. Han skrev, at han havde breve fra os i sin besiddelse. Hvilke breve? Vi skrev ikke til hinanden."

"Og tandaftrykkene? De aftryk, som uden nogen tvivl stammer fra fru Fauvilles tænder?"

"Jeg ved det ikke. Det er alt sammen ubegribeligt."

"De ved heller ikke, hvad hun kan have foretaget sig efter at have forladt Operaen, mellem tolv og to om morgenen, da mordene fandt sted?"

"Nej. Det ser ud som om hun har været lokket i en fælde. Men hvorledes og af hvem? Og hvorfor vil hun ikke sige, hvor hun var? Jeg kan ikke forklare noget af det."

"De blev set den aften, hvor mordet blev begået, i nærheden af Auteuil station. Hvad lavede De der?"

"Jeg var på vej til Boulevard Suchet for at gå forbi Maries vinduer. Som De husker, var det en onsdag. Jeg kom igen den følgende onsdag, uvidende som jeg var om tragedien og Maries arrestation, og atter den næste onsdag, den aften, hvor De opdagede, hvor jeg boede, og gav sergent Mazeroux besked om det."

"En ting mere: Kendte De noget til Mornington-arven?"

"Nej, det gjorde hverken jeg eller Florence, og vi har al mulig grund til at tro, at Marie og hendes mand var lige så uvidende."

"Så laden i Formigny: var det første gang, De var der?"

"Ja; og vores overraskelse over at finde de to skeletter var lige så stor som Deres."

Don Luis tav. Han tænkte et øjeblik over, om der var mere at spørge om. Så sagde han:

"Det er alt, jeg ønsker at vide. Er De for Deres del sikker på, at alt, hvad der skal siges, er sagt?"

"Ja."

"Dette er et alvorligt øjeblik. Det er muligt, vi aldrig kommer til at møde hinanden igen. Indtil nu har De ikke givet mig noget håndgribeligt bevis for Deres påstande."

"Jeg har sagt Dem sandheden. For en mand som Dem er sandheden nok. Hvad mig angår, så er jeg nu en slagen mand. Jeg opgiver min kamp, eller rettere, jeg stiller mig under Deres kommando. Frels Marie!"

"Jeg vil frelse jer alle tre," sagde Perenna. "Det fjerde af de mystiske breve skal komme i morgen. Indtil da er der tid nok for os til at tænke over sagen. I morgen aften vil jeg gå derhen og ved hjælp af det, De har fortalt mig, vil jeg bevise, at De alle er uskyldige. Det vigtigste er at være til stede ved mødet den 25. maj."

"Tag Dem blot af Marie, og lad mig blive ofret, hvis det er nødvendigt. Lad selv Florence blive ofret! Jeg taler i hendes navn såvel som i mit eget, når jeg siger Dem, at det er bedre at opgive os end at tage den mindste chance med Marie."

"Jeg vil frelse Dem alle tre," gentog Perenna.

Han lukkede døren på klem og efter at have lyttet et øjeblik sagde han:

"Rør jer ikke af stedet! Og lad være med at lukke op for nogen, uanset grunden, indtil jeg kommer for at hente Dem. Det skal ikke vare længe."

Han låste døren efter sig og gik ned på første sal. Han havde ikke den sædvanlige ejendommelige fornemmelse af livskraft og mod, som ellers besjælede ham lige inden store begivenheder. Florence Levasseurs liv og frihed stod på spil. Og følgerne af et nederlag forekom ham at være værre end døden.

Gennem vinduet i trappeopgangen så han detektiverne, som bevogtede gårdspladsen. Han talte seks af dem. Og han så også Weber i et af vinduerne i hans arbejdsværelse, hvorfra han iagttog gårdspladsen og holdt øje med sine folk.

"Det må man sige!" tænkte han, "han holder sig på sin post. Det bliver et svært stykke arbejde. Han har nok mistanke om noget. Nå, lad os nu se at gøre en begyndelse."

Han gik gennem stuen og ind i arbejdsværelset. Weber fik øje på ham. De to fjender stod ansigt til ansigt.

Der var nogle øjeblikkes tavshed, før tvekampen begyndte, denne tvekamp, som måtte være hurtig og effektiv og uden mindste tegn på svaghed fra nogen af siderne.

Souschefens ansigt udtrykte en blanding af glæde og ængstelighed. For første gang havde han lov til, ja endog ordre til, at bekæmpe denne fordømte Don Luis Perenna, som han ikke hidtil havde haft anledning til at hævne sig på. Og hans glæde var så meget større, som han havde alle trumferne på hånden, mens Don Luis havde bragt sig på den forkerte side ved at forsvare Florence Levasseur og forandre hendes billede. På den anden side havde han ikke glemt, at Don Luis var den samme som Arsène Lupin; og erindringen om dette gjorde ham utryg. Han tænkte, at hvis han gjorde det mindste fejltrin, var det ude med ham.

Han indledte kampen med i en spøgefuld tone at sige:

"Jeg ser, De ikke var i frøken Levasseurs værelse, som Deres hovmester fortalte mig?"

"Han udtalte sig overensstemmelse med mine ordrer. Jeg var i mit soveværelse ovenpå. Men jeg ønskede at gøre mit arbejde færdigt, før jeg kom ned."

"Og det er nu færdigt?"

"Det er det. Florence Levasseur og Gaston Sauverand er i mit værelse, kneblet og bundet. De skal blot overtage leverancen."

"Gaston Sauverand?" råbte Weber. "Så var det altså virkelig ham, man så gå herind?"

"Ja. Han har simpelthen boet her sammen med Florence Levasseur, hvis elsker han er."

"Aha!" udbrød souschefen i en hånende tone, "hendes elsker!"

"Og da sergent Mazeroux bragte Florence Levasseur til mit værelse for at forhøre hende, uden at tjenerne kunne høre det, havde Sauverand, som forudså hendes anholdelse, den dristighed at følge efter. Han forsøgte at befri hende."

"Og De overmandede ham?"

"Ja."

Det var tydeligt, at Weber ikke troede et ord af det hele. Han vidste fra hr. Desmalions og Mazeroux, at Don Luis elskede Florence Levasseur, og Don Luis var ikke den mand, som ville udlevere en kvinde, han elskede. Han øgede sin agtpågivenhed.

"Godt gjort!" sagde han. "Før mig op til Deres værelse. Var det en hård kamp?"

"Ikke særlig. Det lykkedes os at afvæbne slynglen. Desværre nåede Mazeroux at få et dolkestik i fingeren."

"Vel ikke alvorligt?"

"Nej da. Men han er gået hen til apotekeren for at få sin hånd forbundet."

Weber blev meget forbavset:

"Hvad behager? Er Mazeroux ikke på Deres værelse med de to anholdte?"

"Det har jeg aldrig sagt, at han var."

"Nej, men Deres hovmester ..."

"Han tog fejl. Mazeroux gik ud nogle få minutter før De ankom."

"Det var da besynderligt," sagde Weber, idet han iagttog Don Luis på en nærgående måde, "alle mine folk tror, han er her. De har ikke set ham gå ud."

"Har De ikke set ham gå ud?" gentog Don Luis, som nu så ængstelig ud. "Hvor kan han så være? Han sagde til mig, at han ville gå hen og få sin tommelfinger forbundet."

Webers mistanke blev større og større. Det var tydeligt, at Don Luis ville se at slippe af med ham ved at sende ham ud for at lede efter Mazeroux.

"Jeg sender en af mine folk afsted," sagde han. "Ligger apoteket her i nærheden?"

"Lige om hjørnet, i Rue de Bourgogne. Men forresten kan vi telefonere derhen."

"Å, så vi kan telefonere," mumlede Weber.

Han var fuldstændig forvirret og så ud som om han ikke havde nogen anelse om, hvor det bar hen. Han gik langsomt hen imod telefonen, idet han samtidig sørgede for at være i vejen for Don Luis for at forhindre ham i at flygte. Don Luis trak sig derfor tilbage til den lille telefonniche, som om han var blevet tvunget derind, tog røret med den ene hånd efter at have ringet og råbte: "Hallo! Hallo! Saxe 2409" ... samtidig med, at han med den anden hånd klippede ledningen over med en saks, han havde taget på bordet, idet han gik forbi.

"Hallo! Er De der? Er det 2409 ... Apoteket? Hallo, sergent Mazeroux, er han hos Dem? Hvad siger De? Men det er jo forfærdeligt ... Er De sikker på det? Er såret virkelig forgiftet?"

Uden at tænke over det skubbede Weber Don Luis til side og greb hørerøret. Tanken om det forgiftede sår var mere, end han kunne stå for.

"Er De der?" råbte han, samtidig med at han holdt øje med Don Luis og gjorde tegn til ham om, at han ikke måtte gå nogen steder. "Er De der? Hvad? Det er souschef Weber fra politiet, som taler ... Hallo! Er De der? ... Jeg vil have besked om sergent Mazeroux ... Er De der? For pokker da, hvorfor svarer De ikke?"

Pludselig slap han røret og så på den overklippede ledning. Han vendte sig mod Don Luis med et ansigt, som tydeligt sagde:

"Ja så! Jeg er blevet bedraget!"

Perenna stod et par meter bag ham og lænede sig ligegyldigt op mod panelet ved indgangen til nichen, med venstre arm bag sig. Han smilede, rigtig venligt og godmodigt.

"De må ikke flytte Dem!" sagde han med en betegnende bevægelse med den højre hånd.

Weber, som blev meget mere skræmt af dette smil end han ville være blevet ved de værste trusler, passede godt på ikke at røre sig.

"De må ikke flytte Dem," gentog Don Luis. "Og hvad De så ellers gør, så bliv endelig ikke bange! De kommer ikke til at lide nogen overlast, det lover jeg Dem. Blot fem minutter i dette mørke hul til uartige drenge. Er De klar? En, to, tre!"

Han trådte til side og trykkede på knappen. Den tunge jernplade fo'r ned mod gulvet. Weber var fanget.

"Se så, det var et godt stykke af vejen," smilede Don Luis. "Et smukt lille nummer, men temmelig dyrt. Farvel, Mornington-arv! Farvel, Don Luis Perenna! Og nu, min kære Lupin, hvis du

ikke vil se hr. Weber tage hævn, så er det på tide at trække sig tilbage i god ro og orden. En, to … højre, venstre …"

Mens han holdt denne lille enetale, låste han dørene mellem stuen og forværelset indefra, gik så tilbage til arbejdsværelset og låste døren mellem dette værelse og stuen.

Souschefen dunkede imens på jerndøren af alle kræfter og brølede så højt, at folkene udenfor nødvendigvis måtte kunne høre ham gennem de åbne vinduer.

"De laver ikke halvt så megen larm, som er nødvendig, lille Webermand," råbte Don Luis. "Lad os se, om vi ikke kan hjælpe Dem lidt."

Han tog sin revolver og skød tre skud af, hvoraf det ene gik gennem en vinduesrude. Så løb han ud af arbejdsværelset gennem en lille dør, som han omhyggeligt låste efter sig. Han var nu i en hemmelig gang, som gik rundt om begge værelserne og endte ved en anden dør ud til forværelset. Han åbnede denne dør på vid gab og var på den måde i stand til at skjule sig bag den.

Tiltrukket af skuddene og larmen kom detektiverne allerede løbende gennem entreen og op ad trappen. Da de nåede første sal og kom ind i forrummet, fandt de døren til stuen låst, og den eneste vej, de kunne komme videre på, var gennem døren til den smalle gang, hvor de kunne høre souschefen skrige i den anden ende. Alle seks styrtede derfor ind i gangen. Da den sidste var forsvundet rundt om hjørnet, kom Don Luis frem fra sit skjul bag døren og låste den bag dem. De seks detektiver var nu låst inde sammen med deres chef.

"Der sidder de så," mumlede Don Luis. "Det vil tage dem mindst fem minutter at blive klare over situationen og bryde

gennem de låste døre. Om fem minutter er vi langt borte."

Han mødte sin chauffør og sin hovmester, som kom løbende med forskræmte udtryk i deres ansigter. Han gav hver af dem en tusindfrancsseddel og sagde til chaufføren:

"Start motoren og lad ingen komme i nærheden af bilen. To tusind francs til jer hver, hvis det lykkes mig at komme væk i bilen. Stå ikke der og stir sådan på mig. Jeg mener, hvad jeg siger. To tusind francs hver. Det er op til Dem selv at fortjene dem. Gør Deres bedste!"

Selv gik han op på anden sal, nu helt rolig og herre over sig selv. Men da han var nået til det øverste trin, blev han grebet af en så oprømt stemning, at han råbte:

"*Victoria*! Kysten er klar!"

Han trådte ind. En undertrykt ed undslap ham. Værelset var tomt.

"Hvad?" stammede han. "Hvad skal det betyde? De er væk … Florence …"

Han var hidtil, usandsynligt som det vel kunne forekomme, gået ud fra, at Sauverand havde en falsk nøgle til hans værelse. Men hvordan kunne de to være sluppet ud mellem alle detektiverne? Han så sig omkring; så forstod han.

I vinduesnichen under vinduet var karmen løftet op mod ruden, ligesom låget på en kasse. Og inde i denne kasse så han de øverste trin af en smal trappe, som gik nedad.

På et øjeblik stod det hele klart for ham: Grev Malonyis oldemoder havde jo holdt sig skjult i det gamle hus, havde undgået enhver efterstræbelse og havde på denne måde klaret sig gennem revolutionsårene. Alt var nu forklaret. En gang inde i de tykke mure førte til et eller andet fjerntliggende sted. Det

var altså på den måde, Florence kunne komme og gå over hele huset, og det var sådan, det var gået til, at Sauverand var i hans værelse. Og nu var de så begge to flygtet på den måde.

"Hvorfor fortalte de mig det ikke?" tænkte han. "Måske en rest af mistanke ..."

Hans blik faldt på et stykke papir, som lå på bordet. Med en skrift, som bar alle tegn på nervøsitet, havde Sauverand skrevet følgende:

"Vi forsøger at slippe væk, så vi ikke kompromitterer Dem. Hvis vi bliver grebet, er der ikke noget at gøre ved det. Hovedsagen er, at De går fri. Alt vort håb er ligger nu hos Dem."

Under dette stod to ord med Florences hånd:

"Frels Marie!"

"Å!" mumlede han, fortvivlet over den vending, sagen havde taget. "Hvorfor kunne de ikke have gjort, som jeg sagde! Nu er vi blevet skilt ..."

Nedenunder var detektiverne nu i færd med at dundre på døren til gangen, de var låst inde i. Måske han ville have tid til at nå bilen, før de fik døren brudt op. Men han foretrak alligevel at tage den samme vej som Florence og Sauverand, om ikke andet så i håbet om at kunne komme dem til hjælp, hvis de var i fare.

Han trådte derfor ned på trappen og famlede sig frem nedefter. Omtrent tyve trin bragte ham i højde med første sal. Her kom han, hjulpet af sin elektrisk lommelygte, ind i en slags lav, hvælvet tunnel, som var gravet ud i muren, og så smal, at han måtte gå sidelæns for at komme igennem den.

Tredive meter længere fremme var der en retvinklet drejning, og for enden af endnu en tunnel kom han til en lem,

som stod åben mod en ny trappe. Han var ikke i tvivl om, at flygtningene var gået den vej.

Der var ganske lyst nede i bunden. Her befandt han sig i et skab, som også stod åbent, men som ellers måtte være skjult af et forhæng, der nu var trukket til side. Dette skab stod overfor en seng, som udfyldte næsten hele gulvet i en lille alkove. Han gik gennem alkoven og kom ind i et lille rum, som kun var adskilt fra den med en tynd bræddevæg. Til sin store overraskelse genkendte han Florences værelse.

Endelig vidste han, hvor han var! Udgangen, som ikke var hemmelig, eftersom den vendte ud mod Place du Palais-Bourbon, men alligevel meget sikker, var den, Sauverand havde benyttet, når Florence lukkede ham ind. Don Luis gik derfor gennem gangen, ned ad trappen og kom, lige før han nåede spisekammeret, til en kældertrappe. Han løb ned ad den og genkendte snart den lille dør, som var beregnet på at modtage vinfadene gennem. Dagslyset sivede ind gennem en firkantet luge med jernstænger for. Han famlede efter låsen. Glad ved at være nået til enden af sin ekspedition åbnede han døren.

"For pokker da også!" brummede han, idet han fo'r tilbage og hurtigst muligt fik låst døren igen.

To uniformerede politifolk bevogtede døren, og havde forsøgt at gribe ham, i samme øjeblik han viste sig.

Hvor i alverden var disse betjente kommet fra? Havde de nået at forhindre Florences og Sauverands flugt? Men hvis det var tilfældet, burde han vel have mødt dem, eftersom de måtte være kommet ad samme vej som han.

"Nej," tænkte han, "de slap ud, før der blev sat vagt ved udgangen. Men nu må jeg også hellere se at komme væk. Og det

bliver ikke så let. Skulle jeg da lade mig blive fanget i min hule som en anden kanin?"

Han løb op ad kældertrappen igen i den tanke at slippe bort gennem udhusene, springe ind i bilen og se at komme væk på den måde. Men netop som han skulle til at gå ud på pladsen i nærheden af vognremisen, så han fire detektiver, fire af dem, han havde låst inde, som kom løbende i fuld fart, skrigende af fuld hals og vildt gestikulerende. Og samtidig blev han opmærksom på et opløb i nærheden af hovedporten. En hel del mænd havde samlet sig og talte i munden på hinanden under voldsom gestikuleren.

Måske kunne han benytte sig af al denne ophidselse til at komme væk, før nogen blev klar over, hvad der gik for sig. Med fare for at blive set stak han hovedet ud gennem døren. Hvad han så, var nær ved at få ham til at tabe fatningen.

Gaston Sauverand stod med ryggen mod muren til portnerboligen, omringet af betjente og detektiver, som skubbede og råbte til ham. Han havde håndjern på.

Gaston Sauverand arresteret! Hvad var der sket med det to flygtninge?

Hans hjerte snørede sig sammen. Han lænede sig endnu længere frem, men kunne ikke se noget til Florence. Det måtte uden tvivl være lykkedes for hende at undslippe.

Webers tilsynekomst på trappen og souschefens første ord bekræftede hans håb. Weber var gal af raseri. Indespærringen og ydmygelsen havde fået ham til at miste al selvbeherskelse.

"Å!" brølede han, da han så arrestanten. "Det var da i det mindste én af dem. Gaston Sauverand! En god fangst! Hvor fik I fat i ham?"

"På Place du Palais-Bourbon," sagde en af inspektørerne. "Vi så ham snige sig ud af kælderdøren."

"Og hvad med hans medskyldige, dette Levasseur-kvindemenneske?"

"Hende fik vi ikke; hun var kommet ud før ham her."

"Og Don Luis? De har vel ikke ladet ham slippe ud af huset?"

"Han prøvede at komme ud ad kælderdøren for lidt siden."

"Hvem har meldt Dem det?"

"Den ene af de to betjente, som stod vagt ved døren."

"Nå?"

"Han forsvandt ind i kælderen igen."

Weber lod et fryderåb undslippe sig.

"Så har vi ham! Det ser ikke godt ud for ham nu! Modstand mod politiet! Meddelagtighed! Nu skal vi få revet masken af ham! ... To mand bliver her og bevogter Sauverand, fire holder vagt på Place du Palais-Bourbon med pistolerne trukket. To mand på taget. Resten kommer med mig. Vi vil begynde med Levasseurs værelse og fortsætte med hans. Fremad march, drenge!"

Don Luis ventede ikke på, at fjenden gik til angreb. Han slap uset op til Florences værelse. Her havde han, da Weber jo ikke kendte genvejen gennem sidebygningerne, tid til at sikre sig, at den hemmelige dør var lukket, og at de ikke ville kunne opdage det skjulte skab bag forhænget i alkoven.

Derpå fulgte han den hemmelige gang og dens trapper op til boudoiret. Han så efter, at lugen under vinduet sluttede nøjagtigt til, gik så ned igen og trak den til over sig. Nogle minutter senere hørte han politifolkene komme ind i værelset og begynde deres undersøgelse.

Og således begav det sig, at stillingen på denne fireogtyvende maj, klokken fem om eftermiddagen, stod således: Florence Levasseur var på fri fod, men efterlyst, Gaston Sauverand var anholdt, Marie Fauville var i fængsel og nægtede at tage føde til sig, og Don Luis – Don Luis, som troede på de øvriges uskyld og var den eneste, som kunne frelse dem, var fanget i sit eget hus, jagtet af en snes detektiver.

Hvad Mornington-arven angik, så var den nu ude af billedet, fordi arvingen nu stod i åbent oprør mod samfundet.

"Glimrende!" sagde Don Luis til sig selv. "Dette er livet, som jeg kan lide det! Spørgsmålet er simpelt og kan stilles på mange forskellige måder: Hvordan kan en sølle, uvasket tigger uden en sou på lommen skabe sig en formue på fireogtyve timer uden at sætte foden uden for sit skjul? Hvordan kan en general, uden soldater og uden krudt og kugler, vinde et slag, som han har tabt? Eller med andre ord, hvordan skal jeg, Arsène Lupin, blive i stand til at være til stede i morgen aften på Boulevard Suchet ved det møde, som vil finde sted der, og samtidig mage det således, at Marie Fauville, Florence Levasseur og Gaston Sauverand bliver frelst, og helst også ved samme lejlighed min udmærkede ven Don Luis Perenna?"

Han hørte dumpe slag over sit hoved. De måtte være begyndt at banke på lofter, vægge og gulve for at søge efter hemmelige rum.

Don Luis strakte sig fladt ned på gulvet i gangen, skjulte sit ansigt i de korslagte arme, lukkede øjnene og mumlede:

"Lad os nu tænke os om!"

12. "Hjælp!"

Da Lupin senere fortalte mig om denne del af sit liv, tilføjede han, ikke uden en vis selvtilfredshed:

"Hvad der forbavsede mig dengang, og som endnu forekommer mig overraskende, er at jeg var i stand til at indrømme Sauverands og Florences uskyldighed øjeblikkelig og som et problem, der var løst én gang for alle og uden den mindste tvivl. Det var en førsteklasses præstation, og en præstation som – det vil jeg sværge på – som overgik de berømmeligste deduktioner af de bedste detektiver i både psykologisk og detektivisk henseende. For, alt taget i betragtning, så fik jeg ikke forelagt skyggen af nye kendsgerninger, der kunne få mig til at forandre min dom. Anklagerne mod de to fængslede var de samme som før, og så alvorlige, at ingen forhørsdommer ville have tøvet med at bringe dem for en domstol, og ingen jury ville have tøvet med at kende dem skyldige. Hvad Marie Fauville angår, behøver jeg blot at nævnte det famøse tandaftryk. Men så Gaston Sauverand, søn af Victor Sauverand og følgelig en af Cosmo Morningtons arvinger – Gaston Sauverand, manden med ibenholtsstokken og overinspektør Ancenis' morder – var han ikke fuldt så skyldig som Marie Fauville, anklaget sammen med ham af de mystiske breve, af selve den mands afsløringer, som de i forening havde myrdet?"

Han vedblev:

"Men alligevel skete der denne pludselige forandring hos mig. Hvorfor? Hvorfor vendte jeg mig pludselig mod alle beviserne? Hvorfor troede jeg på det umulige? Nuvel, uden tvivl, fordi sandheden har et tonefald, som er den helt eget. På den ene side: alle beviser, alle kendsgerninger, alle begivenheder; på den anden: en historie, som blev mig fortalt af den ene af de tre forbrydere, og derfor helt sikkert absurd og usand fra ende til anden. Men det var en historie, som blev fortalt i en ligefrem og ærlig tone, en klar, fint sammenvævet fortælling, fri for alle komplikationer og usandsynligheder, en fortælling, som ikke gav nogen positiv løsning, men alene ved sin ærlighed og ligefremhed tvang ethvert upartisk, tænkende menneske til at genoverveje den dom, det tidligere var nået frem til. Jeg troede på den."

Men jeg syntes ikke, Lupins forklaring var fuldstændig. Jeg spurgte:

"Og Florence Levasseur?"

"Florence?"

"Ja, du har ikke fortalt mig, hvad du tænkte om hende. Alle kendsgerninger syntes at skulle anklage hende, ikke alene i dine øjne – og hun havde jo trods alt taget del i flere anslag mod dit liv – men også i politiets. De vidste, at hun havde aflagt Sauverand adskillige hemmelige besøg i huset på Boulevard Richard-Wallace. Man havde fundet hendes portræt i inspektør Vérots lommebog og desuden – nå ja, alle dine anklager og de kendsgerninger, du mente at vide med sikkerhed. Blev det alt sammen forandret ved Sauverands fortælling? Med andre ord: Mente du, at Florence var skyldig eller uskyldig?"

Han tøvede. Han så ud, som om han skulle til at svare direkte og ligefremt på mit spørgsmål, men så alligevel ikke kunne få sig selv til det. Så sagde han:

"Jeg *ønskede* at have tillid til hende. For at kunne handle, måtte jeg have fuld og ubegrænset tillid, hvad jeg så ellers måtte nære af tvivl, og hvilke dunkle punkter, der endnu indhyllede denne og hin dele af hele eventyret. Og så handlede jeg i tillid til, hvad jeg troede."

At handle betød for Don Luis i disse timer af tvungen passivitet, alene at gentage, igen og igen, Gaston Sauverands fortælling. Han forsøgte at genskabe den i alle sine detaljer, at huske selv den mindste sætning, den ubetydeligste frase. Og han undersøgte alle disse sætninger og fraser fra alle leder og kanter, én for én, for at uddrage af dem ethvert støvkorn af sandhed, de måtte indeholde.

For sandheden var der. Det havde Sauverand sagt, og Perenna tvivlede ikke på det. Hele den dystre affære, alt hvad der angik sagen om Mornington-arven og tragedien på Boulevard Suchet, alt, som kunne kaste lys over det komplot, der fandt sted mod Marie Fauville, alt, hvad der kunne forklare Sauverands og Florences ulykke – alt dette fandtes i Sauverands fortælling. Han skulle blot forstå, og sandheden ville komme for dagen som en morale, der kan uddrages af en eller anden dunkel fabel.

Don Luis brugte hele tiden den samme metode: Når en indvending viste sig for ham, svarede han straks:

"Nå ja. Det kan jo være, at jeg tager fejl, og at Sauverands historie ikke kan oplyse mig om noget, som kan lede mig videre. Måske ligger sandheden et andet sted. Men har jeg

mulighed for at nå frem til sandheden på anden vis? Alt hvad jeg har til rådighed, når man ser bort fra de glimt af lys, som de mystiske breve har kastet over sagen – alt, hvad jeg har til min rådighed, er Gaston Sauverands historie. Altså må jeg se at udnytte den!"

Og endnu engang, ligesom når man følger i en anden persons fodspor, begyndte han at gennemleve, hvad Sauverand havde været igennem. Han sammenlignede det med det billede, han hidtil selv havde dannet sig. Disse to anskuelser stod i modsætning til hinanden; men kunne netop ikke denne modsætning benyttes til at skabe et glimt af lys?

"Dette er, hvad han sagde," tænkte han, "og dette er, hvad jeg troede. Hvad betyder forskellen? På den ene side, hvad der virkelig var foregået, på den anden side, hvad der havde set ud til at foregå. Der måtte jo bag det hele stå en forbryder, som havde ønsket at det skulle se ud på den måde, det gjorde. Men hvorfor havde denne forbryder ønsket det? For at aflede mistanken fra sig selv? Men i så fald, var det da nødvendigt, at mistanken skulle falde på netop dem, den faldt på?"

Disse spørgsmål blev ved at dukke op. Sommetider forsøgte han at besvare dem tilfældigt, udtalte navne og ord i rækkefølge, som om netop *dette* navn var forbryderens, og *disse* ord var dem, som indeholdt den usynlige virkelighed.

Derpå tog han hele sagen forfra og analyserede den som en skoleelev, der analyserer en sætningsopbygning, hvor hvert eneste udtryk blive omhyggeligt vejet, hver sætning vendt og drejet, og hvert afsnit reduceret til dets grundlæggende udsagn.

Time efter time randt hen. Og pludselig, midt på natten, fo'r han op. Han tog sit ur frem. Ved hjælp af sin lommelygte så han, at klokken var sytten minutter i midnat.

"Altså klokken 11:43," sagde han til sig selv, "kom jeg til bunds i mysteriet."

Han forsøgte at blive herre over sin bevægelse, men den var for stor; hans nerver var blevet så voldsomt spændte, at han nu, hvor spændingen var udløst, ligefrem begyndte at græde. Han havde fået øje på sandheden, den forfærdelige sandhed, ganske pludseligt, som når man i en bælgmørk nat et kort øjeblik ser et landskab ved et lynglimt.

Allerede udmattet af både fysiske anstrengelser og den sult, der begyndte at melde sig, følte han den pludselige åbenbaring af sandheden så intenst, at han uden at tænke på at beskæftige sig mere med problemet sov ind som et barn, eller rettere, han sank ned i søvnens arme som man synker ned i et vederkvægende bad.

Da han vågnede ud på morgenen, frisk og udhvilet trods sit ubekvemme leje, gøs han ved tanken om den teori, han havde fundet frem til og accepteret, og hans første indskydelse var at forkaste den igen. Men det fik han, så at sige, ikke tid til. Alle beviserne strømmede ind på ham ved egen kraft, og de forandrede med ét slag teorien til en vished, som det ville være galskab at tvivle på. *Sådan* var det, og ikke på nogen som helst anden måde. Som han havde regnet med, fandtes sandheden skjult i Sauverands fortælling. Og han havde heller ikke taget fejl, dengang han sagde til Mazeroux, at den måde, hvorpå de mystiske breve viste sig, havde ledt ham på sporet af sandheden.

Og denne sandhed var forfærdelig. Han følte ved tanken om den den samme frygt, som havde været nær ved at tage forstanden fra inspektør Vérot, da han, allerede påvirket af giften, havde mumlet:

"Jeg holder ikke af dette ... det er alt sammen planlagt på en så fuldstændig djævelsk måde!"

Og djævelsk var det rette ord. Don Luis stod fuldkommen lamslået overfor en forbrydelse, som det forekom ham utænkeligt, at nogen menneskelig hjerne kunne udtænke.

I endnu to timer brugte han alle sin hjernes kræfter på at undersøge situationen fra alle leder og kanter. Han var ikke særlig nervøs for resultatet, for siden han nu var i besiddelse af den frygtelige sandhed, havde han ikke andet at gøre end at se at komme væk fra sine forfølgere og om aftenen gå til Boulevard Suchet, hvor han ville vise dem alle sammen, hvordan mordene var blevet udført.

Men da han for at undersøge sine muligheder for at komme ud af huset gik op ad trappen og kom i højde med boudoiret, hørte han mandsstemmer gennem trævæggen.

"Nå," sagde han til sig selv, "det bliver nok ikke så nemt, som jeg troede. Her er i hvert fald den ene udgang spærret. Jeg må ned og se på den anden."

Han gik ned til Florences værelse og åbnede døren i skabet. Han var nu hundesulten, og i håb om at finde noget spiseligt, som kunne sætte ham i stand til at modstå yderligere nogen tids belejring, skulle han lige til at gå ud gennem alkoven, da han standsede ved lyden af fodtrin. En eller anden var kommet ind i værelset.

"Nå, Mazeroux, har De tilbragt hele natten her? Intet at melde?"

Don Luis genkendte politipræfektens stemme; og det spørgsmål, han fremsatte, gjorde det for det første klart, at Mazeroux var sluppet ud af den mørke krog, hvor han havde siddet bundet, og for det andet, at han befandt sig i værelset lige ved siden af. Heldigvis havde Don Luis ikke gjort den mindste støj, og han overhørte nu samtalen mellem de to mænd.

"Nej, intet nyt, hr. præfekt," svarede Mazeroux.

"Det var dog besynderligt. Fyren må jo være her et sted. Eller kan han måske være sluppet væk over taget?"

"Det er umuligt, hr. præfekt," lød nu en tredje stemme, som Don Luis straks genkendte som Webers. "Helt umuligt, med mindre han skulle have fået vinger ..."

"Hvad tror De da, Weber?"

"Jeg tror, hr. præfekt, at han er skjult her i huset. Det er et gammelt hus, og indeholder sikkert et eller andet gemmested."

"Naturligvis," sagde hr. Desmalions, som Don Luis gennem forhænget kunne se gå frem og tilbage på gulvet. "De har ret, vi må fange ham i hans hule. Spørgsmålet er blot, om det overhovedet er nødvendigt."

"Hr. præfekt!"

"Nå ja, De ved jo nok, hvad jeg mener om den sag. Og premierministeren er af samme opfattelse. At grave Lupin frem igen ville være en fejl, som vi før eller siden ville komme til at fortryde. Når alt kommer til alt, er han jo blevet en hæderlig mand; han er nyttig for os og gør ingen skade, så ..."

"Ingen skade, hr. præfekt? Mener De virkelig det?" sagde Weber stift.

Hr. Desmalions brast i latter.

"Å ja, naturligvis ... det lille nummer med telefonen i går. Men De må da indrømme, at det var ganske morsomt. Premierministeren morede sig overordentligt, da jeg fortalte ham det."

"Jeg kan virkelig ikke se noget ved det, som kan give anledning til at le!"

"Nej, det kan De vel ikke. Men ikke desto mindre må De indrømme, at slynglen aldrig mangler råd, og at det var et ret dristigt kup. Det er sandt – Mazeroux, De må se at få sat telefonen i stand igen, så De kan holde Dem i forbindelse med kontoret. Er De begyndt at undersøge disse to værelser?"

"Souschefen og jeg har været i gang den sidste times tid."

"Denne Florence Levasseur lader til at være en besværlig personage," sagde hr. Desmalions. "Hun må utvivlsomt være medskyldig. Men hvad bestod hendes forbindelse med Gaston Sauverand i, og hvilket forhold har hun til Don Luis Perenna? De har ikke fundet noget blandt hendes papirer?"

"Nej, hr. præfekt," svarede Mazeroux. "Kun regninger og kvitteringer."

"Men jeg har fundet noget særdeles interessant," sagde Weber i en triumferende tone. "Her ser De et bind af Shakespeares samlede værker, hr. præfekt. Det er ottende bind. Men som De kan se, er dette bind tomt; det danner kun omslag til en hemmelig æske, hvor man kan gemme dokumenter i."

"Så? Og hvilke dokumenter da?"

"De er her. Ubeskrevne ark papir, på nær tre af dem. Det ene af dem indeholder en liste over de datoer, hvor de mystiske breve skulle ankomme."

"Aha!" sagde hr. Desmalions. "Det er et tyngende bevis mod Florence Levasseur, og det viser også, hvor Don Luis har fået datoerne fra."

Perenna lyttede forbavset, han havde ganske glemt denne detalje, og Gaston Sauverand havde ikke med et ord antydet noget om den i sin fremstilling. Men det var jo en betydningsfuld omstændighed: hvorfra havde Florence fået denne liste?

"Hvad står der på de to andre ark?" spurgte præfekten.

Don Luis spidsede øren. De to andre ark var undgået hans opmærksomhed, dengang han undersøgte bogen.

"Her er det ene," svarede Weber.

Hr. Desmalions tog papiret og læste:

"*Husk, at eksplosionen er uafhængig af brevene, og vil finde sted klokken tre om morgenen.*"

"Å ja," sagde han, "den berømmelige eksplosion, som Don Luis forudsagde, og som skulle ledsage det femte brev ifølge listen. Nå, men vi har jo så tid nok, eftersom der kun er kommet tre breve, og det fjerde kan ventes i aften. For resten vil det jo ikke være nogen nem sag at sprænge huset på Boulevard Suchet i luften. Var det alt?"

"Hr. præfekt," sagde Weber, idet han tog det tredje ark frem, "vil De se på disse streger, som er tegnet med blyant, og er omgivet af en stor firkant, som igen indeholder flere mindre firkanter og rektangler? Ville De ikke mene, at det var en plan over et hus?"

"Jo."

"Det er en skitse af selve det hus, vi befinder os i," erklærede Weber højtideligt. "Her har vi gården, hovedbygningen, portnerlogen og frøken Levasseurs sidebygning. Derfra udgår en stiplet linje i zigzag hen imod hovedbygningen. Begyndelsen til denne linje er markeret med et lille rødt kryds, som er det værelse, vi står i ... eller rettere alkoven. De kan se tegningen af noget som ligner en kamin, eller måske snarere et skab ... et skab, som står i en niche bagved sengen og sikkert er skjult bag forhænget."

"Men så," sagde hr. Desmalions, "må den stiplede linje jo angive en gang, som fører herfra til hovedbygningen. Se, der er også afsat et rødt kryds i den anden ende af den."

"Ja, hr. præfekt, og vi vil senere finde ud af, hvilket sted det angiver. Imidlertid har jeg tilfældigvis posteret et par mand i et lille værelse i hovedbygningen, hvor det sidste hemmelige møde mellem Don Luis, Florence Levasseur og Gaston Sauverand fandt sted i går. Men i hvert fald kender vi nu den ene ende af gangen, og dermed er vi temmelig sikre på at få fingre i Perenna."

Der opstod en kort pause, hvorpå souschefen fortsatte i en stadig mere højtidelig tone:

"Hr. præfekt, i går var jeg offer for en grov uforskammethed fra denne mands side. Mine underordnede var vidner til det. Husets tyende må have forstået, hvad der foregik. Offentligheden vil snart få rede på det. Denne mand har været medvirkende til, at Florence Levasseur er forsvundet. Han forsøgte at hjælpe Gaston Sauverand til at flygte. Han er en rendyrket slyngel af værste skuffe. Hr. præfekt, jeg må formode,

at De ikke vil forhindre mig i at grave ham ud af hans hule. Ellers ... ja, ellers, hr. præfekt, vil jeg føle mig tvunget til at indgive min afskedsansøgning."

"Og med god grund," sagde præfekten leende. "Der er naturligvis ingen tvivl; De kan ikke æde den historie i Dem uden videre. Nuvel, så gå da! Det må så blive Don Luis' egen sag, han har selv bragt det over sit hoved ... Mazeroux, vær så god at ringe til mit kontor, når telefonen er i orden igen. Og De møder mig begge to i Fauvilles hus i aften. De må ikke glemme, at det er i aften, det fjerde brev kommer."

"Der kommer ikke noget fjerde brev, hr. præfekt," sagde Weber.

"Hvorfor ikke?"

"Fordi Don Luis til den tid vil sidde bag lås og slå."

"Å, så De beskylder også Don Luis for at ..."

Don Luis ventede ikke for at høre mere. Han trak sig lydløst tilbage til skabet, skød den hemmelige dør til side og gik ind.

"Fandens også!" brummede han, "det her er skidt. Nu sidder jeg kønt i det."

Han løb halvvejs gennem den underjordiske gang for at komme op på den anden side. Men så standsede han.

"Det er jo ikke umagen værd. Udgangen deroppe er jo også bevogtet. Lad os nu tænke os om ..."

Han kunne allerede høre lyden af træ, der blev brudt itu fra alkoven. Weber havde ikke nødig at tage de samme hensyn som Don Luis, og var åbenbart i færd med at bryde skabet op uden at give sig tid til at lede efter mekanismen. Faren var altså overhængende.

"Det her at da for dumt," mumlede Don Luis. "Hvad skal jeg gøre? Gå lige på dem? Ja, hvis jeg var ved min fulde styrke, så ..."

Men han var udmattet af sult. Hans ben skælvede under ham, og hans hjerne syntes at mangle sin sædvanlige klarhed.

Støjen fra alkoven drev ham alligevel mod den anden udgang, og idet han klatrede op ad stigen, lod han lyset fra sin elektriske lommelygte glide hen over stenene i væggen og træet i lugen. Han skulle også lige til at løfte lugen med skulderen. Men så hørte han fodtrin derinde fra.

I hjælpeløst raseri besluttede han at afvente Webers ankomst. Han kunne allerede høre stemmer nede fra gangen.

"Det er sandelig hyggeligt," sagde han til sig selv: "Håndjern, arrest, celle! Og Marie Fauville, som sikkert igen vil forsøge at tage livet af sig ... Og Florence ... Florence ..."

Inden han slukkede lygten, lod han lyskeglen glide omkring sig en sidste gang.

Et par meter fra stigen, omkring tre fjerdedele oppe, manglede der en stor sten i væggen, så der blev et hul, akkurat stort nok til, at et menneske kunne kravle derind.

Selv om denne niche ikke ligefrem var noget lovende skjulested, kunne der være en lille mulighed for, at de ikke ville opdage den. Og desuden havde han jo intet valg. Han slukkede lygten, bøjede sig ind over kanten af hullet og ved at bøje sig fuldstændig sammen var han i stand til at krybe derind.

Weber og Mazeroux og deres folk nærmede sig. Don Luis trykkede sig ind mod bagsiden af sit skjulested for at prøve at undgå lyset fra lygter, som han allerede kunne ane. Da hændte der noget uventet: den sten, han trykkede sig ind imod vendte sig langsomt, som om den drejede om en akse, og han faldt

baglæns ind i en hule bagved den. Han trak hurtigt benene til sig, hvorpå stenen svingede tilbage igen, lige så langsomt som før, men ikke uden at sende et helt lille skred af småsten ned fra den gamle væg, så de halvvejs dækkede hans ben.

"Jamen dog," lo Don Luis, "har Forsynet nu taget dydens og retfærdighedens parti?"

Han kunne høre Mazeroux sige:

"Ikke en sjæl her! Og nu er vi ved enden af gangen. Hvis han ikke er løbet sin vej, da vi nærmede os ... Se efter bag lemmen over stigen."

Weber svarede:

"Hældningen af gangen taget i betragtning, er det sikkert, at lemmen må være omkring højden af anden sal. Og så må det andet kryds markere det lille boudoir ved siden af Don Luis' soveværelse. Hvis han har prøvet at komme den vej, er han blevet pågrebet."

"Det skal vi snart finde ud af," sagde Mazeroux. "Vi skal blot banke på vores side, så finder vore folk lemmen og lader os komme ud; i modsat fald må vi jo brække den op."

Igen hørtes lyden af knækkede brædder, og efter et par minutter havde lemmen givet efter. De nyankomnes stemmer blandede sig med betjentenes i boudoiret.

Mens dette gik for sig, havde Don Luis undersøgt sit skjulested og fundet ud af, hvor trangt det egentlig var. Han kunne akkurat sidde ned derinde. Det var et lille hul, kun halvanden meter langt, og det endte i en åbning, som var næsten opfyldt af mursten. Væggene var ligeledes af mursten, hvoraf en del var faldet ud og lå rundt om ham.

"Du store Gud," tænkte Lupin, "jeg skal vist ikke bevæge mig for meget, ellers risikerer jeg at blive levende begravet. Det er sandelig behagelige udsigter!"

Ikke kun dette, men også frygten for at gøre støj fik ham til at sidde musestille. Han forstod, at han måtte være lige i nærheden af to rum, som begge var besat af detektiver: boudoiret og arbejdsværelset med telefonnichen.

Denne tanke bragte en anden idé med sig. Han kom til at tænke på, hvordan han ofte havde undret sig over, hvordan grev Malonyis oldemoder havde været i stand til at opretholde livet de dage, hvor hun var nødt til at holde sig skjult bag jernpladen i nichen, og var kommet til det resultat, at der måtte have været en forbindelse mellem den niche, hvor telefonen nu stod, og den hemmelige gang. Måske en forbindelse, som var for trang til, at et menneske kunne slippe igennem, men som kunne tjene til ventilation. Og som en sikkerhedsforanstaltning i det tilfælde, at den hemmelige gang blev opdaget, var den øvre åbning skjult af sten. Grev Malonyi måtte have tildækket den nederste åbning, dengang han beklædte væggene i arbejdsværelset med paneler.

Her lå han så, fængslet i den tykke mur og uden andre planer end blot at undgå politiet.

Der gik flere timer.

Til sidst faldt han i søvn, naget af sult og tørst og forstyrret af ubehagelige drømme, som han ikke kunne blive kvit. Men han sov alligevel for dybt til at genvinde sin fulde bevidsthed før henad klokken otte om aftenen. Da han vågnede, ganske udmattet, så han sin stilling i et uventet skræmmende lys, og besluttede sig til at forlade sit skjulested og overgive sig. Alt

andet måtte være at foretrække frem for disse pinsler og farer, som han udsatte sig for ved at vente længere.

Men da han vendte sig om for finde indgangen til hulen, opdagede han, at stenen ikke drejede, blot ved at han berørte den fra indersiden, og dernæst, efter flere forsøg, at han var ude af stand til at finde den mekanisme, som sikkert ville kunne bevæge den. Han gentog sine forsøg, men stadig uden held. Stenen rørte sig ikke af flækken. Alt hvad der skete var, at der for hvert forsøg faldt flere sten ud af den skrøbelige mur og gjorde det lille rum så trangt, at han næsten ikke kunne bevæge sig.

Det kostede ham en del anstrengelse at blive herre over sin ophidselse og spøgende sige til sig selv:

"Det var sandelig en køn én! Nu bliver jeg oven i købet nødt til at råbe om hjælp! Jeg, Arsène Lupin! Ja, bede om hjælp fra disse brave herrer af politietaten. Ellers bliver mine muligheder for en levende begravelse større og større for hvert minut. Jeg tænker, chancen må være omkring 10 til én på dette tidspunkt!"

Han knyttede næverne:

"Nej, pokker heller! Jeg vil klare mig ud af dette her på egen hånd! Jeg orker ikke at råbe på hjælp!"

Han samlede al sin energi for at tænke sig om, men hans udmattede hjerne nægtede at gøre tjeneste. Florences skikkelse stod hele tiden for hans indre øje, sammen med Marie Fauvilles.

"Det er i aften, jeg skal frelse dem," sagde han til sig selv. "Og det skal jeg ... jeg ved jo, at de er uskyldige, og hvem den virkelige forbryder er. Men hvordan skal jeg gribe det an?"

Han tænkte på politipræfekten og det møde, som skulle finde sted på Boulevard Suchet; tiden for det var allerede passeret. Og han huskede på det ark papir, som Weber havde fundet, og som han havde hørt præfekten læse op:

"*Husk, at eksplosionen er uafhængig af brevene, og at den vil finde sted klokken tre om morgenen.*"

"Ja," tænkte Don Luis ligesom hr. Desmalions, "om ti dage. Der er jo kun kommet tre breve, og det fjerde skal komme i nat; eksplosionen vil indtræffe sammen med det femte brev om ti dage."

Han gentog:

"Om ti dage … med det femte brev … om ti dage …"

Pludselig blev han grebet af rædsel. Et forfærdeligt syn stod pludselig for ham. Eksplosionen ville jo finde sted i nat! Og i et nu, da hans sædvanlige klarsynethed vendte tilbage, indså han, at han uden al tvivl havde ret. Der var ganske vist kun kommet tre breve ud af det mystiske mørke, men der burde have været fire, for et af dem var først indtruffet ti dage senere end den fastsatte dato. Og eksplosionen havde intet med brevene at gøre: "*Husk at eksplosionen er uafhængig af brevene*" stod der … og den var fastsat til den 25. maj, og den 25. maj … i nat … ville den finde sted.

"Hjælp, hjælp!" skreg han.

Denne gang betænkte han sig ikke. Hidtil havde han været indstillet på at ligge sammenkrøben i sit fængsel og vente på det mirakel, som måske ville komme ham til undsætning; men han foretrak at risikere en hvilken som helst skæbne, hvilken som helst straf, frem for at overlade politipræfekten, Weber, Mazeroux og deres folk til den død, der truede dem.

"Hjælp, hjælp!"

Fauvilles hus ville blive sprængt i luften om tre-fire timer. Det nærede han ikke den mindste tvivl om. Præcis lige så punktligt som brevene var ankommet til deres bestemmelsessted trods alle forhindringer, lige så punktligt ville eksplosionen finde sted til den fastsatte tid. Den djævelske planlægger af hele dette helvedesmaskineri ville have det sådan. Klokken tre i morgen tidlig ville der ikke være sten på sten tilbage af Fauvilles hus.

"Hjælp, hjælp!"

Han havde endnu kræfter til at skrige så højt, at det måtte kunne høres gennem muren og panelerne.

Da der ikke kom noget svar på hans skrig, holdt han inde og lyttede i lang tid. Ikke en lyd. Stilheden var øredøvende.

Han begyndte at svede angstens sved. Sæt nu, at detektiverne havde forladt den øverste etage og kun opholdt sig i stueetagen?

Han tog fortvivlet en mursten og slog den mod muren i håb om at lyden af det skulle kunne høres rundt om i huset, men en regn af murbrokker og småsten fik ham hurtigt til at opgive dette forsøg.

"Hjælp, hjælp!"

Stadig intet … samme ubønhørlige, uforanderlige stilhed.

Han forstod, at hans råb ikke nåede gennem muren. Og for resten blev hans stemme svagere og svagere, blev til hæs stønnen, som døde ud i hans anstrengte strube.

Han holdt op med at skrige og nøjedes med at lytte. Stadig intet at høre. Ingen ville komme, ingen kunne komme ham til hjælp.

Florences navn og skikkelse stod stadig for ham. Og han tænkte på Marie Fauville, som han havde lovet at frelse. Men

Marie havde sat sig for at dø af sult. Og ligesom hun, ligesom Gaston Sauverand og flere andre var nu også han i færd med at blive offer for dette rædselsfulde mysterium.

Som for at gøre hans stilling endnu værre, gik hans elektriske lygte, som han havde ladet være tændt for at gøre sig det lidt mere udholdeligt, ud. Klokken var elleve. Han fik et anfald af svimmelhed. Han kunne næppe trække vejret mere i den dårlige luft. Hans hjerne led både fysisk og åndeligt ved den endeløse gentagelse af billeder, der opstod og forsvandt: Florences smukke træk og Maries blege ansigt. Og det forekom ham, at han så Marie ligge døende, hørte eksplosionen i Fauvilles hus og så politipræfekten ligge forfærdelig lemlæstet, død.

En følelsesløshed sneg sig ind over ham, og han faldt hen i en slags bevidstløshed, hvorunder han stadig stammede forvirrede stavelser:

"Florence ... Marie ... Marie ..."

13. Eksplosionen

Det fjerde mystiske brev! Det fjerde af disse breve, som var "afsendt af Djævelen og afleveret af Djævelen", som en af aviserne havde udtrykt det.

Alle, som på den tid befandt sig i Paris, vil kunne huske den voldsomme ophidselse hos publikum, som blev stærkere, jo nærmere man kom til aftenen den 25. maj. Og friske nyheder bidrog til at forøge den. Folk hørte i hastig rækkefølge om Sauverands arrestation, om hans medskyldige, Florence Levasseurs flugt, og selveste Perennas uforklarlige forsvinden – denne Perenna, som man af så udmærkede grunde insisterede på, var identisk med Arsène Lupin.

Politiet, som følte sig sikre på deres sejr, var begyndt at blive mindre forsigtige. Og takket være de enkeltheder, som var blevet åbenbaret, så for én, så for en anden journalist, kendte publikum nu Don Luis' forandrede indstilling, havde mistanke om hans lidenskab for Florence Levasseur, og den virkelige grund til, at han således var vendt på en tallerken.

Hvad ville han nu gøre? Hvis han ønskede at frelse den kvinde, han elskede, og befri Marie Fauville og Gaston Sauverand, så ville han sikkert gribe ind endnu i denne nat på en eller anden måde og vise de tres uskyldighed, enten ved at arrestere det usynlige postbud, eller ved at antyde en eller anden antagelig forklaring. Kort sagt, han ville ganske sikkert komme til stede, og alene det var jo interessant nok.

Meldingerne om Marie Fauville så ikke så godt ud. Med ubøjelig stædighed vedblev hun sine selvmordsforsøg. Hun måtte ernæres ad kunstig vej; lægerne på St. Lazarefængslets hospital lagde ikke skjul på deres bekymring. Ville Don Luis komme i tide?

Endelig var der truslen om at sprænge Hippolyte Fauvilles hus i luften ti dage efter afleveringen af det fjerde brev; og selv om der jo endnu var længe til – troede publikum – gjorde denne trussel sit til at få det hele til at se uhyggeligt ud og forøge sensationen.

En umådelig menneskemasse drog derfor denne aften gennem La Muette og Auteuil til Boulevard Suchet, en menneskemasse, som ikke kun kom fra Paris, men også fra forstæderne og provinsen.

De fik imidlertid ikke lov til at iagttage begivenheder på synderlig nært hold, for politiet havde afspærret gaderne i en omkreds af omkring hundrede meter fra huset og trængte enhver tilbage, som forsøgte at klatre over afspærringerne.

Himlen var overskyet; af og til kiggede månen frem mellem de tunge skyer. Man så fra tid til anden et lynglimt og hørte tordenen rulle i det fjerne. Flere steder hørte man sang og gadedrenge, som efterlignede forskellige dyrestemmer. Folk havde lejret sig på bænke og fortove og spiste og drak, mens de underholdt sig med hinanden om sagen.

En del af natten gik hen på denne måde, uden at der indtraf noget, som kunne tilfredsstille publikums nysgerrighed; man begyndte at tænke på, om man ikke lige så godt kunne gå hjem igen, da Sauverand jo var arresteret og alt derfor talte for, at det fjerde brev ikke ville komme.

Men de gik alligevel ikke: Don Luis Perenna ville jo komme!

Fra klokken ti om aftenen var politipræfekten og hans generalsekretær, detektivchefen og Weber, sergent Mazeroux og to inspektører samlet i det store værelse, hvor Fauville var blevet myrdet. Der var femten detektiver mere i resten af huset, mens omkring tyve var udenfor og bevogtede huset og haven.

På ny havde man om eftermiddagen foretaget en grundig undersøgelse, men med samme negative resultat som tidligere. Hvis brevet blev afleveret noget sted i det store værelse, så ville man få at vide, hvem det var, som kom med det. Politiet anerkender ikke mirakler.

Klokken tolv lod hr. Desmalions servere kaffe for sine folk. Selv drak han to kopper. Han vandrede uafbrudt frem og tilbage fra den ene ende af værelset til den anden, og af og til gik han op ad den trappe, som førte op til værelset under taget, eller han gik gennem gangen og forhallen. Han lod alle døre åbne og alt elektrisk lys brænde.

Mazeroux protesterede:

"Der må være mørkt, hvis brevet skal komme. De husker nok, hr. præfekt, da De sidst eksperimenterede med at have lyset tændt. Der kom intet brev."

"Vi vil prøve det en gang til," svarede præfekten, som i sit stille sind var bange for Don Luis' indblanding, og ville gøre alt for at gøre den umulig.

Efterhånden som natten skred frem, begyndte de tilstedeværende at blive utålmodige. Forberedte som de var på et hidsigt sammenstød, begyndte de at længes efter en lejlighed til at vise sig frem. De anspændte deres øjne og ører til det yderste.

Klokken et skete der noget, som viste, hvor nervøse de alle sammen var. Der blev affyret et skud på anden sal, efterfulgt af skrig og skrål. En undersøgelse viste, at to detektiver havde mødt hinanden på deres runde, og ikke genkendt den anden, hvorfor den ene af dem havde skudt sin pistol af i luften for at advare sine kammerater.

Imidlertid var det begyndt at tynde ud i menneskemassen udenfor. Ordrerne blev lempet, og de tilbageværende nysgerrige fik lov til at komme tættere på huset, om end stadig et stykke borte.

Mazeroux sagde:

"Det er da godt, der er ti dage, til eksplosionen, og den ikke kommer i nat, hr. præfekt. Ellers ville alle disse brave menneskers liv være i fare, lige så vel som vore."

"Der kommer ingen eksplosion om ti dage, lige så lidt som noget brev i nat," sagde hr. Desmalions med et skuldertræk. "Og for resten vil vi den nat naturligvis holde folk på lang afstand."

Klokken var nu ti minutter over to.

Klokken fem minutter i halv tre tændte præfekten en cigar. Detektivchefen tillod sig en spøg:

"Den slags må De nok klare Dem uden næste gang, hr. præfekt," sagde han. "Det kunne være farligt."

"Næste gang," sagde hr. Desmalions, "vil jeg ikke spilde min tid med at holde vagt her. Jeg begynder virkelig at tro, at hele denne historie med brevene er slut."

"Det er ikke godt at vide," bemærkede Mazeroux.

Der gik endnu nogle minutter. Hr. Desmalions havde sat sig ned. Ingen sagde et ord.

Pludselig sprang de alle op, alle med samme udtryk af forbavselse malet i ansigtet.

En klokke havde ringet.

De vidste alle straks, hvor lyden kom fra:

"Telefonen," mumlede hr. Desmalions.

Han tog hørerøret.

"Hallo! Hvem er det?"

En stemme svarede, men så fjernt og utydeligt, at han ikke var i stand til at forstå den. Han råbte:

"Tal højere! Hvem er det? Hvem er De?"

Stemmen lod nu til at slå ham med forbavselse.

"Hallo!" skreg han ned i røret, "jeg forstår Dem ikke. Gentag det, De sagde. Hvem er det, som taler?"

"Don Luis Perenna," svarede stemmen, denne gang tydeligere.

Præfekten gjorde en bevægelse som om han ville hænge hørerøret tilbage.

"Det er en dårlig spøg," brummede han. "En eller anden idiot, som vil more sig på vores bekostning."

Ikke desto mindre vedblev han:

"Hør nu, hvad skal dette betyde? De siger, De er Don Luis Perenna?"

"Ja."

"Hvad vil De?"

"Hvad er klokken?"

"Hvad klokken er?"

Præfekten gjorden en ærgerlig bevægelse, ikke så meget på grund af det latterlige spørgsmål, som fordi han nu havde genkendt Don Luis' stemme.

"Hvad skal dette her betyde?" spurgte han, idet han søgte at beherske sig. "Hvor er De?"

"I mit hus, over jernskodden, på loftet over mit arbejdsværelse."

"På loftet?" gentog præfekten, som ikke vidste, hvad han skulle tro.

"Ja, og mere eller mindre færdig, må jeg nok tilstå."

"Vi vil sende nogle folk ud for at hjælpe Dem," sagde hr. Desmalions, som nu begyndte at more sig over situationen.

"Senere, hr. præfekt. Svar mig først ... hurtigt! Hvis ikke, ved jeg ikke, om jeg har kræfter nok til ... Hvad er klokken?"

"Hør nu lige ..."

"Vær dog blot så god ..."

"Tyve minutter i tre."

"Tyve minutter i tre!"

Det var, som om Don Luis fik fornyede kræfter ved den pludselige rædsel, som greb ham. Hans svage stemme fik sin gamle klang tilbage, og skiftevis befalende, fortvivlet og bedende, fyldt af en overbevisning, som han gjorde sit yderste for meddele videre til præfekten, sagde han:

"Forsvind, hr. præfekt! Forlad huset! Det bliver sprængt i luften klokken tre ... ja, jeg sværger på det! Ti dage efter det fjerde brev betyder nu, fordi der var en forsinkelse afleveringen af brevene. Så det er nu ... klokken tre morgen. Husk, hvad der stod på det ark, som Weber viste Dem i morges: 'Eksplosionen er uafhængig af brevene. Den vil finde sted klokken tre om morgenen.' Klokken tre om morgenen *i dag*, hr. præfekt!"

Stemmen skælvede, så fortsatte den:

"Gå Deres vej, vil De ikke nok! Lad ingen blive tilbage i huset! Jeg er sikker i min sag. Intet i verden kan forhindre truslen i at blive til virkelighed. Gå! Gå! Gå! Det er forfærdeligt … jeg har en følelse af, at De ikke tror på mig … og jeg har ikke flere kræfter … så gå dog, alle sammen …!"

Han sagde endnu nogle ord, som hr. Desmalions ikke forstod. Så ophørte stemmen, og skønt præfekten mente, han stadig kunne høre et råb, så forekom det ham, at dette kom fra et fjernt sted … som om telefonrøret ikke længere befandt sig i nærheden af den råbendes mund.

Han satte hørerøret på plads.

"Mine herrer," sagde han med et smil, "klokken er sytten minutter i tre. Klokken tre bliver vi alle sammen sprængt i luften. Eller det er i hvert fald, hvad vor gode ven Don Luis Perenna påstår."

Trods den spøgende tone, denne meddelelse blev leveret i, bredte der sig en følelse af uhygge blandt de tilstedeværende. Weber spurgte:

"Var det virkelig Don Luis, hr. præfekt?"

"I egen person. Han har fået sat sig fast i et eller andet skjulested i sit hus over arbejdsværelset; og udmattelse og sult lader til at have bragt ham ud af sig selv. Mazeroux, vil De være så god at gå ud og grave ham fri … med mindre det selvfølgelig er et nyt nummer. De har jo arrestordren …"

Sergent Mazeroux gik hen til Desmalions. Hans ansigt var ligblegt.

"Hr. præfekt, sagde *han*, at vi bliver sprængt i luften?"

"Ja. Han har set den note, som hr. Weber fandt i et bind af Shakespeares værker. Eksplosionen skal ske i nat."

"Klokken tre?"

"Klokken tre; altså om mindre en et kvarter."

"Og De har tænkt Dem at blive her, hr. præfekt?"

"Ja, hvad ellers, sergent? Har De tænkt Dem, at vi sådan uden videre skal følge denne herres indfald?"

Mazeroux tænkte sig om et øjeblik, så skød han sin naturlige ærbødighed til side og udbrød:

"Hr. præfekt, det er ikke noget indfald. Jeg har arbejdet sammen med Don Luis. Jeg kender ham. Hvis han siger, at noget vil ske, så har han sine grunde."

"Absurde grunde!"

"Nej, nej, hr. præfekt!" sagde Mazeroux indtrængende, mere og mere ophidset, "jeg sværger Dem til, at De må høre på ham! Dette hus bliver sprængt i luften klokken tre ... han har sagt det. Vi har kun få minutter tilbage. Lad os gå, hr. præfekt, jeg bønfalder Dem!"

"Med andre ord mener De, at vi skal lade os jage på flugt?"

"Det er ikke flugt, hr. præfekt. Den er en simpel forsigtighedsforanstaltning. Vi kan da ikke risikere ... tænk på Dem selv ... hr. præfekt."

"Så er det nok!"

"Men hr. præfekt, Don Luis har sagt ..."

"Så er det nok!" gentog præfekten i en barsk tone. "Hvis De er bange, så kan De jo benytte Dem af den ordre, jeg netop gav Dem, og gå ud for at finde Don Luis."

Mazeroux slog hælene samme og hilste, som den gamle soldat han var.

"Jeg bliver her, hr. præfekt."

Og han drejede om og gik tilbage til sin plads.

Der fulgte en stunds dyb stilhed. Hr. Desmalions begyndte igen at gå frem og tilbage i værelset med hænderne på ryggen. Så sagde han til detektivchefen og generalsekretæren:

"Jeg håber, De herrer er enige med mig?"

"Naturligvis, hr. præfekt."

"Ja, naturligvis. For det første er hans antagelse jo ikke baseret på noget virkeligt grundlag. Desuden er vi jo godt bevogtet, ikke sandt? Bomber kommer ikke ud af intet. Der skal nogen til at kaste dem. Hvordan skulle de komme til det?"

"Måske på samme måde, som de afleverede brevene," dristede generalsekretæren sig til at foreslå.

"Hvad? Så De indrømmer altså ..."

Generalsekretæren svarede ikke, og hr. Desmalions fuldførte ikke sin sætning. Han blev ligesom alle de øvrige grebet af en sælsom uhyggefølelse, som langsomt forstærkedes og til sidst blev uudholdelig.

Klokken tre morgen ... ordene vendte hele tiden tilbage til ham. To gange så han på sit ur. Der var tolv minutter tilbage. Så ... ti minutter. Ville huset virkelig blive sprængt i luften, ene og alene som følge af en djævelsk og overmenneskelig vilje?

"Det er jo meningsløst, fuldstændig meningsløst!" råbte han og stampede i gulvet.

Men da han så på sine ledsagere, blev han slået af udtrykket i deres ansigter, og han følte samtidig, at hans eget mod sank på en forunderlig måde. Han var ganske vist ikke ligefrem bange; og de andre var ikke mere bange end ham, men hver eneste af de tilstedeværende var under indflydelse af Perennas personlighed, denne Perenna, som de havde set udføre så forunderlige ting under hele denne sags udvikling. Bevidst eller

ubevidst, med eller mod deres vilje, var de kommet til at betragte ham som en helt usædvanlig mand, begavet med ganske særlige evner. De kunne ikke tænke på ham uden samtidig at se billedet af Arsène Lupin og hele den legende af mod, geni og overmenneskelig indsigt, som havde dannet sig i forbindelse med hans navn.

Og det var Perenna, eller Lupin, som sagde, at de var nødt til at flygte. Forfulgt og jaget som han var, angav han frivilligt sig selv for at advare dem om faren. Og faren var overhængende. Syv minutter endnu ... seks minutter endnu ...

Stilfærdigt faldt Mazeroux på knæ, gjorde korsets tegn og mumlede dæmpet en bøn. Det virkede så stærkt, at generalsekretæren og detektivchefen uvilkårligt gjorde en bevægelse som for at nærme sig hr. Desmalions.

Politipræfekten vendte hovedet bort og fortsatte med at gå frem og tilbage. Men hans angst voksede. De ord, han havde hørt i telefonen, genlød i hans øren. Han havde set Perenna i virksomhed. Han følte, at han ikke havde ret til at overhøre en sådan mands advarsel.

"Lad os gå!" sagde han.

Ordene blev udtalt i den roligste tone af verden; og det så ud som om de, som hørte dem, slet og ret betragtede dem som den eneste fornuftige afgørelse af et ganske simpelt spørgsmål; de begav sig i god ro og orden, uden at forhaste sig, ud af huset. Ikke som flygtninge, men som mænd, som efter modent overlæg indretter sig på den mest fornuftige måde.

De standsede ved døren for at lade præfekten gå først.

"Nej," sagde han, "jeg går sidst."

Og han var den sidste til at gå ud. Han lod det elektriske lys brænde overalt.

I forhallen bad han detektivchefen blæse i sin fløjte. Da alle de civilklædte betjente var samlet, sendte han dem ud af huset sammen med portneren; derpå gik han selv ud og låste døren bag sig.

Så kaldte han på de detektiver, som holdt vagt på boulevarden, og sagde:

"Lad alle gå et godt stykke længere bort. Skub mængden så langt tilbage, De kan. Og hurtigt! Vi går ind i huset igen om en halv time."

"Og De, hr. præfekt?" hviskede Mazeroux. "De vil da vel ikke blive stående her, vel?"

"Nej da," svarede han leende. "Hvis jeg alligevel skal adlyde vor ven Perenna, så kan jeg lige så godt gøre det fuldt ud."

"Der er kun to minutter endnu."

"Vor ven Perenna sagde klokken tre, ikke to minutter i. Altså ..."

Han gik over boulevarden, fulgt af sin generalsekretær, detektivchefen og Mazeroux, og klatrede op på fæstningsmuren på den modsatte side.

"Måske vi burde dukke os," foreslog Mazeroux.

"Ja, lad os endelig det!" sagde præfekten, stadig i højt humør. "Men sandt at sige, hvis der nu ikke sker noget, så tror jeg, at lige så godt kan skyde mig en kugle for panden. Jeg kan ikke fortsætte med at leve efter at have gjort mig til latter på denne måde."

"Der kommer en eksplosion, det kan De regne med!" sagde Mazeroux.

"De har stor tillid til vor ven Perenna, må jeg sige!"

"De nærer den samme tillid, hr. præfekt."

De blev tavse, irriterede over ventetiden og af at kæmpe mod den trykkende fornemmelse, der havde bredt sig over dem. De talte sekunderne; det var uudholdeligt.

Et ur slog tre et eller andet sted i nærheden.

"Der kan De se," sagde præfekten med forandret stemme, "der kan De se! Det var intet ... gudskelov!"

Og han brummede:

"Det er idiotisk! Fuldkommen idiotisk! Hvordan kunne nogen bilde sig sådan noget sludder ind!"

Endnu et ur slog, denne gang længere borte. Så hørte de også et klokkeslag fra en bygning i nærheden. Før det sidste slag var døet hen, hørte de en besynderlig lyd som fra et urværk, og i næste øjeblik en forfærdelig eksplosion, meget voldsom, men så kortvarig at de kun, næsten ligesom i et syn eller en drøm, så et umådeligt hav af flammer og røg, som udslyngede store sten og murstumper, lidt i retning af den store finale på et fyrværkeri. Og så var det hele forbi. Vulkanen havde haft sit udbrud.

"Hurtigt," skreg præfekten, idet han fo'r frem, "ring efter brandvæsenet, hvis der skulle udbryde brand!"

Han greb Mazeroux i armen:

"Løb hen til min bil; den står nogle hundrede meter henne ad boulevarden. Bed chaufføren køre Dem til Don Luis' hjem; og hvis De finder ham, så befri ham og bring ham herhen."

"Under arrest, hr. præfekt?"

"Under arrest? Er De gal?"

"Men hvis souschefen vil ..."

"Souschefen vil holde sin mund. Jeg skal nok tage mig af den sag. Skynd Dem nu bare!"

Mazeroux udførte sit ærinde, ikke hurtigere, end hvis han var blevet sendt hen for at arrestere Don Luis, for Mazeroux var en samvittighedsfuld mand, men med langt større glæde. Den kamp, som han havde været nødt til at føre mod den mand, han stadig kaldte "chefen", havde ofte nok været ved at bringe ham til fortvivlelse. Denne gang kom han for at hjælpe ham, måske endda for at frelse hans liv.

Den foregående eftermiddag havde Weber indstillet sin undersøgelse af huset på Place du Palais-Bourbon efter ordre fra hr. Desmalions, da det syntes klart, at Don Luis var undsluppet, og havde kun efterladt tre mand på vagt. Mazeroux fandt dem i et værelse i stueetagen, hvor de skiftedes til at holde vagt. Som svar på hans spørgsmål erklærede de, at de ikke havde hørt en lyd.

Han gik alene op ad trappen for ikke at have vidner til sin samtale med chefen, gik gennem stuen og ind i arbejdsværelset.

"Chef!" råbte han. "Hvor er De, chef?"

Intet svar.

"Men," tænkte Mazeroux, "han kan dog ikke være langt borte, siden han har kunnet telefonere."

Han så, at hørerøret til telefonen hang ned i sin ledning i stedet for at hænge på sin plads. Og idet han gik ind i telefonnichen, snublede han over nogle murbrokker. Han tændte det elektriske lys i nichen; da så han en arm og en hånd, som hang ned fra loftet over ham. Men skuldrene havde ikke

kunnet følge efter, dertil var hullet for lille. Og Mazeroux kunne ikke se den fangnes hoved.

Han sprang op på en stol og greb fat i hånden. En stor glæde strømmede igennem ham, da han mærkede, at den var varm.

"Er det dig, Mazeroux?" spurgte en stemme, der lød, som om den kom langt borte fra.

"Ja, det er mig. De er vel ikke såret? Ikke alvorligt ...?"

"Nej, kun udmattet ... og svag af sult ... Hør på mig."

"Jeg lytter."

"Luk den anden skuffe til venstre i skrivebordet op. De finder der ..."

"Javel, chef?"

"En gammel plade chokolade."

"Men ..."

"Går nu bare, som jeg siger, Alexandre. Jeg er halvdød af sult."

Don Luis kom sig hurtigt efter at have spist chokoladen.

"Det var bedre," sagde han. "Nu kan jeg vente. Gå ned i køkkenet og hent mig lidt brød og lidt vand."

"Jeg er straks tilbage, chef."

"Ja, men ikke samme vej som før. Gå igennem Florence Levasseurs værelse og ind gennem den hemmelige gang til stigen med lemmen foroven."

Og han fortalte ham, hvordan han skulle få stenen til at dreje og komme ind i hullet, hvor han selv indtil for få minutter siden havde været forberedt på at skulle lide en tragisk død.

Det hele var klaret på ti minutter. Mazeroux fik åbnet ind til hullet, greb Don Luis i benet og fik ham trukket ud.

"Jamen du store verden!" jamrede han med en stemme, som ligefrem skælvede af medlidenhed. "Sikken en stilling, De har

været i der, chef! Hvordan klarede De det hele? Nå, jeg forstår: De gravede Dem ned til det sted, hvor De lå, og fortsatte med at grave ... mere end en meter ned! Og der skulle vist mod til, tror jeg, og så på tom mave!"

Da Don Luis sad i sit soveværelse og havde spist lidt brød og drukket det, han ville, fortalte han Mazeroux sin historie:

"Ja, der skulle et pokkers mod til, gamle ven. Når en mands hjerne nægter at gøre tjeneste og alverdens sludder og vrøvl hvirvler rundt i den, så har han ikke lyst til andet end at lægge sig ned og dø! Og der var ingen ordentlig luft. Jeg kunne ikke ånde. Men jeg blev ved med at grave, gravede halvt i søvne i en slags mareridt. Se blot mine fingre, de er som en eneste blodig masse! Men jeg blev ved at tænke på den forbandede eksplosion, og jeg *ville* advare jer, hvad det så end skulle koste, og derfor blev jeg ved. Til sidst kunne jeg mærke, at jeg var kommet igennem loftet. Jeg fik en hånd ud i det fri og derpå armen. Hvor var jeg? Jo, selvfølgelig lige over telefonen. Jeg vidste det straks, da jeg mærkede ledningen langs væggen. Men det tog mig en stiv halv time at få fat i tingesten. Jeg kunne ikke nå. Men endelig lykkedes det ved hjælp af en stump snor med en rendeløkke at få fisket hørerøret op, så jeg kunne holde det nogenlunde tæt til min mund. Og så skreg og brølede jeg for at min stemme kunne høres. Hele tiden havde jeg de mest ulidelige smerter. Til sidst gled løkken af ... og så ... jeg havde ikke mere styrke tilbage, men da var I jo blevet advaret, og så var det jo op til jer selv at redde jer."

Han så på Mazeroux og spurgte, med et udtryk, som om han allerede kendte svaret:

"Der kom en eksplosion, ikke sandt?"

"Jo, chef."

"Klokken tre præcis?"

"Ja."

"Og hr. Desmalions lod huset rydde?"

"Ja."

"I sidste øjeblik?"

"I sidste øjeblik."

Don Luis lo og sagde:

"Jeg vidste nok, han ville vente og ikke give sig før i allersidste øjeblik. Du må have haft det temmelig ubehageligt, Alexandre, for du var jo naturligvis hele tiden af min mening."

Han spiste, mens han talte, og hver mundfuld syntes at bringe en smule af hans sædvanlig livsmod tilbage.

"Noget underligt noget, sult!" sagde han. "Den gør en mand vanvittig. Jeg må øve mig i at tåle den bedre."

"Ingen skulle nu tro, at De har siddet fast i otteogfyrre timer uden hverken vådt eller tørt, chef."

"Å, det kommer sig af en sund konstitution med lidt at falde tilbage på. Om en halv timer er jeg er en helt anden mand. Bare giv mig lov til at barbere mig og få et bad."

Da han var færdig med at klæde sig på, satte han sig til bords og indtog en morgenmad bestående af æg og koldt kød, som Mazeroux havde sørget for til ham. Da han var færdig, sagde han:

"Så, lad os nu komme afsted."

"Det haster ikke, chef. Hvorfor lægger De Dem ikke til at sove et par timer? Præfekten kan vente."

"Er du gal? Tænk dog på Marie Fauville!"

"Marie Fauville?"

"Ja, naturligvis. Tror du, jeg har tænkt mig at lade hende blive siddende i fængslet? Eller Sauverand? Der er ikke et sekund at spilde, min ven!"

Mazeroux tænkte ved sig selv, at chefen vist ikke var helt ved sine fulde fem endnu; at få Marie Fauville og Sauverand ud af fængslet ville nok ikke gå sådan en-to-tre.

Han førte imidlertid Perenna ned til præfektens bil – en munter, rask og frejdig Perenna, ganske som han lige var stået ud af sengen.

"Det er da ellers meget smigrende for mig," sagde Perenna, "at han skulle betænke sig så længe, efter at jeg havde advaret ham, og så at han gav fuldstændig efter i det afgørende øjeblik."

De nåede Boulevard Suchet, hvor folk stod så tæt, at de var nødt til at forlade bilen. Mazeroux førte an gennem politiets afspærring og bragte Don Luis hen til volden overfor bygningen.

"Vent på mig her, chef. Jeg vil underrette præfekten."

Her i det blege morgenlys så Don Luis den ødelæggelse, eksplosionen havde anrettet. Den var åbenbart ikke så stor, som han havde regnet med. Noget af taget var styrtet sammen, og man kunne se ødelæggelsen gennem de rudeløse vinduer, men selve huset stod endnu. Selv Fauvilles tilbygning havde ikke taget synderlig skade, og mærkeligt nok var det elektriske lys, som præfekten havde ladet brænde, ikke gået ud. Haven og gaden udenfor var dækket af stabler af møbler, som blev bevogtet af soldater og politi.

"Kom med mig, chef," sagde Mazeroux og førte Don Luis i retning af ingeniørens arbejdsværelse.

En del af taget var som sagt ødelagt. Ydervæggene til venstre for gangen var revnet, og to tømrere var i færd med at sætte nogle bjælker ind til støtte for taget. Men alt i alt havde eksplosionen nok ikke haft den virkning, dens ophavsmand utvivlsomt havde tænkt sig.

Hr. Desmalions var derinde, sammen med alle de mænd, som havde tilbragt natten i huset, og flere herrer fra den offentlige anklagers kontor. Kun Weber var gået sin vej; han havde ikke lyst til at møde sin fjende.

Don Luis' ankomst vakte stor sensation. Præfekten gik ham straks i møde og sagde:

"Vi takker Dem alle, Don Luis! Deres forudseenhed overgår alt! De har frelst mit liv ... vore liv ... og disse herrer og jeg selv ønsker at takke Dem af hele vort hjerte. For mit eget vedkommende er det nu anden gang, jeg må sige Dem tak i den anledning."

"Der findes en meget enkel måde at takke mig på, hr. præfekt, og det er at lade mig fortsætte mit arbejde, indtil jeg er færdig."

"Deres arbejde?"

"Ja, hr. præfekt. Min optræden i går aftes er blot en begyndelse. Afslutningen er løsladelsen af Marie Fauville og Gaston Sauverand."

Hr. Desmalions smilede:

"Å!"

"Forlanger jeg for meget, hr. præfekt?"

"Man kan jo altid forlange, men der skal også være fornuft i éns krav. Og spørgsmålet om disse menneskers skyld eller ikke skyld afhænger ikke af mig."

"Nej, men det er Deres opgave at lade dem få besked om det, hvis jeg beviser deres uskyldighed."

"Ja, og det skal jeg gerne gøre, hvis De beviser mig den over al tvivl."

"Netop."

Don Luis' rolige overbevisning gjorde indtryk på præfekten, endog mere en nogen tidligere begivenheder. Han sagde:

"Resultatet af den foreløbige undersøgelse, vi har foretaget, vil måske være Dem en hjælp. Vi er for eksempel overbevist om, at bomben var anbragt ved indgangen til entreen, og sandsynligvis under gulvplankerne."

"Det er kun detaljer af underordnet betydning, hr. præfekt. Hovedsagen er nu, at De lærer hele sandheden at kende, og ikke kun gennem ord."

Præfekten gik nærmere. Embedsmændene og detektiverne stod runder om Don Luis og iagttog ham med en febrilsk utålmodighed. Var det muligt, at denne sandhed, som endnu forekom dem så fjern og dunkel trods alle de arrestationer, de havde tillagt så stor vægt, endelig skulle komme for en dag?

Det var et højtideligt øjeblik. Alle var spændt til det yderste. Den måde, Don Luis havde forudsagt eksplosionen på, lagde et sandhedens skær over alle hans udtalelser, og de mænd, som han havde frelst fra den frygtelige katastrofe, var næsten i stand til at anerkende en hvilken som helst nok så usandsynlig påstand, han måtte komme med.

"Hr. præfekt," sagde Don Luis, "De ventede i nat forgæves på det fjerde brev. Vi vil nu være i stand til, som følge af en besynderlig tilfældighed, at overvære afleveringen. Vi vil da

vide, at det var samme hånd, som begik alle forbrydelserne ... og De vil vide, hvis hånd det var."

Hen vendte sig mod Mazeroux:

"Sergent, vil De være så god at mørklægge værelset så meget, det kan lade sig gøre. Skodderne for vinduerne er væk, men De kan trække gardinerne for og lukke dørene. Hr. præfekt, det er vel kun en tilfældighed, at det elektriske lys brænder?"

"Ja. Vi skal slukke det."

"Et øjeblik. Er der en af De herrer, der har en lommelygte? ... Nej, lige meget, det ordner sig."

Der var et stearinlys ved hånden; han tændte det.

Så slukkede han det elektriske lys.

Der opstod nu et halvmørke, hvorunder flammen skælvede i trækken fra de tomme vinduesåbninger. Don Luis beskyttede flammen med hånden og gik hen til bordet.

"Jeg tror ikke, vi kommer til at vente længe," sagde han. "Efter hvad jeg tror, vil det kun tage et par øjeblikke, før kendsgerningerne taler for sig selv, og det bedre end jeg ville være i stand til."

De få sekunder, hvor ingen sagde et ord, var uforglemmelige. Hr. Desmalions sagde senere i et interview, at hans hjerne befandt sig i en rystet tilstand, hvorunder han ventede hvad som helst, endog en væbnet invasion eller tilsynekomsten af et genfærd. Han havde imidlertid været nysgerrig nok til omhyggeligt at iagttage Don Luis, som sad på bordkanten med hovedet bøjet lidt tilbage og blikket fæstet på loftet, mens han spiste et stykke chokolade og et stykke brød ... han lod til at være meget sulten, men ellers ganske rolig.

De andre var i højeste grad spændte. Deres ansigter var fordrejede af ophidselse, både påvirkede af erindringen om eksplosionen og af forventningen om, hvad der skulle til at ske. Skyggerne fra lyset dansede på væggene.

Der gik en del flere sekunder, end Don Luis havde regnet med; måske tredive eller fyrre ... og de syntes endeløse. Så hævede han lyset og sagde:

"Der kommer det!"

De havde alle fået øje på det i næsten samme øjeblik, som han sagde det. Et brev faldt ned fra loftet. Det drejede sig langsomt rundt i luften, som et blad, der falder fra et træ i stille vejr. Det berørte Don Luis og faldt derpå ned på gulvet mellem to stoleben.

Don Luis tog brevet op og rakte det til hr. Desmalions.

"Vær så god, hr. præfekt. Det er det fjerde brev ... det, som skulle være kommet i går aftes."

14. Had

Hr. Desmalions så uforstående på ham, og derpå fra ham og op mod loftet.

"Å, det er ikke hekseri," sagde Perenna. "Skønt ingen har kastet dette brev ned, og selv om der ikke findes noget som helst hul i loftet, så er det hele meget enkelt."

"Ja så; meget enkelt?" sagde hr. Desmalions.

"Ja, hr. præfekt. Det kan se ud som en særdeles veludtænkt og veludført tryllekunst. Men som jeg siger, er det i virkeligheden meget enkelt ... og samtidig forfærdeligt. Sergent Mazeroux, vil De være så venlig at trække gardinerne til side igen og skaffe os så meget lys som muligt."

Mens Mazeroux gjorde dette, og præfekten læste det fjerde brev, hvis indhold for resten var uden interesse og blot en bekræftelse af de andre, tog Don Luis en stige, som arbejdsmændene havde efterladt i et hjørne, og stillede den op midt i værelset; derpå klatrede han op og satte sig overskrævs på det øverste trin, hvorfra han kunne nå den elektriske lysekrone.

Den bestod af et bredt, cirkelformet messingbånd med krystalprismer under. Inden i cirklen var tre lamper anbragt i hjørnerne af en messingtrekant, som skjulte ledningerne.

Han afdækkede trådene og klippede dem af. Så begyndte han at skille lysekronen ad. For at kunne gøre det så hurtigt som muligt, bad han om en hammer, og slog pudsen i stykker rundt om de skruer, som holdt kronen oppe.

"Hjælp mig her, så er De rar," sagde han til Mazeroux.

Mazeroux klatrede op ad stigen. Sammen tog de fat i kronen og lod den glide ned. Detektiverne nedenunder tog imod den og lagde den på bordet – ikke uden en vis vanskelighed, for den var meget tungere, end den så ud til.

Ved nærmere undersøgelse viste den sig at være fæstnet til en æske af metal, som målte henved otte tommer på hver led. Denne boks havde været fæstet inde i værelsesloftet, og det var for at få den ud, Don Luis havde været nødt til at slå kalken i stykker, som havde skjult den.

"Hvad pokker er det for noget?" udbrød hr. Desmalions.

"Luk den selv op, hr. præfekt; der er et låg på den," sagde Don Luis.

Hr. Desmalions åbnede låget. Æsken var fyldt med hjul og fjedre, et kompliceret maskineri, som lignede et urværk.

"Hvis De tillader, hr. præfekt," sagde Don Luis.

Han tog et stykke ud af maskineriet og opdagede et andet nedenunder, forbundet med det første ved en udveksling mellem to hjul; den nederste lignede nærmest en af disse automatiske indretninger, som ruller billetter eller pengesedler ud.

Lige ved bunden af æsken, hvor den havde berørt loftet, var der en fordybning, og i den lå der et brev, klart til levering.

"Det sidste af de fem breve," sagde Don Luis, "sikkert med en ny række af beskyldninger. De ser, hr. præfekt, at lysekronen oprindelig har haft en fjerde lampe i midten. Den blev fjernet, dengang kronen blev forandret for at kunne give plads til, at brevene kunne falde ned."

Han vedblev sin forklaring:

"Hele samlingen af breve er altså blevet anbragt her i bunden. Et sindrigt maskineri, som blev drevet af et urværk, har skubbet dem frem, et ad gangen til fastsat tid, og sendt dem ud i luften."

Ingen af dem, som stod rundt om Don Luis, sagde et ord; alle så måske en smule skuffede ud. Det hele var ganske vist genialt udtænkt, men de havde ventet sig noget andet og mere end blot en kasse med fjedre og hjul, hvor dygtigt det så end var udtænkt og arrangeret.

"Hav blot tålmodighed, mine herrer," sagde Don Luis. "Jeg lovede Dem en uhyggelig afsløring, og den skal De få nu."

"Nuvel," sagde præfekten, "jeg er enig i, at det er på denne måde, brevene er blevet leveret. Men der er nu alligevel mange ting, som er uopklarede; især er der én ting, som forekommer mig umulig at forstå. Hvordan har forbryderne haft mulighed for at anbringe den indretning her i loftet af selve hr. Fauvilles arbejdsværelse? Huset har jo været bevogtet af politiet, værelset har været nøje overvåget både dag og nat; hvorledes har de da været i stand til at udføre et sådant stykke arbejde uden at blive hverken hørt eller set?"

"Svaret er ganske ligetil, hr. præfekt. Det var gjort allerede før politiet begyndte at overvåge huset."

"Altså før mordene blev begået?"

"Før mordene blev begået."

"Og hvilket bevis er der for det?"

"De har netop selv sagt det, hr. præfekt: fordi det ikke kan være blevet gjort bagefter."

"Man så forklar Dem dog," råbte hr. Desmalions med en irriteret bevægelse. "Hvis De har vigtige ting at fortælle os,

hvorfor kommer De så ikke frem med det?"

"Det er bedre, at De når frem til sandheden på samme måde, som jeg selv har gjort. Når De nu kender hemmeligheden med brevene, er De sandheden nærmere, end De tror; og De ville allerede have nævnt forbryderen, hvis ikke rædslen over disse forbrydelser var så forfærdelig, at den måtte afvende enhver mistanke fra ham."

Hr. Desmalions så intenst på ham. Han mærkede, hvordan Perennas ord trængte ind på ham.

"Altså," sagde han, "mener De, at disse breve, som anklager fru Fauville og Gaston Sauverand, er anbragt ene og alene med den hensigt at ødelægge dem begge?"

"Ja, hr. præfekt."

"Og siden brevene er anbragt her, før forbrydelsen fandt sted, må planen være lagt langt tid før mordene."

"Javel, hr. præfekt, før mordene. I det øjeblik vi indrømmer, at fru Fauville og Sauverand er uskyldige, bliver vi nødt til at drage den slutning, at når alting anklager dem, så må det skyldes en hel række af overlagte handlinger. Fru Fauville var ude på mordnatten: en intrige! Hun var ude af stand til at give oplysninger om, hvor hun tilbragte sin tid, dengang mordet blev begået: en intrige! Hendes uforklarlige køretur i retning af La Muette og hendes fætter Gaston Sauverands spadseretur i husets nabolag: intriger! Mærkerne i æblet efter fru Fauvilles tænder: den mest djævelske intrige af dem alle! Jeg siger Dem, det hele er planlagt på forhånd, alt er forberedt, opmålt, mærket og nummereret på forhånd! Og alt finder sted på de fastsatte tidspunkter; intet er overladt til tilfældet. Det er et stykke arbejde, hvis forskellige dele er sat så behændigt

sammen, at selv den dygtigste fagmand kunne være stolt af det, og så solidt konstrueret, at uforudsete, udenforstående begivenheder ikke har været i stand til at få det ud af balance, og planen er præcis og uforstyrrelig ... præcis som urværket her i æsken, som er et udmærket symbol på hele affæren, samtidig med at den giver den mest nøjagtige forklaring på den, eftersom de breve, som anklager morderne, var omhyggeligt anbragt før forbrydelsen og blev afleveret efter forbrydelsen på de dage og tidspunkter, der var forudset."

Hr. Desmalions stod en tid og tænkte sig om; så sagde han:

"Og dog, i de breve, hr. Fauville har skrevet, har han anklaget sin hustru."

"Det har han."

"Vi må derfor enten antage, at han havde ret i sin anklage mod hende, eller at brevene var falske?"

"De er ikke falske. Alle sagkyndige har anerkendt, at det er Fauvilles håndskrift."

"Men så ...?"

"Så ..."

Don Luis fuldendte ikke sætningen, og hr. Desmalions følte sandhedens ånde mod sit ansigt.

De øvrige, som alle var lige så anspændte som han, stod tavse. Han mumlede:

"Jeg forstår ikke ..."

"Jo, hr. præfekt, De forstår. De forstår, at hvis afsendelsen af disse breve udgør en integreret del af den sammensværgelse, som findes imod fru Fauville og Gaston Sauverand, så er det fordi deres indhold er sammensat på en måde, der må være ødelæggende for ofrene."

"Hvad? Hvad mener De? Hvad er det, De siger?"

"Jeg siger det samme, som jeg sagde før. Er de først erkendt uskyldige, så udgør alt, hvad der taler imod dem, en del af en sammensværgelse."

Der opstod på ny en lang pause. Præfekten gjorde intet forsøg på at skjule sin ophidselse. Meget langsom og med et intenst blik på Don Luis sagde han:

"Hvem den skyldige end er, så kan jeg næppe forestille mig noget frygteligere end dette hadets værk."

"Det er et endnu mere usandsynligt værk, end De er i stand til at forestille Dem, hr. præfekt," svarede Perenna. "Det er et had, hvis voldsomhed De, som endnu ikke kender Sauverands bekendelse, umuligt kan tænke Dem. Jeg forstod det fuldt ud, dengang jeg hørte på ham, og siden har mine tanker været behersket af den alt overvældende forestilling om dette had. Hvem kunne vel hade sådan? Til hvis had var Marie Fauville og Gaston Sauverand blevet ofret? Hvem var dette ubegribelige menneske, hvis perverterede geni kunne omgive sine ofre med lænker, som var så stærkt smedet? ... Og endnu en anden tanke faldt mig ind, en tanke, som tidligere havde slået mig flere gange, og som jeg allerede havde antydet overfor sergent Mazeroux: jeg tænker på brevenes tilsynekomst med så matematisk nøjagtige mellemrum. Jeg sagde til mig selv, at så alvorlige dokumenter ikke kunne være bragt ind i sagen på disse bestemte dage, hvis ikke en underliggende grund gjorde det nødvendigt, at disse datoer måtte være fastlagte på forhånd med absolut nøjagtighed. Men hvad kunne årsagen være? Hvis et *menneske* havde været involveret ved hver enkelt lejlighed, så ville en eller anden uregelmæssighed utvivlsomt have gjort sig

gældende som følge af dette, ikke mindst fordi politiet var blevet opmærksomme på sagen og var til stede ved afleveringen af brevene. Men brevene vedblev at komme, til trods for enhver forhindring, nærmest *som om de ikke kunne lade være.* Og sådan tog den slutning lidt efter lidt form for mig: de måtte komme mekanisk, som følge af en eller anden usynlig proces, som én gang var sat i gang, og som arbejdede med en fysisk lovs blinde sikkerhed. Der kunne ikke være tale om en bevidst intelligens, kun om en fysisk nødvendighed ... Det var sammenstødet mellem disse to tanker ... tanken om det had, som forfulgte de uskyldige, og tanken om det maskineri, som tjente 'den hadende' ... det var deres sammenstød, som fødte en lille gnist af lys. Da de kom i berøring, forenede disse to tanker sig i min hjerne og mindede mig om, at Hippolyte Fauville var ingeniør af profession."

De andre lyttede til hans ord med en besynderlig trykket følelse. Det, som efterhånden blev afsløret, øgede deres uhyggefornemmelse, indtil den til sidst næsten føltes som en smerte.

Hr. Desmalions protesterede:

"Men selv om det er rigtigt, at brevene kom på de fastlagte dage, så må De dog have lagt mærke til, at de kom på forskellige klokkeslæt."

"Ja, det vil sige, det varierede, alt efter som vi lod det elektriske lys brænde eller ej; og det var netop denne detalje, som gav mig nøglen til gåden. Hvis brevene – og det er en uundværlig foranstaltning, som vi først nu er i stand til at forstå – kun blev leveret under dække af mørket, så måtte der være en anordning af en eller anden slags, som forhindrede dem i at

blive frigjort, når det elektriske lys var tændt, og denne anordning måtte være kontrolleret fra en strømafbryder i selve værelset. Ingen anden forklaring var mulig. Vi har at gøre med en automatisk indretning, som afleverer de kompromitterende breve, den indeholder, ved hjælp af et urværk, som kun slipper dem ud mellem visse bestemte klokkeslæt, og da kun, hvis det elektriske lys er slukket. De ser dette apparat foran Dem. Jeg nærer ingen tvivl om, at fagfolk vil beundre apparatets indretning og bekræfte mine påstande. Men når vi så ved, at det blev fundet i loftet af dette værelse, og at det indeholdt breve, skrevet af hr. Fauville, kan jeg så ikke være berettiget til at sige, at det er konstrueret af den samme hr. Fauville, elektroingeniøren?"

Endnu engang blev hr. Fauvilles navn nævnt, og hver gang, det blev nævnt, var det med stadig større bestemthed. Og således var billedet af "den hadende", som Don Luis havde kaldt ham, manet frem for deres indre øje i klare omrids, og det fik blodet til at fryse til is i disse mænds årer, hærdede som de ellers var mod enhver tænkelig form for kriminelle uhyrligheder. Sandheden luskede ikke længere skjult rundt omkring dem; de kæmpede allerede med den, som man kæmper med en modstander, man ikke kan se, men som har taget kvælergreb om halsen på én og tynger én til jorden.

Og politipræfekten opsummerede det hele med en stemme, der lød som om hans strube snøredes sammen:

"Hr. Fauville skrev altså disse breve i den hensigt at ødelægge sin hustru og den mand, som elskede hende?"

"Ja."

"I så fald ..."

"Ja?"

"Siden han samtidig vidste, at døden truede ham, så ønskede han, at hvis denne trussel blev ført ud i livet, så skulle hans død komme over hans hustru og hendes vens hoved?"

"Ja."

"Og i den hensigt at hævne sig for deres kærlighed til hinanden og tilfredsstille sit had til dem, ønskede han, at hele mængden af beviser skulle pege på dem som skyldige i det mord, hvis offer var ham selv?"

"Ja."

"Så at hr. Fauville i en vis forstand var ... hvordan skal jeg udtrykke det? ... sin egen morders medskyldige. Han frygtede døden. Han kæmpede mod den. Men han traf samtidig forholdsregler for at sikre, at hans had skulle få fordel af den. Det var sådan, det var, ikke sandt?"

"Næsten, hr. præfekt. De følger de samme stier, jeg har fulgt, og ligesom jeg viger De tilbage for den sidste sandhed, for den sandhed, som giver tragedien sin uhygge og berøver den enhver menneskelig proportion."

Præfekten slog begge sine knyttede næver i bordet og skreg i et pludseligt anfald af modstand:

"Det er jo latterligt! Det er en fuldstændig meningsløs teori! Hr. Fauville truet af døden, samtidig med, at han planlægger sin hustrus ødelæggelse med en nærmest Macchiavellisk djævelskab? Absurd! Den mand, som kom til mig i mit kontor, den mand, De selv så, tænkte kun på én ting: at undslippe døden! Han var kun besat af én rædsel, nemlig den for at dø.

Det er ikke i sådanne øjeblikke," vedblev præfekten med eftertryk, "at en mand konstruerer bomber og ure og lægger

fælder, når disse fælder først kan udløses, hvis han selv dør. Kan De se hr. Fauville ved konstruktionen af sit maskineri, at lægge breve i den, som han allerede tre måneder tidligere har skrevet til en ven og sørger for at opsnappe, før de når frem, at arrangere begivenheder, som skal få hans hustru til at fremstå som skyldig og sige: 'Sådan! Hvis man myrder mig, så har jeg ro i sindet, for den, som bliver dømt for det bliver Marie!'

Nej, De må indrømme mig, at mænd ikke griber til så grusomme foranstaltninger. Eller, hvis de gør ... hvis de gør, kan det kun betyde, at de er sikre på at blive myrdet. Det betyder, at de står på lige fod med morderen, så at sige møder ham på halvvejen; kort sagt, det betyder ..."

Han afbrød sig selv, som om de ord, han havde udtalt, forbløffede ham selv. Og de øvrige tilstedeværende syntes lige så forvirrede. Og de uddrog alle sammen ubevidst af hans ord de konklusioner, der måtte følge af dem, og som de endnu ikke fuldt fattede.

Don Luis fjernede ikke et sekund sit blik fra præfekten, men ventede på de uundgåelige ord.

"Hør nu, De vil da vel ikke antyde, at han havde givet sit samtykke ..."

"Jeg antyder ingenting, hr. præfekt," sagde Don Luis. "Hidtil har De fulgte Deres tankers naturlige og logiske slutningsrække, og den har bragt Dem til det punkt, hvor De nu står."

"Ja, ja, jeg ved det, men jeg prøver jo at vise Dem det absurde i Deres teori. Den kan umuligt være rigtig, og vi kan ikke tro på fru Fauvilles uskyld, hvis vi ikke er villige til at forudsætte noget

så urimeligt og uhørt, som at hr. Fauville var medvider i mordet på sig selv! Det er jo latterligt!"

Og han udstødte en kort latter, men den klang falsk og tvungen.

"Hvad De end siger," tilføjede han så, "så kan De jo ikke nægte, at det er der, vi står."

"Det nægter jeg heller ikke."

"Nå, og så?"

"Så var hr. Fauville så at sige deltager i mordet på sig selv."

Det blev sagt på den mest stilfærdige måde, men med en sikkerhed, så at ingen drømte om at protestere. Efter hele den række af slutninger, Don Luis havde tvunget dem til at følge, kunne de ikke forlade det hjørne, hvor de nu var havnet, uden at falde over uoverstigelige gåder til alle sider. Ingen nærede mere nogen tvivl om, at hr. Fauville havde været medvider i sit eget mord. Men hvad bestod denne meddelagtighed i? Hvilken rolle havde den spillet i denne morderiske tragedie? Havde han ofret sit eget liv frivilligt eller under tvang? Og hvem havde så i sidste ende været hans medskyldige ... hans bøddel?

Alle disse spørgsmål trængte sig ind på hr. Desmalions og de øvrige i værelset. Og Don Luis kunne være sikker på, at hans løsning ville være accepteret på forhånd. Fra dette øjeblik af behøvede han blot at fortælle sin historie om, hvad der var sket; han behøvede ikke at frygte for modsigelser. Og han gjorde det, i korte vendinger, som et sammentrængt referat af de vigtigste enkeltheder:

"Tre måneder før forbrydelsen skrev hr. Fauville en række breve til en af sine venner, hr. Langernault, som – det har sergent Mazeroux sikkert allerede fortalt Dem – har været død i

flere år, hvilket hr. Fauville næppe kan have været uvidende om. Disse breve blev afsendt, men opsnappet på en eller anden måde, som det ikke i øjeblikket er nødvendigt at få på det rene. Hr. Fauville raderede adresse og poststempler ud, og lagde brevene i en maskine, han havde konstrueret til formålet, således at det første brev ville komme til syne fjorten dage efter hans død, og resten med mellemrum på ti dage. På dette tidspunkt er det sikkert, at hans plan må have været udarbejdet indtil de mindste detaljer. Han vidste, at Sauverand elskede hans hustru og vogtede på hans bevægelser, han må derfor også have vidst, at den forhadte rival plejede at passere forbi hans vinduer hver onsdag, og at fru Fauville da gik hen til vinduet. Dette er en omstændighed af største betydning, og den har været mig til stor nytte; den vil være lige så overbevisende for Dem. Hver onsdag aften, gentager jeg, plejede Sauverand at gå forbi huset. Læg nu vel mærke til dette: for det første, at den forbrydelse, hr. Fauville planlagde, blev udført på en onsdag, og dernæst, at det var efter sin mands udtrykkelige forlangende, at fru Fauville gik i Operaen og bagefter til fru d'Ersingens salon denne aften."

Don Luis holdt et øjebliks pause, og fortsatte så:

"Om morgenen denne onsdag var alting rede, det skæbnesvangre urværk var sat i gang, maskineriet arbejdede som det skulle, og de beviser, som derved kom frem, ville bekræfte de beviser, hr. Fauville havde forberedt. Og bedre endnu, hr. præfekt, De havde modtaget et brev fra ham, hvori han fortalte Dem om en sammensværgelse, som var rettet mod ham, og anråbte Dem om bistand morgenen efter ... dvs. *dagen efter, at han var død!* Alting ledte ham kort sagt til at antage, at

tingene ville gå efter ønske, da der indtraf noget, som næsten væltede hele hans korthus: inspektør Vérot trådte frem, udsendt af Dem, hr. præfekt, for at finde oplysninger om Morningtons arvinger. Hvad skete der mellem disse to mænd? De er begge døde, og deres hemmelighed vil aldrig komme til live igen. Men vi kan i alle tilfælde sige, at inspektør Vérot har været her og har taget den plade chokolade med sig, som bar aftrykket af 'tigerens tænder', som vi her så for første gang, og ligeledes at det lykkedes for inspektør Vérot, takket være omstændigheder, vi ikke kender, at opdage hr. Fauvilles projekt. Dette ved vi, fordi Vérot selv har sagt det; fordi det var af inspektør Vérot, vi fik at vide, at forbrydelsen ville finde sted den følgende nat; og fordi han havde skrevet sine opdagelser ned i et brev, som blev stjålet fra ham. Og Fauville vidste det også, for i den hensigt at blive denne frygtelige fjende kvit, som ville kuldkaste hans planer, dræbte han ham med gift; fordi han, da han vidste, at giften virkede langsomt, havde dristighed og omtanke til at følge Vérot hen til *Café du Pont-Neuf* i en forklædning, der ville lede tanken i retning af Sauverand, og der stjæle det brev med forklaringen, som inspektøren havde skrevet, og lægge et tomt ark papir i stedet, og derefter spørge en forbipasserende om vejen til den nærmeste station med forbindelse til Neuilly, hvor Sauverand boede! Der har De Deres mand, hr. præfekt."

Don Luis talte med stigende kraft, med den varme, der fødes af overbevisning; og hans logiske og nøjagtige sammenfatning syntes ligefrem at mane sandheden frem for tilhørernes blik.

"Ja, der har De Deres mand, hr. præfekt, der har De slynglen! Og den stilling, han befandt sig i, var således – hans frygt for, at

det skulle lykkes Vérot at bringe sandheden for dagen var således, at han, før han fuldførte den frygtelige dåd, han havde sat sig for, fandt det nødvendigt at gå hen på politistationen for at sikre sig, at hans offer ikke længere var i live, og at han var ude af stand til at afsløre ham. De husker nok scenen, hr. præfekt, De husker hans ophidselse og rædsel? 'I morgen aften,' sagde han. Ja, det var dagen efter, at han bad om Deres hjælp, fordi han vidste, at alt ville være forbi allerede samme aften, og at næste dag ville politiet stå overfor et mord med to skyldige, som han selv havde dynget beviserne op imod, med Marie Fauville, som han så at sige allerede havde anklaget på forhånd ... Og det var grunden til, at sergent Mazeroux' og mit besøg i hans hus klokken ni om aftenen bragte ham i en så åbenbar forvirring. Hvem var disse mænd, som nu trængte sig på hos ham? Ville de være i stand til at kuldkaste hans planer? Men ved nærmere eftertanke blev han beroliget, og desuden tvang vi ham til at give efter og lade os blive der. Når alt kom til alt, hvad brød han sig så om os? Hans foranstaltninger var truffet så omhyggeligt, at ingen bevogtning ville kunne ødelægge dem eller bringe hans vogtere på sporet af dem. Det, som skulle ske, ville ske i vort nærvær, uden at vi så det. Døden, som han havde tilkaldt, ville udføre sit arbejde ... Og komedien, eller rettere tragedien, gik sin gang. Fru Fauville, som han havde sendt i Operaen, kom og sagde ham godnat. Tjeneren bragte ham noget at spise, deriblandt en skål med æbler. Så fulgte et anfald af raseri ... en mands fortvivlede anfald, når han står overfor døden og er bange for at dø, derpå en hel scene af forstillelse, hvor han viste os sit pengeskab og den lærredsindbundne tegnebog, som skulle indeholde en

beskrivelse af sammensværgelsen … Og det var det. Mazeroux og jeg trak os tilbage til gangen og lukkede døren efter os; og hr. Fauville var alene og havde fuld frihed til at handle. Intet skulle nu forhindre ham i at gennemføre sine planer. Klokken elleve skulle fru Fauville – som han uden tvivl i dagens løb havde sendt et brev med Sauverands eftergjorte håndskrift, et af den slags breve, som altid straks bliver revet i stykker og tilintetgjort, hvori Sauverand bønfaldt den stakkels kvinde om et stævnemøde ved Ranelagh – forlade Operaen, og ville, inden hun gik til fru d'Ersingens selskab, tilbringe en time ikke langt fra huset. På den anden side ville Sauverand foretage sin sædvanlige onsdagstur mindre end en kilometer borte i den modsatte retning. På dette tidspunkt ville forbrydelsen blive begået. Begge de to ville blive bemærket af politiet, enten som følge af hr. Fauvilles antydninger, eller på grund af begivenheden på *Café du Pont-Neuf*, og begge ville desuden være ude af stand til at bevise deres alibi eller forklare deres tilstedeværelse i nærheden af huset; måtte de da ikke nødvendigvis blive anklaget og dømt for forbrydelsen? … For det meget usandsynlige tilfælde, at et eller andet ville indtræffe, som beskyttede dem, var der et uimodsigeligt bevis i skikkelse af det æble, som bar aftrykket af Marie Fauvilles tænder! Og i løbet af nogle uger ville det sidste og afgørende slag ramme dem i form af de mystiske breve … Alt var i orden. Den mindste detalje var forudset med djævelsk klarhed. De husker måske, hr. præfekt, den turkis, som var faldet ud af min ring og befandt sig i pengeskabet? Der var kun fire personer, som kunne have set den og taget den op. Hr. Fauville var en af dem. Og han var netop den ene, vi så bort fra. Og dog var det netop ham, som for

at kaste mistanke på mig og forebygge min indblanding, som han havde på fornemmelsen kunne blive farlig, greb lejligheden og lagde turkisen ind i skabet ... Og nu var arbejdet fuldført. Mellem 'den hadende' og hans ofre lå nu kun en eneste gerning. Den blev udført ... hr. Fauville døde."

Don Luis holdt inde. Hans ord blev efterfulgt af en lang tavshed. Og han følte sig overbevist om, at den besynderlige historie, han netop havde fortalt, havde vundet absolut tiltro hos alle hans tilhørere. De diskuterede ikke. De troede. Og det, skønt det dog var den mest usandsynlige sandhed, han forlangte, de skulle tro.

Hr. Desmalions kom med et sidste spørgsmål:

"De befandt Dem i gangen her sammen med sergent Mazeroux. Der var detektiver udenfor huset. Forudsat at hr. Fauville vidste, at han ville blive dræbt den nat, hvem kan da have dræbt ham, og hvem kan have dræbt hans søn? Der var ingen indenfor disse fire vægge."

"Hr. Fauville var her."

En mumlen rejste sig i forsamlingen og steg til en storm af protest. Det var, som om man i et nu følte, at det hele var alt for aldeles utroligt, og protesterede imod ikke blot sandsynligheden af Don Luis' teori, men også mod den urimelige føjelighed, som de selv har hørt på ham med. Præfekten gav udtryk for den almindelige følelse ved at udbryde:

"Nok af ord! Nok af teorier! Hvor logiske de end forekommer, så fører de jo kun til absurde konklusioner!"

"Tilsyneladende absurde, hr. præfekt. Men hvordan ved vi, at hr. Fauvilles tilsyneladende uforståelige opførsel ikke lader sig

forklare ved meget naturlige årsager? Naturligvis dør ingen med let hjerte, blot for at skaffe sig hævn. Men hvordan ved vi, at hr. Fauville, hvis overordentlige bleghed og udtærethed De må have bemærket lige så godt som jeg, ikke var ramt af en eller anden dødelig sygdom, og vidste, at han alligevel var dødsdømt ..."

"Jeg gentager, nok af ord!" skreg præfekten. "De har ikke andet end antagelser at diske op med. Hvad jeg forlanger, er beviser, et bevis, blot et eneste. Og det venter vi stadig på."

"Det er her, hr. præfekt."

"Hvad? Hvad siger De?"

"Hr. præfekt, da jeg tog lysekronen ned, fandt jeg ovenpå det øverste låg af metalæsken en forseglet konvolut. Da lysekronen var anbragt under det loftskammer, som hr. Fauvilles søn boede i, er det klart, at hr. Fauville ved at løfte gulvbrædderne i sønnens værelse var i stand til at nå oversiden af den maskine, han havde opfundet. Og det var på den måde, han den sidste aften lagde denne forseglede konvolut på plads efter at have skrevet mordets dato '31. marts kl. 11 aften' og sin signatur 'Hippolyte Fauville' på den."

Hr. Desmalions åbnede konvolutten med skælvende hænder. Det første blik, han kastede på indholdet, fik ham til at fare sammen.

"Å, den slyngel!" udbrød han. "Hvordan er det muligt, at et sådant uhyre har kunnet eksistere!"

Med en stemme, som af og til blev næsten uhørlig af forfærdelse over, hvad han så, læste han højt:

> "Enden er nået. Min time er inde. Edmond er død efter at være dysset i søvn af mig, uden at være kommet til

bevidsthed ved giftens ild. Min egen dødskamp begynder. Jeg lider alle Helvedes kvaler. Min hånd er næppe i stand til at skrive disse sidste linjer. Jeg lider … å, hvor jeg lider! Og dog er min lykke ubeskrivelig!

Denne lykke går tilbage til et besøg i London for fire måneder siden sammen med Edmond. Indtil da slæbte jeg mig igennem en afskyelig tilværelse, hvor jeg skjulte mit had til den kvinde, som afskyede mig og elskede en anden. Mit helbred var ødelagt; jeg følte mig allerede halvt fortæret af den ubarmhjertige sygdom, og så også min søn for hver dag blive svagere og svagere. I London konsulterede jeg en specialist, og der var ikke længere nogen tvivl: den sygdom, som fortærede mig, var kræft. Og jeg fik samtidig at vide, at Edmond ligesom jeg selv var på vej mod sin grav, uhelbredeligt syg af tæring.

Den samme aften undfangede jeg min storslåede plan om hævn. Og hvilken hævn! Den frygteligste anklage rettet med en mand og en kvinde, som elsker hinanden. Fængslet! Kriminalretten! Strafarbejde! Skafottet! Og ingen hjælp mulig, intet håb! Opdyngede beviser, beviser så frygtelige, at de kan bringe selv en uskyldig til at tvivle om sin egen uskyld og forblive håbløst og hjælpeløst stum! Hvilken hævn! Og hvilken straf! At være uskyldig og kæmpe forgæves mod selve kendsgerningerne, som anklager én og uimodståeligt dømmer én skyldig!

Og jeg forberedte alt med glæde i hjertet. Hver en lykkelig tanke, hver en ny opfindelse fik mig til at brøle af latter. Du godeste, hvor var jeg dog glad! Man skulle tro, at kræft var en smertefuld sygdom, men ikke tale om!

Hvordan kan man lide fysiske smerter, når sjælen skælver af fryd? Og føler jeg måske giftens frygtelige brand i dette øjeblik?

Jeg er lykkelig. Den død, jeg har påført mig selv, er kun begyndelsen på *deres* lidelser. Hvorfor så leve og vente på en naturlig død, som for dem ville være begyndelsen til deres lykke? Og siden Edmond alligevel skulle dø, hvorfor så ikke også spare ham for en snigende døds pinsler og give ham en let og hurtig død, som endda vil være med til at gøre Maries og Gastons forbrydelse så meget mere alvorlig?

Enden er nær. Jeg måtte bryde af, smerten var mig for stærk. – Nu må jeg tage mig sammen en sidste gang. Hvor her er stille! Udenfor og indenfor i huset vogter politiets udsendinge over min forbrydelse. Ikke så langt borte iler Marie, lydig imod mit brev, til mødestedet, hvor hendes elskede *ikke* befinder sig. Og elskeren flakker omkring under vinduerne, hvor hans due *ikke* vil vise sig. Å, disse allerkæreste små marionetter, hvis snore jeg trækker i! Dans! Spring! Løb! Å min Gud, for en forlystelse. Et reb om halsen på Dem, min herre, og et reb om halsen på Dem, min frue! Var det måske ikke Dem, som fulgte efter inspektør Vérot til Pont-Neuf og forgiftede ham – De, med Deres store stok af ibenholt. Jo, selvfølgelig var det det. Og samme aften har den smukke kvinde forgiftet mig og sin stedsøn. Beviser? Jamen hvad siger De til dette æble, frue?

Og brevene! Mine breve til den udmærkede, men desværre afdøde hr. Langernault. Det var den sidste triumf. Å, hvilken glæde, da jeg opfandt og fremstillede

mit lille mekaniske stykke legetøj. Var det måske ikke smukt udført, så præcist og kønt?

Og mest fornøjelse har jeg af at tænke på, at ingen vil fatte noget af det alt sammen. At Marie og Gaston er skyldige vil der ikke være nogen som helst tvivl om. Men alt andet vil være fuldkommen uforklarligt. Ingen vil forstå, ingen vil nogensinde forstå noget af det. Om få uger, når de to forbrydere uigenkaldeligt er blevet dømt, når brevene er i hænderne på politiet, vil en eksplosion den 25. eller rettere den 26. maj kl. tre morgen udslette ethvert spor af mit arbejde. Bomben er på plads. Et urværk, som er helt uafhængigt af apparatet i lysekronen, vil få den til at eksplodere til fastsat tid. Ved siden af den har jeg lagt den bog i lærredsbind, hvori jeg foregav at have skrevet min dagbog, de små giftflasker, de nåle, jeg brugte, ibenholtsstokken, to breve fra inspektør Vérot, kort sagt alt, hvad der kunne frelse forbryderne. Hvordan vil nogen nogensinde være i stand til at regne mysteriet ud?

Med mindre ... med mindre et eller andet vidunder skulle indtræffe ... med mindre bomben lader væggene stå og loftet urørt. Med mindre en genial mand ved et vidunder af intelligens og intuition skulle kunne rede de tråde ud, jeg har viklet ind i hinanden og trænge ind i hjertet af gåden og ved en eftersøgning, som vil vare flere måneder, til sidst finder dette brev.

Det er til denne mand, jeg skriver dette, vel vidende, at han ikke eksisterer. Men ... selv om han skulle være til, hvad gør det så mig? Til den tid vil Marie og Gaston være over afgrundens rand, sikkert døde og i hvert tilfælde

skilte for tid og evighed. Og jeg risikerer intet ved at efterlade dette vidnesbyrd om mit had i skæbnens hånd.

Så … nu er det færdigt. Jeg mangler blot at skrive under. Min hånd ryster stadig mere; sveden driver ned ad mig i store dråber. Jeg lider de fordømtes kvaler, og jeg er himmelsk lykkelig. Marie, du har været uforsigtig nok til at lade mig læse i dine øjne glæden ved at se mig død tomme for tomme. Nuvel, her er nu min død! Her er den, og der er *du* – her er I to, forenede på min grav, lænket til hinanden med håndjern! I har min velsignelse, kære børn! Forhørsdommeren vil opsætte ægteskabskontrakten, og vielsen vil blive besørget af bødlen. Å, hvor jeg glæder mig! Jeg ser Gaston græde i den dødsdømtes celle. Døren går op … O rædsel, manden i sort! 'Gaston Sauverand, Deres andragende om benådning er afslået. Vær en mand!' En kold, regnvåd morgen … skafottet! Så er det din tur, Marie, din tur! Vil du måske overleve din elsker? Nej, Gaston er død, nu er det din tur. Se, her er rebet … eller foretrækker du gift? … Dø, din heks, dø med årerne i brand ligesom jeg, jeg som hader dig, hader dig, hader dig …"

Hr. Desmalions standsede under en frygtelig stilhed. Han havde kun med største vanskelighed kunnet læse de sidste linjer, for håndskriften blev stadig mere udvisket og ulæselig.

Så sluttede han med lav stemme, stirrende stift på papiret:

"*Hippolyte Fauville*. Underskriften er der. Slynglen fandt åbenbart en sidste rest af styrke til at undertegne sig. Han følte vel, at man senere kunne komme til at nære tvivl om hans skurkagtighed. Og det havde han ret i … hvor kan dog nogen finde på sådan noget?"

Idet han så på Don Luis, tilføjede han:

"Der var virkelig brug for en exceptionel intelligens og en begavelse for at løse mysteriet, som vi må bøje os for. Alle de forklaringer, denne galning har givet, har De udregnet nøjagtigt, og på den mest forbløffende måde."

Don Luis bukkede, og uden at svare på den hyldest, der var blevet ham til del, sagde han:

"De har ret, hr. præfekt, han var galning og af denne allerfarligste type af vanvittige, som forfølger én bestemt idé, som ingen og intet kan få dem fra. Han forfulgte sin idé med en overmenneskelig udholdenhed og alle de ressourcer, han kunne mønstre inden for den mekaniske videnskabs love. En anden mand ville have slået sine ofre ihjel, ligetil og brutalt. Han satte hele sin intelligens ind på at dræbe lang tid senere, som en opfinder, der overlader det til eftertiden at indse hans opfindelses fortrinlighed. Og det lykkedes ham kun alt for godt, for politiet gik i fælden, og fru Fauville vil måske dø."

Hr. Desmalions gjorde en bevægelse som én, der træffer en afgørelse. Og det hele var jo nu i virkeligheden noget fortidigt, hvis nærmere omstændigheder de videre undersøgelser helt ville opklare. Kun en eneste ting var af betydning i øjeblikket, og det var at frelse fru Fauvilles liv.

"De har ret," sagde han, "vi har ingen tid at spilde. Fru Fauville må straks have alt at vide. Samtidig vil jeg sende bud efter vedkommende forhørsdommer. Sagen mod hende vil blive afvist omgående, det er jeg sikker på."

Han gav hurtigt ordre til at fortsætte undersøgelserne i huset. Så vendte han sig om mod Don Luis:

"Kom," sagde han. "Det er kun retfærdigt, at fru Fauville får lov at takke sin redningsmand. Mazeroux, kom De også med."

Mødet var forbi, det møde, hvorunder Don Luis havde givet de mest slående beviser på sit geni. Ved så at sige at føre krig mod magter på den anden side af graven, havde han tvunget den døde til at afsløre sine hemmeligheder. Han afslørede, næsten som om han havde været til stede under det hele, hele den afskyelige hævn, som var blevet planlagt i mørket og udført i graven.

Hr. Desmalions viste sin beundring ved sin tavshed og visse bevægelser med hovedet. Og Perenna havde sin store fornøjelse af denne sære omstændighed, at han, som for få år siden var jaget af politiet, nu sad i en automobil ved siden af lederen af denne selv samme myndighed.

Intet kunne dæmpe den triumf, han følte ved at have gennemført hele denne affære med så glimrende resultater, og den vigtighed, politiet tillagde dem. Værdien af hans samarbejde var så stor, at de endog var tilbøjelige til at glemme, hvad der ellers var sket de sidste par dage. Det nag, Weber bar mod ham, var nu for intet at regne imod Don Luis Perennas dåd.

Hr. Desmalions begyndte, mens de kørte, for sig selv at opsummere den nye situation, og konkluderede til sidst:

"Ja, sådan er det ... ikke den mindste tvivl ... vi er enige. Men der er dog endnu et par ting, som ligger i mørke. Først og fremmest tandaftrykket. Dette er, trods mandens tilståelse, et punkt, vi ikke uden videre kan forbigå."

"Jeg tror, der er en meget enkel forklaring. Jeg skal fortælle Dem den, lige så snart jeg er i stand til at understøtte den med beviser."

"Udmærket. Men et andet spørgsmål: Hvordan hænger det sammen, at Weber i går fandt det papirstykke, hvori eksplosionen var omtalt, i frøken Levasseurs værelse?"

"Og hvordan hænger det sammen," tilføjede Don Luis, "at jeg samme sted fandt listen med de fem datoer, hvor brevene skulle afleveres?"

"De mener altså det samme som jeg?" sagde hr. Desmalions. "Den rolle, frøken Levasseur spiller i hele denne affære, forekommer i hvert fald mistænkelig."

"Jeg tror, det hele vil blive opklaret, hr. præfekt, og at De kun vil behøve at udspørge fru Fauville og Gaston Sauverand for at fjerne disse sidste mørke punkter og den mistanke, der hviler på frøken Levasseur."

"Men der er endnu en omstændighed, som slår mig som besynderlig," vedblev hr. Desmalions. "Hippolyte Fauville nævner ikke en eneste gang Mornington-arven i sin tilståelse. Hvorfor ikke? Kendte han måske ikke til den? Skal vi gå ud fra, at der ikke er nogen forbindelse, bortset fra tidspunktet, mellem arven og hans forbrydelser?"

"Her er jeg ganske af samme mening som De, hr. præfekt. Hippolyte Fauvilles tavshed med hensyn til arven forvirrer også mig en smule, det tilstår jeg gerne. Men ikke desto mindre betragter jeg denne omstændighed som mindre vigtig. Hovedsagen i øjeblikket må være Fauvilles skyld og de fængsledes uskyld."

Automobilen standsede uden for Saint-Lazare-fængslet.

Præfekten sprang ud, og døren til fængslet blev straks åbnet.

"Er direktøren til stede?" spurgte han. "Hurtigt, det haster!"

Ude af stand til at vente skyndte han sig ind i den gang, som førte til hospitalsafdelingen. Her mødte han direktøren:

"Fru Fauville!" sagde han, næsten uden at give sig tid til at hilse. "Jeg vil gerne tale med ..."

Så standsede han brat, da han så det bestyrtede udtryk i direktørens ansigt.

"Hvad er der på færde?" spurgte han. "Hvad er der i vejen?"

"Men har De ikke hørt det, hr. præfekt?" stammede direktøren. "Jeg telefonerede til Deres kontor ..."

"Men så tal dog, mand; hvad er der i vejen?"

"Fru Fauville døde i morges. På en eller anden måde lykkedes det hende at tage gift."

Hr. Desmalions greb direktøren i armen og løb ind på hospitalet fulgt af Perenna og Mazeroux.

Han fandt Marie Fauville liggende på sin seng i et af sygeværelserne. Hendes blege ansigt og hendes skuldre var dækket af de samme brune pletter, man havde fundet på inspektør Vérot, Hippolyte Fauville og Edmond.

Ude af sig selv spurgte præfekten:

"Men giften ... hvor kom den fra?"

"Denne flaske og en sprøjte blev fundet under hendes hovedpude."

"Under hovedpuden? Men hvordan kom det der? Hvor havde hun fået det fra? Hvem gav hende det?"

"Det ved vi endnu ikke, hr. præfekt."

Hr. Desmalions så på Don Luis. Hippolyte Fauvilles selvmord havde altså ikke været en afslutning på rækken af forbrydelser?

Hans handlinger var gået videre end til blot at forberede Maries død ved lovens hånd, de havde endog udstrakt sig til at få hende til at tage gift! Var dette vel muligt? Var det muligt, at den døde mands hævn kunne blive ved på samme automatiske og anonyme måde? Eller rettere … fandtes der en eller anden mystisk vilje, som i hemmelighed og lige så dristigt fortsatte Fauvilles djævelske virksomhed?

To dage efter kom der en ny sensation: Gaston Sauverand var fundet døende i sin celle. Han havde kvalt sig med sit lagen. Ethvert forsøg på at genoplive ham havde været forgæves.

På bordet ved siden af ham lå en fem-seks avisudklip, som var bragt ham af en ukendt hånd. De handlede alle om fru Fauvilles død.

15. Arvingen til de hundrede millioner

Den fjerde aften efter de tragiske begivenheder, vi netop har fortalt om, ringede en gammel vognmandskusk, næsten fuldstændig skjult i en vældig overfrakke, på døren hos Don Luis og sendte et brev op til ham. Han blev øjeblikkelig vist ind i arbejdsværelset i stueetagen. Han tog sig næppe tid til at tage sin store frakke af, men løb lige hen til Don Luis:

"Denne gang er det ude med Dem, chef. Der er ikke tid til spøg; pak Deres kufferter og forsvind så hurtigt, De kan!"

Don Luis, som sad rolig og røg i sin lænestol, svarede:

"Hvad vil du have, Alexandre, en cigar eller en cigaret?"

Mazeroux sagde indigneret:

"Men hør nu, chef, læser De slet ikke aviserne?"

"Jo, desværre."

"I så fald må Deres stilling da være Dem lige så klar, som den er for mig og alle andre. I de sidste tre dage, siden det dobbelte selvmord, eller rettere mord på Marie Fauville og Gaston Sauverand, har der ikke været en avis, som ikke siger, at 'nu da hr. Fauville, hans søn, hans hustru og hans fætter Gaston Sauverand er døde, der det intet, som skiller Don Luis Perenna fra Mornington-arven.' Forstår De da ikke, hvad det betyder? Ja, naturligvis snakker folk om eksplosionen på Boulevard Suchet og om Fauvilles efterladte tilståelse, og alle nærer den største afsky for ham og kan ikke rose Deres intelligens højt nok; men

der er dog én ting, som er hovedemnet for enhver diskussion om sagen: Nu, hvor alle tre grene af familien Roussel er udryddet, hvem er så tilbage? Don Luis Perenna. I mangel af slægtsarvinger, hvem går så det hele til? Don Luis Perenna!"

"Sikke dog en heldig fyr!"

"Men det er det, folk siger, chef. De siger, at hele denne række af mord og afskyeligheder ikke kan skyldes rene tilfældigheder, men tvært imod peger i retning af, at der findes en overmægtig vilje, som startede med mordet på Cosmo Mornington og vil ende med at få millionerne. Og for at give denne vilje et navn, så griber de til det nærmeste … navnet på denne besynderlige, fremragende, berygtede, mystiske, almægtige og allestedsnærværende person, som var Cosmo Morningtons intime ven, og som lige fra begyndelsen har behersket begivenhederne og føjet dem sammen, har anklaget og frifundet folk, fået dem arresteret og hjulpet dem til at flygte. De påstår, at han i virkeligheden har ledet hele affæren, og at hvis den udvikler sig i overensstemmelse med hans interesser, så ligger der hundrede millioner og venter på ham til sidst. Og denne mand er naturligvis Don Luis Perenna, eller Arsène Lupin, manden med den forbryderske fortid, som det ville være den rene dårskab ikke at sætte i forbindelse med noget så stort."

"Mange tak."

"Men det er, hvad man siger, chef. Jeg fortæller Dem det bare. Så længe fru Fauville og Gaston Sauverand var i live, var der ingen, som tænkte over Deres rolle som subsidiær arving. Men så døde de begge to pludselig. Og så kan folk ikke undgå at lægge mærke til den virkelig forbløffende vedholdenhed, skæbnen varetager Don Luis Perennas interesser med. De

kender nok den gamle juridiske læresætning: *fecit cui prodest* – den, som drager fordel af det, er den som har gjort det. Og hvem drager fordel af, at alle Roussel-arvingerne forsvinder? Don Luis Perenna!"

"Den slyngel!"

"Ja, slyngel! Det er netop det ord, Weber går rundt og brøler i gangene på politikammeret og i kriminaldetektivernes bygning. *De* er slynglen, og Florence Levasseur Deres medskyldige. Og der er dårligt nok nogen, som vover at protestere. Politipræfekten? Ja, men hvad nytter det, at han forsvarer Dem, at han husker på, at De har frelst hans liv to gange og ydet politiet værdifulde tjenester, som han er den første til at værdsætte? Og hvad nytter det at gå til premierministeren, selv om vi alle ved, at Valenglay beskytter Dem? Der er andre end præfekten! Der er andre end premierministeren! Der er hele detektivafdelingen, der er hele anklagemyndigheden, der er undersøgelsesdommeren, pressen, og først og fremmest er der den offentlige mening, som må og skal stilles tilfreds og forventer at få en skyldig. Denne skyldige er enten Dem eller frøken Levasseur. Eller rettere: det er Dem *og* frøken Levasseur."

Der rørte sig ikke en muskel i Don Luis' ansigt. Mazeroux ventede et øjeblik, men da han ikke fik noget svar, vedblev han med en fortvivlet gestus:

"Chef, ved De, hvad De tvinger mig til at gøre? Til at forråde min pligt. Men lad mig alligevel fortælle Dem dette: I morgen tidlig vil De blive indstævnet til at give møde for forhørsdommeren. Efter afslutningen af forhøret vil De – ligegyldigt hvad man spørger Dem om og hvad De svarer – blive

ført direkte i fængsel. Arrestordren er allerede underskrevet. Så meget har Deres fjender allerede udrettet."

"Det var pokkers!"

"Og det er ikke det hele. Weber, som brænder efter hævn, har bedt om tilladelse til at overvåge Deres hus fra i dag, så De ikke kan undslippe ligesom Florence Levasseur. Han er her med sine folk om en times tid. Hvad siger De til det, chef?"

Uden at forandre sin ligegyldige stilling vinkede Don Luis ad Mazeroux:

"Sergent, vær venlig at kigge efter under sofaen der mellem vinduerne."

Don Luis var alvorlig, og Mazeroux adlød instinktivt. Under sofaen stod der en håndkuffert.

"Sergent, om ti minutter, når jeg har givet mine tjenestefolk besked om, at de kan gå til sengs, tag da kufferten og bring den til Rue de Rivoli 143 B, hvor jeg har lejet en lille lejlighed under navnet Lecocq."

"Hvorfor det, chef? Hvad er meningen?"

"Meningen er, at eftersom jeg ikke havde nogen pålidelig person til at bringe min kuffert derhen for mig, så har jeg ventet i tre dage på, at du kom."

"Jamen ..." stammede Mazeroux forvirret.

"Jamen hvad?"

"Havde De allerede besluttet at luske af?"

"Ja, naturligvis. Men det hastede jo ikke. Grunden til at jeg fik dig anbragt hos opdagelsespolitiet var, at jeg ville vide, hvad de fandt på imod mig. Og da du nu fortæller mig, at jeg er i fare, så forsvinder jeg."

Og da Mazeroux vedblev at se forvirret på ham, klappede han ham på skulderen og sagde:

"Som De ser, sergent, er det ikke umagen værd at forklæde Dem som vognmandskusk og forråde Deres pligt. De skulle aldrig forråde Deres pligt, sergent. Spørg Deres egen samvittighed; jeg er sikker på at den vil dømme Dem efter fortjeneste."

Don Luis havde talt sandt. Han havde indset, i hvor høj grad fru Fauvilles og Sauverands død havde forandret situationen, og havde anset det for klogest at søge i sikkerhed. Hans grund til ikke at gøre det tidligere var, at han havde håbet at få underretning, enten ved brev eller på anden måde, fra Florence. Men siden den unge pige insisterede på at forholde sig tavs, var der ikke længere nogen grund til, at Don Luis skulle risikere den arrestation, som begivenhedernes udvikling gjorde overvejende sandsynlig.

Det viste sig, at han havde set rigtigt. Næste morgen kom Mazeroux hen i Rue de Rivoli:

"Det var lige akkurat, der ordnede sig, chef. Weber er fuldstændig rasende over, at fuglen er fløjet. Og De må jo også nok indrømme, at trådene bliver mere og mere spegede, ikke sandt? De er fuldstændig rådvilde i hovedkontoret. De kan end ikke finde ud af, hvordan de skal forholde sig i forhold til Florence Levasseur. De må have læst om det i aviserne. Statsadvokaten hævder, at når Fauville begik selvmord og selv myrdede sin søn, så kan frøken Levasseur ikke have noget at gøre med det. Så efter hans opfattelse er sagen afsluttet, hvad

det angår. Han er en fornuftig mand, er statsadvokaten! Hvad siger han så om Gaston Sauverands død? Er det da ikke klart som dagen, at Florence havde en finger med i spillet der, ligesom i alt det andet? Var det måske ikke i hendes værelse, at det hule bind af Shakespeare med dokumenterne i blev fundet? Og –"

Mazeroux afbrød sig brat, skræmt ved at bemærke udtrykket i Don Luis' øjne; han forstod, at chefen elskede den unge pige højere end nogen sinde. Skyldig eller ikke skyldig, det var ham uden betydning.

"Nå," sagde Mazeroux, "så vil vi ikke tale mere om det. Fremtiden vil vise, at jeg har ret."

Og dagene gik. Mazeroux kom, så ofte han kunne, eller meddelte telefonisk Don Luis alle detaljerne om de undersøgelser, der fandt sted i Saint-Lazare og Santé-fængslet.

Forgæves undersøgelser, som vi jo ved. Mens Don Luis' påstande vedrørende den elektriske lysekrone og dens indretning blev fundet at være korrekte, kunne man ikke finde ud af noget som helst med hensyn til de to selvmord. Det eneste var, at Sauverand, før han blev pågrebet, havde forsøgt at sætte sig i forbindelse med fru Fauville gennem en af de handlende, som leverede varer til fængslet. Kunne det antages, at flasken med gift og sprøjten var blevet bragt ind til hende på samme måde? Det var umuligt at bevise. Og lige så umuligt var det at opdage, hvordan avisudklippene med oplysning om Marie Fauvilles død havde fundet vej til Sauverands celle.

Og det oprindelige mysterium var også uløst, det ubegribelige mysterium med tandmærkerne i æblet. Fauvilles efterladte tilståelse frikendte Marie. Og dog var det utvivlsomt Maries tænder, som havde afsat deres mærke i æblet. De tænder, som man havde kaldt "tigerens tænder" var uden for al tvivl hendes. Og så –

Kort sagt, som Mazeroux sagde, så famlede alle i et dybt mørke. Og det gjorde ikke sagen bedre, at politipræfekten, som ifølge Mornington-testamentets bestemmelser skulle sammenkalde arvingerne højst fire og mindst tre måneder efter testators død, pludselig havde besluttet, at det skulle finde sted den næste uge, og havde fastsat det til den 9. juni. Han håbede på denne måde at få gjort en ende på hele denne fortvivlede historie. De ville træffe bestemmelse om arven i henhold til de aktuelle omstændigheder og dermed være færdige med det hele. Og så ville folk vel efterhånden høre op med at snakke om de myrdede arvinger, og mysteriet med "tigerens tænder" til sidst blive glemt.

Det var mærkeligt nok, men disse sidste dage, som for alle interesserede parter i sagen var så fulde af febrilske forventninger og spænding, tilbragte Don Luis i en lænestol på sin balkon i Rue de Rivoli, hvor han sad ganske roligt og røg cigaretter eller blæste sæbebobler, som vinden førte bort i retning af Tuileri-haven.

Mazeroux kunne slet ikke komme sig over det.

"De forbløffer mig, chef," sagde han, "De ser jo ud som om hele verden åndede fred og ingen fare."

"Men der er jo ingen grund til ophidselse, Alexandre."

"Hvad mener De? Interesserer sagen Dem da ikke? Har De ikke til hensigt at hævne fru Fauville og Sauverand? Man anklager Dem åbenlyst, og De sidder her og blæser sæbebobler."

"Det er et glimrende tidsfordriv, Alexandre."

"Ved De, hvad jeg tror, chef? Jeg tror, De har fundet løsningen."

"Måske, Alexandre, eller måske ikke."

Der var tilsyneladende intet, der var i stand til at bringe Don Luis ud af ligevægt. Timerne gik, og han rørte sig ikke ud af stedet fra sin balkon. Spurvene kom og åd de krummer, han strøede ud til dem. Det så virkelig ud som om hele sagen var i færd med at blive afsluttet, og det til hans fulde tilfredshed.

Men den dag, mødet skulle finde sted, kom Mazeroux ind ad døren med et brev i hånden og et yderst forskrækket ansigtsudtryk.

"Dette er til Dem, chef. Det var adresseret til mig, men der lå en anden kuvert indeni til Dem. Hvordan vil De forklare det?"

"Det er let nok, Alexandre. Fjenden kender til vor nære forbindelse, og da han ikke ved, hvor jeg holder til, så –"

"Hvilken fjende?"

"Det skal jeg sige dig i morgen aften."

Don Luis åbnede kuverten og læste følgende, skrevet med rødt blæk:

> "Endnu er der tid, Lupin. Træk Dem ud af kampen. Hvis ikke, så betyder det, at De også må dø. Netop i det øjeblik, hvor De tror, Deres hånd er hævet for at gribe mig, og De bryder ud i triumf, vil jorden åbne sig under Dem. Stedet

for Deres død er allerede udvalgt. Fælden er lagt. Vogt Dem, Lupin!"

Don Luis smilede.

"Udmærket," sagde han. "Alting begynder at falde på plads."

"Mener De det, chef?"

"Ja. Og hvem var det så, som gav dig dette brev?"

"Ja, der har vi for en gangs skyld været heldige, chef. Den konstabel, som han gav det til, bor tilfældigvis i Les Ternes, lige ved siden af overbringeren. Han kender fyren udmærket. Det var da et held, ikke sandt?"

Don Luis sprang op, strålende af glæde.

"Hvad siger du? Kom nu frem med det! Du ved, hvem det var?"

"Ja, han er tjener i plejehjemmet i Avenue des Ternes."

"Lad os gå derhen. Der er ingen tid at spilde."

"Det er jo storartet, chef! Nu ligner De Dem selv igen!"

"Ja, naturligvis. Så længe der ikke var noget at gøre, ventede og hvilede jeg, for jeg indser nok, at kampen vil blive forfærdelig. Men når nu fjenden endelig har gjort en dumhed og givet mig et spor at gå efter, så er der ingen grund til at vente længere. Nu gælder det om at få fanget tigeren, Alexandre!"

Klokken var 13, da Don Luis og Mazeroux stod udenfor døren til plejehjemmet i Avenue des Ternes. En mandlig tjener lukkede op. Mazeroux puffede Don Luis i siden; det var uden tvivl den samme, som havde overbragt brevet. Han svarede da også uden omsvøb på Mazeroux' spørgsmål om, hvorvidt han havde været på politistationen samme morgen.

"Efter hvis ordre?" spurgte Mazeroux.

"Priorindens."

"Priorindens?"

"Ja, her er også et privat hospital, som ledes af nonner."

"Kan jeg få priorinden i tale?"

"Selvfølgelig, men ikke lige i øjeblikket. Hun er gået ud."

"Hvornår kommer hun tilbage?"

"Å, vi venter hende hvert øjeblik."

Manden viste dem ind i et venteværelse, hvor de tilbragte mere end en time. De var meget forundrede. Hvad betød denne nonnes indgriben? Hvilken rolle havde hun i sagen?

Folk kom og blev ført ind til de patienter, de ønskede at besøge. Andre gik ud. Der var også sygeplejersker, som gik stille til og fra, og nonner i deres lange, hvide dragter.

"Vi udretter ikke noget ved at sidde her, chef," hviskede Mazeroux.

"Hvorfor sådant hastværk? Venter kæresten dig hjem?"

"Vi spilder tiden."

"Ikke jeg. Mødet hos præfekten er først klokken fem."

"Hvad siger De, chef? Det må være Deres spøg. De mener da ikke, at De vil gå derhen?"

"Jo, hvorfor ikke?"

"Hvorfor ikke? Jamen arrestordren ..."

"Åh, arrestordren. Det er jo bare en lap papir!"

"En lap papir, som vil være alvorlig nok, hvis De tvinger politiet til at handle. Deres tilstedeværelse vil blive betragtet som en udfordring ..."

"Og mit fravær som en tilståelse. En mand, som arver hundrede millioner francs lægger sig ikke syg den dag, hvor

arven falder. Jeg er nødt til at give møde for ikke at miste min adkomst. Og møde vil jeg."

"Chef ..."

Et undertrykt skrig hørtes lige foran dem, og en kvinde, som var på vej gennem værelset, en sygeplejerske, satte i løb og forsvandt bag et forhæng.

Don Luis rejste sig, usikker om, hvad han skulle gøre. Men det varede kun et par sekunder, så løb han pludselig hen til forhænget og ned gennem en korridor, nåede til en læderbetrukken dør, som netop blev lukket, og mistede endnu mere tid ved at famle med den med skælvende hænder.

Da han endelig fik den op, befandt han sig foran en bagtrappe. Skulle han gå op? Til højre gik den samme trappe nedad til en kælder. Han gik ned ad den, kom ind i et køkken og fandt en kok, som han greb i armen, og sagde til hende i en rasende tone:

"Er der en sygeplejerske, som netop er kommet denne vej?"

"Mener De søster Gertrude, den nye sygeplejerske?"

"Ja, ja! Hurtigt; man spørger efter hende deroppe!"

"Hvem spørger efter hende?"

"Å for pokker da! Kan De ikke bare sige mig, hvor hun gik hen?"

"Gennem døren derhenne."

Don Luis løb videre, gennem en lille forhal og ud i Avenue des Ternes.

"Det var da et værre kapløb!" sagde Mazeroux, som nu havde indhentet ham.

Don Luis stod og så op og ned ad gaden. En motor-omnibus satte sig netop i bevægelse lige i nærheden, på Place Saint-

Ferdinand.

"Hun er med den," erklærede han. "Denne gang får hun ikke lov til at slippe fra mig."

Han kaldte på en droske.

"Følg den omnibus, chauffør. I halvtreds meters afstand."

"Er det Florence Levasseur?"

"Ja."

"Det er godt," knurrede sergenten. Og pludselig brast det ud af ham: "Nu har De vel endelig fået øjnene op, chef?"

Don Luis svarede ikke.

"Men chef, at Florence Levasseur var i plejehjemmet beviser da så klart som dagen, at det var hende, som bragte mig trusselsbrevet til Dem. Der kan ikke være tvivl om, at det er Florence Levasseur, som leder hele affæren. Og det ved De lige så godt som jeg, tilstå det bare! Det er muligt, at De i løbet af de sidste ti dage af kærlighed til denne kvinde har bragt Dem selv til at anse hende for at være uskyldig, på trods af de overvældende beviser imod hende. Men nu må sandheden da være gået op for Dem, ikke sandt? De prøver ikke mere at skjule den for Dem selv?"

Don Luis protesterede ikke. Med et spændt udtryk i ansigtet iagttog han omnibussen, som i det øjeblik holdt stille på hjørnet af Boulevard Hausmann.

"Stands!" skreg han til chaufføren.

Den unge pige steg af. Det var let at genkende Florence Levasseur trods sygeplejerskeuniformen. Hun så sig om, ligesom hun ville sikre sig, at hun ikke blev forfulgt; tog derpå en droske og kørte ned ad boulevarden og Rue de la Pepinière til Saint-Lazare-jernbanestationen.

Don Luis så hende stige op ad trappen til Cour de Rome og gå hen til billetlugen.

"Hurtigt, Mazeroux, find dit detektiv-kort frem, og spørg billettøren, hvor hun købte billet til."

Mazeroux var tilbage et øjeblik efter.

"Rouen, anden klasse."

"Køb den samme billet selv."

Mazeroux gjorde det. De opdagede, at et eksprestog netop skulle til at afgå. Idet de kom op på perronen, steg Florence netop ind i en vogn midt i toget.

Lokomotivet fløjtede.

"Stå ind i toget," sagde Don Luis, mens han forsøgte at holde sig skjult, så godt han kunne. "Send et telegram til mig fra Rouen; jeg skal komme derned i aften. Frem for alt, slip hende ikke et øjeblik af syne! Lad hende ikke undslippe dig. Du ved, hvor kløgtig hun er."

"Men hvorfor rejser De ikke selv? Det ville være meget bedre ..."

"Umuligt. Toget holder ikke før Rouen, og jeg ville ikke kunne være tilbage i tide til mødet med præfekten."

"Så De insisterer stadig på at gå derhen?"

"Mere end nogensinde. Farvel da!"

Han skubbede ham afsted i retning af togets bagende. Snart satte det sig i bevægelse, og forsvandt i tunnellen.

Derpå satte Don Luis sig på en bænk i ventesalen og blev siddende der i to timer, mens han lod, som om han læste aviser. Men han så ikke bogstaverne; hans tanker drejede sig kun om en eneste ting, om det spørgsmål, som trængte sig ind på ham og voldte ham så stor smerte: Var Florence skyldig eller ikke?

Klokken var nøjagtig fem, da major, greve d'Astrignac, advokat Lepertuis og sekretæren fra den amerikanske legation blev vist ind i hr. Desmalions kontor. I samme øjeblik kom en mand ind i forværelset og afleverede sit kort.

"Har De en aftale med præfekten?" spurgte den vagthavende.

"Det er ikke nødvendigt. De kan blot meddele, at Don Luis Perenna er her."

Det var, som gik der et elektrisk stød gennem de tilstedeværende betjente og embedsmænd, som var til stede. En af dem skilte sig ud og gik hen til Don Luis. Det var souschef Weber.

De to mænd så hinanden stift i øjnene. Don Luis smilede venligt. Weber var gulbleg i ansigtet; han skælvede over det hele og anstrengte sig synligt for at beherske sig.

I nærheden af ham stod et par journalister og fire detektiver.

"Det ville nok være forkert at antage, at det skulle være for min skyld, de er her," tænkte Don Luis. "Men deres forvirring viser tydeligt, at de aldrig havde regnet med, jeg ville komme. Vil de mon arrestere mig?"

Weber rørte sig ikke, men hans ansigt antog efterhånden et mere tilfreds udtryk, næsten som han sagde: "Denne gang har jeg dig, min fine ven, og du slipper ikke fra mig."

Betjenten, som havde fået kortet, vendte imidlertid tilbage og førte uden et ord Don Luis ind på præfektens kontor.

Grev d'Astrignac skyndte sig hen til ham i samme øjeblik, han trådte ind, med begge hænder strakt frem mod ham for at vise, at al den snak, han naturligvis ikke havde kunnet undgå at høre, på ingen måde havde formindsket hans respekt for soldat

Perenna af Fremmedlegionen. Men politipræfekten opretholdt en reserveret holdning, som var meget sigende. Han fortsatte med at bladre i sine papirer og talte dæmpet med advokaten og legationssekretæren.

Don Luis tænkte: "Min kære Lupin, der er én, som forlader dette værelse med håndjern på. Hvis det ikke bliver den virkelige skyldige, så bliver det nok dig selv, min ven!"

Og han tænkte på dengang, han stod i Fauvilles hus, mens de tilstedeværende embedsmænd lige ud anklagede ham og sagde, at han havde valget mellem at skaffe den virkelige skyldige for dagen eller selv blive arresteret. På samme måde havde han lige fra begyndelsen af denne kamp været nødt til, samtidig med at han kæmpede mod den usynlige fjende, at udsætte sig for angrebene fra lovens folk uden andre muligheder for forsvar end stadige sejre.

Selv stadig forfulgt og aldrig uden for fare, havde han fremskyndet Marie Fauvilles og Gaston Sauverands død: to uskyldige mennesker, som var blevet ofre i krigen. Skulle han nu endelig til at kæmpe mod den virkelige fjende, eller ville han selv bukke under i det afgørende øjeblik?

Han gned sig i hænderne med en så munter gestus, at hr. Desmalions ikke kunne lade være at se op på ham. Don Luis så ud som en mand, der nød en ren og ublandet glæde, og ventede snart at skulle opleve endnu flere øjeblikke af fryd.

Præfekten sad tavs i nogle øjeblikke, som om han spurgte sig selv, hvad den pokkers karl dog kunne være så fornøjet med; så famlede han rundt mellem sine papirer og tog til sidst ordet:

"Så er vi atter samlet, mine herrer, ligesom for to måneder siden, for at få en endelig afslutning på Mornington-arvesagen.

Señor Caceres fra den peruvianske ambassade vil ikke være til stede i dag. Jeg har fået et telegram fra Italien om, at han er alvorligt syg. Hans tilstedeværelse er imidlertid ikke ufravigeligt nødvendig. Der mangler således ingen ... undtagen, desværre, dem, hvis krav denne forsamling gladelig ville have anerkendt, nemlig Cosmo Morningtons arvinger."

"Der mangler endnu en person, hr. præfekt."

Hr. Desmalions så op. Det var Don Luis, som havde talt. Præfekten tøvede et øjeblik; så spurgte han:

"Hvem mener De?"

"Mornington-arvingernes morder."

Atter havde Don Luis tvunget dem til at bemærke hans tilstedeværelse og høre på, hvad han havde at sige. Hvad der så ellers skete, var de nødt til at høre på ham, og til at diskutere ting med ham, som umiddelbart virkede utrolige, men som blev mulige, fordi han gav dem udtryk i ord.

"Hr. præfekt," spurgte han, "vil De tillade mig at fremlægge sagens omstændigheder, således som de nu foreligger? Det vil være en naturlig følge og udvikling af den samtale vi havde efter eksplosionen i Boulevard Suchet."

Hr. Desmalions svarede ikke; men hans tavshed kunne kun tydes som en tilladelse til Don Luis at tale. Han vedblev derfor:

"Det kommer ikke til at tage lang tid, hr. præfekt. Sandheden er, hvor indviklet det så ellers ser ud, i virkeligheden ganske enkel. De vil erindre, at De i sin tid, efter eksplosionen, spurgte: 'Hvordan hænger det sammen, at Mornington-arven ikke er nævnt en eneste gang i Hippolyte Fauvilles tilståelse?' Her har De kernen, hr. præfekt. Grunden til, at Fauville ikke en eneste gang nævnte arven var den, at han ikke havde det mindste

kendskab til den. Og grunden til, at Gaston Sauverand kunne fortælle mig hele sin historie uden at hentyde til arven var den, at den ikke spillede nogen som helst rolle for ham. For heller ikke han kendte til den, lige så lidt som Marie Fauville og Florence Levasseur gjorde … Det nytter ikke at søge at benægte det: Hippolyte Fauville var ledet af hævnlyst, og *kun* hævnlyst. Hvis ikke, hvorfor skulle han da have handlet, som han gjorde, når Morningtons millioner ville være tilfaldet ham som hans uomtvistelige ret? Hvis han havde villet få fornøjelsen af alle disse rare millioner, så ville han vel ikke et øjeblik have tænkt på at tage livet af sig. Så meget er altså sikkert: at arven ikke i mindste måde betød noget for Fauvilles handlinger. Og alligevel er de alle sammen forsvundet, alle dem, som var arveberettigede efter Mornington, ubønhørligt og efter tur og orden: Cosmo Mornington selv, så Hippolyte Fauville, så Edmond Fauville, så Marie Fauville, så Gaston Sauverand, alle efter tur og orden, som de stod til at indtræde som arvinger … Er det ikke besynderligt? Og er vi ikke nødt til at tro, at der står en vilje bag alt dette? Må vi ikke tro, at det er arven, som har været motivet, og at der bag den uhyggelige Fauvilles had og jalousi står en større energi, som er gået efter et bestemt mål og har drevet alle de ubevidste deltagere i denne tragedie i døden, en efter en, som har knyttet alle trådene sammen og nu skal til at rede dem ud igen?"

Don Luis lænede sig frem og vedblev alvorligt:

"Hr. præfekt, der *må* være én, som har været hjernen bag det, viljen og energien bag det hele. En del af politiet er for længst nået til samme resultat, og den offentlige mening kræver også en sådan personlighed. Og denne person skulle så være mig. Nå

ja, hvorfor ikke? For besidder jeg ikke den egenskab, som er uafviselig nødvendig for i det hele taget at gøre nogen til interessent i disse mord? Er jeg ikke Cosmo Morningtons arving? … Jeg vil ikke forsvare mig. Det er muligt, at en indgriben udefra, at forholdene i almindelighed vil tvinge Dem, hr. præfekt, til at foretage uretfærdige foranstaltninger imod mig; men jeg vil ikke et øjeblik fornærme Dem ved at mene, at De kan tænke Dem at den mand, hvis handlinger De har fulgt og kunnet bedømme i de sidste to måneder, skulle være i stand til at begå sådanne forbrydelser … Og dog er det naturligt, at den offentlige mening peger på mig. Bortset fra Hippolyte Fauville må der nødvendigvis være endnu en forbryder, og denne forbryder må nødvendigvis være Cosmo Morningtons arving. Eftersom jeg ikke er denne mand, så må der findes endnu en arving efter Cosmo Mornington. Det er ham, jeg anklager, hr. præfekt … Der er noget mere end en død mands testamente blandet ind i denne uhyggelige affære. Vi troede engang, at det var det hele; men der er noget mere. Jeg har ikke kun kæmpet mod en død mand hele tiden; mere end en gang har jeg mærket en levendes ånde strejfe mit ansigt. Mere end en gang har jeg følt tigerens tænder, som forsøgte at sønderrive mig. Den døde gjorde meget, men ikke alt. Og når alt kommer til alt, har han så været alene om det, han har gjort? Har han ikke udført den mands ordrer, jeg omtalte? Eller var de to sammensvorne medskyldige, som hjalp hinanden med udførelsen af deres planer? Jeg ved det ikke. Men det, jeg taler om, har utvivlsomt fortsat det, Fauville begyndte – fortsat det, som han måske selv havde inspireret, og som han i alle tilfælde har vendt til fordel for sig selv, resolut bragt til ende og drevet

helt ud i den yderste konsekvens. Og han har gjort dette, fordi han kendte til Cosmo Morningtons testamente ... ... Det er denne mand, jeg anklager, hr. præfekt. Jeg anklager ham for hver eneste af de forbrydelser og lovbrud, der er begået i denne sag, som ikke kan tillægges Hippolyte Fauville. Jeg anklager ham for at have brudt advokat Lepertuis' skuffe op og læst testamentet. Jeg anklager ham for at være trængt ind i Cosmo Morningtons værelse og have ombyttet flasken med glycerofosfat, som Mornington brugte, med en giftflaske. Jeg anklager ham for at have spillet rollen som den læge, der kom til stede efter Morningtons død og udstedte en falsk dødsattest. Jeg anklager ham for at have forsynet Hippolyte Fauville med den gift, som dræbte inspektør Vérot, Edmond og Fauville selv. Jeg anklager ham for at have bevæbnet Gaston Sauverand og vendt ham imod mig, så at Sauverand handlede efter hans råd og instruktioner, da han tre gange forsøgte at myrde mig og til sidst tog livet af min chauffør. Jeg anklager ham for at have udnyttet den forbindelse, som Sauverand havde fået i stand med hospitalet, til at sende Marie Fauville den sprøjte og den giftflaske, som satte den stakkels kvinde i stand til at føre sine selvmordsplaner ud i livet."

Perenna holdt et øjeblik inde for se effekten af sine ord. Så fortsatte han:

"Jeg anklager ham for at, ad veje jeg ikke kender, skaffe de udklip ind til Sauverand, som bragte ham til i fortvivlelse at tage sit liv ... kort sagt, jeg anklager ham for at have ryddet alle dem af vejen, som stod mellem ham og millionerne. Og når en mand gør det af med fem af sine medmennesker for at sikre sig en formue, så er det fordi han er overbevist om, at disse fem

mord vil føre ham til målet. Med andre ord, når en mand myrder en millionær og dennes fire arvinger efter tur, så betyder det, at han selv er den femte arving. Manden vil indfinde sig her om et øjeblik."

"Hvad?!"

Det var et ufrivilligt udbrud fra politipræfekten, som pludselig glemte hele Don Luis kraftige og præcise argumentation ved tanken om det forfærdelige væsen, hvis ankomst Don Luis forudså. Don Luis svarede:

"Hr. præfekt, hans besøg vil være den logiske konsekvens af mine anklager. Husk på, at Cosmo Morningtons testamente udtrykkeligt erklærer, at ingen fordringer vil kunne gøres gældende, hvis arvingen ikke er til stede ved mødet her i dag."

"Og sæt, han nu ikke kommer?" spurgte præfekten, som ved dette spørgsmål røbede, at han efterhånden havde ladet sig overbevise.

"Han kommer, hr. præfekt. Hvis ikke, ville der ikke have været nogen fornuft i hele affæren. Begrænset til Hippolyte Fauvilles forbrydelser og øvrige handlinger kunne det betragtes som en gal mands forfærdelige værk. Fortsat med Marie Fauvilles og Gaston Sauverands død kræver det, som en uundgåelig konsekvens, tilsynekomsten af en person, som i egenskab af den sidste overlevende efterkommer af Roussel-familien fra Saint-Etienne går foran mig, og som nu vil komme og forlange de millioner, som han har vundet ved sin utrolige frækhed."

"Og sæt nu, han ikke kommer?" udbrød hr. Desmalions i en heftigere tone.

"Så, hr. præfekt, kan De gå ud fra, at det er mig, som er forbryderen, og De kan uden videre arrestere mig. I dag,

mellem klokken fem og seks, vil De få den person at se, som har dræbt Mornington-arvingerne. Det er umuligt, at det ikke skulle være sådan. Loven vil altså i alle tilfælde blive tilfredsstillet: Han eller jeg. Det er en meget enkel situation."

Hr. Desmalions var tavs. Han tyggede på sin moustache og gik frem og tilbage i værelset. Det var tydeligt, at han tænkte over sagen, og at modsatrettede grunde af forskellig art gjorde sig gældende. Til sidst mumlede han, nærmest som om han talte til sig selv:

"Nej, nej. For hvorfor skulle han dog have ventet lige til nu med at fremsætte sit krav?"

"Et tilfælde, hr. præfekt, en hindring af en eller anden slags. Eller måske ... det kan man aldrig vide ... en slags pervers trang til sensation og drama. Og glem heller ikke, hvor nøjagtigt på minuttet, det hele har virket. Enhver begivenhed fandt sted nøjagtigt på det tidspunkt, Hippolyte Fauville havde bestemt. Kan man ikke tænke sig, at hans medskyldige vil følge denne metode lige til det sidste, og ikke vise sig før i sidste øjeblik?"

Hr. Desmalions udbrød, denne gang næsten vredt:

"Nej, og atter nej! Det er umuligt. Hvis der eksisterer et uhyre, som har været i stand til at begå en sådan række forbrydelser, så vil han ikke være tåbelig nok til at udlevere sig til os."

"Hr. præfekt, han kender ikke den fare, som venter ham her, fordi han ikke regner med, at nogen har så meget som tænkt på hans eksistens. Og hvilken risiko løber han forresten?"

"Hvilken risiko? Men hvis han virkelig har begået disse mord ..."

"Han har jo ikke begået dem, hr. præfekt. Han har *foranlediget*, at de er blevet begået, hvilket er noget helt andet. Og nu ser De, hvor manden uventede styrke ligger: *Han handler aldrig personligt.* Fra den dag af, da sandheden gik op for mig, er det lykkedes mig lidt efter lidt at opdage hans metode, at afsløre det maskineri, han behersker, de kneb, han benytter. *Han optræder aldrig personligt.* Der har De hans metode. De vil finde, at den er den samme gennem hele rækken af mord. Tilsyneladende døde Cosmo Mornington af en skødesløst udført injektion. I virkeligheden var det denne mand, som fik injektionen til at blive skæbnesvanger. Tilsyneladende blev inspektør Vérot myrdet af Fauville. I virkeligheden må det have været denne mand, som anstiftede mordet ved at gøre Fauville opmærksom på dets nødvendighed og så at sige ledede hans hånd. Og igen på samme måde: tilsyneladende begik Fauville selvmord efter at have dræbt sin søn; Marie Fauville begik selvmord; Gaston Sauverand begik selvmord. I virkeligheden var det denne mand, som indgav dem selvmordstanken og forsynede dem med midler til at udføre den."

I en lavere tone tilføjede han:

"Jeg indrømmer, at jeg aldrig før i løbet af et liv, som har været rigt på ejendommelige oplevelser, har mødt et mere frygteligt væsen, et væsen, som har handlet med mere djævelsk dygtighed og større psykologisk indsigt."

Hans ord frembragte en stærk virkning på tilhørerne. Det var, som om de virkelig så dette usynlige væsen. Han tog form i deres fantasi. De ventede at se ham træde frem. To gange havde Don Luis vendt sig imod døren og lyttet.

Hr. Desmalions bemærkede:

"Enten han så har optrådt personligt eller fået andre til det, så skal loven, når den engang får fat i ham, nok vide at ..."

"Loven vil finde, at det ikke bliver noget let stykke arbejde, hr. præfekt. En mand med hans evner og udveje må have forudset alt, selv arrestation, selv den anklage, som ville blive rejst imod ham; og der er kun lidet at føre i marken mod ham ud over moralske anklager uden beviser."

"De mener altså ...?"

"Jeg mener, hr. præfekt, at det rette vil være at acceptere hans forklaringer som helt naturlige og ikke vise, at man har nogen mistanke. Hvad De har brug for at finde ud af nu er, hvem han er. Senere, om ikke så længe, vil De blive i stand til at afsløre ham."

Præfekten vedblev at vandre frem og tilbage. Major d'Astrignac vedblev at stirre på Perenna, hvis ro forbløffede ham. Advokaten og ambassadesekretæren virkede mærkbart ophidsede. Og i virkeligheden kunne der da heller ikke tænkes noget mere ophidsende end den tanke, der i øjeblikket opfyldte dem: Ville den forfærdelige morder vise sig for dem?

"Stille!" sagde præfekten og standsede sin vandring.

Der var gået nogen hen over gulvet i forværelset.

Det bankede på døren.

"Kom ind!"

Den vagthavende kom ind med en bakke, hvorpå der lå et brev. Sammen med det lå en af de trykte blanketter, hvorpå besøgende skriver deres navn og hensigten med deres besøg.

Hr. Desmalions ilede betjenten i møde. Han tøvede et øjeblik, før han greb blanketten. Han var meget bleg. Så kastede han hurtigt et blik på den.

"Å!" sagde han og fo'r voldsomt sammen.

Han så på Don Luis, og idet han tog brevet, spurgte han betjenten:

"Er overbringeren derude?"

"I forværelset, hr. præfekt."

"Vis vedkommende ind, når jeg ringer."

Betjenten forlod værelset.

Hr. Desmalions stod ubevægelig foran sit bord. For anden gang mødte Don Luis hans blik, og en følelse af angst kom over ham. Hvad var det, som foregik?

Med en pludselig bevægelse åbnede præfekten brevet og begyndte at læse det.

De øvrige iagttog enhver bevægelse, enhver forandring af udtrykket i hans ansigt. Stod Perennas forudsigelser foran deres opfyldelse? Var det den femte arving, som gjorde sit krav gældende?

Da han havde læst de første linjer af brevet, så præfekten på Don Luis:

"De havde ret," mumlede han, "det er en arvefordring."

"Fra hvem, hr. præfekt," spurgte Don Luis uvilkårligt.

Hr. Desmalions svarede ikke. Han læste brevet til ende. Derpå læste han det igen, omhyggeligt som en mand, der vejer hvert eneste ord. Endelig læste han det højt:

> Hr. politipræfekt!
>
> En tilfældig korrespondance har åbenbaret mig eksistensen af en hidtil ukendt arving efter familien Roussel. Først i dag har jeg været i stand til at skaffe de nødvendige dokumenter til veje for at kunne identificere denne arving. Og som følge af uforudsete forhindringer er

det først nu i sidste øjeblik jeg ser mig i stand til at sende dokumenterne til Dem *med den person, som de angår*. Idet jeg respekterer en hemmelighed, som ikke tilhører mig, og som idet jeg som kvinde ønsker at forblive udenfor en affære, som jeg kun ved et rent tilfælde er blevet blandet ind i, beder jeg Dem, hr. præfekt, undskylde, at jeg ikke føler mig kaldet til at undertegne dette brev med mit navn."

Perenna havde altså set rigtigt, og begivenhederne viste det. En person var kommet for at fremsætte krav ... i sidste øjeblik. Og selv den måde, hvorpå det skete, præcis til rette tid, antydede på en besynderlig måde den samme mekaniske nøjagtighed, som hele tiden havde behersket affæren.

Det sidste spørgsmål, som endnu manglede at blive besvaret, var: hvem var den ukendte person, den mulige arving og dermed også den fem- eller seksdobbelte morder? Han stod og ventede i forværelset. De ville få ham at se. De ville få at vide, hvem han var.

Præfekten ringede.

Der gik nogle få anspændte sekunder. Mærkeligt nok fjernede hr. Desmalions ikke blikket fra Perenna. Don Luis så fremdeles rolig og behersket ud, men i sit hjerte følte han en besynderlig angst.

Døren blev åbnet. Den vagthavende viste en person ind.

Det var Florence Levasseur.

16. Weber hævner sig

Don Luis stod et øjeblik som ramt af lynet. Florence her! Florence, som han havde forladt på toget under bevogtning af Mazeroux, og som det burde være fysisk umuligt at være tilbage i Paris før klokken otte om aftenen!

Så forstod han pludselig, hvad der var sket. Florence, som udmærket havde vidst, at hun blev forfulgt, havde ført dem i hælene på sig til stationen og var ganske enkelt gået ind i toget og ud på den modsatte side, mens den gode Mazeroux var rejst afsted med toget for at holde øje med en passager, som ikke var med.

Men pludselig slog det ham, hvor frygtelig situationen i virkeligheden var. Florence var kommet for at gøre krav på arven, og netop hendes krav var, som han selv havde udviklet, beviset for en frygtelig skyld.

Idet han gav efter for en uimodståelig indskydelse løb han hen til hende, greb hende i armen og sagde i en næsten truende tone:

"Hvad laver De her? Hvorfor kommer De her? Hvorfor har De ikke fortalt mig dette?"

Hr. Desmalions trådte imellem dem. Men Don Luis råbte, uden at slippe Florences arm:

"Men hr. præfekt, kan De da ikke se, at dette blot er en frygtelig fejltagelse? Den person, vi ventede, den person, jeg talte om, er ikke denne unge pige. Den anden holder sig som

altid i baggrunden. Det jo umuligt, at Florence Levasseur skulle kunne ..."

"Jeg nærer ingen forudfattede meninger om denne unge dame," sagde præfekten myndigt, "men det er min pligt at spørge hende ud om, hvilke omstændigheder der har bragt hende herhen. Og det agter jeg at gøre."

Han befriede pigen fra Don Luis greb og lod hende sætte sig ned. Selv satte han sig ved sit skrivebord. Det var let at se, hvilket indtryk den unge piges tilsynekomst gjorde på ham. Det var så at sige en direkte illustration af Don Luis' argumentation.

Tilsynekomsten af en ny person, som gjorde krav på arven, var for ethvert logisk tænkende menneske tilsynekomsten af en forbryder, som kom med beviserne for sine forbrydelser. Don Luis følte dette klart, og fra dette øjeblik tog han ikke et sekund blikket fra præfekten.

Florence så fra den ene til den anden af dem, som om det hele var ét stort, uløseligt mysterium for hende. Hendes smukke, mørke øjne havde sit sædvanlige, åbne og uskyldige blik. Hun bar ikke længere sygeplejerskeuniform. Hendes grå kjole, der var ganske enkel og uden pynt, understregede hendes smukke skikkelse. Hun var alvorlig og upåvirket som altid.

"Forklar Dem, frøken," sagde hr. Desmalions.

"Jeg har intet at forklare, hr. præfekt. Jeg er kommet til Dem i et ærinde, som jeg udfører uden egentlig at vide præcist, hvad det går ud på."

"Hvorledes? Uden at vide, hvad det går ud på?"

"Jeg skal forklare Dem det, hr. præfekt. En person, som jeg nærer den største tillid til og respekt for, har anmodet mig om

at overrække Dem visse dokumenter. De handler vistnok om det spørgsmål, som har foranlediget dette møde."

"Altså spørgsmålet om arven efter Cosmo Mornington?"

"Ja."

"De ved, at hvis denne fordring ikke var kommet frem, før dette møde var afsluttet, ville den være uden betydning?"

"Jeg kom, så snart papirerne var blevet givet mig."

"Men hvorfor blev de ikke givet til Dem en time eller to tidligere?"

"Jeg var ikke til stede. Jeg måtte forlade det hus, hvor jeg opholder mig, i al hast."

Perenna var ikke et øjeblik i tvivl om, at det var hans mellemkomst, der havde ødelagt fjendens planer ved at få Florence til at flygte.

"De er altså uvidende om årsagen til, at De er blevet overladt disse papirer?" fortsatte præfekten.

"Ja, hr. præfekt."

"Og De kender så åbenbart heller ikke noget til, i hvor høj grad de angår Dem selv?"

"De angår ikke mig, hr. præfekt."

Hr. Desmalions smilede, og idet han så Florence lige i øjnene, sagde han:

"Ifølge det brev, som fulgte med dem, angår de Dem i allerhøjeste grad. De skulle bevise, at De stammer fra familien Roussel, og at De desårsag har ret til arven efter Mornington."

Florence udstødte et skrig af forundring og protest.

"*Jeg*, skulle *jeg* have nogen ret til Mornington-arven? Men jeg har ikke en sådan ret, hr. præfekt. Ikke den mindste! Jeg har

aldrig kendt denne hr. Mornington! Hvad skal det betyde? Der må foreligge en eller anden misforståelse."

Hun talte meget ophidset og med en tilsyneladende oprigtighed, som ville have gjort indtryk på enhver anden mand end præfekten. Men hvorledes kunne han også glemme Don Luis forklaring og den anklage, som på forhånd var rettet mod enhver, som mødte op og gjorde krav på arven?

"Giv mig papirerne!" sagde han.

Hun åbnede sin håndtaske og rakte ham en blå konvolut, som viste sig at indeholde en del gulnede dokumenter med slidte foldemærker og iturevne flere steder.

Han undersøgte dem under dyb tavshed, læste dem, studerede dem omhyggeligt, undersøgte underskrifter og segl ved hjælp af et forstørrelsesglas, og sagde så:

"De bærer alle tegn på at være ægte. Seglene er officielle."

"Altså, hr. præfekt ...?" spurgte Florence med bævende stemme.

"Altså, frøken, tillad mig at sige Dem, at Deres ukendskab til disse papirers indhold slår mig som højst utrolig."

Og idet han vendte sig mod advokaten, vedblev han:

"Jeg skal i al korthed gøre rede for, hvad disse papirer beviser: Gaston Sauverand, Cosmo Morningtons arving i fjerde led havde, som De ved, en ældre broder Raoul, som opholdt sig i Argentina. Denne broder sendte før sin død, i en gammel barnepiges varetægt, et barn på fem år til Europa, som ikke var nogen anden end hans uægtefødte datter, som han havde med en frøken Levasseur, en fransklærerinde i Buenos Aires, og som han lovformeligt havde lyst i kuld og køn. De kan her se fødselsattesten, og her er en underskrevet erklæring med

faderens håndskrift. Her er en beediget erklæring fra den gamle barnepige. Her er vidnesbyrd fra tre venner, som var købmænd og advokater i Buenos Aires. Og her ser De endelig faderens og moderens dødsattester. Alle disse dokumenter er officielt bekræftede og bærer det franske konsulats segl. For indeværende ser jeg ingen grund til at nære tvivl om deres ægthed; og jeg må derfor anse Florence Levasseur for at være Raoul Sauverands datter og Gaston Sauverands broderdatter."

"Gaston Sauverands broderdatter? ... Hans broderdatter?" stammede Florence.

Omtalen af en fader, hun så at sige aldrig have kendt, havde ikke gjort noget indtryk på hende. Men hun begyndte at græde ved erindringen om Gaston Sauverand, som hun havde elsket så højt, og som hun nu opdagede, at hun havde været knyttet til med så nære slægtsbånd.

Var hendes tårer oprigtige? Eller var det tårer, som blev fældet af en dygtig skuespillerinde, som gennemførte sin rolle indtil mindste detalje? Var det virkelig første gang, hun hørte om disse ting? Eller spillede hun de følelser, som hun ville have vist under virkelige forhold?

Don Luis iagttog hr. Desmalions' ansigt endog endnu mere opmærksomt end han iagttog den unge pige, og forsøgte at læse den mands tanker, som skulle afgøre sagen. Og pludselig følte han sig overbevist om, at Florences arrestation var noget, som allerede var bestemt, lige så afgjort som gjaldt det den frygteligste forbryder. Han gik hen til hende og sagde:

"Florence."

Hun så på ham med et tårefyldt blik, men svarede ikke.

Han fortsatte langsomt:

"For at kunne forsvare Dem selv, Florence, – for selv om jeg er sikker på, at De ikke er klar over det, så er det nu blevet nødvendigt – må De først forstå den frygtelige stilling, omstændighederne har bragt Dem i. Florence, politipræfekten er gennem logiske slutninger blevet ledet til at mene, at den person, som trådte ind i værelset her og fremsatte krav på arven efter Cosmo Mornington, nødvendigvis måtte være den samme, som har myrdet de øvrige arvinger. De er trådt ind i værelset, Florence, og De er uden tvivl Morningtons arving."

Han så hende skælve over hele legemet og blive bleg som et lig. Alligevel sagde hun ikke et ord, og vedblev at stå ubevægelig.

Han fortsatte:

"Det er en formel anklage. Har De ikke noget at svare?"

Hun stod tavs endnu et øjeblik; så svarede hun:

"Jeg har intet at sige. Det hele er et mysterium for mig. Hvad vil De have, jeg skal svare? Jeg forstår intet af det hele."

Don Luis stod skælvende af smerte foran hende. Han stammede:

"Er det alt? Accepterer De da ...?"

Efter et øjebliks betænkning sagde hun ganske lavt:

"Forklar Dem dog, jeg beder Dem! De mener vel, at hvis jeg ikke svarer på anklagen, har jeg accepteret den?"

"Ja."

"Og så?"

"Arrestation ... fængsel ..."

"Fængsel!"

Det så ud som om hun led frygteligt ved dette ord. Hendes skønne ansigt fortrak sig af skræk. I hendes øjne betød fængslet

tydeligvis de samme pinsler som Marie Fauville og Gaston Sauverand havde måttet gennemgå.

En forfærdelig håbløshed greb hende. Hun stønnede:

"Jeg er så træt! Jeg føler, at intet vil nytte; jeg kvæles af hele dette mysterium, som omgiver mig. Hvis jeg dog blot forstod noget af det!"

Der opstod en længere pause. Hr. Desmalions bøjede sig hen mod hende og studerede hendes ansigt med koncentreret opmærksomhed. Så strakte han, da hun stadig ikke sagde noget, hånden ud, og ringede tre gange på den lille klokke på bordet.

Don Luis rørte sig ikke, han stod med blikket fortvivlet fæstet på Florence. Der rasede en kamp i hans indre mellem kærlighed og medfølelse på den ene side, som fik ham til at ønske at tro den unge pige, og forstanden på den anden, som tvang ham til at mistænke hende. Var hun skyldig eller uskyldig? Han vidste det ikke. Alting talte imod hende. Men hvorfor var han da aldrig ophørt at elske hende?

Weber trådte ind fulgt af sine folk. Hr. Desmalions sagde et eller andet til ham og pegede på Florence. Weber gik hen til hende.

"Florence!" sagde Don Luis.

Hun så på ham, og så derpå på Weber og hans mænd, og pludselig gik det op for hende, hvad der skulle ske; hun trådte et skridt tilbage, vaklede et øjeblik og faldt så om i armene på Don Luis:

"Frels mig! Frels mig!"

Det var så naturligt og kunstlet, dette rædselsskrig, som så tydeligt røbede den angst, som kun den uskyldige kan føle, at

Don Luis øjeblikkelig var overbevist. En levende tro på hende gjorde hans hjerte let. Hans tvivl, hans forsigtighed, hans smerte – det forsvandt alt sammen for visheden, som slog ham med en uimodståelig kraft; og han råbte:

"Nej, nej! Dette må ikke ske! Hr. præfekt, der findes da ting, som ikke kan tillades ..."

Han bøjede sig over Florence og holdt hende så fast i sine arme, at ingen kunne vriste hende fra ham. Hans ansigt var nær ved den unge piges. Han skælvede af bevægelse ved at føle hende så svag, så fuldstændig hjælpeløs. Og han sagde til hende, lidenskabeligt, men så lavt, at ingen andre kunne høre det:

"Jeg elsker Dem, jeg elsker Dem ... Å, Florence, jeg elsker Dem!"

Weber var trådt til side efter et tegn fra præfekten, som ville overvære dette uventede sammenstød mellem disse to mystiske væsener, Don Luis Perenna og Florence Levasseur.

Don Luis løsnede sit greb og satte pigen i en stol. Derpå satte han sig overfor hende med hænderne på hendes skuldre og sagde:

"Selv om De ikke forstår det, Florence, begynder jeg at forstå en hel del; og jeg kan næsten gennemskue det mysterium, som forfærder Dem. Florence, hør hvad jeg siger: Det er ikke Dem, som gør alt dette, vel? Der står en anden bag Dem ... en, som siger Dem, hvad De skal gøre, uden at De selv ved, hvorhen han leder Dem?"

"Der er ingen, der siger mig, hvad jeg skal. Hvad mener De? Forklar Dem."

"Ja. De står alene i livet. Der er mange ting, som De gør, fordi man fortæller Dem, at De skal gøre dem, og fordi De ikke kender følgerne eller overhovedet ved, at de har følger. Svar mig igen: Er De fuldstændig fri? Står De ikke under nogen indflydelse?"

Den unge pige lod til at komme til sig selv; hendes ansigt antog atter noget af hendes sædvanlige ro. Ikke desto mindre så det ud, som om Don Luis' spørgsmål havde gjort indtryk på hende.

"Nej," sagde hun, "der findes ingen … slet ingen … det er jeg fuldstændig sikker på."

Han insisterede med stadig stigende iver:

"Nej, De er ikke sikker; det må De ikke sige. En eller anden dominerer Dem, uden at De selv ved det. Tænk Dem om et øjeblik. De er Cosmo Morningtons arving – arving til en formue, som De er ligeglad med, det er jeg sikker på. Nuvel, hvis De ikke ønsker denne formue, hvem ville den så komme til at tilhøre? Svar mig. Er der nogen, som er interesseret i, eller tror at være interesseret i, at De blev rig? Det er her, hele spørgsmålet ligger. Er Deres liv bundet til nogen andens? Er han Deres ven? Er De forlovet med ham?"

Hun rejste sig trodsigt:

"Aldrig! Den mand, De hentyder til, er ude af stand til …"

"Å!" skreg han, ude af sig selv af jalousi, "De tilstår det altså! Den mand, jeg taler om, findes virkelig! Jeg sværger, at den skurk …"

Han vendte sig mod hr. Desmalions med et ansigt, som var fortrukkent af had. Han forsøgte nu ikke mere at beherske sig:

"Hr. præfekt, vi kan nu se målet foran os. Jeg kender vejen, som vil føre os derhen. Uhyret vil blive omringet endnu i aften eller seneste i morgen. Hr. præfekt, det brev, som ledsagede dokumenterne, det anonyme brev, var skrevet af priorinden for et nonnehospital i Avenue des Ternes. Ved straks at foretage undersøgelser i hospitalet, ved at forhøre priorinden og konfrontere hende med frøken Levasseur, vil vi finde ud af forbryderens identitet. Men vi må ikke spilde et minut, ellers kommer vi for sent, og uhyret vil være forsvundet."

Hans udbrud var ikke til at stå imod. Alligevel protesterede hr. Desmalions:

"Frøken Levasseur vil kunne fortælle os ..."

"Hun vil ikke tale, i hvert tilfælde ikke før senere, når manden er blevet afsløret i hendes påsyn. Hr. præfekt, jeg henstiller indtrængende til Dem, at De vil vedblive at nære samme tillid til mig som hidtil. Er da ikke alle mine løfter blevet opfyldt? Hav tillid til mig! Glem Deres tvivl! Husk, hvordan Marie Fauville og Gaston Sauverand blev overvældet med anklager, og hvordan de bukkede under, skønt de var uskyldige. Ønsker loven at se Florence Levasseur som offer på samme måde som de to andre? Og forresten forlanger jeg jo ikke hendes løsladelse, men beder om midler til at forsvare hende ... det drejer sig kun om en times eller måske tos udsættelse. Lad souschef Weber være ansvarlig for, at hun ikke flygter. Lad Deres detektiver komme med ... de, der er her, og mange flere, for vi kan ikke være for mange, når vi skal fange dette modbydelige uhyre i hans hule."

Hr. Desmalions svarede ikke. Efter et øjebliks tøven trak han Weber til side og talte nogen tid med ham. Hr. Desmalions lod

ikke til at være synderlig gunstigt stemt overfor Don Luis forlangende. Men så hørte man Webers stemme:

"De behøver ikke at være nervøs, hr. præfekt. Vi løber ingen risiko."

Og hr. Desmalions gav efter.

Nogle minutter senere tog Don Luis og Florence plads i en automobil sammen med Weber og to detektiver. En anden bil med flere detektiver fulgte lige efter.

Hospitalet blev nærmest besat af politiet, og Weber undlod ingen af de foranstaltninger, der hører til en regulær belejring.

Præfekten, som fulgte efter i sin egen bil, blev af den mandlige tjener vist ind i venteværelset og derfra til en stue, hvor priorinden straks tog imod ham. Uden indledning fremsatte han straks sine spørgsmål til hende i overværelse af Don Luis, Weber og Florence:

"Ærværdige moder," sagde han, "jeg har her et brev, som er blevet overbragt mig i mit kontor, og som underretter mig om eksistensen af visse dokumenter angående en arv. Ifølge min oplysninger er dette brev, som mangler underskrift og er skrevet med fordrejet håndskrift, udfærdiget af Dem. Er det korrekt?"

Priorinden, som var en kvinde med et imponerende ansigt og et bestemt udtryk, svarede uden noget tegn på forlegenhed:

"Det er korrekt, hr. præfekt. Som jeg havde den ære at meddele i mit brev, ville jeg af nærliggende grunde have foretrukket, at mit navn ikke var blev nævnt. Overleveringen af dokumenterne var det eneste, som betød noget. Da De imidlertid ved, at jeg har skrevet brevet, er jeg rede til at besvare Deres spørgsmål."

Hr. Desmalions fortsatte, idet han så på Florence:

"Jeg vil først spørge Dem, ærværdige moder, om De kender denne unge dame?"

"Ja, hr. præfekt. Florence var her i seks måneder som sygeplejerske for nogle år siden. Hun udførte et så udmærket arbejde, at det kun var mig en fornøjelse at kunne tage hende tilbage for en fjorten dages tid siden. Da jeg havde læst hendes historie i aviserne, bad jeg hende ændre sit navn. Vi havde en ny besætning i hospitalet, og det var derfor et sikkert tilflugtssted for hende."

"Men hvis De havde læst aviserne, måtte De jo være bekendt med de anklager, der var rejst imod hende?"

"Disse anklager har ingen vægt hos én, som kender Florence. Hun er en af de ædleste karakterer og har en af de strengeste samvittigheder, jeg nogensinde har mødt."

Præfekten fortsatte:

"Lad os så tale om dokumenterne, ærværdige moder. Hvor kommer de fra?"

"I går, hr. præfekt, fandt jeg i mit værelse en meddelelse, hvori afsenderen oplyste, at han ville sende mig en del papirer, som angik Florence Levasseur ..."

"Hvordan kunne nogen vide, at hun var her?" afbrød præfekten.

"Det ved jeg ikke. Brevet meddelte slet og ret, at brevet ville være i Versailles, adresseret til mig, *poste restante*, her til morgen. Jeg blev også anmodet om ikke at nævne sagen overfor noget menneske, men at overgive dem i dag klokken tre til Florence Levasseur med besked om øjeblikkelig at bringe dem

til politipræfekten. Jeg blev endvidere anmodet om at lade et brev bringe til sergent Mazeroux."

"Til Mazeroux? Det var da besynderligt."

"Brevet lod til at handle om den samme sag. Nu holder jeg jo meget af Florence, og jeg sendte derfor brevet. I morges tog jeg til Versailles og fandt de omtalte papirer, som det var blevet mig fortalt. Da jeg kom tilbage, var Florence ude, og jeg var derfor ikke i stand til at give hende dem, før hun kom tilbage igen ved firetiden."

"Hvorfra var papirerne afsendt?"

"Paris. Ifølge poststemplet var det afsendt fra Avenue Niel, som tilfældigvis er det nærmeste postkontor herfra."

"Og det, at De fandt et sådant brev i Deres værelse forekom Dem ikke mærkeligt?"

"Jo bestemt, hr. præfekt, men ikke mere mærkeligt end så mange andre omstændigheder ved denne affære."

"Ikke desto mindre," vedblev hr. Desmalions, som hele tiden iagttog Florences ansigt, "ikke desto mindre, da De så, at de instruktioner, De fik, kom her fra huset og angik en person, som boede her i huset, faldt det Dem da ikke ind, at denne person ..."

"At Florence skulle være gået ind i mit værelse, uden at jeg vidste det, i denne hensigt?" råbte priorinden. "Å, men hr. præfekt, Florence er ude af stand til at gøre sådan noget."

Den unge pige var tavs; men hendes ansigt røbede tydeligt hendes uro.

Don Luis gik hen til hende og sagde:

"Mysteriet er ved at blive opklaret, Florence, ikke sandt? Og De lider ved det. Hvem lagde brevet i priorindens værelse? De

ved det, ikke sandt? Og De ved også, hvem der står bag hele denne intrige?"

Hun svarede ikke.

Præfekten vendte sig om til Weber og sagde:

"Vær så god at gå hen og undersøg det værelse, som frøken Levasseur har boet i."

Priorinden protesterede, men han svarede:

"Det er nødvendigt, at vi finder grunden til, at frøken Levasseur opretholder en så hårdnakket tavshed."

Florence viste selv vejen. Men idet Weber forlod værelset, råbte Don Luis:

"Pas på, souschef!"

"Pas på? Hvorfor det?"

"Jeg ved det ikke," sagde Don Luis, som virkelig ikke kunne gøre sig rede for, hvorfor Florences opførsel havde gjort ham utryg. "Jeg ved det ikke, men jeg advarer Dem alligevel ..."

Weber trak på skuldrene, og ledsaget af priorinden forlod han værelset. I gangen tog han to mand med sig. Florence gik foran. Hun gik op ad en trappe og gennem en lang gang med døre i begge sider; korridoren drejede om et hjørne og ind i en smal gang, som endte ved en dør.

Det var hendes værelse. Døren åbnede sig ikke indad i værelset, men udad i gangen. Florence trak den derfor til sig, idet hun trådte et skridt tilbage og derved fik Weber til at gøre det samme. Hun benyttede sig af det til at smutte ind og lukke døren efter sig, så hurtigt at souschefen, da han forsøgte at gribe håndtaget, kun greb ud i den tomme luft.

Han gjorde en rasende bevægelse:

"Hun vil brænde sine papirer!" skreg han.

Han vendte sig til priorinden:

"Er der nogen anden udgang fra dette værelse?"

"Nej."

Han forsøgte at åbne døren, men hun havde låst den og sat slåen for. Han trådte til side for at give plads til en af sine mænd, en kæmpe, som med et eneste næveslag smadrede en fylding.

Weber trængte sig forbi ham, stak hånden ind gennem åbningen, trak slåen fra, drejede nøglen om, og trådte ind.

Florence var ikke i værelset. Et lille åbent vindue overfor døren viste, hvilken vej hun havde taget.

"Fanden tage det alt sammen!" brølede han, "hun er flygtet!"

Han løb tilbage til trappen og brølede ud over rækværket:

"Bevogt alle døre! Hun er flygtet! Grib hende!"

Hr. Desmalions kom løbende. Han mødte Weber, hørte hans forklaring, og løb så videre op til Florences værelse. Det åbne vindue vendte ud til en lille indre gård, en slags lysskakt, som tjente til at bringe lys og luft ned til den del af huset. Der løb en del afløb ned langs murene. Florence måtte være kravlet ned ad en af dem. Men hvilken koldblodighed og utæmmelig vilje måtte hun ikke have for at kunne udføre noget sådant!

Detektiverne havde allerede spredt sig i alle retninger for at forhindre hende i at undslippe. Det blev snart klart, at Florence, som de søgte efter i gården og i kælderen, var klatret ind i værelset under hendes eget, som tilfældigvis var priorindens, havde iført sig en nonnedragt, og i den ubemærket var passeret imellem de mænd, som holdt vagt for at pågribe hende.

De løb ud på gaden. Det var imidlertid nu blevet mørkt; og ethvert forsøg på at finde hende var forgæves.

Præfekten gjorde intet forsøg på at skjule sin misfornøjelse. Don Luis var også dybt skuffet over denne flugt, som krydsede hans planer, og udtalte sig med en vis tydelighed om Webers intelligens:

"Jeg sagde Dem det jo, Weber! De skulle have været forsigtigere. Frøken Levasseurs holdning burde have advaret Dem. Hun kender tydeligvis forbryderen, og vil gå til ham og forlange en forklaring, og efter alt hvad vi ved, forsøge at frelse ham, hvis han kan overbevise hende. Og hvad vil der ske imellem dem? Når den kæltring indser, at han er opdaget, kan han finde på hvad som helst."

Hr. Desmalions udspurgte atter priorinden, og fandt ud af, at Florence, før hun tog sin tilflugt til hospitalet, havde tilbragt to døgn i et pensionat på Île Saint-Louis.

Dette spor var ikke meget værd, men de havde ikke råd til at lade det upåagtet. Præfekten, som stadig havde sin tvivl, hvad angik Florence, og lagde stor vægt på at få hende pågrebet, gav Weber og hans folk besked på straks at undersøge det. Don Luis ledsagede souschefen.

De følgende begivenheder viste, at præfekten havde haft ret i at gøre dette. Florence havde taget sin tilflugt til pensionatet, hvor hun havde lejet et værelse under falsk navn. Men hun var næppe kommet derhen, før en lille dreng var kommet og havde spurgt efter hende, og var gået sammen med hende.

De gik op på hendes værelse og fandt en pakke i avispapir, som indeholdt en nonnedragt. Sagen var klar nok.

Senere på aftenen lykkedes det Weber at finde den lille dreng. Han var søn af en portner i et hus i nærheden. Men da han blev udspurgt, nægtede han pure at sige, hvor han havde

ført Florence hen; han ville ikke forråde den dame, som havde stolet på ham og havde grædt, da hun kyssede ham. Hans moder bad ham indtrængende om at sige det; hans fader gav ham et par ørefigener; men han var ubøjelig.

I alle tilfælde var det nærliggende at antage, at Florence ikke havde forladt Île Saint-Louis eller dens nærmeste omgivelser. Detektiverne fortsatte deres undersøgelser hele aftenen. Weber etablerede sit hovedkvarter i en vinstue, hvortil hver eneste nok så lille oplysning blev bragt ham, og som hans mænd kom tilbage til fra tid til anden for at få hans ordrer. Han stod ligeledes i stadig kontakt med præfektens kontor.

Klokken halv elleve kom endnu en afdeling detektiver, udsendt af præfekten, for at stille sig til Webers disposition. Mazeroux, som netop var kommet tilbage fra Rouen, og som var rasende på Florence, var med dem.

Eftersøgningen fortsattes. Don Luis havde gradvist overtaget ledelsen af den, og det var ham, som på en måde "inspirerede" Weber til at ringe på bestemte døre eller udspørge bestemte personer.

Klokken elleve var eftersøgningen stadig uden resultat, og Don Louis var offer for en voksende, irriteret nervøsitet. Men kort efter midnat hørtes en skarp fløjten, som fik alle mand til løbe mod den østlige ende af øen, ned mod enden af Quai d'Anjou. To detektiver stod og ventede på dem, omgivet af en skare tilskuere. De havde netop bragt i erfaring, at et stykke borte, på Quai Henri IV, som ikke ligger på selve øen, var en automobildroske standset udenfor et hus, at man havde hørt nogen skændes, og at bilen derpå var kørt bort i retning af Vincennes.

De ilede afsted til huset, som de fandt uden vanskelighed. Der var en dør, som vendte ud imod fortovet. Drosken havde holdt et par minutter foran denne dør. To mennesker, en kvinde og en mand, som trak hende efter sig, var kommet ned fra lejligheden på første sal. Da døren til bilen var blevet lukket, havde manden råbt indefra:

"Kør ad Boulevard Saint-Germain og langs kajerne; derefter ad Versailles-vejen."

Men portnerkonen, som gav disse oplysninger, kunne også fortælle en hel del mere. Lejeren på første sal havde hun kun set én gang, en aften, hvor han havde betalt sin husleje med en check, undertegnet "Charles". Han havde kun sjældent været i lejligheden. Det havde vakt hendes nysgerrighed, og hun havde benyttet sig af den omstændighed, at hendes egne værelser lå lige op til lejligheden til at lytte til stemmerne derindefra. Manden og kvinden havde skændtes. En gang råbte manden ligefrem højt:

"Kom med mig, Florence! Jeg insisterer på det. Jeg skal skaffe dig ethvert tænkeligt bevis på min uskyldighed i morgen tidlig. Og hvis du så alligevel nægter at blive min hustru, vil jeg forlade landet. Jeg har allerede truffet mine forberedelser."

Lidt senere begyndte han at le, og sagde, igen så højt, at portnerkonen kunne høre det:

"Bange for hvad, Florence? At jeg skulle myrde dig, måske? Nej, nej, tag du det kun roligt ...!"

Mere havde portnerkonen ikke hørt. Men var det ikke også nok?

Don Luis greb souschefen i armen:

"Kom! Jeg vidste det ... manden er i stand til hvad som helst. Det er tigeren! Han har til hensigt at myrde hende!"

Han løb ud og trak souschefen med sig hen imod de to politibiler, som ventede noget derfra. Imidlertid forsøgte Mazeroux at protestere:

"Det ville være bedre at undersøge huset og finde de spor, som ..."

"Å!" råbte Don Luis, idet han satte farten op, "huset og sporene løber ingen steder ... men *han* får forspring ... den skurk ... og han har Florence med sig, han vil myrde hende, det er en fælde, det er jeg overbevist om ..."

Han trak de to mænd efter sig med uimodståelig kraft. Så snart han var nær nok ved bilerne, skreg han:

"Gør jer klar! Jeg kører selv!"

Han forsøgte at skubbe sig ind på chaufførens plads, men Weber skød ham til side og sagde:

"Lad være med det ... chaufføren ved, hvad han har med at gøre. Han kan endda køre hurtigere end De ville kunne."

Don Luis, souschefen og to detektiver satte sig ind i vognen, Mazeroux sprang ind ved siden af chaufføren.

"Til Versailles-vejen!" råbte Don Luis.

Bilen satte sig i bevægelse. Don Luis vedblev:

"Nu har vi ham! Kan De ikke se, at dette er en glimrende lejlighed: Han må køre temmelig hurtigt, men uden at forcere farten, for han ved ikke, vi er lige i hælene på ham. Hurtigere, chauffør! Hvorfor fanden har vi så stort læs på ... De og jeg, souschef, ville have været nok ... Hej, Mazeroux, hop af og sæt Dem over i den anden vogn! Det vil være bedre, ikke sandt, souschef? Det er jo meningsløst ..."

Han afbrød sig selv; han sad på bagsædet mellem souschefen og en detektiv; nu bøjede han sig hen mod vinduet og sagde:

"Hvad er det her? Hvad er det, den idiot laver? Det er ikke den rigtige vej ... hvad skal dette her betyde?"

Et latterbrøl var det eneste svar. Det kom fra Weber, som ligefrem rystede af fryd. Don Luis undertrykte en ed og prøvede med anvendelse af alle sine kræfter at komme ud af bilen. Seks hænder greb ham og holdt ham ubevægelig. Souschefen greb ham i struben. Detektiverne havde fat i hans arme. Der var ingen plads til at kæmpe i den trange bil; og han mærkede et revolverløbs kolde stål mod sin tinding.

"Nu ikke noget vrøvl!" knurrede Weber, "ellers skyder jeg Dem en kugle gennem hjernen, min fine ven. Haha! Det havde De nok ikke ventet, hvad? Men det er Webers hævn!"

Og da Perenna vedblev af vride og vende sig for at komme fri, fortsatte han i en truende tone:

"Det er Deres egen skyld, husk det! ... Nu tæller jeg til tre: en ... to ..."

"Men hvad skal dog alt dette betyde?" skreg Don Luis.

"Præfektens ordre, som jeg netop har modtaget."

"Hvilken ordre?"

"At bringe Dem til fængslet, hvis Florence undslap endnu engang."

"Har De en arrestordre?"

"Ja."

"Og hvad så nu?"

"Hvad så? Å, ikke så meget ... Santé-fængslet, forhørsdommeren ..."

"Men for pokker da, tigeren undslipper! For Himlens skyld, er det da muligt for nogen at være så dum? For de her fyre er da en flok idioter! Du store Gud!"

Han skummede af raseri; og da han så, at de kørte ind fængselsgården, samlede han alle sine kræfter, slog revolveren ud af souschefens hånd og slog en af detektiverne bevidstløs med et næveslag.

Men ti mand stimlede sammen om bilen. Modstand var nytteløs; han indså det og hans raseri voksede.

"Idioter!" brølede han, mens de omringede ham og undersøgte hans lommer ved indgangen til kontoret. "Fæhoveder! At ødelægge et arbejde på den måde! Man kan pågribe skurken, når man vil, og i stedet arresterer de en uskyldig mand, mens den skyldige slipper bort! Og han kommer til at begå flere mord! Florence! ... Florence ..."

De trak afsted med ham. Med en mageløs kraft rettede han sig op, rystede de mænd af sig, som havde hængt sig fast i ham ligesom hunde på et stykke vildt, gjorde sig fri af Weber og tiltalte Mazeroux i en familiær tone. Han var storslået at iagttage, næsten helt rolig, så fuldstændigt beherskede han sit kogende raseri. Han gav sine ordrer i korte, stakåndede sætninger, skarpe som militære kommandoer:

"Mazeroux, løb op til præfekten. Bed ham ringe til Valenglay. Ja, premierministeren. Jeg vil tale med ham. Sørg for, at han får besked. Sig til ham, at det er mig. Han kender mit navn. Og hvis ikke, kan præfekten sige ham det."

Han tav et øjeblik, så fortsatte han, endnu mere rolig end før:

"Arsène Lupin! Sig de to ord til ham i telefonen, og sig så: Arsène Lupin ønsker at tale med premierministeren i en meget

vigtig anledning. Sørg for, at denne besked når frem til ham straks. Premierministeren vil blive meget vred, hvis han siden hen får at høre, at De har undladt at meddele ham mit ønske. Gå nu, Mazeroux, og find så den kæltrings spor igen."

Fængselsdirektøren havde åbnet sit register.

"De kan skrive navnet 'Arsène Lupin' ind i Deres bog, hr. direktør."

Direktøren smilede.

"Jeg ville ikke så godt kunne skrive andet. Det er, hvad der står på arrestordren: Arsène Lupin alias Luis Perenna."

Don Luis følte en gysen gennemfare sig ved disse ord. Den kendsgerning, at han var arresteret under navnet Arsène Lupin gjorde hans stilling dobbelt farlig.

"Å," sagde han, "så man har besluttet ..."

"Det skulle jeg mene," sagde Weber i en triumferende tone. "Vi har besluttet at tage tyren ved hornene og gå lige løs på Arsène Lupin. Vi er rigtignok modige, hvad? Men tag det blot roligt, vi vil vise Dem noget, som er endnu bedre!"

Don Luis' ansigt var ubevægeligt. Idet han vendte sig mod Mazeroux, sagde han:

"Glem ikke, hvad jeg har sagt, Mazeroux!"

Men der var endnu et slag i vente for ham: Sergenten svarede ikke. Don Luis så nøjere på ham og fo'r sammen: også Mazeroux var omringet af mænd, som holdt ham fast. Og den stakkels sergent græd stille.

Webers gode humør steg endnu mere:

"De må have ham undskyldt, Lupin. Sergent Mazeroux følger Dem i fængsel, omend ikke i samme celle. Præfektens ordre."

"Med hvilken anklage?"

"Lupins medskyldige."

"Mazeroux? Sludder. Mazeroux er den hæderligste mand i verden."

"Den hæderligste mand i verden, hvis De vil. Men det forhindrede ikke folk i at henvende sig til ham, når de ønskede at finde Dem, eller ham fra at bringe Dem breve, hvilket viser, at han vidste, hvor De befandt Dem. Og der er adskilligt andet, vi vil forklare Dem, Lupin, når vi får lyst. De skal nok komme til at more Dem, det kan jeg love Dem."

Don Luis mumlede:

"Stakkels Mazeroux!"

Så hævede han stemmen og sagde:

"Græd ikke, gamle ven! Det drejer sig kun om resten af natten. Jeg skal dele mine kort med dig, og vi vil vinde spillet i løbet af få timer. Græd ikke. Jeg har en meget bedre stilling, som venter på dig, en mere ærefuld og frem for alt en meget mere indbringende stilling. Jeg har netop, hvad du har brug for. Du tror da vel ikke, at jeg ikke skulle have været forberedt på dette? Du kender mig da. Mærk dig mine ord: jeg vil være fri i morgen, og regeringen vil sætte dig fri og give dig et udmærket embede med rang af oberst og løn som marskal. Hold op med at græde, Mazeroux."

Så vendte han sig mod Weber og sagde til ham i en tone som chef, der udsteder en ordre og ved, at den vil blive udført uden vrøvl:

"Hr. Weber, jeg vil bede Dem gøre den betroede tjeneste, jeg havde tiltænkt Mazeroux. For det første, meddel politipræfekten, at jeg har en meddelelse af den allerhøjeste vigtighed at give premierministeren. For det andet, find

tigerens spor i Versailles, inden natten er forbi. Jeg kender Deres fortjenester, hr. Weber, og jeg stoler fuldt ud på Deres intelligens og tjenesteiver. Mød mig klokken tolv i morgen."

Og stadig med en holdning som en chef, der har udstedt sine ordrer, lod han sig føre til sin celle.

Klokken var ti minutter i et. I de sidste halvtreds minutter havde fjenden kørt ud ad landevejen med Florence som et bytte, det nu næsten syntes umuligt at frarive ham.

Døren blev lukket og låst bag ham.

Don Luis tænkte sig om:

"Selv under forudsætning af, at præfekten går ind på at ringe til Valenglay, så gør han det ikke før i morgen tidlig. Så de giver altså skurken otte timers forspring, før jeg kommer på fri fod igen. Otte timer. Gid fanden havde det!"

Han tænkte atter nogen tid, så trak han på skuldrene som en mand, der ikke i øjeblikket har noget bedre at tage sig til end at vendte, kastede sig på madrassen og mumlede:

"Tag dig en lur, Lupin!"

17. Sesam, luk dig op!

Trods sin sædvanlige evne til at sove under alle forhold, sov Don Luis ikke i mere end højst tre timer. Han var for ophidset og ængstelig. Og skønt hans plan var lagt med matematisk nøjagtighed, kunne han ikke undgå at se de mange mulige hindringer, som kunne bringe denne plan til at strande. Selvfølgelig ville Weber tale med hr. Desmalions. Men ville hr. Desmalions telefonere til Valenglay?

"Å, naturligvis vil han det," erklærede Don Luis til sig selv. "Han risikerer intet ved at gøre det; og han ville risikere en hel del ved at lade være, især da Valenglay vel må have været spurgt i forbindelse med min arrest, og må holdes underrettet om alt, hvad der sker."

Men hvad ville Valenglay gøre, når han fik meddelelsen? Når alt kom til alt, var det så ikke lidt vel meget forlangt, at regeringschefen, landets premierminister, skulle ulejlige sig med at høre på en henvendelse om at bistå hr. Arsène Lupin i hans planer?

"Han kommer!" udbrød han med sikkerhed i stemmen. "Valenglay hænger sig ikke i former og konventioner og den slags vrøvl. Han vil komme, også selv om det så blot er af nysgerrighed, for at høre hvad den tyske kejsers ven mon kan have at sige ham. Og desuden kender han mig jo! Han ved, at jeg ikke er af den slags, som plager folk uden grund. Der er altid noget at få ud af et møde med mig. Han kommer!"

Men nu fremstillede et andet spørgsmål sig for ham. At Valenglay kom til stede betød jo ikke, at han også ville samtykke i den handel, som han, Don Luis, ville foreslå ham. Og selv om det lykkedes at overbevise ham, hvilke farer var der så ikke tilbage! Hvor mange tvivlsomme punkter var der ikke at overvinde! Og hvor mange muligheder for at gøre fejl! Ville Weber forfølge den flygtende bil med den nødvendige energi og dristighed? Ville han finde sporet igen? Og selv om han fandt det, ville han så ikke tabe det igen?

Og hvad ville der så ske? Selv om det hele gik glat, ville det så ikke være for sent? Selv om man antog, at man fik jaget vilddyret op og trængt det op i en krog, ville han så ikke have nået at slå sit offer ihjel? Når han så sig slået, ville han så have noget grund til at tøve med at føje endnu et offer til den lange liste af forbrydelser, han allerede havde at stå til regnskab for?

Her var det, at Don Luis blev grebet af rædsel. Efter alle de forhindringer, han havde overvundet og mente at kunne overvinde, så han for sit indre øje det rædsomme syn af Florence død, myrdet.

"Å, det er forfærdeligt!" stammede han. "Jeg alene ville kunne klare det, og de har lukket mig inde!"

Han bekymrede sig ikke om at finde ud af, hvorfor hr. Desmalions pludselig havde ombestemt sig og givet sit samtykke til hans fængsling på denne måde; havde kaldt den plagsomme Arsène Lupin til live igen, som politiet ellers havde foretrukket at være blevet kvit. Alt det interesserede ham ikke. Det var kun Florence, der betød noget. Minutterne gik. Og hvert minut bragte Florence nærmere døden.

Han huskede på en lignende situation nogle år tidligere, hvor han på samme måde ventede på, at døren til hans celle skulle åbne sig og den tyske kejser vise sig. Men hvor meget mere alvorlig var hans stilling nu! Dengang havde det allerhøjst været hans frihed, som stod på spil. Nu var det Florences liv, som Skæbnen kunne skænke ham eller berøve ham.

"Florence! Florence!" gentog han atter og atter fortvivlet.

Han var ikke længere det mindste i tvivl om hendes uskyld. Han var heller ikke længere i tvivl om, den anden elskede hende og havde bortført hende ikke så meget som gidsel for en formue, han begærede, som for et elskovspant, en mand ødelægger, hvis han ikke kan få lov til at beholde det.

"Florence! Florence!"

Han fik et anfald af depression. Hans nederlag syntes uigenkaldeligt. Det var udelukket at ile efter Florence og fange morderen. Don Luis var fængslet under sit eget navn, Arsène Lupin; og det var kun et spørgsmål om, hvor længe han skulle sidde her, måneder eller år!

Det var da, han fuldt ud forstod, hvor dybt han elskede Florence. Han forstod, at hans kærlighed til hende havde fortrængt alle andre lidenskaber fra hans liv – den havde afløst dem alle: hans trang til luksus, hans længsel efter at bestemme over sine omgivelser, hans kamplyst, hans ærgerrighed, hans hævnlyst. I to måneder havde han kæmpet for at vinde hende, og ikke for noget andet. Hans søgen efter sandheden og hans bestræbelser for at få forbryderen straffet var for ham ikke andet end midler til at frelse Florence fra de farer, som truede hende.

Hvis Florence skulle dø, hvis det var for sent at rive hende ud af tigerens kløer, så kunne han lige så godt blive i fængslet. At tilbringe resten af livet i en forbryderkoloni ville være en passende afslutning på en mands liv, som ikke havde været i stand til at vinde den eneste kvindes hjerte, som han virkelig havde elsket.

Men det var en forbigående sindstilstand; den var helt modsat Don Luis' natur, og skiftede derfor pludselig til en tilstand af absolut tillid, som ikke længere levnede plads for den mindste smule ængstelse eller tvivl. Solen var stået op. Cellen var lidt efter lidt blevet fyldt med dagslys. Og Don Luis huskede på, at Valenglay plejede at komme ind på sit kontor på Place Beauveau klokken syv om morgenen.

Fra dette øjeblik følte han sig fuldstændig rolig. Det hele *måtte* gå, sådan som han havde planlagt. Det hele lå klart for dagen, der ville ikke være nogen komplikationer. Han forstod det lige så sikkert, som om det allerede var sket: Hans vilje kunne ikke andet end at blive adlydt. Weber *måtte* have aflagt sin rapport til præfekten. Præfekten *måtte* have viderebefordret Arsène Lupins ønske til Valenglay. Valenglay ville *uden tvivl* tillade sig den fornøjelse at tale med Arsène Lupin. Arsène Lupin ville *uden tvivl* under denne samtale får Valenglays samtykke. Dette var ikke antagelser, men fakta; ikke problemer, som ventede på en løsning, men som allerede var løste. Når man begynder med A og fortsætter med B og C, ender man uvægerligt, hvad enten man vil eller ej, ved D.

Don Luis begyndte at le:

"Så, Arsène, gamle ven, husk på, at du hentede hr. Hohenzollern ind helt ude fra hans brandenburgske moser.

Valenglay bor ikke helt så langt borte! Nå, ja, og hvis det bliver nødvendigt, må jeg vel hellere være forberedt på at gøre mig lidt til: 'Hr. Valenglay, det er mig en fornøjelse at træffe Dem.'"

Han gik muntert hen imod døren, som om den var åben og han kun behøvede at gå igennem den, når turen kom til ham.

Han gentog denne børneleg tre gange, og bukkede hver gang dybt og længe, idet han mumlede:

"Sesam, luk dig op!"

Den fjerde gang åbnede døren sig, og en slutter viste sig i den.

Don Luis sagde i en ceremoniel tone:

"Jeg håber da ikke, at jeg har ladet premierministeren vente på mig?"

Der stod fire detektiver ude i gangen.

"Er disse herrer min eskorte?" spurgte han. "Udmærket; De kan melde Arsène Lupin, grande af Spanien, Hans allerhøjeste katolske Majestæts fætter. Mine herrer, jeg følger Dem. Slutter, her har De tyve francs for Deres ulejlighed."

Han standsede ude i gangen:

"Du godeste! jeg har jo ingen handsker. Og jeg har ikke barberet mig siden i går."

Detektiverne havde omringet ham og skubbede til ham, endog en smule brutalt, selv om det ikke var nødvendigt. Han greb to af dem i armen. De gav sig af smerte.

"Det kan være Dem en lære," sagde han. "De har jo ikke ordre til ligefrem at overfalde mig, vel? Eller lægge mig i håndjern? Altså, mine unge venner, opfør jer ordentligt!"

Fængselsdirektøren stod længere fremme i gangen.

"Jeg har tilbragt en udmærket nat her, min kære direktør," sagde Don Luis. "Deres værelser er topmålet af komfort. Jeg skal sørge for, at Deres hotel får en stjerne i *Baedeker*. Ønsker De måske, jeg skal skrive en hilsen i Deres register? Ikke? De håber måske at se mig her igen? Det gør mig ondt, min kære direktør, men det lader sig ikke gøre. Jeg har andet at tage mig af."

En bil ventede ude i gården. Don Luis gik ind i den, fulgt af de fire detektiver.

"Place Beauveau," sagde han til chaufføren.

"Nej, Rue Vineuse," sagde en af detektiverne.

"Ah," sagde Don Luis, "Hans Excellences privatbolig. Han foretrækker altså, at mit besøg skal holdes hemmeligt. Det er et godt tegn. For resten, mine venner, hvad er klokken?"

Hans spørgsmål forblev ubesvaret. Og da detektiverne havde trukket gardinerne for, kunne han ikke se urene på gaden.

Det var først i Valenglays hjem, han så et ur, på kaminhylden i stuen.

"Kvart i syv!" udbrød han. "Udmærket! Man har ikke spildt tiden."

Valenglays stue vendte ud til en have, som var fuld af fuglekasser. Inde i selve stuen var væggene tæt besat med bøger og billeder.

En klokke ringede; og detektiverne gik ud, fulgt af den gamle tjenestepige, som havde vist dem ind. Don Luis var alene tilbage.

Han var stadig rolig, men mærkede en vis nervøsitet – en længsel efter at komme videre, at få lov til at kaste sig ud i

kampen igen; og hans blik blev ufrivilligt ved at vende tilbage til uret. Minutviseren syntes at være udstyret med en forbløffende hastighed.

Endelig kom der nogen – en mand viste en anden ind, og kom derpå selv efter. Det var Valenglay og politipræfekten.

"Det er ret," tænkte han, "nu har jeg ham."

Han så dette ved en slags ubestemmelig sympati, som kom til syne i den gamle ministers magre, blege ansigt. Der sås intet tegn på arrogance, intet, som rejste en barriere mellem ministeren og det mistænkelige individ, han modtog; kun spøgefuld nysgerrighed og sympati. Det var en sympati, som Valenglay aldrig havde lagt skjul på, og som han ligefrem pralede med efter Lupins falske død, når han talte om eventyreren og deres mærkværdige indbyrdes forhold.

"De har ikke forandret Dem," sagde han, efter at have betragtet Don Luis et øjeblik. "Hudfarven er måske en smule mørkere, De er lidt mere grå i tindingerne, det er det hele."

Så sagde han i en noget mere barsk tone:

"Og hvad er det så, De vil?"

"Først et enkelt spørgsmål. Har souschef Weber, som førte mig til fængslet i går aftes, opsporet den automobildroske, som Florence Levasseur blev bortført i?"

"Ja, bilen standsede i Versailles. De to, som havde kørt i den, hyrede der en anden vogn, som skulle bringe dem til Nantes. Hvad andet ønsker De?"

"Min frihed, Deres Excellence."

"Øjeblikkelig, naturligvis?" sagde Valenglay leende.

"Inden for en tredive-fyrre minutter i det højeste."

"Klokken halv otte, hvad?"

"Senest, hr. premierminister."
"Og hvorfor?"
"For at fange Cosmo Morningtons, inspektør Vérots og familien Roussels morder."
"Er De da den eneste, som kan fange ham?"
"Ja."
"Men politiet gør dog sit bedste. Telegrafen arbejder. Morderen kan ikke forlade Frankrig. Han skal ikke slippe fra os."
"De kan ikke finde ham."
"Jo, vi kan."
"Men i så fald vil han myrde Florence Levasseur. Hun vil blive slynglens syvende offer. Og det vil være Deres skyld."
Valenglay tøvede et øjeblik, så sagde han:
"Efter Deres mening, og i modsætning til alle foreliggende spor og hr. Desmalions velbegrundede opfattelse, er Florence Levasseur altså uskyldig?"
"Så absolut, ja. Fuldstændig."
"Og De tror, hun er i livsfare?"
"Det er hun."
"Og De elsker hende?"
"Ja."
Det gav et lille sæt af overraskelse i Valenglay. Lupin forelsket! Lupin drevet af kærlighed, og han benægtede det ikke engang! Det var i sandhed en oplevelse!
Så sagde han:
"Jeg har fulgt Mornington-sagen fra dag til dag og kender hver eneste detalje i den. De har udrettet underværker! Det er indlysende, at hvis det ikke havde været for Dem, ville sagen

aldrig være kommet ud af det dybe mørke, som omgav den fra begyndelsen. Men jeg kan ikke undgå at bemærke, at der er visse svage sider i den. Men disse, som har overrasket mig i en sag, hvori De optræder, bliver lettere at forstå, når man ved, at det er kærlighed, som er drivkraften bag Deres handlinger. På den anden side, og til trods for, hvad De siger, efterlader Florence Levasseurs optræden, hendes krav som arving og nu sidst hendes flugt fra hospitalet, kun ringe tvivl hos os om den rolle, hun spiller."

Don Luis pegede på uret.

"Hr. premierminister, tiden går!"

Valenglay brast i latter.

"Jeg har aldrig mødt Deres mage! Don Luis Perenna, det gør mig ondt, at jeg ikke er uindskrænket monark. I så fald ville jeg stille Dem i spidsen for mit hemmelige politi."

"Det har den tyske kejser allerede tilbudt mig."

"Å, vrøvl!"

"Jeg afslog det."

Valenglay lo hjerteligt, men uret slog nu syv. Don Luis begyndte at blive bange. Valenglay satte sig, og sagde alvorligt, idet han gik lige løs på sagen:

"Don Luis Perenna, dengang De først optrådte på skuepladsen, det vil sige, den dag, da mordene på Boulevard Suchet fandt sted, blev politipræfekten og jeg hurtigt enige om, hvem De var. Perenna var Lupin. Jeg er ikke tvivl om, at De forstår grunden til, at vi ikke ønskede at bringe Dem tilbage til livet, og hvorfor vi har ydet Dem en slags beskyttelse. Hr. Desmalions var helt enig med mig. Det arbejde, De beskæftigede Dem med, var kun af det gode, og Deres bistand

var så værdifuld, at vi søgte at skåne Dem for enhver ubehagelighed. Så længe Don Luis Perenna kæmpede den gode kamp, lod vi Arsène Lupin være død. Desværre ..."

Valenglay holdt et øjeblik inden og erklærede så:

"Desværre modtog politiets præfekt i går aftes en afsløring understøttet med detaljerede beviser, som anklagede Dem for at være identisk med den afdøde Arsène Lupin."

"Umuligt!" udbrød Don Luis. "Der findes ingen virkelige beviser ... Arsène Lupin er død."

"Det er rigtigt," indrømmede Valenglay, "men omvendt er der ingen beviser for, at Don Luis Perenna lever."

"Deres Excellence, Don Luis Perenna har en lovformeligt bekræftet eksistens."

"Måske. Men den er genstand for tvivl."

"Fra hvem? Der findes kun én mand, som kunne have ret til at rejse en sådan tvivl; og hvis han anklagede mig, ville det medføre hans egen ødelæggelse. Jeg kan ikke tro, han har været så dum ..."

"Dum, nej; men snedig ... ja."

"De mener Caceres, den peruvianske attaché?"

"Ja."

"Men han i udlandet."

"Mere end det, han er flygtet efter have begået underslæb med legationens midler. Men før han forlod landet, underskrev han en erklæring, hvori han bekræfter at have lavet en fuldkommen forfalsket slægtsbog for Dem under navnet Don Luis Perenna. Her er Deres korrespondance med ham, og alle de dokumenter, som beviser sandheden af hans erklæring. Enhver, som gennemgår dem, vil blive overbevist om, at De for

det første ikke er Don Luis Perenna, og for det andet, at De er Arsène Lupin."

Don Luis gjorde en utålmodig bevægelse:

"Denne afpresser til Caceres er ikke andet end et redskab," snerrede han. "*Den anden* står bag ham, har betalt ham og behersker ham. Det er morderen selv; jeg kan kende hans hånd! Endnu en gang forsøger han at blive mig kvit i det afgørende øjeblik."

"Det er jeg skam ganske overbevist om," sagde ministeren. "Men eftersom alle disse dokumenter ifølge det medfølgende brev kun er affotograferinger, og at originalerne, hvis De ikke forbliver arresteret her i dag, vil blive tilstillet et ledende pariserblad i aften, så er vi nødt til at tage hensyn til disse anklager."

"Men hr. premierminister," udbrød Don Luis, "når Caceres er i udlandet, og den slyngel, som har købt papirerne af ham, ligeledes er blevet tvunget til at tage flugten, inden han blev i stand til at føre sine trusler ud i livet, så er der jo ingen fare for, at papirerne skal blive overgivet til pressen."

"Hvordan kan vi vide det? Fjenden kan jo have truffet sine foranstaltninger. Han kan have medskyldige."

"Han har ingen."

"Hvordan ved De det?"

Don Luis så på Valenglay og sagde:

"Hvad er det, De i virkeligheden forsøger at sige, hr. premierminister?"

"Det skal jeg sige Dem. Selv om Caceres trusler lægger pres på os, ville hr. Desmalions, som er frygtelig opsat på at finde ud af, hvilken rolle frøken Levasseur har spillet, ikke lægge Dem

hindringer i vejen for Dem under ekspeditionen i går aftes. Da den imidlertid mislykkedes, ville han i hvert fald sikre sig Dem. Hvis vi nu lader Dem gå, vil dokumenterne ganske sikkert blive offentliggjort; og De kan selv indse den latterlige stilling, vi da vil stå i foran publikum. Nuvel, i dette øjeblik beder De om Lupins løsladelse, en løsladelse, som ville være ulovlig, unødvendig og uforsvarlig. Jeg er derfor nødt til at afslå det, og det er følgelig det, jeg gør."

Han holdt inde. Så sagde han efter nogle sekunders tøven:

"Med mindre ..."

"Med mindre?" spurgte Don Luis.

"Med mindre ... og nu kommer jeg til det, jeg ville sige – med mindre De kan tilbyde mig at bytte med noget så ekstraordinært og storslået, at jeg kunne gå med til at risikere de ubehageligheder, som Arsène Lupins løsladelse ville udløse over mit hoved."

"Men hvis jeg bringer Dem den virkelige forbryder, morderen ..."

"Det har jeg ikke brug for Deres hjælp til."

"Og hvis jeg giver Dem mit æresord på, at jeg vil vende tilbage i samme øjeblik, mit arbejde er afsluttet, og overgive mig selv?"

Valenglay bankede næven i bordet og sagde til Don Luis med høj stemme, omend i en vis gemytlig og familiær tone:

"Hør nu her, Arsène Lupin, vær nu med på legen! Hvis De virkelig vil have Deres vilje, så betal for det! De må da for pokker kunne indse, at efter det, som skete i aftes, vil De og Florence stå for offentligheden som de ansvarlige i denne tragedie, som de virkelige og eneste forbrydere! Og så kommer De nu, hvor Florence Levasseur har taget flugten, og beder om

at få Deres frihed? Udmærket, men så sæt dog en pris i stedet for at stå der og prutte om det."

"Jeg prutter ikke," erklærede Don Luis i en meget ligefrem tone. "Hvad jeg har at tilbyde Dem, er utvivlsomt langt mere ekstraordinært og storslået, end De kan forestille Dem. Men selv om det skulle være dobbelt så ekstraordinært og storslået, så ville det ikke spille nogen rolle, når Florence Levasseurs liv er i fare. Men alligevel havde jeg vel lov til at forsøge at opnå en billigere pris. Deres ord berøver mig imidlertid ethvert håb. Jeg skal derfor lægge mine kort på bordet, som De forlanger, og som jeg i forvejen havde bestemt mig for."

Han satte sig ned overfor Valenglay som en mand, der underhandler med en anden på lige vilkår.

"Jeg skal ikke bruge mange ord. En enkelt sætning vil være nok til at forklare den handel, jeg nu vil foreslå mit lands premierminister."

Og idet han så Valenglay i øjnene, sagde han langsomt, stavelse for stavelse.

"I bytte for fireogtyve timers frihed og ikke mere, med æresforpligtelse til at vende tilbage i morgen tidlig, enten med Florence for at afgive ethvert bevis for hendes uskyld, eller uden hende for at overlade mig til fængslet, tilbyder jeg Dem ..."

Han tog sig god tid, og sluttede endelig i en alvorlig tone:

"Tilbyder jeg Dem et kongerige."

Sætningen lød bombastisk og latterlig, tåbelig nok til at kunne affærdiges med et skuldertræk; noget, som kun en tåbe eller en galning kunne finde på. Og dog forblev Valenglay ubevægelig. Han vidste, at under omstændigheder som disse spøgte den mand ikke, som han havde foran sig. Men

uvilkårligt kastede han et blik på præfekten, som om hans nærvær virkede generende.

"Jeg insisterer bestemt på," sagde Don Luis, "at hr. præfekten skal blive her og høre på, hvad jeg har at sige. Han kan bedre end nogen anden forstå værdien af det; og han vil kunne bevidne dets rigtighed i alle enkeltheder."

"Tal," sagde Valenglay.

Hans nysgerrighed kendte nu ingen grænser. Han tænkte ikke så meget på, om Don Luis forslag kunne indebære nogen praktiske følger. Inderst inde tvivlede han på det. Men han nærede et ønske om finde ud af, hvor langt denne dristighedens dæmon var rede til at gå, og på hvilke nye, utrolige eventyr han grundede de påstande på, som han nu fremsatte ganske roligt og ligefremt.

Don Luis smilede og sagde:

"Må jeg?"

Han rejste sig og gik hen til væggen for at tage et kort ned, som viste Nordafrika. Han bredte det ud på bordet og satte forskellige genstande på hvert af dets hjørner for at holde det på plads. Så fortsatte han:

"Der er ting, hr. premierminister, som har forundret hr. præfekten, og som jeg ved, han har foranstaltet undersøgelser af; og det er, hvorledes jeg tilbragte min tid, eller rettere, hvorledes Arsène Lupin tilbragte sin tid i de sidste tre år af sin tjeneste ved Fremmedlegionen."

"Ja, disse undersøgelser blev anstillet på min foranledning," sagde Valenglay.

"Og de førte til ...?"

"Intet."

"Så De ved altså ikke, hvad jeg har foretaget mig under mit fangenskab?"

"Nej."

"Det skal jeg fortælle Dem, hr. premierminister. Det vil ikke tage lang tid."

Han pegede med en blyant på et sted i Marokko, som var afmærket på kortet:

"Det var her, jeg blev taget til fange den 24. juli. Min tilfangetagelse forekom hr. præfekten besynderlig, og det samme var tilfældet med alle, som kender detaljerne omkring den. Det undrede dem, at jeg skulle have været dum nok til at lade mig tage til fange i et baghold og ladet mig føre afsted af en trop berber-kavaleri på fyrre mand. Deres forbavselse er ganske naturlig, men min tilfangetagelse var et velovervejet skridt fra min side ... De vil måske erindre, hr. premierminister, at jeg gik ind i Fremmedlegionen efter at have gjort et mislykket forsøg på at slå mig selv ihjel som følge af en del frygtelige personlige oplevelser. Jeg ønskede at dø, og jeg tænkte, at en maurisk kugle ville kunne give mig den hvile, jeg længtes efter. Men skæbnen ville ikke tillade det. Mit formål var tilsyneladende endnu ikke opfyldt. Lidt efter lidt, uden at jeg selv bemærkede det, forsvandt tanken om at dø ud af mit sind, og jeg genvandt min kærlighed til livet. Nogle få heldigt udførte kup havde givet mig hele min selvtillid og kamplyst tilbage. Jeg blev grebet af nye drømme og idealer. For hver dag, der gik, fik jeg brug for større albuerum, større uafhængighed, videre horisonter. Legionen – så stor min hengivenhed ellers var for de modige mænd, som havde givet mig en så hjertelig modtagelse – tilfredsstillede ikke længere min virkelyst. Så en dag – uden

at tænke særligt over det, i blind forventning om et nyt eventyr, som jeg ikke kunne forudse, men som alligevel tiltrak mig på en eller anden mystisk måde, lod jeg mig en dag, hvor jeg fandt mig omringet af fjenden, omend stadig fuldt ud i stand til at kæmpe, tage til fange. Det er såmænd det hele, hr. præsident. Som fange var jeg fri. Et nyt liv åbnede sig for mig. For resten var det lige ved at gå galt. Mine fyrre berbere tilhørte en betydelig nomadestamme, som havde for skik at plyndre og afpresse i deres områder i de centrale Atlasbjerge. De galoperede først tilbage til den lille gruppe telte, hvor de havde efterladt deres høvdingers hustruer under bevogtning. Dér pakkede de omgående sammen og drog bort. Efter en uges march, som jeg fandt temmelig anstrengende, fordi jeg var til fods med hænderne bundet på ryggen, og de red, standsede de på en lille højslette, som var omgivet af høje bjerge og dækket med skeletter og rester af franske sabler og andre våben. Der stak de en pæl i jorden og bandt mig til den. Jeg sluttede af deres opførsel og nogle få ord, jeg overhørte, at min død var besluttet. De ville skære mine øren af mig, og derpå næsen, tungen og til sidst hele hovedet.

Imidlertid begyndte de at forberede et større festmåltid til sig selv. De gik til en brønd i nærheden, hvor de spiste og drak og ikke mere tog sig af mig, bortset fra at de lo ad mig og fortalte mig om de forskellige slags morskab, de påtænkte at have med min person. Natten gik. Pinslerne blev udsat til næste dag, det passede dem åbenbart bedre. Ved daggry omringede de mig under høje hyl, som også deres kvinder tog del i. Da min skygge dækkede en streg, de havde trukket i sandet dagen før, ophørte støjen, og en af dem, som skulle udføre de føromtalte

operationer på mig, trådte frem og befalede mig at række tungen ud. Det gjorde jeg. Han greb fat i den med et hjørne af sin kappe, og med den anden hånd trak han sin dolk ud af skeden. Jeg skal aldrig glemme den djævelske glæde i hans ansigt! Men jeg skal heller aldrig glemme hans forbløffelse, da han så, at hans dolk ikke længere bestod af andet end fæstet og et ganske kort stykke af klingen, kun nok til at holde den på plads i skeden. Hans raseri gav sig udløb i en strøm af eder, og han løb straks hen til en af sine kammerater og rev dennes dolk til sig. Den samme forbløffelse fulgte på ny: også denne var knækket af ved skæftet. I næste øjeblik opstod der en vild tumult, hvorunder hver eneste mand trak sin dolk frem, og hver eneste mand udstødte et rasende skrig. Der var 43 mand, og de havde 43 ødelagte knive ...

Høvdingen styrtede løs på mig, som om han holdt mig ansvarlig for denne uforklarlige hændelse. Han var en høj, mager gammel mand, en smule pukkelrygget, blind på det ene øje – i det hele taget hæslig at skue. Han rettede en tung pistol mod mit hoved, og han slog mig i det øjeblik som så hæslig, at jeg brast i latter. Han trykkede af. Pistolen klikkede. Han trykkede af igen; den klikkede igen. Hele forsamlingen begyndte at danse rundt om pælen, som jeg var bundet til. De svingede med armene som djævle og hylede af raseri, idet de rettede deres våben imod mig: musketter, pistoler, karabiner, gamle spanske forladere. Hanerne blev udløst. Men hvert eneste våben klikkede! Det var et fuldkomment mirakel. De skulle have set deres ansigter.

Jeg har aldrig leet sådan i mit liv; og dette gjorde deres forvirring komplet. Nogle af dem løb til deres telte for at hente

mere krudt; andre ladede hurtigt deres geværer igen, blot for at blive ramt af samme uheld igen, mens jeg stod der og lo og lo. Det kunne selvfølgelig ikke vedblive i det uendelige; der var masser af andre måder at gøre det af med mig på. De havde deres hænder til at kvæle mig med, geværkolber, som kunne knuse mit hoved, sten ... og der var over fyrre af dem! Den gamle høvding tog en stor sten op og gik hen til mig med et ansigt, som var helt fortrukkent af had. Han løftede den med hjælp fra to andre af sine mænd op over mit hoved og slap den ... foran mig. Det var et forfærdeligt syn for den stakkels gamle mand. Jeg havde på et sekund fået løsnet mine bånd og var trådt et par skridt tilbage, og jeg stod nu tre skridt fra ham med hænderne strakt frem foran mig, og i disse mine hænder havde jeg de to revolvere, der blevet taget fra mig, den dag jeg blev taget til fange! Det, der nu påfulgte, tog kun nogle få sekunder. Høvdingen begyndte at le sarkastisk, ligesom jeg havde gjort; hans forvirrede ånd kunne ikke opfatte andet end at disse to revolvere umuligt kunne have nogen større virkning end alle de andre unyttige våben. Han tog en sten op for at kaste den mod mig; hans to kammerater gjorde det samme, og alle de andre beredte sig på at følge deres eksempel. 'Ned med hænderne!' skreg jeg, 'eller jeg skyder!' Høvdingen kastede sin sten. I samme øjeblik lød der tre skud. Høvdingen og hans to mænd faldt døde til jorden. 'Hvem vil være den næste?' spurgte jeg, og så mig omkring. Jeg havde elleve patroner tilbage i revolverne. Da ingen af dem rørte sig, stak jeg den ene af revolverne under armen og tog en lille æske med halvtreds nye patroner op af lommen. Og fra min brystlomme trak jeg tre skarpe og spidse knive. Halvdelen af banden gjorde tegn til at overgive sig, og

resten fulgte et øjeblik efter. Kampen var forbi. Den havde ikke varet i fire minutter."

18. Arsène I, kejser af Mauretanien

Don Luis holdt inde. Et smil spillede på hans læber. Erindringen om disse fire minutter lod til at more ham umådeligt.

Valenglay og præfekten, som ikke var uvante med at høre om ejendommelige eventyr og eksempler på mod, havde begge lyttet til ham i forbløffet tavshed. Var det virkelige muligt for noget menneske at drive sin dumdristighed til sådanne yderligheder?

Imidlertid gik Perenna hen til væggen på den anden side af kaminen og sagde, idet han pegede på et stort kort over Frankrigs veje:

"De sagde, at skurken havde forladt Versailles og nu var på vej til Nantes?"

"Ja, og alle vore bestræbelser går ud på at få ham arresteret enten på vejen eller i Nantes eller i Saint-Nazaire, hvor vi regner med, han måske har tænkt at gå ombord på et skib."

Don Luis fulgte vejene hen over kortet med fingeren, og standsede hist og her, hvor der fandtes større knudepunkter. Det gjorde et voldsomt indtryk at se ham følge vejene på den måde ... som om han holdt forbryderen fast og forfulgte ham ubønhørligt, til han fandt det rette sted at slå ned på ham.

Han vendte tilbage til bordet og fortsatte:

"Kampen var forbi, og der var ikke tale om at forsøge nogen gentagelse. Mine fyrre berbere stod ansigt til ansigt med ... ikke deres overvinder, som måske senere ville kunne overvindes, men med et overnaturligt væsen, hvis trolddomskunster det ville være dårskab at forsøge at kæmpe imod – en virkelig repræsentant for Profeten. Der kunne ikke være nogen anden forklaring."

Valenglay lo og sagde:

"Deres opfattelse var nok ikke så ufornuftig. For De må jo have udført rene tryllekunster, som også for mig nærmer sig stærkt til noget overnaturligt."

"Hr. præsident, kender De en mærkelig lille fortælling af Balzac, som hedder 'Kærlighed i ørkenen'?"

"Ja."

"Nøglen til det hele findes dér."

"Gør den? Det kan jeg ikke indse. De var ikke i en tigerindes klør, så der var ikke nogen tigerinde, der kunne tæmmes."

"Nej, Deres Excellence, men der var kvinder."

"Hvad? Hvordan ...?"

"Det ligger mig fjernt at tale om noget, som kunne vække anstød hos Deres Excellence," sagde Don Luis muntert, "men jeg er nødt til at bemærke, at der mellem den bande vilde, som havde bortført mig, fandtes kvinder; og kvinder er lidt henad Balzacs tigerinde, skabninger som det ikke er umuligt at tæmme, at bedåre, at beherske og få over på sin side."

"Det er sikkert rigtigt nok, men den slags tager tid," mumlede hr. Valenglay for sig selv, mere forvirret end nogensinde.

"Jeg havde en uge."

"Og man må have sin fulde handlefrihed."

"Nej, nej, Deres Excellence. Øjnene er nok til at begynde med. Øjnene kan skabe sympati, interesse, tilbøjelighed, nysgerrighed, et ønske om at lære én bedre at kende. Og derefter skal der ikke meget til ..."

"Og denne lejlighed tilbød sig?"

"Ja, en nat. Jeg var bundet, eller det troede de i hvert fald. Jeg vidste, at høvdingens yndlingshustru var alene i teltet ved siden af. Jeg gik derhen. Jeg forlod hende en time senere."

"Og da var hun tæmmet?"

"Fuldstændig. Lige så meget som Balzacs tigerinde: tam og blindt underdanig."

"Men der var vel flere af dem?"

"Ganske vist; og deri lå vanskeligheden. Jeg var bange for skinsygen. Men det viste sig at gå godt; yndlingshustruen var ikke jaloux – så langt fra. Og som sagt, hendes underkastelse var fuldstændig. Kort sagt, jeg endte med at have fem pålidelige veninder, som var parate til at gøre hvad som helst, jeg måtte forlange af dem, og som var fuldstændig ukendte for resten af banden. Min plan blev sat i værk allerede før vi nåede til den sidste rasteplads. Min fem hemmelige agenter indsamlede våbnene i nattens løb; de knækkede knivene; de tog patronerne ud af pistolerne, de gjorde krudtet vådt. Det hele var klart på forhånd."

Valenglay bukkede:

"Min kompliment! De er en mand med mange talenter. Og Deres plan var vel heller ikke uden visse tillokkende sider. For jeg går da ud fra, at de fem damer må have været smukke?"

Don Luis ansigt antog et komisk udtryk. Han sagde kun et eneste ord:

"Fugleskræmsler!"

Hans tilhørere brast i latter. Men Don Luis skyndte sig at gå videre:

"Nå, hvorom alting er, så frelste de mit liv og vedblev at hjælpe mig trofast. Mine berbere, som var berøvet deres våben og derfor skælvede af frygt i ensomme egne, hvor alt kan være fælder, og hvor døden lurer på én for hvert eneste skridt, samlede sig om mig som deres beskytter. Da vi traf sammen med den stamme, de tilhørte, havde jeg allerede længe været deres virkelige anfører. Og det tog mig mindre end tre måneder med fælles farer, baghold, som blev undgået ved mine anvisninger, og plyndringstogter under min ledelse, før jeg var høvding for hele stammen. Jeg talte deres sprog, levede efter deres religion, jeg bar deres dragt og rettede mig efter deres skikke. Havde jeg da ikke fem hustruer? Lidt efter lidt kom den drøm, der var opstået hos mig, inden for det muliges grænser. Jeg sendte en af mine trofaste tilhængere til Frankrig med tres breve, som han afleverede til tres mænd, hvis navne og adresser han havde lært udenad. Disse tres mænd havde forbindelser til den bande, som Arsène Lupin havde opløst, før han kastede sig ud fra klippen på Capri. Alle havde trukket sig tilbage fra forretningerne med 100.000 francs hver i kontanter og en lille gård eller et offentligt embede til at få tiden til at gå med. Jeg havde skaffet en et tobaksudsalg, en anden en stilling som vagtmand i en park og så videre. Kort sagt, de var alle sammen respektable borgere. Jeg skrev det samme brev til dem alle, gav dem alle det samme tilbud og de samme instrukser, i tilfælde af

at de accepterede det. Jeg havde regnet med, at en ti-femten stykker ville være kommet; de kom hver eneste én, alle tres: ikke én svigtede. På den fastsatte dag på det fastsatte klokkeslæt ankrede min gamle armerede krydser, *"Den Usænkelige"*, som de havde udrustet på ny, ud for mundingen af Wadi Draa på Atlanterhavskysten mellem Kap Nun og Kap Juby. Mine venner gik i land, medbringende ammunition, lejrudstyr, maskingeværer, motorbåde, proviant og alskens andet udstyr, forskellige varer til tuskhandel og desuden en hel del guld, for mine mænd havde insisteret på at realisere deres gamle andele og sætte dem i dette nye foretagende, så jeg nu havde seks millioner francs til min rådighed … Behøver jeg at sige mere, mine herrer? De vil kunne indse, hvor meget jeg kunne udrette med tres sådanne mænd og en hær på ti tusinde vel bevæbnede og trænede mauriske fanatikere. Vi levede under strabadser og afsavn i femten måneder, først inde mellem Atlasbjergene, derefter ude på sletterne i Sahara, et liv med daglige heltegerninger, overmenneskelige pinsler og overmenneskelige glæder, sult og tørst, forfærdelige nederlag og glimrende sejre … Mine tres betroede mænd kastede sig ud i opgaven med alle deres kræfter og evner. Bedre mænd har aldrig levet end disse tres! Jeg skal ikke gå i detaljer, alt, hvad jeg behøver at sige er, at det i løbet af disse femten måneder lykkedes mig at erobre et kongerige, der var dobbelt så stort som Frankrig. Fra berberne i Marokko, fra de ubetvingelige tuareger, fra araberne langt syd for Algier, fra de sorte i Senegal, fra maurerne langs Atlanterhavskysten – det halve Sahara, eller hvad man kunne kalde det gamle Mauretanien. Et kongerige af ørkener og sumpe, vil De sige? Til dels, ja, men dog et kongerige, med

oaser, brønde, floder, skove og uvurderlige rigdomme, med ti millioner mennesker og hundrede tusinde krigere. Det er dette kongerige, jeg tilbyder Frankrig, Deres Excellence."

Valenglay gjorde intet forsøg på at skjule sin forbløffelse. Ophidset og næsten ude af sig selv over det, han havde fået at vide, bøjede han sig over mod Don Luis, lagde sin hånd på Afrikakortet og hviskede:

"Forklar Dem lidt tydeligere ..."

Don Luis svarede:

"Hr. konseilspræsident, jeg vil skal ikke erindre Dem om de seneste års begivenheder. Frankrig, som havde besluttet at forfølge en drøm om herredømmet over Nordafrika, har i stedet måttet skille sig af med en del af Congo. Jeg tror at kunne hele dette sår ved at give mit land tredive gange så meget tilbage, som det har mistet. I dette øjeblik er Frankrig i Afrika en realitet. Takket være mig er det et ensartet, sammenhængende landområde. Millioner af kvadratmil med en kystlinje på flere tusinde mil fra Tunesien til Congo, når man ser bort fra nogle få, ubetydelige områder."

"Det er et Utopia," protesterede Valenglay.

"Det er virkelighed."

"Sludder, det vil tage os tyve års kamp at gennemføre dette."

"Det vil tage Dem præcis fem minutter," råbte Don Luis med en uimodståelig entusiasme. "Hvad jeg tilbyder Dem er ikke at erobre et rige, men et rige, som allerede er erobret, fredeligt og under en solid administration, fuldt af liv og fremdrift. Min gave er her og nu, ikke en fremtidsdrøm. Også jeg, hr. konseilspræsident, havde en gylden drøm. Efter at have slidt og slæbt hele livet, efter at have prøvet modgang og medgang, have

været rigere en Krøsus, fordi alle verdens rigdomme var mine, fattigere end Job, fordi jeg havde foræret alle mine skatte bort, træt af ulykker og endnu mere træt af lykken, syg af fornøjelser, lidenskaber, oplevelser, ønskede jeg at udrette noget, som var utroligt i vor tid: jeg ville herske! Og hvad der var endnu mere utroligt: da jeg havde opnået dette, da den døde Arsène Lupin var kommet til live igen som en sultan fra *Tusind og én Nat*, som en enevældigt herskende, lovgivende sultan, statens og kirkens øverste, besluttede jeg i løbet af nogle få år at rive den mur af oprørske stammer ned, som mit land førte en håbløs og udmattende krig mod i Nordmarokko, mens jeg i al stilhed byggede mit rige op bag den. Så ville jeg, ansigt til ansigt med Frankrig og lige så magtfuld som dette, som en nabo, der forhandlede på lige vilkår, have råbt: Det er mig, Arsène Lupin! Her har I den tidligere svindler og gentlemantyv! Sultan af Adrar, sultan af Iguidi, sultan af El Djouf, af Aubata, over tuaregerne, over Brakna og over Frerzon: alle disse, det er mig, sultanernes sultan, Muhammeds sønnesøn, Allahs søn, mig, mig, mig, Arsène Lupin! Og før jeg havde taget den dosis gift, som skulle sætte mig fri – for en mand som Arsène Lupin har ikke ret til at blive gammel – ville jeg have underskrevet den fredstraktat, hvori jeg skænkede Frankrig et kongerige, allernederst under alle mine dignitarer, caïds, pashaer, marabouter og så videre, med mit lovlige navn, som jeg havde erobret med spidsen af mit sværd og min almægtige vilje: 'Arsène Lupin, Kejser af Mauretanien'!"

Don Luis udtalte disse ord højt og fast, men uden at lægge særlig vægt på dem, som en mand, der har udrettet store ting, og som ved det. Der var kun to måder at svare ham på: enten

med et skuldertræk, som man svarer en gal mand, eller med den tavshed, som antyder eftertanke og anerkendelse.

Konseilspræsidenten og præfekten sagde intet, men deres ansigtsudtryk forrådte deres hemmelige tanker. Og dybt inde i deres egen bevidsthed følte de, at de var i selskab med en enestående mand, skabt til at udføre fantastiske gerninger og med egen hånd tildannet til en overmenneskelig skæbne.

Don Luis fortsatte:

"Det ville have været en smuk afslutning. Arsène Lupin døende som Arsène I, kejser af Mauretanien og Frankrigs velgører. Hvilken apoteose! Men guderne har villet det anderledes. Uden tvivl af jalousi har de sat mig ned i højde med så mange andre af den gamle verdens monarker og gjort mig til denne absurde skabning, en landflygtig konge. Deres vilje ske; fred være med den tidligere kejser af Mauretanien. Han har haft sin tid på verdens scene. Arsène I er død, længe leve Frankrig! Jeg gentager altså mit tilbud. Florence Levasseur er i fare. Kun jeg er i stand til at frelse hende fra det uhyre, som fører hende med sig. Det vil tage mig fireogtyve timer. Som betaling for disse fireogtyve timers frihed tilbyder jeg Dem kejserriget Mauretanien. Accepterer De mit tilbud, hr. konseilspræsident?"

"Naturligvis gør jeg det!" sagde Valenglay leende. "Hvad siger De, min kære Desmalions? Det hele er jo ganske vist lidt ud over det sædvanlige; men hvad pokker! Paris er vel en messe værd, og kejserriget Mauretanien er en fristende bid. Vi vover eksperimentet!"

Don Luis ansigt udtrykte en så oprigtig glæde, at man skulle tro, han netop havde vundet en storslået sejr frem for at have

ofret en trone og kastet den mest fantastiske drøm fra sig, nogen dødelig nogensinde har drømt.

"Hvilke garantier forlanger De, hr. konseilspræsident?" spurgte han.

"Ingen."

"Jeg kan fremvise traktater, adkomster, dokumenter, som beviser ..."

"Spild blot ikke tiden med det nu. Vi kan se på alt det i morgen. Gå nu til værket! De er fri."

Det afgørende ord, det utrolige ord var udtalt.

Don Luis tog et par skridt hen mod døren:

"Endnu en ting, hr. konseilspræsident," sagde han og standsede. "Mellem mine tidligere ledsagere er der en mand, som jeg har skaffet en post, der passede sig for hans tilbøjelighed og fortjenester. Denne mand lod jeg ikke hente til Afrika, da jeg mente, at han måske kunne blive til nytte for mig i den stilling, han havde. Jeg taler om Mazeroux, sergent i detektivkorpset."

"Sergent Mazeroux, som Caceres har angivet og bevist er Arsène Lupins medskyldige, er i fængsel."

"Sergent Mazeroux er et mønster på hæderlighed i tjenesten, hr. konseilspræsident. Den omstændighed, der har gjort det muligt for mig at bistå politiet, skylder jeg den hjælp, han har ydet mig. Jeg blev accepteret som forbundsfælle af hr. præfekten. Mazeroux forhindrede mig i alle de ting, jeg tænkte på at forsøge, hvis det på nogen måde lå uden for lovens rammer. Og han ville have været den første til at tage mig ved kraven, hvis man havde givet ham ordre om det. Jeg beder om, at han bliver løsladt."

"Det var meget!"

"Hr. konseilspræsident, Deres samtykke vil kun være en retfærdighedsgerning, og jeg beder Dem indstændigt om at give det. Mazeroux vil forlade Frankrig. Han vil af regeringen blive betroet en stilling i det sydlige Marokko som koloniinspektør."

"Udmærket!" sagde Valenglay, og tilføjede: "Min kære præfekt, når nu først én gang har fraveget den rette vej, så er der vel ingen, der kan sige, hvor vi ender. Men hensigten helliger midlerne. Og hensigten er indtil videre at komme ud af denne modbydelige Mornington-affære."

"Den skal være helt slut i aften," sagde Don Luis.

"Det håber jeg. Vore folk er på sporet."

"Ja, men de er nødt til at kontrollere dette spor ved hver eneste korsvej og spørge sig for hos hver eneste bonde, de træffer på. Det går ikke særlig hurtigt. Jeg derimod vil gå lige løs på fyren."

"Ved hvilket mirakel?"

"Det må forblive min hemmelighed i øjeblikket, hr. konseilspræsident."

"Udmærket. Er der noget, De skal bruge?"

"Dette kort over Frankrig."

"Tag det."

"Og er par revolvere."

"Det vil hr. præfekten sørge for. Har De brug for penge?"

"Nej, hr. konseilspræsident. Jeg går altid rundt med 50.000 francs på mig for alle tilfældes skyld."

"I så fald må jeg vel sende nogen med Dem ned i arresten," sagde præfekten. "Deres tegnebog var vel blandt de ting, der

blev taget fra Dem?"

Don Luis smilede:

"Hr. præfekt, de ting, man tager fra mig, har aldrig nogen som helst betydning. Min tegnebog er ganske vist i arresten, men mine penge ..."

Han løftede den venstre fod, tog støvlen i hånden og pillede lidt ved hælen. De hørte et svagt klik, og en slags skuffe skød ud af sålen. Den indeholdt pengesedler og forskellige bittesmå genstande: et bor, en urfjeder og nogle piller.

"Det mest nødvendige til at flygte med," sagde han, "til at leve med – eller til at dø af. Farvel, hr. konseilspræsident."

I forværelset gav hr. Desmalions detektiverne ordre til at lade arrestanten passere. Don Luis spurgte:

"Hr. præfekt, gav souschef Weber Dem nogen særlige oplysninger om slynglens bil?"

"Ja, han telegraferede fra Versailles. Det er en mørkegul droske fra Compagnie des Comètes; chaufførsædet er i venstre side. Han er iført en grå klædeshue med sort læderopslag."

"Tak, hr. præfekt."

Og så forlod han bygningen.

Noget ganske ubegribeligt var sket. Don Luis havde fået sin frihed. En halv times samtale havde givet ham hans handlefrihed tilbage til det afgørende slag.

Han skyndte sig væk. Ved Trocadéro sprang han ind i en droske.

"Til Issy-les-Moulineaux," råbte han. "Fuld fart på. Fyrre francs!"

Vognen fløj gennem Passy, over Seinen og nåede flyvepladsen ved Issy-les-Moulineaux i løbet af ti minutter.

Ingen af aeroplanerne var ude, for der blæste en stiv vind. Don Luis løb hen til hangarerne. Ejernes navne stod malet på dørene.

"Davanne," mumlede han, "det er ham, jeg skal have fat i."

Døren var åben. En kort, undersætsig mand med et langt rødt ansigt stod og røg en cigaret, mens han iagttog nogle håndværkere, som arbejdede på en flyvemaskine. Den lille mand var Davanne, den berømte flyver.

Don Luis trak ham til side, og da han fra aviserne vidste, hvilken slags mand han var, indledte han samtalen på en måde, der greb ham lige fra begyndelsen:

"Hr. Davanne," sagde han, idet han foldede kortet over Frankrig ud, "jeg ønsker at indhente en person, som har bortført den kvinde, jeg elsker, og som i øjeblikket er på flugt i retning af Nantes i en bil. Bortførelsen skete ved midnat. Klokken er nu omtrent otte. Bilen er kun en droske, hvis chauffør ikke har nogen grund til at risikere at brække nakken. Lad os antage, den kører i gennemsnit en tredive kilometer i timen, inklusive visse nødvendige ophold ... så vil vor mand klokken tolv middag have kørt omkring 330 kilometer og må være nået til et sted mellem Angers og Nantes."

"Les Ponts-de-Drive," sagde Davanne, som havde hørt på ham uden at sige noget.

"Ja. Sæt nu samtidig at en flyver forlader Issy-les-Moulineaux klokken otte og flyver uden stop, så vil den klokken tolv være ved Les Ponts-de-Drive samtidig med bilen. Har jeg ikke ret?"

"Utvivlsomt."

"Udmærket. Er der plads til en passager i Deres maskine?"
"Ja."
"Så tager vi afsted med det samme. Hvad er Deres pris?"
"Det kommer an på. Hvem er De?"
"Arsène Lupin."
"De er pokker, er De!" udbrød den lille mand forbløffet.
"Jeg *er* Arsène Lupin. De kender sikkert det meste af historien fra aviserne. Nå, Florence Levasseur blev bortført i nat. Jeg vil frelse hende. Nævn Deres pris?"
"Intet."
"Det er da for meget!"
"Meget muligt, men eventyret interesserer mig. Og det vil være god reklame."
"Javel, men Deres tavshed er nødvendig indtil i morgen. Den vil jeg gerne købe. Her har De 20.000 francs."
Ti minutter senere var Don Luis klædt i flyverdragt, hue og briller. Maskinen steg til 2.500 fod for at undgå den stærke vind, fløj over Seinen og satte kurs mod Vestfrankrig.
Versailles, Maintenon, Chartres ...
Don Luis havde aldrig før været i et aeroplan. Frankrig havde erobret luften, mens han kæmpede i Afrika. Ikke desto mindre følte han kun lidt af den henrykkelse, en mand plejer at føle, første gang han svæver højt oppe over jorden. Hans tanker var hos Florence. Hele hans opmærksomhed var koncentreret på den usynlige bil, som førte hende bort.
Blandt de sværme, der bevægede sig under dem, over maskinens stadige støj, under den vældige himmel og overfor den uendelige horisont, søgte hans sanser kun denne ene ting: bilen, som førte Florence med sig. Han havde den samme

voldsomme og brutale følelse som en jæger, der haler ind på sit bytte. Han var en rovfugl, og hans mål havde ikke den ringeste chance for at redde sig.

Nogent-le-Rotrou, La Ferté-Bernard, Le Mans ...

De to mænd vekslede ikke et ord. Foran sig så Perenna Davannes brede ryg og hans mægtige nakke og skuldre. Men hvis han bøjede sig lidt frem, så han ned i det bundløse dyb under maskinen. Det eneste, der interesserede ham, var det hvide bånd dernede, landevejen, som løb fra by til by, fra landsby til landsby, somme tider i ret line, somme tider slyngende som en doven flod.

Et eller andet sted på det bånd, nærmere og nærmere for hvert sekund, var Florence og den mand, som bortførte hende.

Han nærede ingen som helst tvivl om dette. Den gule bil fortsatte sikkert tålmodigt sine anstrengelser. Mil efter mil, over sletter, gennem landsbyer, marker og skove stævnede den mod sit mål: Nantes, Saint-Nazaire, dampskibet, som lå klar til at afsejle ... sejr for slynglen ...

Han lo ved denne tanke. Som om der kunne være tale om nogen anden sejr end hans, ørnens sejr over sit bytte, den flyvende rovfugls sejr over vildtet, som løber på jorden! Ikke et øjeblik faldt det ham at tænke sig, at byttet havde sneget sig væk ad en anden vej.

Der findes gisninger, som er så sikre, at de bliver til kendsgerninger. Og denne var så sikker, at det forekom ham, at hans modstander ikke havde noget valg: Bilen kørte til Nantes. Og han ville møde den ved Pontes-de-Drive klokken tolv.

En klynge huse, et stort slot, tårne og tinder: Angers ...

Don Luis spurgte Davanne, hvad klokken var. Den var ti minutter i tolv.

Angers var allerede forsvundet. Atter åbent land, opdelt i marker af forskellig farve. Gennem det hele løb en vej.

Og på denne vej kørte en gul bil.

Den gule bil! Slynglens bil! Bilen med Florence Levasseur!

Don Luis' glæde var ikke iblandet nogen som helst forbavselse. Han *vidste*, at dette måtte ske.

Davanne vendte sig om og råbte:

"Det er den der, ikke sandt?"

"Jo, gå lige på dem!"

Flyvemaskinen sænkede sig og indhentede bilen næsten øjeblikkelig. Så satte Davanne farten ned og holdt sig 600 fod over bilen, lidt bagefter den.

Herfra kunne de se alle detaljer. Chaufføren sad til venstre; han var iført en grå hue med sorte opslag; det var en af Compagnie des Comètes mørkegule vogne. Det var den bil, de var efter.

"Endelig," tænkte Don Luis, "endelig har jeg dem."

Davanne ventede på et signal fra Don Luis, men denne havde intet hastværk. Han glædede sig over sin magt med en følelse af stolthed, had og grusomhed. Han var ørnen, som var undsluppet fra det bur, hvor han havde siddet indespærret og frigjort fra de bånd, som holdt ham tilbage, som svævede over sit bytte med kløerne udstrakte og begærlig efter at begrave dem i levende kød.

Han satte sig op i sædet og sagde til Davanne:

"Vær forsigtig; kom ikke alt for nær på dem. De kunne finde på at sende os en kugle."

Der gik endnu et minut.

Pludselig så de, at vejen et stykke længere fremme delte sig i tre, og at der var en stor græsslette, der hvor de tre veje mødtes.

"Nu?" spurgte Davanne.

Landet omkring dem var øde og ensomt.

"Ja, nu!" skreg Don Luis.

Maskinen syntes pludselig at skyde ned gennem luften som en pil mod sit mål. Den passerede over bilen i tre hundrede fods højde og mindskede så pludselig fart. Davanne valgte sin landingsplads, og rolig, tavs som en nattefugl gled den ned i græsset ved korsvejen.

Don Luis sprang ud og løb imod bilen, som kom kørende hurtigt lige efter dem. Han stillede sig midt på vejen med en revolver i hver hånd og skreg:

"Stands eller jeg skyder!"

Den skrækslagne chauffør satte bremserne i. Vognen standsede.

Don Luis styrtede hen til den ene af dørene.

Med en ed fyrede han den ene pistol af uden nogen grund, og knuste en rude.

Der var ingen i bilen.

19. "Fælden er sat. Vogt dig, Lupin!"

Den styrke, der havde drevet Don Luis fremad, var så stor, at den så at sige ikke led noget knæk. Skuffelse, raseri, ydmygelse, alt blev opslugt af den øjeblikkelige trang til handling og til at finde sammenhængen, tillige med en længsel efter at fortsætte jagten. Alt andet end det var uden betydning, detaljer, som snart ville blive forklaret.

Den lammede chauffør sad og stirrede vildt ud på bønderne, som nu begyndte at stimle sammen om stedet, tilkaldt ved lyden af flyvemaskinen. Don Luis greb fat i ham og satte revolvermundingen mod hans tinding.

"Sig alt, hvad De ved, eller De er en død mand!"

Og da manden begyndte at fremstamme nogle usammenhængende bønner, sagde han:

"Det nytter ikke noget at jamre, der er intet håb for Dem om hjælp. Den vil ikke kunne nå frem i tide til at frelse Dem. Til det findes der kun én måde: Tal. I nat kom en mand til Versailles i en bil, forlod den, og hyrede Dem, ikke sandt?"

"Jo."

"Manden havde en dame med sig?"

"Ja."

"Han hyrede Dem til at køre til Nantes?"

"Ja."

"Men han ombestemte sig undervejs og lod Dem sætte sig af?"

"Ja."

"Hvor?"

"Før vi nåede Le Mans, ved en lille sidevej til højre. Der lå en slags vognskur eller sådan noget for enden af vejen. De stod begge ud der."

"Og De fortsatte?"

"Han betalte mig for det."

"Hvor meget?"

"500 francs. Og der skulle være en anden passager i Nantes, som jeg skulle tage op der og køre tilbage til Paris for 1000 francs mere."

"Tror De på den historie?"

"Nej, jeg antager, han ville lede nogen på vildspor ved at lade dem følge efter mig til Nantes, mens han tog videre ad en anden vej. Men jeg havde jo fået betalt for turen."

"Og da De forlod dem, var De da ikke nysgerrig efter at se, hvad der blev af dem?"

"Nej."

"Tænk Dem nu om. En lille bevægelse af min finger er nok til, at Deres hjerne bliver blæst ud. Tal!"

"Nå ja, så lad mig da sige det. Jeg standsede og gik tilbage til fods, bag en træbevokset ås. Manden havde åbnet døren til vognskuret og var ved at starte en lille limousine. Damen ville ikke gå ind i vognen. De så ud til at skændes voldsomt; han truede og bad på skift. Men jeg kunne ikke høre, hvad de sagde. Hun lod til at være træt. Han gav hende et glas vand, som han

tappede fra en hane på væggen. Så gik hun med. Han lukkede bildøren efter hende og tog plads ved rattet."

"Et glas vand?" råbte Don Luis. "Er De sikker på, han ikke kom noget andet i glasset?"

Chaufføren lod til at blive forbavset over spørgsmålet og svarede:

"Jo, det tror jeg ... han tog noget op af lommen."

"Uden at damen vidste det?"

"Ja, hun så det ikke."

Don Luis beherskede sin rædsel. Det var jo umuligt, at slynglen skulle havde forgivet Florence på den måde, på et sådant sted, uden nogen grund. Nej, det var mere sandsynligt, at han havde brugt et sovemiddel eller et eller anden medikament, som sløvede hendes hjerne og gjorde det umuligt for hende at se, ad hvilke nye veje og gennem hvilke byer, han førte hende.

"Og så," gentog han, "besluttede hun altså at stige ind?"

"Ja. Og han lukkede døren og satte sig ind på chaufførsædet. Og så gik jeg."

"Uden at se, hvilken retning de tog?"

"Ja."

"Havde De nogen mistanke om undervejs, at de mente sig forfulgt?"

"Ja; han bestilte ikke andet end hele tiden at stikke hovedet ud af vinduet."

"Græd damen på noget tidspunkt?"

"Nej."

"Ville De kunne genkende ham, hvis De så ham igen?"

"Nej, bestemt ikke. I Versailles var det mørkt. Og her til morgen var jeg for langt væk. Og det mest besynderlige er, at første gang, jeg så ham, syntes jeg, at det var en meget høj mand, men i dag forekom han mig at være ganske lille, ligesom bøjet sammen. Jeg kan ikke forklare mig det."

Don Luis tænkte sig om. Det forekom ham, at han havde stillet alle de nødvendige spørgsmål. Og nu kom der også en gig med en hurtig hest for hen imod korsvejen, og der kom flere efter den. Bønderne var efterhånden også kommet tæt på. Han måtte se at blive færdig med chaufføren.

"Jeg kan se på Deres ansigt, at De har tænkt Dem at fortælle om mig. Lad hellere være med det, min gode mand. Det ville være dumt. Her har De en tusindfrancs-seddel. Men hvis De alligevel sladrer, så kommer De til at fortryde det. Og så har vi to ikke mere at sige til hinanden."

Han vendte sig mod Davanne, hvis maskine begyndte at være i vejen for trafikken, og sagde:

"Kan vi komme videre?"

"Så snart De vil. Hvor skal vi hen?"

Uden at tage sig af alle dem, som nu strømmede til fra alle verdenshjørner, foldede Don Luis sit Frankrigskort ud og så på det. Han gennemgik nogle sekunders ængstelse ved at se på det komplicerede net af veje og sideveje, og alle de steder, hvor slynglen kunne have bragt Florence hen. Så tog han sig sammen. Han havde ingen tid at betænke sig i. Han var fast bestemt på at finde ud af det hele straks, uden noget spor, uden unyttig grublen, alene ved hjælp af den vidunderlige intuition, som altid var kommet ham til hjælp, når han stod overfor en alvorlig krise i sit liv.

Og hans selvrespekt krævede også, at han skulle svare Davanne straks, og at han ikke skulle se ud, som om han var bragt ud af fatning ved, at de to, som han forfulgte, var forsvundet. Han stirrede på kortet med en finger på Paris og en anden på Le Mans, og allerede inden han nåede at spørge sig selv, hvorfor kæltringen havde valgt ruten Paris – Le Mans – Angers, havde han svaret på rede hånd. Navnet på en by havde slået ham og bragt sandheden frem som i et lysglimt: Alençon. Han havde gennemtrængt mysteriet ved sin erindring.

Så sagde han:

"Hvor vi skal hen? Tilbage og mere til venstre."

"Noget bestemt sted?"

"Alençon."

"Udmærket," sagde Davanne. "Kan en eller anden give mig en håndsrækning her? Jeg kan let få den op fra marken derhenne."

Don Luis og nogle få andre hjalp ham. Forberedelserne var snart klaret, og Davanne prøvede sin maskine. Alt var i orden.

I dette øjeblik kom en kraftig bil med en sirene, der hylede som et rasende dyr, kørende i rasende fart ad vejen fra Angers og standsede brat. Tre mand sprang ud og løb hen til chaufføren på den gule bil. Don Luis genkendte dem. Det var Weber og de mænd, som havde arresteret ham dagen før, og derefter var sendt afsted for at følge slynglens spor.

De havde en kort samtale med chaufføren fra den gule bil; de lod til at blive forbløffede over de svar, de fik, men vedblev at gestikulere og stille ham nye spørgsmål, mens de pegede på deres kort.

Don Luis gik hen til Weber. Han var uigenkendelig med hovedet indpakket i flyverhjelmen og øjnene skjult af masken.

Med forandret stemme sagde han:

"Fuglene er fløjet, hr. souschef!"

Weber stirrede forbavset på ham, og Don Luis fortsatte:

"Ja, fløjet. Vor ven fra Île Saint-Louis er en smidig fyr. Han er nu i en helt tredje bil. Efter den gule bil, som De hørte om i Versailles i aftes, har han taget endnu en i Le Mans – bestemmelsessted ukendt."

Souschefen var endnu ikke kommet sig over sin forbløffelse. Hvem var denne person, som kendte til ting, han selv havde fået pr. telefon fra hovedkvarteret i nat klokken to? Han stammede:

"Men hvem er De?"

"Hvad? Kender De mig ikke? Hvad skal det så nytte at lave en aftale om at mødes med folk? Man anspænder hver en nerve for at give møde til tiden; og så spørger de, hvem man er! Tilstå det, Weber, De siger kun sådan noget for at drille mig. Skal De absolut se mit ansigt i fuldt dagslys? Jamen så se det dog!"

Han trak masken op.

"Arsène Lupin!" udbrød Weber, nær ved at kvæles.

"Til tjeneste, min gamle ven! Til fods, til hest eller i luften. Og det er det sidste sted, jeg netop nu vil begive mig til. Farvel."

Han gik hen til Davanne, og inden Weber var nået at komme sig af sin forvirring over at se den mand, han havde sat i fængsel tolv timer tidligere, stå foran sig, fri og to hundrede og fyrre mil fra Paris, var Don Luis nået tilbage til flyet.

Davanne var klar. Don Luis klatrede op i flyet. Bønderne skubbede maskine i gang, og den kom i luften.

"Nord-nordøst," befalede Don Luis. "Halvfems mil i timen. Ti tusinde francs."

"Men vi har vinden imod os," sagde Davanne.

"Så fem tusind mere for vinden!"

Han anerkendte ingen hindringer i sit hastværk med at komme til Damigni. Han forstod nu det hele, og det undrede ham kun, at han ikke tidligere havde indset sammenhængen mellem de to skeletter, som hang i den gamle ladebygning, og den række af forbrydelser, som var opstået af Mornington-arven. Og endnu mere besynderligt, hvorfor havde den omstændighed, at Langernault, Fauvilles gamle ven, næsten med sikkerhed var blevet myrdet, ikke givet ham noget spor? Her lå sikkert knuden i denne uhyggelige intrige. Hvem kunne på Fauvilles vegne opsnappe brevet til Langernault, undtagen én, som boede i landsbyen, eller havde boet der?

Og nu stod det hele klart for ham. Det var den navnløse slyngel, som havde indledt sin forbryderbane med at myrde Langernault og det gamle par Dedessuslamare. Metoden var den samme som senere hen: ikke direkte mord, men anonymt, mord ved suggestion. Ligesom Mornington, som Marie, som Gaston Sauverand, var Langernault bragt af vejen ved list, og de to Dedessuslamares var blevet drevet i døden ved selvmord.

Og det var derfra "tigeren" var kommet til Paris, hvor han senere skulle finde Fauville og Cosmo Mornington og begynde på hele den tragiske affære med arven.

Og det var dertil han nu vendte tilbage!

Der kunne ikke herske nogen tvivl. Allerede det, at han havde givet Florence et bedøvelsesmiddel, var et bevis. For var han ikke nødt til at forhindre, at hun genkendte landskabet ved

Alençon og Damigni og det gamle slot, som hun havde undersøgt sammen med Sauverand?

På den anden side ville ruten Le Mans-Angers-Nantes, som var valgt for at føre politiet på vildspor, kun betyde omkring en times ekstra kørsel i bil til Alençon. Og endelig viste vognskuret i nærheden af en stor by, hvor der på forhånd var parkeret en limousine med benzin og alt andet tilbehør, at slynglen havde været forberedt, og at han ville tage til Langernaults forladte hus. Han ville nå dertil ved ti-tiden om formiddagen. Og han vil komme dertil med Florence Levasseur i dyb søvn.

Dette spørgsmål nagede ham i stadig højere grad: Hvad havde forbryderen til hensigt at gøre med Florence?

"Hurtigere! Hurtigere!" råbte Don Luis.

Nu hvor han kendte slynglens tilholdssted stod fyrens plan ham klar med forfærdelig tydelighed. Siden han følte sig jaget fra alle sider og forstod, at han kun var genstand for afsky og rædsel fra Florences side, efter at hendes øjne til sidst var åbnet for hans sande natur, hvilken anden plan kunne han da have, andet end den sædvanlige, som han altid vendte tilbage til: mord?

"Hurtigere!" råbte Don Luis. "Vi kommer jo ingen vegne. Kan De ikke flyve hurtigere?"

Florence myrdet! Måske var forbrydelsen dog endnu ikke fuldbyrdet. Nej, det *kunne* den ikke være. Den slags tager tid. Der er først ord, tilbud om en overenskomst, trusler, bønner – en forfærdelige, uudholdelig scene. Men forberedelserne var begyndt. Florence skulle dø!

Florence skulle dø for denne kæltrings hånd, som elskede hende. Ja, for han elskede hende: Don Luis havde en intuitiv

følelse af denne monstrøse kærlighed; og han kunne ikke andet end tænke, at en sådan kærlighed *måtte* ende med blodsudgydelse.

Sable … Sillé-le-Guillaume …

Jorden fo'r forbi under dem. Træer og huse gled bort som skygger.

Og så Alençon.

De landede på en eng mellem byen og Damigni kvart i to. Don Luis forhørte sig. Adskillige biler var passeret på vejen til Damigni, deriblandt en limousine, ført af en herre, som var drejet ned ad en sidevej. Og denne sidevej førte til skoven bag Langernaults ejendom, det gamle slot.

Don Luis' overbevisning var så sikker, at han efter at have taget afsked med Davanne hjalp med at få maskinen i luften igen til hjemturen. Han havde ikke brug for ham længere. Han havde ikke brug for nogen som helst. Den sidste, afgørende duel stod for døren.

Han begav sig på vej, ledet af hjulsporene, og fulgte sidevejen. Til hans overraskelse kom denne vej ingen steder tæt hen til den mur, han var sprunget ned fra for nogle uger siden. Efter at have passeret skoven kom Don Luis ud på en stor, åben plads, hvor vejen drejede tilbage mod ejendommen og endte ved en tofløjet port, beskyttet med jernplader og stænger.

Dér var limousinen kørt ind.

"Og der må jeg også ind," tænkte Don Luis, "for enhver pris og øjeblikkelig."

Men muren var omtrent tretten fod høj på dette sted. Don Luis kom over den. Hvordan han gjorde det, ved hvilken overmenneskelig anstrengelse, var han senere ikke selv i stand

til at forklare. Men ved at klynge sig usynlige ujævnheder og stikke en kniv, han havde lånt af Davanne, ind mellem stenene, lykkedes det ham.

Da han var kommet over på den anden side, genfandt han sporene efter bilen; det førte til venstre, hen mod en del af ejendommen, som han ikke kendte, mere bakket end resten og hist og her afbrudt af små høje med husruiner, som var dækket af en tæt bevoksning af vedbend.

Og ensom og forladt, som hele parken var, så denne del endog mere forsømt ud trods kraftige bevoksninger af laurbær- og myrtehække, som stod rundt omkring mellem nælder og tidsler og store mængder af frodige markblomster.

Pludselig, da han drejede om hjørnet af en gammel takshæk, så Don Luis limousinen, som var blevet efterladt, eller snarere skjult i en hulning. Døren var åben. Den uorden, som sås inde i bilen: måtten som hang ud over trinbrættet, et ituslået vindue, en pude på gulvet, alt vidnede om en kamp. Skurken havde uden tvivl benyttet sig af, at Florence sov, til at binde hende. Og idet han løftede hende ud af vognen, havde hun grebet efter alt, hvad hun så.

Don Luis fik straks sin teori bekræftet. Idet han fulgte den smalle græsbevoksede sti, som førte op ad bakken, så han at græsset var trykket ned i et jævnt spor.

"Å, den kæltring!" tænkte han, "den kæltring! Han bærer ikke engang sit offer, han slæber hende efter sig."

Hvis han kun havde fulgt sit instinkt, ville han være ilet Florence til undsætning. Men hans fornemmelse for, hvad der burde gøres og ikke gøres, frelste ham fra at begå en sådan uforsigtighed. Ved den første mistænkelige lyd ville tigeren

have slået ned på sit bytte. For at undgå en sådan katastrofe måtte Don Luis overraske ham og hindre ham i at udføre sit forsæt. Han beherskede sig derfor, og gik forsigtigt og langsomt op ad skråningen.

Stien førte opefter mellem bunker af sten og væltede bygninger og gennem buskadser iblandet spredte bøge- og egetræer. Stedet var åbenbart fundamentet fra den gamle ridderborg, der havde givet ejendommen navn, og her havde slynglen valgt sig et af sine tilflugtssteder.

Sporet gik videre over den nedtrådte vegetation. Don Luis fik øje på noget, som glimtede i græsset. Det var en ring, en ganske lille og temmelig tarvelig ring, bestående af et smalt guldbånd med to små perler, som han ofte havde set på Florences finger. Men det, som især vakte hans opmærksomhed, var at et græsstrå var fæstnet til ringen og flere gange snoet omkring den, ligesom med overlæg.

"Det er åbenbart et signal," tænkte han. "Skurken er standset op her for at hvile sig lidt, og Florence, som er bundet, men har fingrene fri, har set sig i stand til at efterlade dette tegn på, at hun har været her."

Der var altså stadig håb for den unge pige. Hun ventede hjælp. Og Don Luis tænkte bevæget, at det måske netop var til ham, denne sidste fortvivlede bøn var rettet.

Halvtreds skridt længere fremme – en detalje, som antydede en besynderlig udmattelse hos forbryderen – var der på ny gjort holdt og efterladt et nyt spor: en markblomst, en klokkeblomst som den stakkels bundne hånd havde taget og plukket kronbladene af; derefter et aftryk af fem fingre, og endelig et

kors, ridset i jorden med en lille sten. Og således var han i stand til at følge alle etaperne af denne forfærdelige rejse.

Det sidste sted, der var gjort ophold, nærmede sig. Kløften blev mere brat og vanskeligere at passere; nedfaldne sten dannede stadig hyppigere forhindringer. Til højre stod en række gotiske buer klart mod den blå himmel; det var resterne af et gammelt kapel. Til venstre var der et stykke af en væg, hvor en kamingesims stadig var genkendelig.

Tyve skridt længere fremme standsede Don Luis. Det forekom ham, at han havde hørt noget.

Han lyttede. Han tog ikke fejl. Lyden blev gentaget, og det var lyden af en latter. Men hvilken forfærdelig latter! Ond som en djævels, og så høj og skingrende i tonen. Det lød mest som en kvindes latter, en sindssyg kvindes latter.

Der blev atter stille. Så en lyd … lyden af et redskab, som slog mod jorden, og så igen stilhed …

Og det hele udspillede sig i en afstand som Don Luis anslog til højst hundrede meter.

Stien endte med tre trin. På toppen var der et temmelig stort plateau, som også var fyldt med ruiner og løse sten. Midt på dette plateau, lige foran Don Luis, var der en væg, som dannedes af høje laurbærtræer, sat i en halvcirkel. Sporet af nedtrådt græs førte derhen.

Don Luis blev lidt overrasket, for buskene dannede en uafbrudt, uigennemtrængelig line. Han gik videre og fandt, at der engang havde været en indgang, men grenene var i tidens løb vokset ind over den. Det var let at skubbe dem til side, og det måtte være her, slynglen var trængt ind. Efter al

sandsynlighed var han nu ved sin rejses mål og i færd med et eller andet uhyggeligt forehavende.

I det samme gennemrystedes luften af et nyt latterudbrud, så nær ved, at det forekom Don Luis at slynglen på forhånd lo ad hans indgriben og dens følger. Hen erindrede sig brevet, hvor der var skrevet med rødt blæk:

"Der er endnu tid, Lupin. Træk Dem ud af kampen. Hvis ikke, betyder det Deres død også. Netop når De tror at have nået Deres mål, når De hæver hånden mod mig og ytrer et triumferende ord, i det *øjeblik vil jorden åbne sig under Deres fødder. Stedet for Deres død er valgt. Fælden er sat. Vogt Dem, Lupin!"*

Hele brevet med den forfærdelige trussel passerede for hans indre blik, og han følte en skælven af frygt. Men ingen frygt kunne standse en mand som han. Han havde allerede taget fat i grenene med hænderne og begyndte at rydde vejen foran sig.

Han holdt inde. Et sidste lag løv skjulte ham endnu for dem derinde; han skubbede nogle af dem til side i øjenhøjde.

Og han så …

Først af alt så han Florence, som i dette øjeblik lå alene og bundet på jorden tredive meter fra ham; og han så straks med intens glæde af en bevægelse med hovedet, at hun endnu var i live. Han var kommet i tide. Florence var ikke død. Florence skulle ikke dø. Det var en sikkerhed, som intet kunne stå imod. Florence skulle ikke dø!

Så undersøgte han omgivelserne. Til højre og venstre for det sted, hvor han stod, bøjede hækken indad og dannede en slags arena, hvor der endnu stod forskellige træer, som bar spor af engang at have været klippet i kegleform, og hvor der i øvrigt lå kapitæler, søjler, itubrækkede stumper af buer og hvælvinger,

øjensynligt anbragt der i sin tid som pryd i den have, der var anlagt oven på ruinerne af slottets gamle fangekælder. I midten var der en lille cirkelformet plads, som man kunne nå ind til ad to smalle stier, hvoraf den ene viste det samme spor som udenfor af nedtrådt græs, og altså var fortsættelsen af den, som Don Luis hidtil havde fulgt, mens den anden skar den første i en ret vinkel og ført ud til enderne af myrtehækken.

På den anden side var der en uordentlig høj af knækkede sten og naturlige klippeblokke, klinet sammen med ler og holdt sammen af rødderne af forkrøblede træer, så at det hele dannede en lille grotte bagerst i billedet, fuld af sprækker og revner, som lod lyset slippe ind. Gulvet bestod, som Don Luis uden besvær kunne se, af tre eller fire store stenheller.

Inde i denne grotte lå Florence Levasseur, bundet på hænder og fødder. Det så ud som om hun var offeret ved en eller anden mystisk offerhandling, som skulle finde sted på grottens alter, her i den gamle have bag den høje myrtemur.

Trods afstanden kunne Don Luis tydeligt skelne hvert et træk i det blege ansigt. Skønt det var fortrukkent af smerte, havde det dog en vis ro udbredt over sig, et udtryk af venten eller måske endda forventning, som om Florence lige til det sidste troede på muligheden af et mirakel, og derfor endnu ikke havde opgivet håbet om at måtte leve. Alligevel råbte hun ikke om hjælp, skønt hun ikke var kneblet. Måske mente hun, at det var nytteløst, og at det var mere sandsynligt, at de tegn, hun havde efterladt sig på vejen, ville bringe hende hjælp end skrig, som slynglen snart ville have kvalt. Mærkeligt nok forekom det Don Luis, at den unge piges blik var ufravendt rettet netop mod det

sted, hvor han stod skjult. Måske havde hun en anelse om hans nærvær og ventede kun på hans indgriben.

Pludselig greb Don Luis en af sine revolvere og hævede halvvejs armen, rede til at tage sigte. Offerbødlen, slagteren havde vist sig, ikke langt fra alteret, hvor offeret lå.

Han kom frem mellem to klippestykker, hvor en busk markerede en lav gang mellem dem; det så ud som om han havde måttet bøje sig ned, som om der ikke havde været megen plads der, hvor han havde holdt sig skjult, for han gik stærkt foroverbøjet, med hovedet sænket og de lange arme svingende så lavt, at de berørte jorden.

Han gik hen til grotten og lo igen sin djævelske latter.

"Du er her stadig, ser jeg," sagde han. "Intet tegn på din redningsmand? Perseus er lidt sent på den, er jeg bange for. Han skulle hellere tage og skynde sig."

Hans stemme var tynd, men så høj, at Don Luis hørte hvert ord, og så besynderlig, så umenneskelig, at det lige frem gav ham en følelse af et fysisk ildebefindende. Han greb fastere om revolveren, rede til at skyde ved den mindste mistænkelige bevægelse.

"Ja, han burde tage og skynde sig!" gentog slynglen med et nyt latterudbrud. "Hvis han ikke viser sig, vil alt være forbi om fem minutter. Du ser nok, at jeg er en metodisk mand, ikke sandt, Florence, min elskede?"

Han tog noget op fra jorden. Det var en stok formet som en krykke. Han satte den under sin venstre arm, og – stadig sammensunken – gav han sig til at gå, som en mand, der ikke har kræfter til at holde sig oprejst. Så, ganske pludseligt og uden nogen synlig foranledning, rejste han sig i sin fulde højde

og begyndte at bruge krykken på samme måde, som man bruger en stok. Han gik rundt langs ydersiden af grotten og foretog en omhyggelig inspektion, hvis betydning og formål i øjeblikket undgik Don Luis.

I denne stilling var han af betydelig højde, og Don Luis forstod nu, hvorfor chaufføren havde været ude af stand til at sige, om han havde været meget høj eller meget lav.

Men hans ben, som var slappe og usikre, gav snart efter under ham, og han faldt tilbage i sin forrige stilling.

Manden var en krøbling, ramt af en eller anden sygdom, som forhindrede ham i at bevæge sig som andre mennesker. Han var usædvanlig mager. Don Luis kunne også se hans gulblege ansigt, hans indfaldne kinder, hans hule tindinger ... det var et blodløst ansigt, ansigtet hos en, der led af fremskreden tæring.

Da han var færdig med sin undersøgelse, gik han hen til Florence og sagde:

"Selv om du har været rigtig artig, lille ven, og foreløbig ikke har skreget op, så er det nok bedst at fjerne enhver mulighed for overraskelser ved at give dig en nydelig lille knebel i munden, tror du ikke også?"

Han bøjede sig over hende og bandt et stort tørklæde over den nederste del af hendes ansigt. Så begyndte han at tale ganske dæmpet til hende, næsten lige ind i øret på hende, mens vilde udbrud af latter, frygtelige at høre, af og til afbrød hans hvisken.

Don Luis frygtede en pludselig bevægelse af skurken, et pludseligt morderisk angreb eller en anvendelse af den forgiftede nål, og han havde derfor hævet sin revolver og

afventede begivenhedernes udvikling, sikker på sin evne til at ramme.

Hvad var, der foregik derhenne? Hvad talte han om? Hvad var det for en infam handel, han foreslog Florence? For hvilken skændig pris ville hun kunne opnå sin frihed?

Pludselig trådte krøblingen rasende tilbage og skreg:

"Men fatter du da ikke, at du er færdig? Nu, hvor jeg ikke mere har noget at frygte, nu hvor du har været tåbelig nok til at følge mig og give dig i min vold, hvilket håb har du da tilbage? At bevæge mig, hvad? Fordi du forestiller dig, at jeg brænder af lidenskab? Du har aldrig været i større vildfarelse, min skat! Jeg bryder mig ikke en døjt om, at du dør. Når du er død, ophører du med at have nogen som helst betydning. Men hvad så? Tror du, at fordi jeg er krøbling, har jeg ikke kræfter til at dræbe dig? Men der er jo ikke tale om, at *jeg* skal dræbe dig, Florence. Har du da nogensinde hørt, at jeg skulle have slået folk ihjel? Aldrig. Jeg er alt for stor en kryster. Jeg ville blive skræmt, ville skælve over det hele. Nej, nej, Florence, jeg skal ikke røre dig; og dog ... se her, hvad der vil ske, se selv. Jeg siger dig, det hele er arrangeret på min egen facon ... Og hvad du så ellers gør, så bliv ikke bange. Det er kun den første advarsel."

Han klavrede, idet han hjalp til med hænderne og holdt sig fast i grenene på et træ, op på et lag sten, som dannede den ene af grottens vægge til højre. Her knælede han ned. Der lå en lille hakke ved siden af ham. Han tog den op og slog tre slag på den nærmeste bunke sten. Den ramlede ned foran grotten.

Don Luis sprang ud fra sit skjulested med et brøl af rædsel. Han havde pludselig forstået stillingen. Grotten, ophobningen af sten, bunkerne af granit, det hele var opstillet på en sådan

måde, at det kunne bringes til at miste ligevægten når som helst, og Florence var anbragt sådan, at hun ville blive begravet under stenene. Nu handlede det derfor ikke længere om at få slået slynglen ihjel, men om at frelse Florence.

Han var halvvejs derovre på to sekunder; men her – i et af den slags lynsnare glimt, som er hurtigere end selv det hurtigste løb – bemærkede han, at det nedtrådte spor i græsset ikke førte i lige linje tværs over den lille plads i midten, men rundt om den. Hvorfor? Det var et af den slags spørgsmål, som det altid mistænksomme instinkt stiller, men som tanken ikke kan nå at besvare. Don Luis løb lige frem. I samme øjeblik han satte foden på den runde plads, indtraf katastrofen.

Det skete alt sammen med en utrolig pludselighed, som om han havde forsøgt at gå over et tomrum, og nu fandt sig selv slynget ned i det. Jorden gav efter under ham; græsset skiltes og han faldt.

Han faldt ned i et hul, som ikke var andet end mundingen af en gammel brønd, højst fire fod bred, hvis omgivende karm var fjernet og jævnet med det omgivende terræn. Men der var sket følgende: Da han løb så hurtigt, havde hans stærke fart kastet ham over mod den modsatte side af brønden på en sådan måde, at hans underarme lå over kanten, og med hænderne var han i stand til gribe fat i de planter, som voksede der.

Hans styrke var så stor, at han uden besvær ville have været i stand til at trække sig op med hænderne. Men slynglen var straks løbet sin angriber i møde og stod nu ti skridt fra ham og truede ham med sin revolver:

"Rør dig ikke," skreg han, "eller jeg skyder!"

Don Luis var således hjælpeløs.

Deres blikke mødtes nogle sekunder; krøblingens øjne brændte af feber som en syg mands.

Han krøb fremad, mens han iagttog enhver af Don Luis' bevægelser, og satte sig på hug ved siden af brønden med revolveren strakt frem foran sig. Hans djævelske latter lød igen:

"Lupin! Lupin! Nu er det gjort. Hvor må De dog være dum! Jeg advarede Dem jo, ved De nok, med rødt blæk. De husker ordene? 'Stedet for Deres død er valgt. Fælden er sat. Vogt Dem, Lupin!' Og her er De! De er altså ikke i fængsel? De afværgede slaget, De kæltring, som De er. Heldigvis forudså jeg begivenhederne og tog mine forholdsregler. Hvad synes De så om dem? Hvad synes De om min lille plan? 'Hele politistyrken vil komme rendende i hælene på mig,' sagde jeg til mig selv. 'Men der er kun én, som vil være i stand til at fange mig; det er Lupin. Derfor vil vi vise ham vej; vi vil føre ham hele vejen efter os ad den sti, som er skrabet frem af offerets legeme, og ved hjælp af nogle få spor, efterladt hist og her. Først den skønne jomfrus ring med et græsstrå snoet omkring, og sidenhen de andre små nødsignaler. De var jo ikke til at tage fejl af, var de vel? Og når De først troede, at jeg var dum nok til at lade Florence lege skjul med mig, så ville disse små tegn lede Dem lige i fælden – den fælde, jeg havde sat op allerede for en måned siden i håb om at gøre netop denne fangst. De husker, jeg sagde: 'Fælden er sat!' Det var en fælde efter min egen facon, og den har vist sig at være god! Å, det er en herlig følelse at blive folk kvit ved deres egen hjælp. Vi arbejder sammen som venner og kompagnoner en tid ... De forstår mig nok, ikke sandt. Jeg gør aldrig arbejdet selv. De andre gør det for mig ... hænger sig, eller giver sig selv uforsigtige indsprøjtninger ... medmindre de

altså foretrækker at springe i en brønd, sådan som tilfældet lader til at være med Dem, Lupin. Stakkels ven, det er en grim situation, De har fået rodet Dem ud i. Jeg har aldrig set nogen sætte sådan et fjæs op. Florence, betragt dog udtrykket i din frelsers udtryksfulde åsyn!"

Han afbrød sig, grebet af et latteranfald, som fik hans udstrakte arm til at ryste og bragte hans ben i krampagtig bevægelse under ham som hos en dansende automatisk dukke. Hans fjende blev stadig svagere for øjnene af ham. Don Luis' fingre, som først havde grebet fat om planterødderne, søgte nu forgæves at holde fast i stenene langs kanten, og hans skuldre forsvandt længere og længere ned i brønden.

"Vi har gjort det!" gentog slynglen under et nyt latteranfald. "Du gode Gud, hvor det er godt at le! Især når man så sjældent gør det. Jeg er ingen lattermild person til daglig; jeg passer bedst til begravelser. Du har aldrig set mig le før, vel Florence? Men nu kan jeg slet ikke lade være. Lupin i sit hul og Florence i sin lille grotte ... den ene danser stepdans over afgrunden, og den anden drager sin sidste ånde, før bjerget begraver hende. Lupin, kære ven, De må ikke udmatte Dem sådan. Hvad nytte har De vel af alle disse grimasser? De er da ikke bange for evigheden, er De? En god mand som Dem, vor tids Don Quixote! Slip dog Deres tag! Der er ikke engang noget vand i brønden, som De kan plaske i. Nej da, det er blot en hurtig lille rutsjetur ind i uendeligheden. De vil end ikke høre en lyd, når De lader gå; jeg har engang kastet en stump brændende papir derned, og tabte den af syne i mørket ... det fik det til at løbe mig koldt ned ad ryggen! Så, vær dog nu en mand. Det tager kun er øjeblik, De har været gennem det, der var værre! ... Det

var fint, der var det lige ved. Jeg ser, De har bestemt Dem. ... Men skal De ikke sige farvel, Lupin? Slet ikke noget sidste farvel og tak? Ikke et smil? På gensyn, Lupin ... på gensyn!"

Han holdt inde. Han ventede på den forfærdelige afslutning, han med så stor dygtighed havde lagt til rette, og hvis forskellige stadier fulgte ubønhørligt efter hinanden ifølge hans ubøjelige vilje.

Det tog ikke lang tid. Skuldrene var ikke mere at se. Hagen, munden, fortrukket i et dødsgrin, øjnene, forvirrede af rædsel, så panden og håret. Hele hovedet var forsvundet.

Krøblingen sad og så på med et vildt udtryk, som om han var ude af sig selv af henrykkelse, uden at sige et ord, som kunne bryde stilheden og hans nydelse af sit tilfredsstillede had.

På kanten af afgrunden var der ikke andet tilbage at se end hænderne, de standhaftige, ubøjelige, heroiske hænder, som endnu var det eneste levende, og som også lidt efter lidt måtte give op og slippe taget.

Og de slap. Et øjeblik endnu holdt fingrene fast som kløer. Så måtte de også give op. Og så ... så, pludselig, var der intet mere at se, intet at høre.

Krøblingen rejste sig og skreg begejstret:

"Sådan! Nu er det færdigt! Lupin i den bundløse brønd! Endnu et eventyr er afsluttet!"

Idet han vendte sig mod Florence, dansede han endnu engang sin dødsdans. Han rejste sig til sin fulde højde, så lod han sig falde sammen igen, og hans ben gjorde nogle ufrivillige bevægelser, ligesom benene på et grotesk fugleskræmsel. Og han fløjtede, sang og skreg fornærmelser og frygtelige gudsbespottelser.

Så vendte han tilbage til brøndens gabende mund, og idet han blev stående et lille stykke fra den, som om han var bange for at komme den for nær, spyttede han tre gange ned i den.

Men det lod ikke til at tilfredsstille hans had. Der lå nogle ituslåede stykker af statuer på bakken. Han tog et stort marmorhoved, rullede det hen over græsset og sendte det ned i brønden. Et stykke længere borte var der en hob gamle, rustne kanonkugler. Også disse rullede han hen til kanten. Fem, ti, femten kugler faldt støjende ned og slog mod væggene med en høj, uhyggelig lyd, som ekkoet fik til at svulme op til et rasende brøl som af fjern torden.

"Der, tag den, Lupin! Jeg kvalmes ved dig, din beskidte hund! Der har du for alle de vanskeligheder, du har forskaffet mig i anledning af den fordømte arv. Og her, og her! Vil du have mere? Så kommer det her, tag bare imod!"

Han blev grebet af svimmelhed, vaklede og måtte sætte sig ned på hug. Han var fuldstændig udmattet. Men endnu en gang bøjede han sig ud over kanten og skreg:

"Halløj, du der lig dernede! Du skal ikke fare afsted og banke på døren til Helvede med det samme. Den lille pige kommer efter dig om tyve minutter, ja, rigtigt, klokken fire, du ved, jeg er nøjeregnende med tiden ... præcis klokken fire vil hun komme til dig. Og forresten, det havde jeg nær glemt, arven, du ved, Mornington-arven, den er min, naturligvis. Du er vel ikke i tvivl om, at jeg har taget mine forholdsregler? Florence vil forklare dig det alt sammen, når hun kommer. Det er en god plan ... Du vil få at se ..."

Han var ikke i stand til at frembringe et eneste ord mere. Det sidste, han sagde, lød mest som et anfald af hikke. Sveden brød

frem på hans pande, og han sank om, jamrende som en døende.

Han blev liggende således i nogle minutter, med hovedet i hænderne og skælvende over hele kroppen. Han syntes at have smerter i hver en muskel og nerve. Så greb han nærmest uvilkårligt, som om det ikke var noget, han behøvede at tænke over, med en krampagtig bevægelse ned i en lomme og fandt en medicinflaske, som han grådigt drak et par mundfulde af.

Han kom sig omgående, som der havde været varme og styrke i flasken. Hans øjne blev roligere, hans mund fortrak sig til et afskyeligt smil. Han vendte sig mod Florence og sagde:

"Bild dig bare ikke noget ind, min smukke! Jeg er ikke færdig endnu, og jeg har rigelig tid til at tage mig af dig. Og så ... så er der ikke mere, jeg skal plages med, ikke flere af disse kampe og læggen planer, som er så opslidende. Et stilfærdigt, roligt, begivenhedsløst liv! Med hundrede millioner har man jo råd til at tage livet let, ikke sandt, min lille veninde? Så, nu har jeg det meget bedre."

20. Florences hemmelighed

Tiden var inde til anden akt af tragedien. Don Luis Perennas død skulle efterfølges af Florences. Som en uhyggelig, uhyrlig slagter gik krøblingen fra den en til den anden større antydning af medfølelse end om han havde været i færd med at slå et par okser ned i slagtehuset.

Endnu svag i lemmerne slæbte han sig hen til stedet, hvor den unge pige lå, tog en cigaret frem fra et messing-etui og sagde ondskabsfuldt:

"Når denne cigaret er røget færdig, Florence, så er det din tur. Hold kun blikket fast på den; den repræsenterer de sidste øjeblikke af dit liv, som forvandles til aske. Hold øje med den, Florence, og tænk. Jeg ønsker, du skal forstå dette: alle de tidligere ejere af ejendommen her, og i særdeleshed gamle Langernault, har altid været overbeviste om, at den bunke sten, som hænger over dit hoved, ville falde ned før eller siden. Og jeg har selv i mange år, med tanke på en passende lejlighed, moret mig med at få den til at forvitre endnu mere ved at lade den underminere af regnen, og – kort sagt – bearbejde den på en sådan måde, at jeg sandt at sige ikke forstår, hvordan den stadig kan hænge sammen. Eller rettere sagt, jeg forstår det godt. De få slag, jeg slog med hakken lige før, var kun ment som en advarsel. Men jeg behøver kun at slå et eneste slag til på det rigtige sted og slå en lille sten væk, som er klemt inde mellem to større klumper, så vil det hele falde sammen som et korthus. Én lille sten, Florence, én ganske lille sten, som sidder fast og

holder det hele oppe. Blot et slag på den, og så har vi katastrofen."

Han trak vejret og vedblev:

"Og bagefter? Ja, Florence, enten kommer det til at ske sådan, at dit lig slet ikke vil være til at se, hvis ellers nogen skulle finde på at komme hertil for at se efter dig, eller også vil det være delvist synligt, i hvilket tilfælde jeg vil fjerne de bånd, som binder dig nu. Og hvad vil øvrigheden så tænke? Ganske simpelt, at Florence Levasseur, som var på flugt fra retfærdigheden, havde prøvet at skjule sig i en grotte, som var faldet sammen over hende. Det er det hele. Hvad mig selv angår, så er mit arbejde færdigt, når min kæreste er død, og så vil jeg pakke mine ting sammen, omhyggeligt fjerne alle spor af, at jeg har været her, glatte hver eneste tomme af det nedtrampede græs, springe ind i min bil og derpå på en opsigtsvækkende måde gøre krav på de hundrede millioner."

Han udstødte en dæmpet latter, tog et par drag af cigaretten, og fortsatte så roligt:

"Jeg vil kræve de hundrede millioner, og jeg vil få dem. Det er det allerbedste ved det. Jeg vil få dem, fordi jeg har ret til dem. Jeg har allerede forklaret dig, hvordan jeg fra det øjeblik, hvor du er død, har den mest uomtvistelige ret til dem. Og jeg skal få dem, fordi det er fysisk umuligt at bringe noget som helst bevis frem, som kan fælde mig."

Han flyttede sig tættere hen til hende.

"Der findes ingen anklager imod mig. Mistanker, javel, spor, moralske anfægtelser. Men ikke det mindste bevis. Ingen kender mig. En har set mig som en høj mand, en anden som en lille. Selve mit navn er ukendt. Alle mine mord er begået

anonymt. Alle mine mord ligner mest af alt selvmord og kan forklares som selvmord. Jeg siger dig, loven er magtesløs. Med Lupin død og Florence Levasseur død er der ingen tilbage, som kan aflægge vidnesbyrd imod mig. Selv om de arresterede mig, måtte de dog til sidst lade mig gå af mangel på beviser. Jeg vil måske blive brændemærket, forbandet og hadet. Mit navn vil måske stinke i folks næser, som var jeg den mest afskyelige af alle kæltringer. Men jeg vil få de hundrede millioner. Og dermed, min smukke, vil jeg opnå alle skikkelige menneskers venskab. Jeg siger dig, med Lupin og dig af vejen er det hele forbi. Der findes ikke andet end nogle papirer, som jeg har været svag nok til at beholde indtil nu i denne tegnebog, og som ville være nok … mere end nok … til at koste mig mit hoved, hvis det ikke var fordi jeg agter at brænde dem lige om et øjeblik og kaste asken i brønden. Så du ser, Florence, alle min forholdsregler er truffet. Du skal ikke håbe på nogen medlidenhed fra mig, eftersom din død betyder hundrede millioner for mig; og heller på hjælp fra nogen anden, eftersom ingen ved, hvor jeg har bragt dig hen, og Lupin ikke længere er i live. Under disse omstændigheder, Florence, bliver du nødt til at træffe et valg. Slutningen ligger i din egen hånd: enten dør du, eller du tager mod min kærlighed."

Et øjebliks tavshed, og derpå:

"Svar mig: ja eller nej. En bevægelse med dit hoved afgør din skæbne. Er det nej, så dør du. Er det ja, skal jeg løse dig, du går herfra, og sidenhen, når din uskyld er bevist – og det skal jeg sørge for, at den bliver – bliver du min hustru. Er svaret ja, Florence?"

Han stillede dette spørgsmål på en måde som viste, at hendes svar virkelig betød meget for ham, og med en tilbagetrængt lidenskab, som fik hans stemme til at skælve. Hans knæ slæbte sig hen over stenene. Han bønfaldt og truede, hungrende efter hendes samtykke, mens han på samme tid næsten ønskede et afslag – så stærk var hans naturlige drift til mord.

"Er det ja, Florence? Et nik, blot det mindste, og jeg skal tro betingelsesløst på dig, for du lyver aldrig og dit løfte er helligt. Er det ja, Florence? Å, Florence, svar mig, det er galskab at betænke sig. Dit liv afhænger af et nyt udbrud af min vrede. Svar mig! Se her, cigaretten er røget færdig. Jeg kaster den bort, Florence. Et tegn – er det ja eller nej?"

Han bøjede sig ned over hende og rystede hende ved skuldrene ligesom for at tvinge hende til at svare. Men pludselig blev han atter grebet af raseri, han sprang op og skreg:

"Hun græder! Hun græder! Hun vover at græde! Tror du ikke jeg ved, hvad du græder for? Jeg kender din hemmelighed, min smukke, og jeg ved, at dine tårer ikke skyldes frygt for døden. Du? Du frygter intet. Nej, det er noget andet. Skal jeg fortælle dig din hemmelighed? Jeg kan ikke – jeg *kan* ikke, skønt ordene brænder mig på læberne. Forbandede kvinde, du har bragt det over dig selv! Du ønsker selv at dø, Florence, siden du græder … du ønsker selv at dø …"

Mens han talte, havde han travlt med at gøre sig rede til sit arbejde. Skælvende trak han jakken af sig og kastede den hen i den nærmeste busk. Så greb han hakken og klavrede op på grottens fundament, idet han rasende skreg:

"Du har selv forlangt at dø, Florence! Intet kan hindre det nu. Jeg kan end ikke se dit hoved, hvis du skulle finde på at give mig et tegn. Det er for sent. Du har selv bragt det over dig!"

Han stod næsten lige over grotten, en smule til højre. Hans vrede fik ham til at rejse sig i sin fulde højde. Han så forfærdelig ud. Hans øjne var underløbne med blod, da han stak hakken ind mellem de to granitblokke, hvor den lille sten sad fast. Så trådte han til side til et sted, hvor han var i sikkerhed, og slog på hakken. Han måtte slå flere gange; først ved det tredje slag fløj den lille sten ud.

Det, som skete, kom så pludseligt; hele pyramiden af sten og ler kom farende med en sådan voldsomhed ned i grottens hulning og foran den, at krøblingen selv, trods sine sikkerhedsforanstaltninger, blev trukket med og kastet ud på græsset. Men det var ikke noget farligt fald; han rejste sig straks og stammede:

"Florence! Florence!"

Skønt han så omhyggeligt havde planlagt mordet og gennemført det med så stor beslutsomhed, synes resultatet pludselig at bringe ham ud af fatning. Han så efter pigen med et blik fuldt af rædsel. Han krøb rundt om ruinhoben og forsøgte at se ind i den; han så intet.

Florence var begravet under den, død, usynlig, som han havde forestillet sig.

"Død!" sagde han, med stirrende blik og et forstyrret udtryk i ansigtet. "Død! Florence er død!"

Endnu engang faldt han sammen. Uden had, eftersom Arsène Lupin ikke længere levede, uden kærlighed, eftersom Florence var død, lignede han en mand, som havde mistet sin

vilje til at eksistere. To gange hviskede han Florences navn hen for sig. Fortrød han endelig? Nu, hvor han var færdig med den sidste af sine modbydelige forbrydelser, så han så for sig alle de forskellige stadier i rækken, hvert af dem afmærket med et lig? Fandtes der noget som en samvittighed, der lod sig føle et sted dybest inde i dette dyriske væsens bryst? Eller var det måske snarere den slags fysiske udmattelse, som et rovdyr føler, når det er overfyldt med kød og drukken af blod, den udmattelse som næsten ligner vellyst?

Hvad så årsagen var, så gentog han atter Florences navn, og tårerne trillede ned ad hans kinder.

Han blev liggende længe på denne måde, mørk og ubevægelig. Endelig tog han et par slurke af sin medicin; mekanisk gik han tilbage til sit arbejde. Der var ikke mere tilbage af den glæde, som havde fået ham til at springe rundt og gå til mordet på Lupin som var det en ligefrem forlystelse.

Han begyndte med at gå tilbage til det buskads, hvorfra Lupin havde set ham dukke frem. Bag denne busk, mellem to træer, stod et skur, som indeholdt værktøj og våben, spader, river, geværer og ruller af tovværk.

Ad flere gange bar han dem hen til brønden i den hensigt at kaste dem ned i den, før han forlod stedet. Så undersøgte han hver en tomme af den lille forhøjning, han var kravlet op ad, for at sikre sig, at han ikke havde efterladt sig noget som helst spor. Han undersøgte på samme måde de dele af græsplænen, som han havde betrådt, undtagen stien hen til brønden, som han gemte til sidst. Han rettede det nedtrådte græs op og glattede omhyggeligt den jord, der var trådt sammen.

Han var tydeligvis ængstelig og lod til at tænke på andre ting, mens han mekanisk udførte alle disse ting, som en morder instinktivt ved er vigtige at få gjort.

En tilfældighed syntes at vække ham. En såret svale faldt til jorden lige ved siden af ham. Han bøjede sig ned, greb den og klemte den i hånden, som når man krøller et stykke papir. Og hans øjne skinnede af henrykkelse, da han så blodet dryppe mellem sine fingre og ned på jorden.

Men idet han smed det uformelige lille legeme fra sig ind i en busk, opdagede han mellem bladene på den et hår, et langt, lyst hår, og al hans nedtrykthed vendte tilbage ved erindringen om Florence.

Han knælede ned foran den sammenstyrtede grotte og knækkede et par stumper træ over for at forme dem til et lille kors, som han skjulte under en sten.

Idet han bøjede sig frem, faldt et lille spejl ud af hans lomme, slog mod en sten og splintredes. Dette tegn på ulykke gjorde et stærkt indtryk på ham. Han kastede et mistænksomt blik omkring sig, skælvende af nervøsitet som om han følte tilstedeværelsen af usynlige magter omkring sig, og mumlede:

"Jeg er bange ... jeg er bange ... Lad mig komme væk ..."

Hans ur viste nu halv fem. Han tog sin jakke fra busken, hvor han havde slængt den, og stak uvilkårligt hånden i inderlommen, hvor han er øjeblik tidligere havde følt sin tegnebog. Den var der ikke.

"Det var da besynderligt," sagde han forbavset. "Jeg var så sikker på ..."

Han mærkede efter i alle de andre lommer, stadig mere febrilsk. Den var ikke i nogen af dem. Og endnu mere forvirret

blev han, da han opdagede, at alle de andre ting, han havde efterladt i jakken: cigaretetui, tændstikæske, notesbog, ligeledes var forsvundet.

Han blev slået med rædsel. Hans ansigt fortrak sig. Han mumlede uforståelige ord, mens den forfærdelige tanke bemægtigede sig ham: Der var nogen i haven!

Og denne "nogen" var nu skjult i nærheden! Og han havde set ham! Og han havde været vidne til Arsène Lupins og Florence Levasseurs død! Og han havde hørt hans ord om, at papirerne fandtes og benyttet hans skødesløshed til at undersøge hans lommer og fjerne deres indhold!

Hans ansigt udtrykte al den rædsel, som findes hos en mand, som er vant til at bevæge sig ubemærket i mørket, og nu pludselig opdager, at andre øjne har iagttaget ham under hans afskyelige arbejde, og at enhver af hans bevægelser er blevet iagttaget for første gang i hans liv. Hvem var det, som havde skræmt ham således? Var det et tilfældigt vidne, eller var det en fjende, som var kommet her med hans ødelæggelse til formål? Var det en af Arsène Lupins sammensvorne, en ven af Florence, et medlem af politiet? Og var denne modstander tilfreds med sit foreløbige bytte eller beredte han sig til et angreb?

Krøblingen vovede ikke at bevæge sig. Han stod midt på en åben plads, udsat for angreb og uden noget til at beskytte ham mod de slag, som kunne komme endog før han vidste, hvor fjenden befandt sig eller hvem det var.

Til sidst gengav faren ham imidlertid noget af hans styrke. Stadig ubevægelig iagttog han omgivelserne så intenst, at man skulle tro, at intet, absolut intet, end ikke den mest ubetydelige detalje, undgik ham.

Men han så ingen, og han satte sig i bevægelse, idet han støttede sig til sin krykke. Han gik uden den mindste støj, hverken fra hans fødder eller fra krykken, som sikkert var forsynet med en dupsko af gummi. Han hævede sin pistol, hans finger var på aftrækkeren. Den mindste bevægelse i omgivelserne ville sende en kugle gennem sin fjende ved mindste anledning.

Han drejede til venstre. På denne side var der en lille sti af mursten, som sikkert i virkeligheden var toppen af en begravet murvæg. Krøblingen fulgte denne sti, som fjenden kunne have benyttet til at nå jakken uden at efterlade sig spor.

De sidste grene af laurbærtræerne var i vejen for ham, og han skød dem til side. Så kom han til et tæt buskads, og for at undgå det gik han udenom og forbi en forhøjning, og endnu lidt længere fremme uden om en stor sten. Og der trådte han pludselig et skridt tilbage og tabte næsten balancen, mens hans krykke faldt til jorden og revolveren gled ud af hans hånd.

Hvad han så var da også det frygteligste syn, han kunne have forestillet sig. Foran ham, ti skridt væk, med hænderne i lommen, benene over kors og skulderen støttet til en stor sten stod – ikke en mand, for det kunne ikke være en mand; for *denne* mand var, som krøblingen meget godt vidste, død … havde lidt en død, der ikke fandtes nogen redning fra. Det var altså et genfærd. Og denne skikkelse fra graven fik håret til at rejse sig på krøblingens hoved.

Han skælvede, grebet af et nyt anfald af feber. Hans øjne, hvis pupiller havde udvidet sig til en unaturlig størrelse, stirrede på den overjordiske skikkelse. Ude af stand til at flygte, at forsvare sig, faldt han på knæ. Han kunne ikke tage blikket fra denne

mand, som han for en time siden havde begravet i en bundløs brønd under et ligklæde af jern og granit!

Arsène Lupins genfærd!

En mand kan man skyde på, dræbe! Men et genfærd! En ting, som ikke længere er til, og som alligevel disponerer over alverdens overnaturlige kræfter! Hvad nytter det at kæmpe mod de djævelske indfald hos det, som ikke længere er til? Hvad kunne det hjælpe at samle revolveren op og rette den mod Arsène Lupins urørlige genfærd?

Og han så en uforståelig ting ske: ånden tog sine hænder op af lommerne. I den ene hånd holdt det et cigaretetui, og krøblingen genkendte det samme etui, som han selv forgæves havde søgt efter. Der var derfor ingen tvivl om, at det væsen, som havde undersøgt hans lommer, var det samme væsen som det, der nu stod der og åbnede hans cigaretetui og strøg en tændstik på en æske, som også tilhørte krøblingen.

Forbløffende! En virkelig flamme skød ud fra tændstikken! Dobbelt forbløffende ... der kom røgskyer fra cigaretten, virkelige røgskyer, som krøblingen straks genkendte den særprægede duft fra.

Han skjulte sit ansigt i hænderne. Han nægtede at se mere. Hvad enten det var en ånd eller en hallucination, en manifestation fra en anden verden, så skulle den ikke plage ham mere.

Men han hørte lyden af fodtrin, som nærmede sig; tydeligere og tydeligere efterhånden som de kom nærmere! Han følte en særegen tilstedeværelse nærme sig til ham. En arm blev strakt ud og en hånd lagt på hans skulder. Hånden greb fat i ham med

uimodståelig kraft. Og han hørte en stemme, som uden tvivl var Arsène Lupins menneskelige, levende stemme:

"Men min kære ven, hvad er det dog for en tilstand, De arbejder Dem op i! Naturligvis forstår jeg godt, at min pludselige tilsynekomst må forekomme Dem at være et usædvanligt, ja ligefrem generende fænomen, men det er da alligevel ikke værd at lade den gøre et alt for urimelig stærkt indtryk på Dem. Folk har før set ting, der var langt mere uforklarlige, såsom dengang Josva befalede solen at stå stille, og adskillige større og mere sensationelle ulykker, som f.eks. jordskælvet i Lissabon i 1755. Den kloge mand reducerer begivenhederne til deres rette omfang, og bedømmer dem, ikke efter den indflydelse, de har på hans egen skæbne, men efter deres forhold til verdens skæbne samlet set. Og vi kan jo hurtigt blive enige om, at Deres lille uheld her er af en rent individuel natur og ikke i mindste måde har nogen forstyrrende indflydelse på solsystemet. De ved jo nok, hvad Marcus Aurelius sagde ..."

Krøblingen havde fået samlet mod nok til at løfte hovedet, og det virkelige forhold stod nu så klart for ham, at han ikke længere kunne afvise den unægtelige kendsgerning: Arsène Lupin var ikke død. Arsène Lupin, som han havde nedkastet i jordens dybder og knust lige så sikkert som et insekt bliver knust af et hammerslag, denne Arsène Lupin var ikke død!

Hvordan dette forbløffende mysterium kunne forklares, prøvede krøblingen end ikke at tænke over. Det eneste, som havde nogen som helst betydning, var, at Arsène Lupin levede. Arsène Lupin så ud som om og talte fuldstændig som et levende

menneske. Arsène Lupin var ikke død. Han åndede, smilede, talte – levede!

Og dette liv var så utvivlsomt, at slynglen efter en pludselig impuls i sin natur kastede sig fladt på jorden, greb revolveren, som var faldet fra ham, og skød.

Men det var for sent. Don Luis havde sparket våbnet ud af stilling, og nok et spark fik revolveren til at flyve ud af krøblingens hånd.

Slynglen bed rasende tænderne og begyndte hurtigt at gennemsøge sine lommer.

"Er det denne her, De leder efter, min ven?" spurgte Don Luis, idet han holdt en sprøjte frem, der var fyldt med en brun væske. "Ja, undskyld mig, men jeg var bange for, at De skulle stikke Dem selv med den af vanvare. Det ville jo have været skæbnesvangert for Dem, ikke sandt? Og jeg ville virkelig aldrig kunne have tilgivet mig selv, hvis det var sket."

Krøblingen var afvæbnet. Han tænkte sig om et øjeblik, overrasket over at den anden ikke gik mere voldsomt til angreb på ham. Hans små, plirrende øjne så sig om efter noget at kaste med. Men så syntes en idé at slå ned i ham og lidt efter lidt give ham sin selvtillid tilbage; og med et nyt anfald af munterhed brød han ud i en høj latter:

"Og Florence?" skreg han. "Glem ikke Florence! For der har jeg Dem. Jeg kan skyde ved siden af med min revolver, og De kan stjæle min gift; men jeg har andre midler til at ramme Dem, lige i hjertet. De kan ikke leve uden Florence, kan De vel? Florences død ville betyde Deres egen undergang, ikke sandt? *Ikke sandt?*."

"Jo, hvis Florence skulle dø, ville jeg ikke overleve det."

"*Hun er død!*" skreg slynglen med et nyt udbrud af glæde, mens han sprang rundt på knæene. "Hun er død, helt og aldeles død! Hun er mere end død! En død person bibeholder ligheden med den levende en tid; men dette er meget bedre ... der findes ikke noget lig, Lupin, kun en masse af kød og knogler. Hele grotten faldt sammen over hende. Kom så, Lupin, nu er det Deres tur. Vil De have et reb? Haha! Det er til at le sig ihjel over! Sagde jeg ikke, at I ville mødes ved Helvedes port! Skynd Dem nu, Deres kæreste venter på Dem. De tøver? Hvor er Deres sædvanlige franske galanteri? De kan da ikke lade en dame vente på Dem! Skynd Dem nu, Lupin! Florence er død!"

Han sagde det på en måde, som om selve ordet død forekom ham som en lækkerbisken.

Don Luis havde ikke rørt en muskel. Han rystede blot på hovedet og sagde:

"Det var da synd."

Krøblingen så ud til at blive aldeles forstenet. Alle hans glædesudbrud, hele hans triumferende pantomime standsede pludselig.

"Hvad? Hvad er det, De siger?" brast det ud af ham.

"Jeg siger," svarede Don Luis, idet han bevarede sin rolige og høflige tone og afholdt sig fra at besvare krøblingens familiære tone. "Jeg siger, min kære ven, at De har begået en stor uret. Jeg har aldrig mødt en finere natur, nogen som var mere værdig til agtelse end frøken Levasseur. Hendes ansigts og figurs uforlignelige skønhed, hendes ungdom, hendes ynde, alt dette fortjente en bedre behandling. Det ville i sandhed være højst beklageligt, hvis et sådant mesterværk af kvindelighed var ophørt med at eksistere."

Krøblingen var slået af forbavselse. Don Luis' ro bragte ham ud af fatning. Han sagde udtryksløst:

"Men jeg siger Dem jo, at hun ikke eksisterer længere. Har De ikke set grotten? Florence er død!"

"Jeg nægter at tro det," sagde Don Luis roligt. "Hvis det var således, så ville alting se anderledes ud. Himlen ville være overskyet, fuglene ville ikke synge, naturen ville være iført sørgedragt. Men det er ikke tilfældet; fuglene synger, himlen er blå og alt er i det hele taget, som det skal være. Den hæderlige mand er i live, og slynglen kryber for hans fødder. Hvordan skulle Florence da kunne være død?"

En lang pause opstod efter disse ord. De to fjender, som stod mindre end tre skridt fra hinanden, så ind i hinandens øjne: Don Luis fremdeles så rolig som nogensinde, krøblingen et bytte for de frygteligste kvaler. Uhyret forstod. Så svært det var for ham at gøre sig det klart, stod det for ham med absolut vished: også Florence var i live! Menneskeligt og fysisk var det en umulighed; men Don Luis genopståen var også uforklarlig, og alligevel var Don Luis i live, uden så meget som en rift i ansigtet eller et gran støv på sit tøj!

Uhyret følte, at han var fortabt. Den mand, som holdt ham i sin hånd, var af dem, hvis magt ikke kendte grænser. Han hørte til dem, som kan slippe ud af dødens kæber og snappe dem fra døden, som de beskytter, selv når alt håb synes at være ude.

Slynglen trak sig tilbage. Han slæbte sig langsomt baglæns ad murstensstien på sine knæ, forbi stenbunken, som dækkede det sted, hvor grotten havde været, men han kastede ikke et eneste blik i retning af den, som om han var fuldstændig overbevist

om, at Florence var sluppet frisk og rask ud fra det frastødende gravkammer.

Han trak sig tilbage. Don Luis så ikke længere efter ham. Han var i færd med at rulle et reb sammen, som han havde samlet op, og lod ikke til længere at bryde sig om ham.

Han trak sig tilbage.

Og pludselig, efter et blik på sin fjende, rejste han sig op på sine slappe ben med anspændelse af alle sine kræfter, og begyndte at løbe i retning af brønden.

Han var tyve fod fra den. Han løb halvdelen, tre fjerdedele af afstanden. Den åbnede sig allerede foran ham, og han strakte armene ud foran sig, ligesom en mand, der skal til at dykke, mens han fortsatte med at løbe.

Hans løb blev pludselig standset. Han faldt om i græsset, trukket voldsomt tilbage med armene trykket så voldsomt ind til kroppen, at han var ude af stand til at bevæge sig.

Det var Don Luis, som aldrig helt havde ophørt at holde øje med ham, og som havde lavet en rendeløkke på sit reb og lassoet krøblingen, netop som denne skulle til at kaste sig i afgrunden. Krøblingen kæmpede imod et øjeblik, men rendeløkken skar sig ind i hans kød, og han blev liggende stille. Det hele var forbi.

Don Luis gik hen til ham med den anden ende af rebet i hånden, og bandt ham på hænder og fødder. Han gjorde det omhyggeligt. Don Luis fandt mere reb mellem de ting, krøblingen havde båret hen til brønden, og bandt ham endnu bedre. Han kneblede ham desuden med et lommetørklæde. Og under alt dette forklarede han med overdreven høflighed:

"Som De ser, min herre, så kommer folk altid i ubehageligheder, når de har en overdreven selvtillid. De forestiller sig aldrig, at deres modstandere kan have hjælpekilder, som de ikke selv er i besiddelse af eller kender til. Tag nu for eksempel, da De fik mig til at gå i Deres fælde, hvor kunne De da antage, min kære ven, at en mand som jeg, en mand som Arsène Lupin, når han hang på randen af en brønd med armene, og fødderne støttet mod den indre væg, virkelig uden videre skulle lade sig falde ned i den som en anden dumrian? Se her, De var femten eller tyve fod borte, og tror De ikke, at jeg havde både kræfter og mod til at trodse Deres revolver og spring op af brønden, når det gjaldt om at frelse Florence Levasseurs og mit eget liv? Ak, min stakkels herre, det havde kun krævet en ganske lille anstrengelse, forsikrer jeg Dem. Grunden til, at jeg ikke gjorde det, var at jeg havde noget andet, noget uendelig meget bedre, at gøre. Jeg skal fortælle Dem, hvad det var ... det vil sige, hvis De er interesseret i at høre det. Det er De? Nuvel da. Da jeg stemte mine knæ og fødder mod den indre væg i brønden, fik jeg trykket et tykt lag kalk ind, som viste sig at dække over en gammel udgravning inde i brønden, og dette forstod jeg straks. Det var da et heldigt tilfælde, ikke sandt? Og det ændrede jo hele situationen. Jeg havde straks min plan klar. Mens jeg fortsatte med at spille min lille rolle som den, der er ved at falde i en afgrund og satte det mest rædselsslagne ansigt og de værste stirrende øjne op, jeg kunne opdrive, udvidede jeg hulningen på en sådan måde, at kalken faldt ind i den i stedet for at falde ned i brønden, og således ikke gav nogen lyd fra sig, der kunne forråde, hvad jeg havde for. Da mit fortrukne ansigt forsvandt for Deres blik,

hoppede jeg ganske simpelt ind i mit nyfundne skjulested, takket være en smule behændighed. Jeg var frelst. Mit skjulested befandt sig på samme side som De. Alt, hvad jeg havde at gøre, var at vente. Jeg lyttede i tavshed til Deres trusler og hån. Jeg så de ting, De kastede ned i brønden, passere forbi mig. Og da jeg antog, at De var gået tilbage til Florence, skulle jeg netop til at vende tilbage til overfladen og angribe Dem bagfra, da ..."

Don Luis vendte krøblingen om, som om det var en pakke, han var ved at binde et bånd om, og vedblev:

"Har De nogensinde været i Tankarville, den gamle ridderborg i Normandiet? Ikke? Nå, men De må vel vide, at der udenfor ruinerne af fangetårnet i Tankarville findes en gammel brønd, som i lighed med så mange andre brønde fra samme tidsalder har den egenskab at have to åbninger, en op imod dagslyset og en anden lidt længere nede, som er hugget ind i væggen og danner en gang, som fører ind i til er rum i tårnet. I Tankarville er denne anden åbning nu om stunder lukket med et gitter. Her var den muret til med et tyndt lag grus og kalk. Og det var netop erindringen om Tankarville, som fik mig til at blive dernede, så meget mere som det jo ikke hastede, da jeg havde hørt Dem sige, at Florence ikke ville møde mig i den anden verden før klokken fire. Jeg undersøgte derfor mit skjulested, og fandt snart ud af, hvad jeg allerede havde regnet ud, at det var en del af en konstruktion, som nu var ødelagt, og oven på hvis ruiner haven var anlagt. Nå, jeg fortsatte indefter i en retning, som førte mig nærmere til grotten. Min fornemmelse havde ikke bedraget mig. En lysstråle trængte ned

fra toppen af en trappe, som jeg stødte imod. Jeg gik op ad dem og hørte lyden af Deres stemme."

Don Luis vendte atter en gang krøblingen, denne gang en smule mere brutalt. Så fortsatte han:

"Jeg ønsker, at De skal forstå, min ven, at slutresultatet ville være nøjagtig det samme, hvis jeg havde angrebet Dem straks med det samme udenfor. Men det er da rigtigt, at tilfældet i nogen grad begunstigede mig. Det har ofte nok været imod mig under vores lange kamp, men denne gang havde jeg ingen grund til at beklage mig. Jeg skulle blot skubbe et par mursten forsigtigt til side for at komme ud. Ledet af Deres stemme sneg jeg mig frem mellem stenene og kom til bagsiden af grotten, hvor Florence lå. Pudsigt, ikke sandt? De kan vel forstå, hvor komisk det lød, når De holdt Deres små taler: 'Svar ja eller nej, Florence! Et eneste nik: Er det ja eller nej?' Og slutningen var det allermest morsomme, dengang De klatrede op og skreg deroppe fra: 'Det er dig selv, der har bragt det over dig!' Tænk Dem, hvilken spøg det var: i det øjeblik var der ingen i grotten. Ikke en sjæl! Med en eneste anstrengelse havde jeg trukket Florence til mig og bragt hende i sikkerhed. Alt, hvad De kunne knuse med Deres lille stenskred var måske en edderkop eller to, og et par fluer, som havde sat sig til at døse på gulvet ... Men det var altså gjort, og farcen næsten til ende. Første akt: Arsène Lupin frelst. Anden akt: Florence Levasseur frelst. Tredje og absolut sidste akt: Uhyret overvundet ... fuldstændigt og uigenkaldeligt!"

Don Luis rejste sig og betragtede sit værk med et tilfreds blik.

"Du ligner en pølse, min søn!" råbte han, idet han gav efter for sin sarkastiske tilbøjelighed og sin vane med at behandle

sine fjender familiært. "Ganske som en pølse. Lidt tynd, måske – det kan vel højst blive til en frankfurter, men det kan også gå an, hvis man ikke har råd til noget bedre. Men det forresten sandt, du er vel nærmest ligeglad med, hvordan du tager dig ud, kan jeg tænke mig. Desuden har du af og til visse indre ligheder med en pølse. Og i hvert tilfælde er du nu netop som skabt til lidt salongymnastik, jeg har tiltænkt dig. Nu skal du se: det er et indfald, som er helt mit eget, en virkelig original lille ting. Du skal ikke blive utålmodig, det tager ikke så lang tid."

Han tog et af de geværer, som krøblingen havde båret hen til brønden, og om midten af geværet bandt han et 12-15 meter langt tov, hvis anden ende han fæstede til de reb, han havde bundet krøblingen med. Geværet lagde han tværs over brønden. Så tog han sin fange om livet og holdt ham ud over brøndåbningen.

"Luk øjnene, hvis du har tendens til at blive svimmel. Og du skal ikke være bange; jeg skal være yderst forsigtig. Er du klar?"

Han lod krøblingen gå ned i det gabende hul, og tog så et fast greb i tovet; tomme for tomme, ganske forsigtigt, så han ikke kom noget til, firede han den bundne mand ned. Da denne var omtrent tolv meter nede, standsede geværet den videre fart, og han blev hængende i mørket, nøjagtig midt i den cirkelrunde åbning.

Så bøjede Don Luis sig ud over kanten ligesom slynglen tidligere havde gjort det, og sagde:

"Jeg har valgt stedet omhyggeligt, så De ikke kommer til at forkøle Dem. Jeg er jo nødt til at passe på Dem, kan De sikkert forstå. Jeg har lovet Florence, at jeg ikke vil dræbe Dem; og jeg har lovet den franske regering at aflevere Dem så snart som

muligt og i live. Jeg vidste blot ikke, hvad jeg skulle stille op med Dem indtil i morgen tidlig; derfor har jeg hængt Dem der. Men De må huske på, at geværet ikke har mere end en tomme at give af i hver ende, så hvis De begynder at vride Dem eller bevæge Dem for meget, så vil enten løbet eller kolben blive trukket ned, og så er det ude med Dem. Jeg for min part har ingen skyld i det. Det ville være et klart tilfælde af selvmord. Det eneste, De skal fra nu af, gamle ven, er at holde Dem i ro og tænke på de få nætter, der endnu er tilbage for Dem, før man gør Dem et hoved kortere. Fra nu af er De alene med Deres samvittighed, hvis De mener Dem i besiddelse af en sådan, og uden noget til at forstyrre Deres samtale med Dem selv. Er det ikke betænksomt af mig?

Nå, men nu vil jeg så forlade Dem. Husk: ikke en bevægelse, ikke et suk, et blink, et hjerteslag! Og frem for alt, ingen morsomheder. Hvis De begynder at le, så sidder De kønt i det. Det er bedre for Dem at meditere lidt. Meditere og vente ... Farvel så længe!"

Og Don Luis gik, fornøjet med sin prædiken, idet han mumlede:

"Det er, som det skal være. Jeg vil ikke gå så vidt som Eugène Sue, som engang sagde, at de store forbrydere burde have øjnene stukket ud. Men en smule korporlig straf, passende blandet med rædsel, det har han kun godt af!"

Han gik ned til en lille fyrrelund nedenfor plateauet, hvor han havde bragt Florence i sikkerhed. Hun ventede på ham, stadig lidende efter de frygtelige pinsler, hun havde udstået, men allerede igen i fuld besiddelse af sit mod, fuldt herre over

sig selv og tilsyneladende fri for al ængstelse med hensyn til udgangen på kampen mellem Don Luis og krøblingen.

"Det er i orden," sagde han stilfærdigt. "I morgen overgiver jeg ham til politiet."

Hun gøs, men hun sagde ingenting, og han betragtede hende tavs.

Det var første gang, de var alene sammen, siden de var blevet skilt af så mange tragiske begivenheder og havde stået overfor hinanden som svorne fjender. Og Don Luis var så ophidset, at han var nødt til at nøjes med nogle almindelige ord, som ingen som helst sammenhæng havde med de tanker, der brusede i hans sind.

"Vi vil finde bilen, hvis vi følger denne mur og så går til højre ... Tror De, at De kan klare at gå så langt? Når vi har fået fat i bilen, så kører vi til Alençon ... der ligger et roligt hotel i nærheden af torvet ... De kan vente der, til tingene har taget en mere gunstig vending for Dem ... og det kommer ikke til at vare længe, når nu forbryderen er fanget."

"Lad os gå," sagde hun.

Han vovede ikke at tilbyde hende hjælp. Og for resten gik hun fast på sine fødder og hendes skønne legeme bevægede sig med den samme rytmiske gratie som altid. Don Luis følte al sin gamle beundring og kærlighed stige op i sig. Og dog havde hun aldrig forekommet ham fjernere end nu, da han på en så forunderlig måde havde frelst hendes liv. Hun havde end ikke sagt ham et ord til tak, ikke givet ham et af disse blikke, som så rigeligt belønner en tjeneste. Hun var og blev den samme som den første dag, han traf hende, et mystisk væsen, hvis hemmelige sjæl han aldrig havde forstået, og som alle disse

storme ikke havde kastet det mindste lys over. Hvad tænkte hun på? Hvad var hendes ønsker? Hvilke mål forfulgte hun? Det var dunkle problemer, han havde opgivet alt håb om at løse. Herfra måtte hver af dem gå sin egen vej videre i livet, og de måtte hver for sig tænke på den anden med en følelse af vrede og modvilje.

"Nej," sagde han til sig selv, idet hun gik ind i limousine. "Nej! Sådan skal vi ikke skilles. De ord, som må siges mellem os, skal blive sagt. Og hvad enten hun vil det eller ej, så vil jeg sønderrive det slør, som skjuler hende."

Turen tog ikke lang tid. I Alençon skrev han Florence ind under det første navn, som faldt ham ind, og forlod hende. En time senere kom han tilbage og bankede på hendes dør.

Heller ikke denne gang havde han mod til straks at stille hende det spørgsmål, som han havde bestemt sig for. Desuden var der andre punkter, han ønskede at få klarhed over først.

"Florence," sagde han, "før jeg udleverer denne mand, ville jeg gerne vide, hvad han var for Dem."

"En ven, en ulykkelig ven, som jeg følte medlidenhed med," erklærede hun. "Nu har jeg vanskeligt ved at forstå denne medfølelse for et sådant uhyre. Men for nogle år siden, da jeg først gjorde hans bekendtskab, fik jeg hengivenhed for ham på grund af hans ulykke, hans legemlige svaghed og alle de tegn på at være døden nær, som han allerede dengang viste. Han fik anledning til at bevise mig nogle tjenester; og skønt han levede et hemmeligt liv, som i nogen grad bekymrede mig, fik han lidt efter lidt og uden at jeg selv forstod det, en betydelig indflydelse over mig. Jeg troede på hans klogskab, hans vilje, hans absolutte

hengivenhed. Og da Mornington-sagen begyndte, var det ham – det indser jeg nu – som ledede mine handlinger og senere også Gaston Sauverands. Det var ham, som tvang mig til lyve og bedrage, mens han foregav at arbejde for Marie Fauvilles frelse. Det var ham, som fik os til at mistro Dem og som lærte os at være tavse, når det drejede sig om ham og hans affærer, i en grad så Gaston Sauverand end ikke vovede at nævne ham under sin samtale med Dem. Jeg forstår ikke, hvordan jeg kan have været så blind. Men det var jeg, og intet kunne åbne mine øjne. Intet bragte mig til et eneste øjeblik at mistænke dette uskadelige, sygelige væsen, som tilbragte sit halve liv på hospitaler og plejehjem, som havde gennemgået enhver tænkelig form for operation, og som, når han undertiden talte til mig om sin kærlighed, dog måtte vide, at han ikke kunne håbe ..."

Florence fuldførte ikke sætningen. Hendes blik havde mødt Don Luis, og hun fik et indtryk af, at han ikke lyttede til, hvad hun sagde. Han så på hende, andet ikke. De ord, hun udtalte, passerede forbi ham uden at blive hørt. For Don Luis havde en hvilken som helst forklaring af tragedien ingen betydning, så længe han ikke vidste, hvad Florence inderst inden tænkte om ham selv, om hun følte modvilje mod ham eller foragtede ham. Udenfor dette var alt, hvad hun sagde, kun ligegyldige ting.

Han sagde dæmpet:

"Florence, De ved godt, hvad jeg føler for Dem, ikke sandt?"

Hun rødmede overrasket, som om dette spørgsmål var det sidste, hun havde ventet. Ikke desto mindre sænkede hun ikke sit blik, da hun svarede ligefremt:

"Ja, jeg ved det."

"Men måske," vedblev han ivrigere, "måske ved De ikke, hvor dyb denne følelse er? Måske forstår De ikke, at mit liv ikke har andre mål end Dem?"

"Det ved jeg også," sagde hun.

"Hvis De ved det," sagde han, "så må jeg slutte, at det netop var det, som var grunden til Deres fjendtlige holdning overfor mig. Lige fra begyndelsen har jeg kun forsøgt at forsvare Dem og være Deres ven. Og dog, lige fra begyndelsen følte jeg, at jeg fra Deres side kun var genstand for modvilje, både instinktivt og bevidst. Jeg så aldrig andet i Deres øjne end kulde, uvilje, foragt og endda afsky. I de mest farefulde øjeblikke, selv når Deres liv eller frihed stod på spil, risikerede De hellere en hvilken som helst uforsigtighed end at tage mod min hjælp. Jeg var fjenden, den mand, som man måtte mistro, som man måtte undgå, og som man kun kunne tænke på med rædsel og afsky. Er dette ikke had? Findes der noget andet end had, som kan forklare en sådan holdning?"

Florence svarede ikke straks. Hun syntes at søge en udsættelse med de ord, som lå hende på læberne. Hendes ansigt, som var magert og mærket af hendes lidelser, var blidere end det plejede.

"Jo," sagde hun, "Der findes andre ting end had, som kan forklare det."

Don Luis var slået med forbløffelse. Han forstod ikke helt meningen med hendes svar, men hendes tone bragte ham ganske ud af fatning. Og han så, at Florences øjne ikke længere havde deres sædvanlige udtryk, men var fulde af smilende ynde. Det var første gang, han så Florence smile, mens han var hende så nær.

"Tal, tal ... jeg bønfalder Dem!" stammede han.

"Jeg mener, at der findes en anden følelse, som forklarer kulde, mistro, frygt og modvilje. Det er ikke altid dem, vi afskyr, vi undgår med den største frygt, og hvis vi undgår dem, er det fordi vi er bange for os selv, fordi vi skammer os, fordi vi gør oprør og vil gøre modstand og vil glemme, men ikke kan ..."

Hun holdt inde, og da han vildt strakte armene ud mod hende for at bønfalde hende om at sige mere, endnu mere, nikkede hun og viste på den måde, at hun ikke behøvede at sige mere for at give ham mulighed for at se ned til bunden af hendes sjæl og opdage den kærlighedens hemmelighed, som hun skjulte der.

Don Luis sprang skælvende op. Han var beruset af lykke, led næsten fysiske smerter af den uventede lykke. Det lille, prosaiske hotelværelse forekom ham pludselig for trangt ... han længtes efter fri luft, skove, bjerge, måneskin, en strålende solnedgang, efter al jordens poesi og skønhed. Han huskede pludselig det øjeblik, hvor krøblingen havde bøjet sig over Florence og skreget: "Hun græder! Hvilken galskab! Men jeg kender din hemmelighed, Florence! Du græder! Florence, du ønsker selv at dø!"

Det var kærligheden til *ham*, som var Florences hemmelighed. Den havde drevet imod ham fra det første øjeblik, så havde den fyldt hende med rædsel, den forekom hende som et forræderi mod Marie og Sauverand. Og denne kærlighed havde skiftet mellem overvældende beundring for hans heltemod og loyalitet og en følelse af, at hun begik en forbrydelse; og den endte med at overgive hende, svag og

udmattet, til den slyngels djævelske indflydelse, som tragtede efter hende.

Don Luis vidste ikke, hvad han skulle gøre, hvad han skulle sige; han kunne ikke finde ord for sin lykke. Hans læber skælvede, hans øjne stod fulde af tårer. Han havde lyst til at tage hende i sine arme og kysse hende, men en følelse af dyb respekt holdt ham tilbage, og overvældet af sine følelser faldt ham ned for Florences fødder og fremstammede kærlige og beundrende ord.

21. Lupins lupiner

Næste morgen lidt i otte sad Valenglay og talte med politipræfekten i sin lejlighed.

"De mener altså som jeg, kære præfekt, at han kommer?"

"Det nærer jeg ikke den mindste tvivl om, hr. konseilspræsident. Han kommer lige så punktligt, som han har handlet over alt i hele denne sag. For sin egen stoltheds skyld vil han indfinde sig, når klokken slår otte."

"Tror De?"

"Hr. konseilspræsident, jeg har studeret denne mand i flere måneder. Som omstændighederne nu er, med Florence Levasseurs liv i fare, hvis han da ikke vender tilbage med forbryderen bundet på hænder og fødder, så kan det kun skyldes én ting, nemlig at Florence Levasseur er død, og at han, Arsène Lupin, er død."

"Men Lupin er udødelig," lo Valenglay. "De har ret. Jeg er helt enig med Dem. De siger, De blev ringet op fra Angers i går?"

"Ja. Vores folk havde netop set Don Luis Perenna. Han var taget i forvejen for dem i en flyvemaskine. Senere ringede de igen fra Le Mans, hvor de havde undersøgt et forladt vognskur."

"De kan være sikker på, at Lupin allerede havde foretaget sin undersøgelse, og at vi skal få resultatet at vide. Hør, nu slår klokken otte."

I samme øjeblik hørte de en bil udenfor, og næsten samtidig ringede det på døren. Tjenestepigen havde i forvejen fået besked, og Don Luis Perenna blev straks vist ind.

For Valenglay og politipræfekten var hans ankomst slet ikke overraskende, som man vil have set af den foregående samtale. Alligevel havde de det overraskede udtryk, som vi alle ind imellem føler, når vi står overfor begivenheder, som overgår det menneskeligt mulige.

"Nå?" råbte konseilspræsidenten ivrigt.

"Det er i orden, Deres Excellence."

"De har pågrebet slynglen?"

"Ja."

"Du store verden!" sagde Valenglay, "hvilken mand De dog er!" Og han fortsatte med at spørge: "En djævel, naturligvis? En brutal, ubetvingelig satan?"

"Nej, hr. konseilspræsident, en krøbling, en degeneret stakkel, som ganske vist er ansvarlig for sine handlinger, men en mand, hos hvem lægerne vil finde alle mulige former for ødelæggende, snigende sygdomme: rygradsbetændelse, tuberkulose og meget andet af samme slags."

"Og det er denne mand, som Florence Levasseur elskede?"

"Hr. konseilspræsident," sagde Don Luis alvorligt, "Florence har aldrig elsket denne skurk. Hun havde medlidenhed med ham, som enhver anden ville have det med en medskabning, som var dømt til en tidlig død. Og det var af medlidenhed, hun lod ham håbe på at hun ville ægte ham engang med tiden."

"Og det er De sikker på?"

"Ja, hr. konseilspræsident, på det, og på en hel del andre ting. For jeg sidder med beviserne i hånden. Nu, da manden er fanget, vil det være let for politiet at finde alle detaljerne i hans liv. Men foreløbig kan jeg opsummere dette forfærdelige levned for Dem, idet jeg dog alene ser på den forbryderiske side af det,

og går let hen over tre mord, som ikke har nogen relation til historien med Mornington-arven. Jean Vernocq er født i Alençon og opdraget på gamle Langernaults bekostning. Han lærte det gamle ægtepar Dedessuslamare at kende, plyndrede dem for deres penge, og før de kunne komme til at anmelde den for dem ukendte tyv, bragte han dem til en gammel lade i landsbyen Damigni, hvor de i deres fortvivlelse, bedøvede af medikamenter og ude af stand til at tænke, til sidst hængte sig. Denne lade stod på en ejendom, som blev kaldt 'det gamle slot' og tilhørte hr. Langernault, Jean Vernocqs beskytter, som på det tidspunkt var syg. Han blev rask igen, men en dag, hvor han var ved at rense et gevær, fik han en ladning hagl i underlivet. Geværet var blevet ladt uden hans vidende. Af hvem? Af Jean Vernocq, som også havde tømt sin velgørers pengeskab aftenen i forvejen. I Paris, hvor han var rejst hen for nyde den lille formue, han på denne måde havde fået samlet sammen, købte Vernocq fra en eller anden kæltring, han stiftede bekendtskab med, de papirer, som beviste Florence Levasseurs familieforhold og hendes arveret efter familien Roussel og Victor Sauverand, papirer, som hans bekendt havde stjålet fra den gamle barnepige, der havde bragt Florence hertil fra Amerika. Efter at have søgt i nogen tid, fandt Vernocq først et fotografi af Florence og derefter Florence selv. Han gjorde sig nyttig for hende og foregav at være hende hengiven, at vie hele sit liv til hendes tjeneste. Dengang vidste han ikke, hvilken fordel han kunne opnå gennem de papirer, der var stjålet fra den unge pige, eller i det hele taget gennem sin forbindelse med hende. Men pludselig ændrede det hele sig. Et uforvarende ord fra en advokatkontorist satte ham i kundskab om det

testamente, som lå i advokat Lepertuis' skuffe, og som det ville være interessant for ham at se. Han *fik* det også at se, ved at bestikke kontoristen, som senere er forsvundet, med en tusindfrancs-seddel. Testamentet var Cosmo Morningtons. Jean Vernocq så sin chance. Hundrede millioner francs! At få fat i en sådan sum, at få rigdom og luksus og penge til at købe helbred og styrke hos alverdens bedste specialister … og alt, hvad han skulle gøre, var at rydde de forskellige personer af vejen, som stod mellem arven og Florence, og så, når alle hindringer var borte, at gøre Florence til sin hustru … Jean Vernocq gik til arbejdet. Han havde fundet detaljerede oplysninger om familien Roussel hos Fauvilles gamle ven Langernault, og kendte til den disharmoni, som herskede i Fauvilles hjem. Fem personer, alt i alt, stod ham i vejen: først og fremmest naturligvis Cosmo Mornington; så Hippolyte Fauville, hans søn Edmond, hans hustru Marie og hans fætter Gaston Sauverand … Med Cosmo Mornington var det let nok. Han præsenterede sig for ham som læge og fik anledning til at udskifte en af hans medicinflasker med gift. Med hensyn til Fauville, hvis velvilje han havde skaffet sig i sin egenskab af Langernaults protegé, og som han hurtigt opnåede en betydelig indflydelse over, måtte han arbejde hårdere. Han vidste på den ene side, at ingeniøren led af en dødelig sygdom, og på den anden side, at han hadede sin hustru, og det benyttede han sig af, efter at Fauville havde rådført sig med en specialist i London, til at foreslå Fauville, hvis hjerne var fuldstændig omtåget efter den frygtelige meddelelse, han havde fået af specialisten, at gå ind på den utrolige selvmordsplan, som vi siden kunne følge i alle dens macchiavellistiske detaljer. På

denne måde lykkedes det for Jean Vernocq, så at sige anonymt og uden at vise sig, ja endog uden at Fauville selv fik nogen mistanke om, hvordan han blev bearbejdet, at få arrangeret Fauvilles og hans søns død, og at blive Marie og Sauverand kvit ved at sørge for, at de blev anklaget for mord, mens ingen kunne anklage ham selv. Som vi ved, lykkedes hans plan. Der var kun én ting, der kom i vejen: inspektør Vérots indgriben. Så inspektør Vérot døde. Derefter var der kun en fare tilbage: min indgriben, jeg, Don Luis Perenna, hvis optræden Jean Vernocq ikke kunne undgå at forudse, eftersom jeg stod opført som arving i Morningtons testamente. Denne fare forsøgte Vernocq at afværge, først ved at skaffe mig huset på Place du Palais-Bourbon at bo i og Florence Levasseur som sekretær, og dernæst ved at gøre fire forsøg på at få mig myrdet ved hjælp af Gaston Sauverand … Det var på den måde, han holdt alle tragediens tråde i sin hånd. I stand til at komme og gå, som han ville, i mit hus, med ubegrænset indflydelse over frøken Levasseur og senere også over Sauverand, i kraft af sin vilje og snedighed, så han sig allerede nær ved sit mål.

Da det lykkedes mig at bevise Marie Fauvilles uskyldighed, brugte han ikke lang tid på at tænke sig om: Marie Fauville døde, Gaston Sauverand døde … alting gik godt, set fra hans synspunkt. Politiet forfulgte mig. Politiet forfulgte Florence. Ingen kendte ham, endsige nærede mistanke til ham. Og den dato, som var fastsat til udbetaling af arven, nærmede sig … Dette var for to dage siden. Dengang var Jean Vernocq fuldt optaget af striden. Han var syg, og var blevet optaget på plejehjemmet i Avenue des Ternes. Derfra ledede han operationerne, takket være sin indflydelse på Florence

Levasseur og de breve, som var adresseret til priorinden fra Versailles. Ifølge priorindens ordre og uden at ane betydningen af, hvad hun gjorde, kom Florence til mødet i præfektens kontor, og medbragte selv alle de dokumenter, som vedrørte hende. Imidlertid forlod Jean Vernocq plejehjemmet og tog tilflugt i nærheden af Île Saint-Louis, hvor han afventede resultatet af sit foretagende, som – i værste fald – kunne give anledning til at mistænke Florence, men som ikke under nogen omstændigheder lod til at være i stand til at kompromittere ham selv ... De kender resten, hr. konseilspræsident," sluttede Don Luis sin forklaring. "Florence, som blev ganske overvældet ved den pludselige åbenbarelse af, hvilken rolle hun uafvidende havde spillet, flygtede fra plejehjemmet. Hun havde kun en eneste tanke: at finde Jean Vernocq, forlange en forklaring fra ham, og høre, hvad han havde at sige til sit forsvar. Samme aften bortførte han hende i en bil under foregivende af at ville skaffe hende beviser for sin uskyld. Det er alt, hr. konseilspræsident."

Valenglay havde lyttet med stigende interesse til denne frygtelige beretning om dette det mest ondartede, djævelske geni, menneskelig ånd og tanke kan forestille sig. Han kunne ikke lade være med at drage sammenligninger og bemærke, hvilket stærkt kontrasterende lys den kastede over den lyse, lette, lykkelige begavelse hos den mand, som havde kæmpet på det godes side.

"Og De fandt dem?" spurgte han.

"Klokken tre i går eftermiddag, hr. konseilspræsident. Det var i sidste øjeblik. Jeg kunne måske endda sige, at det var for

sent, for Jean Vernocq startede med at sende mig ned i en bundløs brønd og knuse Florence under en stor bunke sten."

"Å, så De er altså død?"

"Ja, hr. konseilspræsident."

"Men hvorfor ville den slyngel gøre det af med Florence Levasseur? Hendes død ville jo ødelægge udsigten til ægteskab med hende, og det skulle der jo til af hensyn til arven?"

"Der skal to til at indgå ægteskab, hr. konseilspræsident, og Florence nægtede at gifte sig med ham."

"Nå?"

"Engang i tiden havde Jean Vernocq skrevet et testamente, hvori han efterlod alt, hvad han ejede, til Florence Levasseur. Florence, der jo havde medlidenhed med ham, og som jo i øvrigt ikke vidste, hvad det kunne komme til at betyde, havde skrevet et lignende dokument, hvori hun efterlod alt til ham. Da Florence var Cosmo Morningtons lovlige og anerkendte arving alene ved det faktum, at hun var til stede ved mødet forleden og overbragte de papirer, som beviste hendes slægtskab med familien Roussel, så ville ved hendes død hendes rettigheder overgå til hendes lovlige arving. Jean Vernocq ville have fået arven uden videre omstændigheder. Og da man ville blive nødt til at løslade ham, når han havde siddet arresteret i nogen tid, fordi der ikke var nogen beviser imod ham, så ville han sidenhen have ført et roligt liv med et dusin mord på samvittigheden, men med hundrede millioner francs at råde over. For et uhyre som ham ville det sidste mere end opveje det første."

"Men har De tilstrækkelige beviser?" spurgte Valenglay ivrigt.

"De er her," sagde Perenna, idet han tog den tegnebog frem, han havde taget fra krøblingens jakkelomme. "Her er breve og dokumenter, som kæltringen opbevarede, som følge af en fejl i evnen til at tænke sig om, der er så almindelig hos alle store forbrydere. Her er hans korrespondance med Hippolyte Fauville. Her er originalen til den skrivelse, jeg i sin tid fik, og som satte mig i kundskab om, at huset på Place du Palais-Bourbon var til salg. Her er optegnelser om Jean Vernocqs rejser til Alençon for at opsnappe Fauvilles breve til Langernault. Her er endnu en optegnelse, som viser, at inspektør Vérot havde overhørt en samtale mellem Fauville og hans medskyldige, at han havde fulgt efter Vernocq og taget Florence Levasseurs fotografi fra ham, og at Vernocq sendte Fauville efter ham. Her er en tredje optegnelse, som er en nøjagtig kopi af de to, som blev fundet i det famøse ottende bind af Shakespeare, og som beviser, at Jean Vernocq, som denne Shakespeareudgave tilhørte, kendte til alle detaljerne i Fauvilles plan. Her er hans korrespondance med Caceres, den peruvianske attaché, og de breve med angivelse af mig selv og sergent Mazeroux, som han havde til hensigt at sende til pressen. Her ... men det er jo unødvendigt at sige mere, hr. konseilspræsident! De har jo allerede beviser i overflod. Dommerne vil finde, at alle de anklager, jeg i går fremsatte hos politipræfekten, er sande."

"Og forbryderen?" råbte Valenglay, "hvor er han?"

"Udenfor, i en bil ... ja, faktisk i hans egen bil."

"De har vel givet mine folk besked?" spurgte hr. Desmalions ængsteligt.

"Ja, hr. præfekt. Og forresten er fyren godt og solidt bundet. Han kommer ikke til at undslippe."

"De har forudset alle muligheder," sagde Valenglay, "og det forekommer mig, at affæren nu kan betragtes som afsluttet. Men der er ét problem, som endnu er uafklaret, og måske netop det, som interesserer publikum mest. Jeg tænker på tandaftrykket i æblet, 'tigerens tænder', som man har kaldt dem, og som utvivlsomt var mærker efter fru Fauvilles tænder, uskyldig som hun jo ellers var. Præfekten mener, De har løst dette problem."

"Ja, hr. konseilspræsident, og Jean Vernocqs papirer viser, at jeg havde ret. Problemet er meget enkelt: æblet havde mærker efter fru Fauvilles tænder, men fru Fauville havde aldrig bidt i æblet."

"Hvad siger De?!"

"For nogle år siden i Palermo, faldt fru Fauville og slog tænderne mod en bordplade af marmor, så at flere af hendes tænder i både over- og undermunden løsnedes. For at kunne reparere skaden og lave en guldplade til at holde dem på plads – en plade, som fru Fauville gik med i flere måneder – tog tandlægen et aftryk af hendes tænder. Hr. Fauville havde tilfældigvis gemt formen, og det var den, han brugte til at støbe et sæt tænder, som lignede fru Fauvilles, og det var dette sæt, han havde afprøvet i en plade chokolade, og som han brugte til at lave mærker i æblet med, lige før sin død. Da det var gjort, lagde han formen og tandsættet mellem de andre ting, som det var meningen, at eksplosionen skulle ødelægge, og det skete også."

Don Luis forklaring blev efterfulgt af en dyb tavshed. Forklaringen var så enkel, at præsidenten ganske simpelt var målløs. Hele tragedien, hele anklagen, alt det, som havde bragt

Marie til fortvivlelse og død, og som også havde ført til Gaston Sauverands død: alt det hvilede på en uendelig lille detalje, som ikke et øjeblik var faldet nogen af alle dem ind, som havde interesseret sig så levende for mysteriet om tigerens tænder.

Tigerens tænder! Alle havde klynget sig til dette ene tilsyneladende uimodsigelige argument. Siden mærkerne i æblet og et aftryk af fru Fauvilles tænder var identiske, og fordi ikke to personer i verden, hverken i teori eller praksis ville kunne lave et fuldstændig ens tandaftryk, måtte fru Fauville nødvendigvis være skyldig. Argumentet syntes at være så klippefast, at selv da fru Fauvilles uskyld var slået fast, kunne ingen forklare det simple faktum, at man kunne skaffe sig et aftryk af et tandsæt på anden måde end ved at den virkelige, levende person selv afsatte det ved at bide i et eller andet.

"Det er jo som et Columbus-æg!" sagde han leende, "man skulle først komme i tanker om det."

"Det er De ret i, hr. præsident. Folk tænker sjældent på det mest nærliggende. Her er et andet eksempel, hvis jeg må erindre Dem om det: dengang Arsène Lupin var kendt både under navnet Lenormand og fyrst Paul Sernine, var der ingen, som bemærkede, at navnet Paul Sernine ikke var andet end et anagram af Arsène Lupin? Og det er det samme i dag: Luis Perenna er et anagram af Arsène Lupin. De to navne er sammenstillet af præcis de samme elleve bogstaver, hverken mere eller mindre. Det er igen ligesom med Columbus' æg: man skal først komme i tanker om det."

Valenglay blev lidt overrasket ved denne afsløring. Det lod til, at dette djævelske menneske havde svoret på at bringe ham i forundring lige til det sidste. Og hvor udmærket kendetegnede

denne sidste detalje ikke fyren, denne mærkelige blanding af værdighed og uforskammethed, udspekulerethed og simpelhed, smilende drilleri og afvæbnende charme – en helt, som vandt sig kongeriger ved de mest usandsynlige eventyr og morede sig med at drille offentligheden ved at lege bogstavleg med sit navn!

Samtalen var næsten til ende. Valenglay sagde til Perenna:

"Don Luis, De har udført vidundere i denne sag, og De har til sidst holdt Deres ord og overgivet den skyldige til retfærdigheden. Jeg skal også holde mit ord. De er fri."

"Jeg takker Dem, hr. konseilspræsident. Men hvad så med sergent Mazeroux?"

"Han bliver løsladt i eftermiddag. Præfekten har taget sine forholdsregler, så at publikum ikke hverken har fået eller vil få at vide, at nogen af Dem har været arresteret. De er Don Luis Perenna. Der er ingen grund til, at De ikke skulle fortsætte med at være det."

"Og Florence Levasseur?"

"Lad hende fremstille sig for en forhørsdommer af egen fri vilje. Han vil være nødt til at frikende hende. Når hun så er fri for al mistanke, vil hun utvivlsomt blive anerkendt som Cosmo Morningtons lovlige arving og få de hundrede millioner."

"Hun vil ikke beholde pengene, hr. præsident."

"Hvad mener De?"

"Florence Levasseur ønsker ikke at få disse penge. De har været årsag til utallige ulykker og forbrydelser. Hun hader alene tanken om dem."

"Men hvad så?"

"Alle Cosmo Morningtons hundrede millioner vil blive brugt til at bygge veje og skoler i Sydmarokko og Nordcongo."

"I dette mauretanske rige, som De giver os? Det er jo storartet og lige efter mit hjerte! Et kejserrige og et kejserligt budget til at vedligeholde det for! Det ville være synd at sige, at Don Luis ikke skulle have optrådt smukt overfor sit fædreland, og samtidig på den meste ædle måde har tilbagebetalt den gæld, som var stiftet af ... Arsène Lupin!"

En måned senere gik Don Luis Perenna og Mazeroux ombord på den yacht, som havde bragt Don Luis til Europa. Florence var med dem. Inden de sejlede, nåede de at få nyheden om, at Jean Vernocq var død; det var lykkedes ham at tage gift i fængslet trods alle de forholdsregler, der var blevet anvendt for at forhindre det.

Ved sin ankomst til Afrika fandt Don Luis, sultan af Mauretanien, sine gamle betroede kammerater og indfødte dignitarer i bedste velgående, og akkrediterede Mazeroux hos dem. Han organiserede en regering, som skulle overtage styret, når han abdicerede og forberede den nye provins' annektering til Frankrig. Han havde en række hemmelige konferencer på grænsen med general Léauty, som var øverstbefalende for de franske tropper, og under disse blev hele den plan aftalt, hvorefter erobringen af Mauretanien kom til at ske med en lethed, som uden disse aftaler ville have været ganske uforklarlig.

Fremtiden var nu sikret. Inden længe ville den tynde front af oprørske stammer, som befandt sig mellem de franske

provinser i Nordafrika og det område, Don Luis har underlagt sig, være faldet, og vejen ville vær åben til et velordnet imperium med en grundlov, med veje, skoler og domstole.

Da det hele var på plads, abdicerede Don Luis.

Han har nu været tilbage i Frankrig i over to år. Enhver vil kunne erindre, hvilken sensation hans ægteskab med Florence Levasseur vakte. Hele striden blussede op igen. Mange af aviserne skreg op om, at Arsène Lupin skulle arresteres. Men hvad kunne autoriteterne stille op? Skønt ingen var i tvivl om, hvem han virkelig var, skønt navnene Arsène Lupin og Luis Perenna bestod af nøjagtig de samme bogstaver, og publikum virkelig til sidst bemærkede dette sammentræf, så var og blev Arsène Lupin officielt død og Don Luis Perenna i live, og der forelå ingen mulighed at bringe Arsène Lupin tilbage til livet eller slå Don Luis Perenna ihjel.

Han bor nu i landsbyen Saint-Maclou i et af de dejlige dalstrøg, som løber ned mod Oise. Hvem kender ikke hans beskedne, lille murstenshus med de grønne skodder og dets have fyldt med farverige blomster? Folk valfarter dertil fra Paris om søndagen i håb om at komme til at se et glimt af den mand, som engang var Arsène Lupin, enten det så blot er et glimt gennem havens stakit eller man er heldig at møde ham personligt på landsbyens torv.

Hans hår er så småt begyndt at gråne, men hans træk er endnu ungdommelige, og hans holdning er en ung mands. Og Florence er der også, ung og smuk; man ser ikke den mindste skygge af de uhyggelige ting, hun har oplevet, i den smukke

skikkelse og det lyse hår, der står som en glorie omkring det lykkelige ansigt.

Ofte banker en besøgende på den lille trædør. Det er ulykkelige mennesker, som er udsat for forfølgelse eller undertrykkelse, folk som er ruineret af deres lidenskaber, svage mennesker, som er ved at bukke under i kampen for tilværelsen, dumdristige personer, som er ødelagte af deres passioner. For alle disse har Don Luis medfølelse. Han giver dem sin fulde opmærksomhed, hjælper dem klartskuende råd, med sine erfaringer og styrke og endda sin tid, når han forsvinder, undertiden i dage og uger, for atter at kæmpe kampen i det godes tjeneste.

Undertiden hænder det også, at det er en udsending fra politipræfektens kontor, som kommer og banker på for at forelægge ham en mere end almindelig indviklet sag. Og også her giver Don Luis igen gerne al sin opmærksomhed og energi for at løse problemet.

En stor del af sin tid vier han også sine gamle bøger om etik og filosofi; men allermest optaget er han af sin have. Han dyrker mange sjældne vækster og er en hyppig præmievinder ved alle havebrugsudstillinger, og mange vil endnu erindre en pragtfuld nellike, som han har udstillet, af en flerfarvet sort røde og gyldne nuancer, han selv havde fremelsket, og som han gav navnet "Arsène". Men prægtigst af dem alle var en sentblomstrende, tofarvet og duftende lupin, som fik navnet "Lupins lupin".

Om aftenen, når nogle få privilegerede naboer mødes i hans hus – den lokale fredsdommer, notaren, grev d'Astrignac, som

også har slået sig ned i Saint-Maclou – er Don Luis ikke banke for at tale om Arsène Lupin.

"Jeg kendte en hel del til den mand," plejer han at sige med et mærkeligt smil, "han var intet ondt menneske. Men man må bedømme ham med en vis forståelse. Han gjorde meget godt og forholdsvis lidt ondt. De, som led som følge af noget, han havde gjort, fortjente det de fik. Og skæbnen ville have straffet dem før eller siden, hvis han ikke var kommet den i forkøbet. Hvis De skulle vælge mellem en Lupin, som valgte sine ofre blandt samvittighedsløse rigmænd og en eller anden reklamemand, som uden at blinke bidrager til ruinere fattigfolk, ville De så tøve det mindste øjeblik? Ville Lupin ikke sejre?

Og på den anden side, hvilke mængder af gode handlinger! Hvilke talløse beviser på uselvisk generøsitet. Indbrudstyv? Det indrømmer jeg. Svindler? Det benægter jeg ikke. Han var alt dette og mere til. Men han var også mere end det. Han spillede tit og ofte for galleriet, og folk lo ad hans morsomheder, men de elskede hans mod, hans eventyrlyst, hans foragt for faren, hans snedighed, hans aldrig svigtende gode humør og hans dumdristige fremfærd, alt sammen egenskaber der passede sig for en tid, hvor menneskeheden havde nået et højdepunkt.

En dag sagde han til mig: 'Jeg ville ønske, at min gravskrift kom til at lyde: *Her ligger eventyreren Arsène Lupin*. Og det var rigtigt. Han var eventyrernes, oplevelsernes mester. Eventyrlysten fik ham tit og ofte til at stikke fingrene i andre folks lommer, men den førte ham også ud på de valpladser, hvor kun den bedste mand vinder. Og det er der, han gjorde sit bedste arbejde, brugte sine kræfter, trodsede døden og overvandt skæbnen. Og det er derfor man må tilgive ham, selv

om det jo er sandt nok, at han undertiden overlistede en politikommissær eller stjal et ur fra en forhørsdommer."

Don Luis nikkede, og sluttede så:

"For han havde ét fortrin, som ikke er at foragte; et fortrin, som man bør være ham taknemmelig for i denne grå tid: han hørte til dem, som vidste at smile!"

Om "Tigerens tænder"

Forfatter: Maurice Leblanc (1864-1941).
Org.udgave: *Tigerens tænder* blev skrevet i 1914, og først udgivet som *The Teeth of the Tiger* i en engelsk oversættelse af Alexander Teixeira Dos Mattos (1865-1921) på forlaget Doubleday, Page & Co., New York 1914. På fransk udkom *Les dents du tigre* først som føljeton i *Le Journal*, Paris 31.08.–31.10.1920 med efterfølgende bogudgave hos Éditions Pierre Lafitte, juni 1921.
Denne udgave er primært baseret på Maurice Leblanc: *Tigerens tænder*. Autoriseret oversættelse af V.T. (ant. Vilhelm Tvedt (1879-1940)), Helge Erichsen og Co.s Forlag, Kristiania u.å. [1918]. Fordansket, gennemgået og tilrettet efter den engelske original ved Kim N. Jensen.
Forside: Efter omslag af Riccardo Salvadori (1866-1927) til *I denti della Tigre* (I serien *Il Romanzo Mensile*, *Corriere della Sera*, Milano november 1923.

ISBN 978-87-7979-828-1

1. ebogsudgave

www.ebib1800.dk

Note 1: **Maître:** Almindelig brugt titel i den franske advokatstand. *Red.anm.*

Note 2: **Ikke længere den uangribelige enke og moder:** Hvis hr. Fauville havde arvet, ville formuen fra ham gå til sønnen af første ægteskab og videre til dennes efterkommere – mens stedmoderen ikke ville have nogen eller kun begrænsede arverettigheder. Denne tilstand blev først ændret i 2001, hvor en lovændring indsatte den overlevende hustru som ubetinget arving. *Red.anm.*